

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

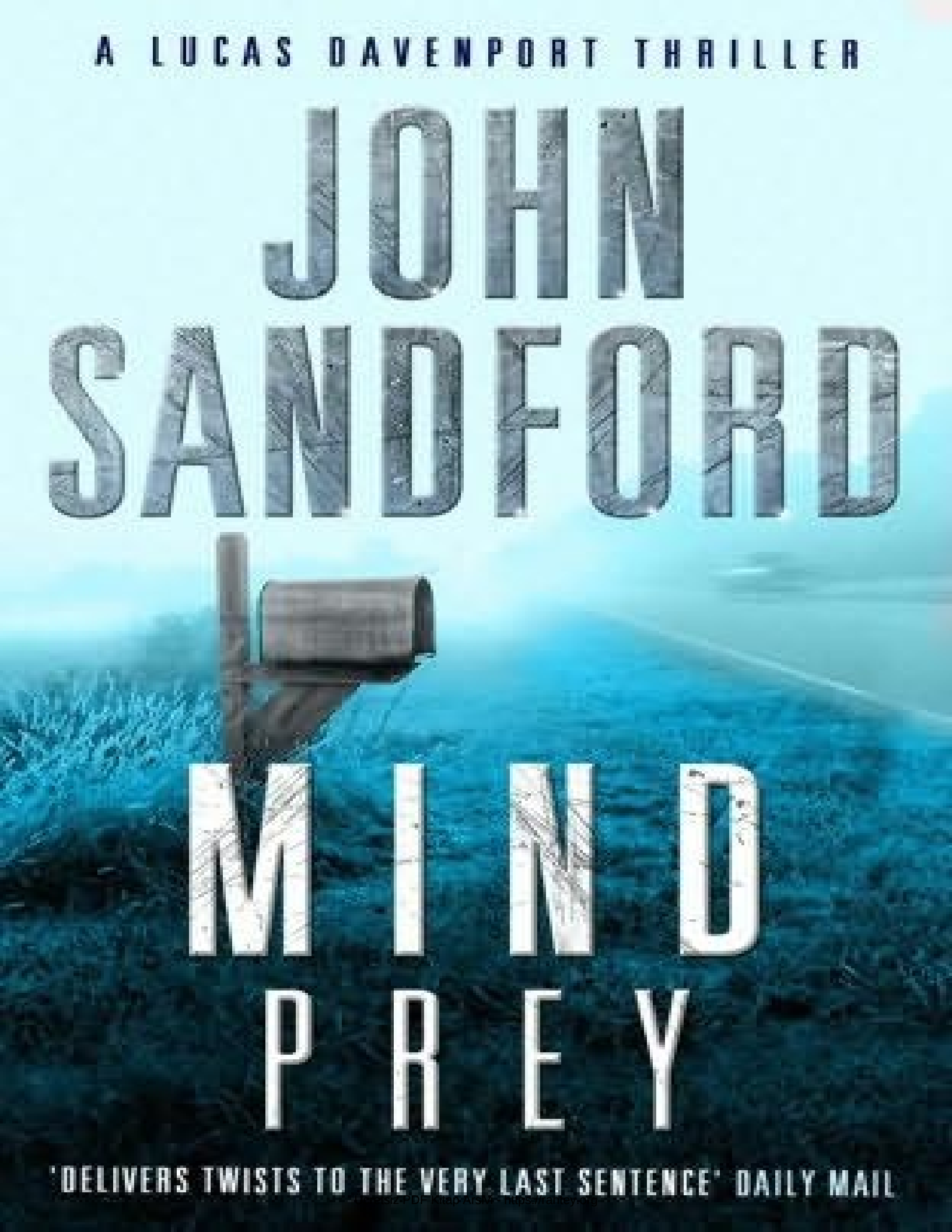
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LUCAS DAVENPORT THRILLER

JOHN SANDFORD

MIND PREY

'DELIVERS TWISTS TO THE VERY LAST SENTENCE' DAILY MAIL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Zihin Avı

John Sandford

BÖLÜM 1

Fırtına öğleden sonra geç saatlerde patladı, sıkı, gri bulutlar gölün üzerinde bir sepetten dökülen kirli, toplanmış ter çorapları gibi hışırdadı. Serin bir rüzgâr su kenarındaki karaağaç, meşe ve akçaağaçların yapraklarını savurdu. Beyaz floksa ve börülce başlarını önüne eğdi.

Yazın sonu; çok erken.

John Mail, Irv's Boat Works'ün yüzen rıhtımından aşağıya, premiks benzin, ölü, kurumakta olan minnowlar ve yosun kokuları arasında yürüdü, yaşlı adam elleri yıpranmış gabardinlerinin ceplerinde arkasından geliyordu. John Mail eski tip makineler hakkında hiçbir şey bilmiyordu; jikleler, hazırlama ampulleri, karbüratörler, hepsi bu. Diyotları ve dirençleri, bir çipin güçlü ve diğerinin zayıf yanlarını biliyordu. Ancak Minnesota'da tekne bilgisi genetik yapının bir parçası olarak kabul edilir: 9.9 Johnson dıştan takmalı on dört metrelik bir Lund kiralamakta hiç zorlanmadı. Irv'de ihtiyacı olan tek şey bir ehliyet ve yirmi dolarlık depozitoydu.

Mail tekneye adımını attı ve açık bir eliyle oturağın üzerindeki su tabakasını silerek yerine oturdu. Irv teknenin yanına çömeldi ve ona motoru nasıl çalıştıracağını, nasıl durduracağını, nasıl yönlendireceğini ve nasıl hızlanacağını gösterdi. Ders otuz saniye sürdü. Sonra John Mail, ucuz Zebco oltası, makarası ve boş, kırmızı plastik takım kutusuyla Minnetonka Gölü'ne açıldı.

Irv arkasından, "Hava kararmadan dön," diye bağırdı. Beyaz saçlı adam iskelede durdu ve John Mail'in uzaklaşmasını izledi.

Mail, Irv'in iskelesinden ayrıldığında gökyüzü açık, hava berrak ve yazlıktı, batıda biraz gergin olsa da. Bir şey geliyor, diye düşündü. Ağaçların altında bir şey saklanıyordu. Ama önemli değildi. Bu sadece bir bakış, sadece bir tattı.

Kıyı şeridini doğu ve kuzey yönünde üç mil boyunca takip etti. Milyonlarca dolar değerinde taş ve tuğladan yapılmış büyük evler dirsek dirseğe dizilmiş, bakımlı çimleri suya kadar uzanıyordu. Profesyonelce bakılmış çiçek tarhları çimenlerin üzerinde

Posta pulları, aralarından yılan gibi kıvrılan sahte parke taşlı yürüyüş yolları. Taştan kuğular ve alçıdan ördekler çimlerin üzerinde kulaç atıyordu.

Su tarafından bakıldığında her şey farklı görünüyordu. Mail çok uzağa gittiğini düşündü ama hâlâ evi seçememişti. Durdu ve geri döndü, sonra daire çizdi. Sonunda, düşündüğünden çok **d a h a** kuzeyde, yerel bir simge olan tuhaf görünümlü kule evi gördü. Ve kıyının aşağısında, bir-iki-üç, evet, işte oradaydı, taş, cam ve sedir, kırmızı kiremitler ve çatının uzak tarafında zar zor görülebilen, sokağı kaplayan dev mavi ladinlerin uçları. Kırmızı, beyaz ve mavinin büyük girdaplarından oluşan bir petunya yatağı, çimenliğin eğimine yerleştirilmiş bir kaldırım taşı duvarın tepesinden vatanseverce parlıyordu. Açık bir kruvazör, yüzer iskelenin yanındaki bir tekne asansörünün üzerine çömelmişti.

Mail dıştan takmalı motoru durdurdu ve teknenin sürüklenerek durmasına izin verdi. Fırtına hâlâ ağaçların altındaydı, rüzgâr dinmek üzereydi. Oltayı eline aldı, misinayı makaradan çıkardı ve kılavuzlardan geçirip ucundan çıkardı. Sonra bir avuç misina alıp kancasız ve ağırlıksız bir şekilde denize attı. Fare yuvası gibi duran monofilament yüzeyde sürükleniyordu ama bu da yeterliydi. Balık tutuyor gibi görünüyordu.

Sert bank koltuğuna yerleşen Mail omuzlarını kamburlaştırdı ve evi izledi. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Birkaç dakika sonra fanteziler üretmeye başladı.

Bu konuda iyiydi: bir bakıma uzmandı. Ceza olarak kilit altında tutulduğu zamanlar olmuştu, ne kitap, ne oyun, ne de televizyona izin verilmişti. Klostrofobik biriydi -ki klostrofobik olduğunu biliyorlardı, bu da cezanın bir parçasıydı- zihnini korumak için fantezilere kaçır, ranzasında oturur ve boş duvara dönüp kendi zihin filmlerini, seks ve ateşle dans eden hayallerini oynardı.

İlk zihin filmlerinde Andi Manette rol alıyordu; daha sonra daha az, son iki yılda ise neredeyse hiç. Onu neredeyse unutmuştu. Sonra telefonlar geldi ve o geri döndü.

Andi Manette. Parfümü ölüleri bile uyandırabilirdi. Uzun, ince bir vücudu, küçük bir beli ve büyük, soluk göğüsleri vardı.

Koyu renk saçları küçük kulaklarının üzerindeyken arkadan bakıldığında zarif bir yakası vardı.

Mail suya baktı, gözleri açtı, oltası küpeştenin üzerinden sarkıyordu ve zihninde onun karanlık bir odadan geçip ipek bir bornozu soyarak kendisine doğru yürümesini izledi. Gülümsedi. Ona dokunduğunda teni sıcak, pürüzsüz ve lekesizdi. Onu parmak uçlarında hissedebiliyordu. "Bunu yap," derdi yüksek sesle; ve sonra kıkırdardı. "Buraya," derdi.

Bir saat, iki saat oturdu, ara sıra konuştu, sonra içini çekti, titredi ve hayalden uyandı. Dünya değişmişti.

Gökyüzü griydi, kızgındı, alçak bulutlar yuvarlanıyordu. Teknenin etrafında esen rüzgâr, sıçan yuvası gibi duran monofilamenti suda savuruyordu. Gölün en yağlı kısmının karşısında, bir beyaz deniz kabuğunun kırılan kıvrımını görebiliyordu.

Gitme zamanı gelmişti.

Dıştan takmalı motoru çalıştırmak için arkaya uzandı ve onu gördü. Cumbada duruyordu, beyaz bir elbise giymişti - üç yüz metre uzakta olmasına rağmen, figürü ve eşsiz, özenli durgunluğu biliyordu. Göz temasını hissedebiliyordu. Andi Manette medyumdu. Doğrudan beyninizin içine bakabilir ve saklamaya çalıştığınız kelimeleri söyleyebilirdi.

John Mail kendini korumak için başka tarafa baktı. Böylece onun geldiğini anlamayacaktı.

Andi Manette cumbalı pencerede durdu ve yağmurun suyun üzerinden eve doğru süzülüşünü ve arkasından gelen karanlığı izledi. Suyun kenarındaki çimenliğin içbükey düşüşünde, beyaz floksa çiçeklerinin uzun başları rüzgârda sallanıyordu. Hafta sonuna kadar gitmiş olacaktı. Onların ötesinde, Irv'den kiraladıkları turuncu uçlu teknelerden birinde yalnız bir balıkçı oturuyordu. Saat beşten beri oradaydı ve kızın anlayabildiği kadarıyla hiçbir şey yakalayamamıştı. Ona dibin çoğunlukla steril bir çamur olduğunu, iskeleden hiç balık tutmadığını söyleyebilirdi.

Andi onu izlerken adam dıştan takmalı motoru çalıştırmak için döndü. Andi hayatı boyunca teknelerle haşır neşir olmuştu.

Adamın dıřtan takmalı motorlar hakkında hiçbir řey bilmediđini dūřundū; aynı anda hem oturup hem de marřa basmayı bilmiyordu.

Adam ona dođru dōndūđūnde gōzlerini hissetti ve gūlūnē bir řekilde onu tanıyor olabileceđini dūřundū. O kadar uzaktaydı ki yūzūnū řeklini bile seēemiyordu. Ama yine de, toplam paket -kafa, gōzler, omuzlar, hareketler- tanıdık geliyordu...

Sonra marř ipini tekrar ēekti ve birkaç saniye sonra, bir eliyle řapkasını bařında tutarken, diđer eliyle dıřtan takmalı motorun dūmeninde, kıyı řeridinde ilerliyordu. Onu hiē gōrmemiř, diye dūřundū. Yađmur arkasından geliyordu.

Ve dūřundū: bulutlar geliyor, yapraklar dōkūlūyor. Yazın sonu.

ēok yakında.

Andi pencereden uzaklaştı ve oturma odasına doğru ilerleyerek lambaları yaktı. Oda sıcak bir şekilde ve emin bir dokunuşla dōřenmiřti: ağır taşra kanepeleri ve sandalyeleri, zanaatkâr masaları, lambalar ve nigler. Kōřede bir parēa Shaker, ēok sayıda doğal ahşap ve kumaş, bastırılmış, ancak ince, bazen cesur bir renk dokunuşuyla - antika akēaaēaē masayla uyumlu halıda kırmızı bir parıltı, cumbaların dışındaki gōkyūzūnū ima eden bir mavi ēizgi -.

Geēmiřte her zaman sıcak olan ev, George'un gidişiyle soğuk gelmişti. George'un yaptıklarıyla.

George, iriliđi ve saldırganlıđı, sert yūzū, zeki gōzleriyle hareket, yođunluk, tartıřma ve hatta bir koruma hissiydi. řimdi... bu.

Andi ince bir kadındı, uzun boylu, siyah saēlı, bilinēsizce ağırbaşlı. Farkında olmasa da sık sık poz verir gibiydi. Uzuvarı basitēe dūzene girer, başı bir portre iēin ēēilirdi.

Saē modeli ve inci kūpeleri atları, yelkenlileri ve Yunanistan'daki tatilleri anlatıyordu.

Elinde deēildi. Elinde olsa bile deēiřtirmezdi.

Oturma odasının ıřıkları būyūyen kasveti keserken, Andi kızları organize etmek iēin merdivenleri tırmandı: okulun ilk gūnū, seēilecek kıyafetler, erken yatmak.

Merdivenlerin başında sağa, kızların odasına doğru ilerledi - sonra karşı yönden gelen kötü bir filmin tiz müziğini duydu.

Ana yatak odası süitinde televizyon izliyorlardı. Koridorda yürürken, bir kanal değişikliğinin aniden kesildiğini duydu. Yatak odasına vardığında, kızlar CNN'in haber bültenine dalmışlardı ve konuşan birkaç kişi Tüketici Fiyat Endeksi hakkında saçmalıyordu.

Genevieve neşeyle, "Merhaba anne," dedi. Grace başını kaldırıp gülümsedi, onu gördüğüne biraz fazla sevinmişti.

"Merhaba," dedi Andi. Etrafına bakındı. "Kumanda nerede?"

Grace umursamaz bir tavırla, "Yatağın üzerinde," dedi.

Kumanda kızların ikisinden de çok uzakta, odanın öbür ucunda, yatak örtüsünün ortasındaydı. Andi aceleyle atılmış diye düşündü. Kumandayı aldı, "Affedersiniz," dedi ve kanallar arasında geri gitti. Primlerden birinde, tamamen çıplak, hâlâ devam eden bir sevişme sahnesi buldu.

"Çocuklar," dedi sitemle.

"Bu bizim için iyi," diye itiraz etti genç olan, inkâr etmekle uğraşmadan. "Bir şeyleri öğrenmemiz gerekiyor."

"Bunu yapmanın yolu bu değil," dedi Andi, kanalı kapatarak. "Gel benimle konuş." Grace'e baktı ama büyük kızı başka tarafa bakıyordu - belki biraz kızgın ve mahcup. "Hadi," dedi Andi. "Herkes okul eşyalarını düzenlesin ve banyosunu yapsın."

"Yine doktor gibi konuşuyoruz anne," dedi Grace.

"Kusura bakma."

Kızların yatak odalarına giderken Genevieve ağzından kaçırdı: "Tanrım, o adam gerçekten de çok asıktı."

Bir saniyelik şaşkın sessizlikten sonra Grace kıkırdamaya başladı, iki saniye sonra Andi başladı ve bundan beş saniye sonra üçü de koridordaki halının üzerine yayılıp gözyaşları yüzlerinden akana kadar güldüler.

Yağmur gece boyunca aralıksız yağdı, sabah birkaç saat durdu ve sonra yeniden başladı.

Andi kızları otobüse bindirdi, işe on dakika erken geldi ve hasta listesinde verimli bir şekilde çalıştı, dikkatle dinledi, cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi, ara sıra biraz yoğun bir şekilde konuştu. İntihar düşüncelerinden kaçamayan bir kadınla; kadın bedenine hapsolmuş bir erkek olduğunu hisseden bir başkasıyla; ailesinin hayatının en küçük ayrıntılarını kontrol etme ihtiyacını saplantı haline getirmiş bir adamla - yanlış olduğunu biliyordu ama duramıyordu.

Öğle vakti, iki blok ötedeki bir şarküteriye yürüdü ve kendisi ve partneri için bir torba öğle yemeği getirdi. Öğle yemeği saatini muhasebeciyle Sosyal Güvenlik ve işçi tazminat vergileri hakkında konuşarak geçirdiler.

Öğleden sonra, parlak bir nokta: kronik depresyonun milyonlarca ipliğine derinden bağlı bir polis memuru, yeni ilaç tedavisine yanıt veriyor gibi görünüyordu. Nikotin kokan, asık suratlı, soluk benizli bir adamdı ama bugün ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve "Tanrım, bu beş yıldır geçirdiğim en iyi haftaydı; kadınlara bakıyordum" dedi.

Andi ofisten erken çıktı ve can sıkıcı, çamur üreten bir çiselemenin içinden geçerek döngünün batı yakasına, Birches Okulu'nun başıboş, beyaz New England kulübelerine ve yeşil oyun alanlarına doğru sürdü. Sert akçaağaçlar okulun otoparkını çevreliyordu; yemyeşil taçlarına kırmızı sonbahar renklerinin alevleri dikilmişti. Okulun girişine doğru, aynı adı taşıyan bir huş ağacı korusu güneşli bir altın rengine bürünmüştü; kasvetli bir günde parlak bir karşılama.

Andi arabayı park yerinde bırakıp aceleyle içeri girdi, sıırıslıklam yağmurun ılık kokusu ıslak asfaltın üzerinde bir sis gibi asılı duruyordu.

Öğretmen-veli görüşmeleri rutin bir şeydi; Andi her yıl okulun ilk günü bu görüşmelere giderdi: öğretmenlerle tanışır, herkese gülümser, Şükran Günü gösterisinde çalışmayı kabul eder, dizeler programı için bir çek yazardı. Grace ile çalışmayı dört gözle bekliyordum, çok zeki bir çocuk, aktif, okul lideri, falan filan.

Onlara gittiği için mutluydu. Bittiğinde hep mutlu olurdu.

İşlerini bitirdikten sonra kızlarla birlikte dışarı çıktıklarında yağmurun şiddetlendiğini ve çılgın gökyüzünden tıslayarak indiğini gördüler. "Bak ne diyeceğim anne," dedi Grace, okulun kapalı girişinde durmuş, şemsiyesi kırık bir kadının koşuşturmasını izliyorlardı

kaldırımından aşağı. Grace yetişkinlerle konuşurken genellikle çok ciddiye. "Üzerimde çok güzel bir elbise var ve neredeyse hiç kırıkmamış, yani tekrar giyebilirim. Neden arabayı getirip beni buradan almıyorsun?"

"Tamam." Hepsinin ıslanmasının bir anlamı yok.

"Yağmurdan korkmuyorum," dedi Genevieve inatla. "Hadi gidelim."

"Neden Grace'le beklemiyorsun?" Andi sordu.

"Hayır. Grace ıslanmaktan korkuyor çünkü eriyecek, yaşlı cadı," dedi Genevieve.

Grace ablasının gözüne takıldı ve baş ve işaret parmaklarıyla çimdikleme işareti yaptı.

"Anne," diye feryat etti

Genevieve. "Grace," dedi Andi azarlarcasına.

"Bu gece, sen neredeyse uyurken," diye mırıldandı Grace. Kız kardeşiyle nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Grace on iki yaşında, ikisinden daha büyük ve açık ara daha uzun boyluydu, çelimsizdi ama ergenliğin kıvrımlarını göstermeye başlamıştı. Ciddi bir kızdı, neredeyse vakurdu, sanki yakın bir mutsuzluk bekliyormuş gibi. Bir gün doktor olacaktı.

Genevieve ise rekabetçi, uçar ve gürültücüydü. Neredeyse fazla güzeldi. Dokuz yaşındayken bile, herkes onun erkekler için bir deneme olacağını açık olduğunu söylüyordu. Bir sürü erkek için. Ama buna daha yıllar vardı. Şimdi betonun üzerinde oturmuş, tenis ayakkabısının tabanını karıştırıyor, alt tabakasını soyuyordu.

"Gen," dedi Andi.

"Nasıl olsa çıkacak," dedi Genevieve, başını kaldırmadan. "Sana yeni ayakkabıya ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Yağmurluk giymiş bir adam, şapkasız, başı yağmurda eğik, aceleyle yürüyüşe çıktı. Kendisini psikoterapist olarak tanıtan ve Okul Aile Birliği'nde aktif olan David Girdler. Sıkıcı bir adamdı, hayattaki uygun rollerle ilgili telaffuzlara ve sabit davranışlara sahipti. Çalışmalarında tarot kartları kullandığına dair söylentiler vardı. Andi'ye yaltaklanıyordu. "Dr. Manette," dedi başını sallayarak, yavaşlayarak. "Kötü bir gündü."

"Evet," dedi Andi. Ama terbiyesi, hoşlanmadığı bir adamla bile olsa bu kadar kaba bir şekilde durmasına izin vermezdi. "Bütün gece yağmur yağacakmış yine."

"Ben de öyle duydum," dedi Girdler. "Bu ayki Therapodist dergisini gördün mü? Kurtarılmış hafızanın yapısı üzerine bir makale var..."

Andi otomatik olarak gülümserken, Genevieve yüksek sesle, "Anne, çok geç kaldık," diye araya girdi ve Andi, "Gerçekten gitmeliyiz David," dedi ve sonra, üreme nedeniyle, "Ama mutlaka bakacağım," dedi.

Girdler, "Elbette, seninle konuşmak güzeldi," dedi.

Adam içeri girdiğinde Genevieve arkasından bakarak Bogart gibi ağzının kenarından, "Ne diyelim anne?" dedi.

"Teşekkür ederim Gen," dedi Andi gülümseyerek. "Bir şey değil. Anne."

"Tamam," dedi Andi. "Ben kaçıyorum." Park *y e r i n e* doğru baktı. Kırmızı bir minibüs arabasının sürücü tarafına park etmişti ve arkasından dolanması gerekiyordu.

"Ben de geliyorum," dedi

Genevieve. Grace, "Ben ön tarafı alıyorum," dedi.

"Ön taraf benim..."

Grace, "Yolda ön tarafı kapmışsın, böcek," dedi. "Anne, beni aradı..."

Grace yine çimdikleme işareti yapınca Andi, "Sen arkaya geç Gen, gelirken ön taraftaydın," dedi.

"Yoksa ben seni çimdiklerim," diye ekledi Grace.

Andi alçak topuklu ayakkabılarıyla, Genevieve ise hâlâ kısa olan bacaklarıyla yağmurun altında el ele tutuşarak yarı koşuyorlardı. Econoline minibüsün arkasına geçtiklerinde Andi Gen'in elini bıraktı. Anahtarını arabaya doğrulttu ve elektronik kilit düğmesine bastı, yağmurun tıslamasıyla kilitlerin açıldığını duydu.

Başını eğerek aceleyle minibüsle arabanın arasına girdi, Gen onun bir adım gerisinde durdu ve kapı kollarına uzandı.

Andi arkasındaki minibüsün kapılarının kaydığını duydu; adamın varlığını, hareketini hissetti. Otomatik olarak gülümsemeye başladı, döndü.

Genevieve'in homurtularını duydu, döndü ve ona doğru gelen garip yuvarlak kafayı, kirli sarı saçları gördü.

Onlar için çok genç bir yüze gömülmüş yol haritası çizgilerini gördü. Dışleri, tükürüğü ve sopa gibi elleri gördü. Andi "Kaç" diye bağırdı.

Ve adam yüzüne vurdu.

Darbenin geldiğini gördü ama geri dönemedi. Darbenin etkisiyle arabasının kapısına çarptı ve dizleri dışarı fırlayarak kapıdan aşağı kaydı.

Darbeyi acı olarak hissetmedi, sadece darbe olarak hissetti, yüzünde yumruk, sırtında araba. Adamın döndüğünü hissetti, teninde kanı hissetti, çarptığı kaldırımın solucanlarını kokladı, avuçlarındaki pürüzlü, ıslak asfaltı, çılgınca -sadece bir anın yarısı kadar bir süre için- takım elbisesini mahvetmeyi düşündü, adamın uzaklaştığını hissetti.

Tekrar "Kaç" diye bağırmaya çalıştı ama kelime bir inilti olarak çıktı ve adamın Genevieve'in üzerine doğru hareket ettiğini hissetti -belki gördü, belki görmedi-, ve o denendi için çığlık Tekrar, için söyle Bir şey, herhangi bir şey, ve burnundan kan fışkırdı ve acı ona çarptı, bir

Yüzünde ateş gibi kör edici, burkucu bir acı vardı.

Uzaktan Genevieve'in çığlığını duydu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bir el ceketini çekerek onu kaldırdı ve havada uçarak bir metal levhaya çarptı. Tekrar yüzüstü yuvarlandı, dizlerini altına almaya çalıştı ve bir araba kapısının çarptığını duydu.

Yarı baygın bir halde yuvarlanan Andi, Genevieve'i bir yığın halinde ve tepeden tırnağa kanlar içinde gördü. Ayağa kalkmış, gözleri parlayan kızına uzandı. Andi onu durdurmaya çalıştı ama sonra kızını kırmızıya boyayan şeyin kan değil, başka bir şey olduğunu fark etti: Genevieve, birkaç santim ötede, "Anne, kanaman var..." diye bağırdı.

Minibüs, diye düşündü.

Minibüsteydiler. Bunu anladı, kendini dizlerinin üzerine çekti ve minibüs park yerinden gıcırdayarak çıkarken tekrar yere yığıldı.

Grace bizi görecektir, diye düşündü.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve bu kez minibüs sola doğru savrulup fren yapınca tekrar yere düştü. Sürücü kapısı açıldı ve içeriye ışık doldu, bir bağıriş duydu ve yan taraftaki kapılar açıldı

ve Grace açıklıktan hızla geçerek Genevieve'in üzerine düştü, beyaz elbisesi kamyonla aynı paslı kırmızıya boyanmıştı.

Kapılar tekrar çarpıldı ve kamyonet kükreyerek park yerinden çıktı. Çok.

Andi dizlerinin üzerine çöktü, kollarını sallayarak olanları anlamaya çalıştı:

Grace çığlık atıyor, Genevieve feryat ediyor, kırmızı şey her taraflarını sarıyordu.

Kokusundan ve tadından kanaması olduğunu anladı. Döndü ve sürücü koltuğundaki adamın iri cüssesini bir tel örgünün arkasında gördü. Ona bağırdı, "Dur, dur. Dur!" diye bağırdı ama şoför aldırmadı, bir köşeyi dönüp bir diğerine geçti. "Anne, yaralandım," dedi Genevieve. Andi ona geri döndü.

Elleri ve dizleri üzerinde olan kızları. Grace'in yüzünde hüznü bir av köpeği ifadesi vardı; bu adamın bir gün onun için geleceğini biliyordu.

Andi bir çıkış yolu bulmak için minibüsün kapısına baktı ama kolların olması gereken yere metal plakalar vidalanmıştı. Geriye doğru yuvarlandı ve tüm gücüyle kapıya tekme attı ama kapı yerinden kımıldamadı. Tekrar ve tekrar tekmeledi, uzun bacakları dışarı fırladı. Sonra Grace tekmeledi, Genevieve tekmeledi ama hiçbir şey kıpırdamadı ve Genevieve çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Andi kendini baygın hissedene kadar tekmeledi ve nefes nefese Grace'e üç ya da dört kez, "Dışarı çıkmalıyız, dışarı çıkmalıyız, dışarı çıkmalıyız, dışarı çıkmalıyız..." dedi.

Ve ön koltuktaki adam gülmeye başladı, Genevieve'in çığlıklarının üzerine yuvarlanan yüksek sesli, karnaval gezintisi kahkahası; kahkaha sonunda onları susturdu ve dikiz aynasında gözlerini gördüler ve dedi ki, "Dışarı çıkamayacaksın, bundan eminim. Kulpsuz kapılar hakkında her şeyi bilirim."

Onun sesini ilk kez duyuyorlardı ve kızlar bu sestten ürküp geri çekildiler. Andi ayağa kalktı, alçak tavanın altına çömeldi, ayakkabılarını ve çantasını kaybettiğini fark etti. Çantası yolcu koltuğunda, ön taraftaydı. Oraya nasıl gelmişti? Tel örgülere tutunarak kendini sabitlemeye çalıştı ve yan cama tekme attı. Topuğu yere değdi ve cam kırıldı.

Minibüs yana savruldu, fren yaptı ve öndeki adam döndü, sesinde şiddetli bir öfke vardı ve siyah bir 45'lik çıkardı ve "Lanet olası camımı kırarsan lanet olası çocukları öldürürüm" dedi.

Adamın sadece yüzünün yan tarafını görebiliyordu ama birden düşündü: Onu tanıyorum. Ama farklı görünüyor. Nereden? Nereden? Andi minibüsün zeminine çöktü ve öndeki adam direksiyona döndü ve sonra kaldırımdan uzaklaşarak mırıldandı, "Kır şu lanet camımı? Camımı mı kırayım?"

"Kimsin sen?" Andi sordu.

Bu onu daha da sinirlendirmiş gibiydi. Kimdi o? "John," dedi sertçe.

"John kim? Ne istiyorsun?"

John Kim? John the Fuck Who? "John the Fuck Who'yu tanıyorsun."

Grace'in burnu kanıyordu, gözleri çılgına dönmüştü; Genevieve köşeye büzülmüştü ve Audi çaresizce tekrar "John kim?" dedi.

Omzunun üzerinden baktı, gözlerinde bir nefret kıvılcımı vardı, uzandı ve kafasındaki sarı peruğu çıkardı.

Andi, yarım saniye sonra, "Oh, hayır. Hayır. John Mail değil."

BÖLÜM 2

Yağmur soğuktu ama tehlikeden çok rahatsız ediciydi. Eğer iki ay sonra gelseydi, öldürücü bir kar fırtınası olurdu ve kar ve buzun içine girerlerdi. Marcy Sherrill bunu yeterince sık yapmıştı ve bundan hoşlanmıyordu: kan-bacak gibi garip, çirkin fenomenler ya da daha kötüsü oluyordu. Yağmur, ne kadar soğuk olursa olsun, her şeyi temizleme eğilimindeydi. Sherrill gece gökyüzüne baktı ve küçük nimetler diye düşündü.

Sherrill olay yeri inceleme aracının farlarında durmuş, elleri yağmurluğunun ceplerinde, yerdeki adamın ayaklarına bakıyordu. Ayaklar, gerçek deri koltukları olan krem rengi bir Lexus'un arka kapısının altından dışarı çıkıyordu. Ayaklar birkaç saniyede bir sarsılıyordu.

"Ne yapıyorsun Hendrix?" diye sordu.

Arabanın altındaki adam anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Sherrill'in ortağı arabanın altındaki adamın onu duyabilmesi için eğildi. "Sanırım 'Tavuğu kesmek' dedi. " Yağmur şapkasından damlıyordu, tamamen kuru bir sigaranın ucunu geçiyordu. Yerdeki adamdan bir tepki bekledi - yeniden doğmuş bir Hristiyan - ama hiçbir tepki alamadı. "Lanet olası ahmak," diye mırıldandı, doğrulurken.

"Keşke bu saçmalık sona erse," dedi Sherrill. Tekrar gökyüzüne baktı. National Enquirer'ın hoşuna giderdi, diye düşündü. Bu, Şeytan'ın bir görüntüsünü oluşturabilecek bir gökyüzüydü. Düzensiz fırtına bulutları, polis arabalarından gelen çirkin kırmızı titreşimleri toplayarak döngüden gelen ışıkların arasından geçti.

Caddenin aşağısında, polis arabaları sırasının ötesinde, TV kamyonları yağmurun altında sabırla duruyordu ve muhabirler de onların etrafındaki caddede durmuş, Sherrill'e ve Lexus'un yanındaki polislere bakıyorlardı. Bunlar kameramanlar ve kalem basını olacaktı. Yetenekli oyuncular kamyonlarda oturuyor ve makyajlarını düzgün yapıyorlardı.

Sherrill titredi ve başını aşağı çevirip kaşlarındaki suyu sildi. Bir zamanlar yağmur şapkası vardı ama onu başka bir olay yerinde kaybetmişti; çiseleyen yağmur, sulu kar, kar, dolu ya da... Her şey er ya da geç üzerine damlıyordu.

"Şapka getirmeliydim," dedi ortağı. Adı Tom Black'ti ve pek de açık bir eşcinsel sayılmazdı. "Ya da bir şemsiye."

Bir zamanlar onların da bir şemsiyesi vardı ama kaybetmişlerdi. Ya da daha büyük olasılıkla, güzel bir şemsiyeyi gördüğünde tanıyan başka bir polis tarafından çalınmıştı. Şimdi Sherrill'in boynundan aşağı buz gibi yağmur damlıyordu ve saat altı buçuk olduğu ve lanet olası kocası Applebee's'de keskin zekâsıyla barmen kızı eğlendirirken o hâlâ çalıştığı için çok kızgındı.

Ve daha da kızgındı çünkü Black kuru ve rahattı, o ise ıslaktı ve kadın olmasına rağmen ona şapka teklif etmemişti.

Ve teklif etseydi reddetmek zorunda kalacağını bildiği için daha da kızgındı, çünkü Cinayet Masası'ndaki iki kadından biriydi ve bir düzine yıldır üniformalı ve sivil kıyafetli olarak, yemleme işi, gizli uyuşturucu, seks ve şimdi de Cinayet Masası'nda kendini idare etmesine rağmen hala kendini idare edebileceğini kanıtlamak zorunda hissediyordu.

"Hendrix," dedi, "bu lanet yağmurdan kurtulmak istiyorum, dostum..." Caddeden bir araba derinleşen bir iniltiyle yavaşladı ve Sherrill, Black'in omzunun üzerinden baktı ve "Uh-oh" dedi. Siyah bir Porsche 911, üniformalıların sıraya girdiği kaldırımda durakladı. Televizyon kameralarından ikisi arabayı çekmek için yanarken, polislerden biri suç minibüsünü işaret etti. Porsche bir gelincik ya da lastik bir bant gibi hızla otoparka doğru ilerledi.

"Davenport," dedi Black dönüp bakarak. Black kısa boyluydu, hafif yuvarlaktı ve fırça bıyığının üzerinde şişkin bir burun taşıyordu. Ruh haline bağlı olarak sosyalist bok kafa ya da bazen faşist orospu çocuğu diye hitap ettiği Birleşik Devletler Başkanı hakkında konuştuğu zamanlar dışında her zaman son derece sakindi.

"Haberler kötü," dedi Sherrill. Saçlarından küçük bir su damlası aktı ve hatasız bir şekilde omurgasından aşağı indi. Doğruldu ve titredi. Kadın

uzun boylu, ince yapılı, uzun burunlu, tuhaf siyah saçlı, yumuşak göğüslü bir kadındı ve departmandaki yüksek arzu edilirlık derecesinin gizli ve tatmin edici bir bilgisine sahipti.

"Mmmm," dedi Siyah . Sonra, "Hiç onun şortuna girdin mi?

Davenport'un?"

Sherrill, "Tabii ki hayır," dedi. Black onun cinsel geçmişı hakkında abartılı bir fikre sahipti. "Hiç denemedim."

"Deneyeceksen, yapsan iyi edersin," dedi Black alaycı bir tavırla. "O evleniyor."

"Öyle mi?"

Porsche park yeri çizgilerinin üzerine yanlamasına park etti ve ışıkları sönerken kapı açıldı.

"Ben de öyle duydum," dedi Black. Sigarasının izmaritini park yerinin hemen dışındaki çim bankın içine attı.

Sherrill, "Dokuz millik kötü bir yol olurdu," dedi.

"Mike lanet olası bir otoban, ha?" Mike, Sherrill'in kocasıydı.

Sherrill, "Mike'la başa çıkabilirim," dedi. "Davenport'un ne yapacağını merak ediyorum..."

Aniden parlak bir ışık parlaması oldu ve arabanın altından çıkan ayaklar sarsıldı. Hendrix, "Goldarnit" dedi.

Sherrill yere baktı. "Ne? Hendrix mi?"

"Neredeyse kendimi elektrik çarpıyordu," dedi arabanın altındaki adam. "Bu yağmur... tam bir baş belası."

"Evet, konuşmana dikkat et," dedi Black. "Burada bir hanımefendi var."

"Özür dilerim." Sesi boğuk bir şekilde samimiydi.

Sherrill, "Çık oradan ve şu lanet ayakkabıyı bize ver," dedi. Bir ayağını tekmeledi.

"Lanet olsun. Yapma şunu. Fotoğraf çekmeye çalışıyorum."

Sherrill park yerine doğru baktı. Davenport onlara doğru yürüyordu, profesyonel bir sporcu gibi uzun ve yumuşak adımlarla, elleri ceketinin ceplerinde, ceketi bacalarının etrafında sallanıyordu. Geniş omuzlu bir mafya babasına benziyordu, pahalı tiftik takım elbiseli ve kurşun izleri olan bir mafya babasına, diye düşündü, New York filmlerindeki gibi.

Belki de bir Hintli ya da İspanyol'du. Sonra o soluk mavi gözleri ve acımasız gülümsemeyi gördü. Kadın yine titredi. "Öyle

belli bir "-Sherrill el yordamıyla bir kelime aradı-"nabız"

yayıyor. "Anladın sen onu," dedi Black sakince.

Sherrill'in aklına aniden Black ve Davenport'un yatakta birlikte oldukları, omuz kollarının ve kaba kısımlarının çok olduğu bir görüntü geldi. Gülümsedi, sadece bir kırıksıklık. Onun aklından geçenleri okuyabilen Black, "Siktir git tatlım," dedi.

Şef Yardımcısı Lucas Davenport'un trençkotunun parka gibi açılabilir bir kapüşonu vardı ve onu açmıştı ve arsadan geçerken bir keşiş gibi başına çekti; Black kadar kuru ve rahattı. Sherrill tam bir şey söyleyecekti ki ona haki renkli bir tenis şapkası uzattı. "Bunu tak," dedi huysuzca. "Ne yapıyoruz biz?"

Sherrill şapkayı takarken, "Arabanın altında bir ayakkabı var," dedi. Yüzünden yağmurun çekilmesiyle kendini anında daha iyi hissetti. "Otoparkta bir tane daha vardı. Ayakkabısı çıktığına göre epey sert bir darbe almış olmalı."

"Gerçekten sert," diye onayladı Black.

Lucas uzun boylu, ağır omuzlu ve boksör ellerine sahip bir adamdı, iri, kare şeklinde ve hırpalanmış. Yüzü de ellerini yansıtıyordu: Şaşırtıcı mavi gözleriyle bir dövüşçünün yüzü. Alnında ve sağ göz çukurunda jilet yarası gibi ince, beyaz bir yara izi vardı ve koyu tenine rağmen belli oluyordu. Yuvarlak, buruşuk bir başka yara izi, yassılaştırmış bir sakız tomarı gibi boğazında asılı duruyordu - kurşun deliği ve kriko bıçağı trakeotomi izi, şimdi beyazlaşıyordu. Arabanın altındaki ayakların yanına çömeldi ve "Çık oradan Hendrix," dedi.

"Evet, evet, bir dakika daha. A m a ayakkabıyı alamazsın. Üzerinde kan var."

"O zaman acele et," dedi Lucas. Ayağa kalktı. "Girdler'la konuştun mu?" Sherrill sordu.

"Kim o?"

"Bir tanık," dedi. Güzel bir parfüm kullanıyordu, Obsession ve birden aklına bir zevk çınlaması geldi.

Lucas başını salladı. "Stillwater'da dışarıdaydım. Akşam yemeğinde. İnsanlar yolda her beş dakikada bir beni arayıp politikadan bahsediyorlardı. Tüm bildiğim bu, elinizde ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Black, "Kadın..." dedi. "...

Manette," dedi Lucas.

"Evet, Manette ve kızları Grace ve Genevieve bir veli toplantısından sonra okuldan ayrılıyorlardı. Anne ve çocuklardan biri kırmızı bir minibüse bindirilmiş. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz; göz yaşartıcı gaz mı sıkıldı, silah mı kullanıldı, yoksa vuruldular mı? Sadece b i l m i y o r u z . Her nasıl yapıldıysa, ikinci kızın verandadan alınmasından birkaç saniye önce olmuş olmalı." Black okulu işaret etti. "Anne ve Genevieve'in yağmur altında arabaya doğru koştuklarını ve yakalandıklarını düşünüyoruz. Büyük kız arabaya binmek için bekliyordu ve sonra kaçırıldı."

"Neden kaçmadı?" Lucas sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Sherrill. "Belki de tanıdığı biriydi."

"Tanıklar neredeydi?"

"Okulun içinde. Biri yetişkin, bir tür psikiyatrist, diğeri de bir çocuk. Bir öğrenci. Sadece Grace Manette'in yakalandığı son kısmı görmüşler. Ama annenin hala hayatta olduğunu, minibüste elleri ve dizleri üzerinde olduğunu ama yüzünün kan içinde olduğunu söylüyorlar. Küçük kız minibüsün zemininde yüzüstü yatıyormuş ve görünüşe göre onun da üzerinde çok fazla kan varmış. Kimse silah sesi duymamış. Kimse silah görmemiş. Sadece bir kişi görülmüş ama minibüste bir kişi daha olabilir. Bir adamın üçünü de tek başına nasıl bağladığını anlamıyoruz. Tabii onları gerçekten mahvetmediyse."

"Huh. Başka?"

"Beyaz adam," dedi Sherrill. "Minibüsün burnu vardı - önden motorluydu, kabin üstü değil. Muhtemelen bir Econoline ya da Chevy G10 veya Dodge B150 gibi bir şey olduğunu düşünüyoruz. Kimse bir etiket görmedi."

"Haber almamız ne kadar sürer?" Lucas sordu.

"911'i aramışlar," dedi Sherrill. "Biraz karışıklık oldu ve muhtemelen kapkaçtan üç ya da dört dakika sonra arama yapıldı. Sonra arabanın buraya gelmesi üç ya da dört dakika daha sürdü. Aramadan emin değildim, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Sonra kamyonu yayına vermemiz belki beş dakika daha sürdü."

"Yani kimse aramaya başlamadan önce adam on mil uzaktaydı," dedi Lucas.

"Hepsi bu kadar. Güpegündüz ve adam gitmiş," dedi Black. Hep birlikte durup bir süre bunu düşündüler, şapkalarına vuran yağmurun tıslamasını dinlediler, sonra Sherrill, "Burada ne işiniz var?" dedi.

Lucas'ın sağ eli cebinden çıktı ve onunla garip bir hareket yaptı. Sherrill onun parmaklarının arasında bir şey çevirdiğini fark etti. "Bu... zor olabilir," dedi Lucas. Okula baktı. "Tanıklar nerede?"

Sherrill, "Psikiyatrist şurada, kafeteryada," dedi. "Çocuğun nerede olduğunu bilmiyorum. Greave onlarla konuşuyor. Neden bu kadar zor?"

"Çünkü herkes zengin," dedi Lucas ona bakarak. "Manette denen kadın Tower Manette'in kızı."

"Bunu duymuştum," dedi Sherrill. Alnı kırıışmış bir halde Lucas'a baktı. "Black ve ben bu sefer liderlik edeceğiz ve gerçekten ilgiye ihtiyacımız yok. Hâlâ şu yardımlı intihar saçmalığı devam ediyor..."

"Bundan vazgeçsen iyi olur," dedi Lucas. "Onu asla yakalayamayacaksın."

"Beni kızdırıyor," dedi Sherrill. "Yaşlı karısının kendini öldürmesi gerektiğini hiç düşünmemişti, ta ki o küçük tosuncukla karşılaşana kadar. Onu ikna ettiğini biliyorum..."

"Tootsie?" Lucas sordu. Sırıttı ve Black'e baktı. "O bir söz ustası," dedi Black.

"Beni kızdırıyor," dedi Sherrill. Sonra: "Peki Tower Manette ne yapıyor? Bütün politik düğmeleri mi çeviriyor?"

"Aynen öyle," dedi Lucas. "Manette'in kocası ve çocukların babası George Dunn'mış. Bunu bilmiyordum. North Light Development. Cumhuriyetçi Parti. Çok parası var."

"Manette de Demokratlardan," dedi Black kasvetle. "Tanrım, etrafımızı sarmışlar."

Sherrill, "Eminim şef politik iç çamaşırına işiyordur," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle," dedi. "Bu psikiyatrist bize adamın bir resmini verebilir mi?"

Sherrill şüpheyle başını salladı. "Greave bana adamın pek bir şey görmediğini söyledi. Sadece sonunu. Onunla pek konuşmadım ama biraz... tuhaf görünüyor."

"Harika. Röportajı Greave mi yapacak?"

"Evet." Bir an sessizlik oldu. Kimse söylemedi ama Greave'in sorgulamaları pek iyi değildi. Hatta çok iyi bile değillerdi. Lucas okula doğru bir adım attı ve Sherrill arkasından, "Dunn başardı," dedi.

Zamanın yüzde doksanında haklı olurdu. Ama Lucas durdu, döndü ve ona başını salladı. "Böyle söyleme Marcy, çünkü belki de o yapmıştır." Parmakları hâlâ her neyse onunla oynuyor, onu çeviriyor, büküyordu. "İnsanların kanıt olmadan onun peşinden gittiğimizi düşünmelerini istemiyorum."

"Elimizde kanıt var mı?" Black sordu.

Lucas, "Kimse bu konuda bir şey söylemedi ama Dunn ve Andi Manette yeni ayrıldılar. Sanırım başka bir kadın var. Yine de..."

Sherrill, "Kibar ol." dedi.

"Evet. Herkese karşı. Kızlarının dibinden ayrılma ama bu konuda nazik ol," dedi Lucas. "Ve... bilmiyorum. Eğer Dunn'sa yanında çalışan biri olmalı."

Sherrill başını salladı. "O polislerle konuşurken onlarla ilgilenecek biri."

Black, "Tabii onları dışarı çıkarıp boşa harcamadıysa," diye önerdi.

Kimse bunu düşünmek istemedi. Hepsi aynı anda kafalarını kaldırdı ve yüzlerine yağmur yağdı. Sonra Hendrix Lexus'un altından metal tekerleklerin şangırtısıyla kayd ve hepsi ona baktı. Hendrix bir lowboy'a biniyordu, beyaz bir tamirci tulumu giymişti ve mercekleri beş sent büyüklüğünde gözlükleri vardı: albino bir köstebeğe benziyordu.

"Ayakkabının üzerinde bir kan lekesi var, sanırım kan. Rahatsız etme," dedi Sherrill'e ve ona şeffaf bir plastik torba uzattı.

Sherrill siyah yüksek topuklu ayakkabıya baktı ve, "Zevk sahibi biri," dedi.

Lucas her neyse onu orta ve yüzük parmakları arasında çevirdi, karıştırdı ve sonra farkında olmadan ayakkabının ucuna geçirdi.

işaret parmağı. "Belki de kan göt deliğinden geliyordur."

"Şansa bak," dedi Black.

Köstebeği ayağa kaldırdı ve Lucas kaşlarını çatarak, "Bu da ne böyle?" dedi.

Köstebeğin tulumunun bacağını işaret etti. Olay yeri inceleme kamyonunun farları altında, pantolonunun paçalarından biri sanki baldırındaki bir yaradan kanıyormuş gibi pembeye boyanmıştı.

"Tanrım," dedi Black. Kendi bacaklarının dikişlerini çekti, paçalarını ayakkabılarının üzerine kaldırdı. "Bu kan."

Köstebek dizlerinin üzerine çöktü, cebinden bir kâğıt peçete çıkardı ve ıslak asfaltın üzerine serdi. Mendil ıslandığında onu aldı ve kamyonun ışıklarına tuttu. Mendil pembemsi bir renk almıştı.

Sherrill, "Onu boşaltmış olmalılar," dedi.

Köstebek başını salladı. "Kan değil," dedi. Havluyu kendisiyle kamyonun ışıkları arasında tuttu ve içinden baktı.

"O zaman ne?"

Teknisyen omuz silkti. "Boya. Belki çim kimyasalları. Ama kan değil."

"Bu da bir şeydir," dedi Sherrill, yüzü farların ışığında solmuştu. Ayakkabılarına baktı. "İçinde yüzmekten nefret ediyorum. Eğer hemen temizlemezseniz, leş gibi kokuyor."

"Ama ayakkabının üzerindeki kan," dedi

Lucas. "Sanırım öyle," dedi köstebek.

Sherrill, Lucas'ın o şey her neyse onunla uğraşmasını izliyordu ve sonunda ne olduğunu anladı. Bir yüzük. "Bu bir yüzük mü?" diye sordu.

Lucas elini hızla ceketinin cebine soktu; yüzü kızarmış olabilirdi.

"Evet. Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun? Bilmiyor musun?" Ayakkabı çantasını Black'e uzattı. "Nişan mı?"

"Evet."

"Görebilir miyim?" Bir adım daha yaklaştı ve gözlerini bilinçli bir şekilde kırıştırdı.

"Ne için?" Geri adım attı; saklanacak bir yer yoktu.

Sherrill sabırsızca, "Böylece taşı çalabilirim," dedi. Sonra tekrar hırladı: "Çünkü ona bakmak istiyorum, sence neden?"

"Ona gstersen iyi olur," dedi Black. "Eğer gstermezsen, gecenin geri kalanında bunun için sızlanıp duracak..."

"Kapa çeneni," diye tersledi Sherrill Black'e. Black sustu ve köstebek geri çekildi. Lucas'a, "Hadi ama, bırak bakayım. Lütfen?"

Lucas isteksizce elini cebinden çıkardı ve yüzüğü Sherrill'in açık avucuna bıraktı. Sherrill yarı dönmüştü, böylece farların ışığında taşı görebilecekti. "Kutsal inek," dedi saygıyla. Black'e baktı. "Elmas senin sikinden daha büyük."

"Ama o kadar sert değil," dedi Siyah.

Köstebek üzüntüyle başını salladı. Evli olmayan kadın ve erkekler arasındaki bu tür konuşmalar, dünyanın bir sepet içinde cehenneme gittiğinin bir başka işaretiydi; son günler buradaydı.

Hep birlikte çiseleyen yağmurun altından okula doğru yürümeye başladılar; köstebek gökyüzüne bakıp Tanrı ya da Lucifer'den bir işaret arıyordu; Black kanlı ayakkabıyı taşıyordu; Lucas başını öne eğmişti; Sherrill ise yanıp sönen polis ışıklarının arasında parıldayan üç karatlık, gözyaşı şeklindeki elmasa hayretle bakıyordu.

Okulun kafeteryası elle boyanmış Looney Tunes karakterleriyle süslenmişti ve buna rağmen kasvetliydi: beton bloklar ve dışarıyı göremeyecek kadar yüksek küçük pencerelerden oluşan bir sığınak havası vardı.

Bob Greave çok kısa bir kafeterya masasında, çok kısa bir sandalyede oturuyor, bir diyet kola içiyor ve bir sekreterlik defterine notlar alıyordu. Üzerinde pas rengi İtalyan kesim bir takım elbise ve hafif, bej rengi mikro fiber bir yağmurluk vardı. Trençkot giymiş zayıf bir adam onun yanında, kemikli dizleri Ichabod Crane'inkiler gibi yukarı kalkmış, çok kısa bir başka sandalyede oturuyordu. Sanki seğirecekmiş gibi görünüyordu.

Lucas, Black, Sherrill ve köstebek ıslak ördek yavruları gibi peşlerinden gelirken çift kapıdan içeri girdi. "Hey, Bob," dedi Lucas.

"Ayakkabı bu mu?" Greave, Black'in taşıdığı çantaya bakarak sordu.

"Hayır, Tom'un," dedi Lucas, yarım saniye önce Black'i hatırlamış ve gergin bir kahkahayı bastırmak zorunda kalmıştı. Black belli ki fark etmemişti. Yeni başlayan seğirmesi olan adam, "Siz Şef Davenport musunuz?" dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Evet."

"Bay Greave" -adam dedektife başıyla işaret etti- "siz gelene kadar burada kalmam gerektiğini söyledi. Ama söyleyecek başka bir şeyim yok. Gidebilir miyim?"

"Hikâyeyi dinlemek istiyorum," dedi Lucas.

Girdler hikâyeyi hızlıca gözden geçirdi. Okula, o yılın Okul Aile Birliği gündemi hakkında başkanla konuşmak için gelmişti ve kapının hemen dışında, çıkıntının korunağında Bayan Manette ve kızlarıyla karşılaşmıştı. Bayan Manette belirli bir sorun hakkında ondan tavsiye istemişti - o da kendisi gibi bir terapistti - ve birkaç dakika sohbet ettikten sonra içeri girdi.

Koridorun yarısında ve bir köşede, onun istediği ve ilk ne zaman sorduğunu hatırlayamadığı bir dergi alıntısını hatırladı. Geri dönmeye başladı ve köşeyi döndüğünde, kapıdan elli ya da altmış adım ötede, Manette'in kızıyla boğuşan bir adam gördü.

Girdler, "Onu minibüse itti ve minibüsün etrafından dolaşıp uzaklaştı," dedi.

"Peki minibüsteki çocukları gördünüz mü?"

"Mmmm, evet..." dedi, gözleri kayıyordu ve Lucas, "Yalan söylüyor," diye düşündü. "İkisi de yerdeydi. Bayan Manette oturuyordu ama yüzünde kan vardı."

"Ne yapıyordun sen?" Lucas sordu.

"Koridorda kapılara doğru koşuyordum. Belki onları durdurabilirim diye düşündüm," dedi Girdler ve yine gözleri başka yere kaydı. "Oraya çok geç vardım. Çoktan arabadan çıkmıştı. Minnesota plakalı olduğuna eminim. Kırmızı kamyonet, sürgülü kapılar. Genç bir adam, iri yarı. Şişman değil ama kaslıydı. Bir tişört ve kot pantolon giyiyordu."

"Yüzünü görmediniz."

"Hiç görmedim. Ama sarışındı ve uzun saçları vardı, rock 'n' roll yapan biri gibi. Saçları omuzlarına kadar iniyordu."

"Ha. Hepsi bu mu?"

Girdler alınmıştı: "Biraz fazla olduğunu düşünmüştüm. Yani, peşinden gittim ama gitmişti. Sonra geri koştum ve ofisteki kadınlara 911'i aramalarını söyledim. Eğer onu yakalayamadıysanız, bu benim suçum değil."

Lucas gülümseyerek, "Anladığım kadarıyla burada bir çocuk varmış. Bir kısmını gören bir kız."

Girdler omuz silktili. "Çok şey gördüğünden şüpheliyim. Kafası karışmış gibiydi.

Belki de çok zeki değildi."

Lucas Greave'e dönerek, "Ondan öğrenebildiğim kadarını öğrendim. Bay Girdler'ın anlattıklarıyla hemen hemen aynı. Çocuğun annesi oldukça üzgündü."

"Harika," dedi Lucas.

On dakika daha oyalandı, Girdler'la işini bitirdi, Greave ve diğer polislerle konuştu. "Fazla bir şey yok, değil mi?"

"Sadece kan," dedi Sherrill. "Sanırım Girdler ve çocukta kan olduğunu zaten biliyorduk."

"Ve park yerindeki kırmızı şey," dedi köstebek, kanı emmek için kullandığı peçeteye bakarak. "Bahse girerim yarı suda çözünen bir tür boyadır ve gizlemek için minibüsü boyamıştır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Herkes kırmızı olduğunu söylüyor ve bu da kırmızı. Bence bu bir olasılık. Ama ben göremiyorum..."

"Ne?"

Köstebek başını kaşıdı. "Neden bu şekilde yaptı? Neden günün tam ortasında ve üçe bir? Acaba bir hata ya da uyuşturucu kullanan bir adamın anlık bir hareketi olabilir mi? Ama anlık bir şeyse, Bayan Manette'i alacağını nereden biliyordu? Onun kim olduğunu biliyor olmalıydı... Tabii buraya zengin çocukların okulu olduğu ve herkesi alabileceği için gelmediyse ve Lexus'u görmediyse."

"O zaman neden bir çocuğu kaçırmadı? Fidyeye peşindeysen ailesini istemezsin. Parayı senin için ailelerin almasını istiyorsun," dedi Black.

"Kulağa çok saçma geliyor," dedi Sherrill ve hepsi başını salladı.

"Bu bir cevap olabilir - o bir psikiyatrist ve belki de adam eskiden hastasıydı. Bir kaçık," dedi Black.

"Her neyse, umarım para için planlanmış ve yapılmıştır," dedi Lucas,

"Öyle mi?" Köstebek ona ilgiyle baktı. "Neden?"

"Çünkü eğer bir uyuşturucu satıcısı ya da çete üyesi anlık bir şey yaptıysa ve şimdiye kadar onları bırakmamışlarsa..."

"O zaman öldüler," diye bitirdi Sherrill.

"Evet." Lucas polislerden oluşan küçük çemberin etrafına baktı.
"Eğer planlanmadıysa, Andi Manette ve çocukları buradan gidecek."

BÖLÜM 3

Şef, Minneapolis'te Harriet Gölü'nün doğusundaki ormanlık bir mahallede, şehirdeki diğer akıllı politikacıların yarısıyla yan yana, 1920'lerden kalma kahverengi tuğlalı bir bungalovda yaşıyordu; 1978'de satın almak için doğru yaşta olmanız gereken bir ev.

Televizyonda yayınlanan bir futbol maçının gürültüsü ön kapıdan duyuluyordu ve Lucas zile bastıktan bir süre sonra şefin kocası kapıyı açıp miyop gözlerle dışarı baktı; gözlükleri alınıyordu. "İçeri gelin," dedi kapıyı iterek açarken. "Rose Marie çalışma odasında."

"O nasıl?" Lucas sordu.

"Mutsuz." Uzun boylu, saçları dökülmüş, düğmeli yelek giyen ve belli belirsiz pipo tütününü kokan bir avukattı. Lucas'a Adlai Stevenson'ı hatırlatıyordu. Lucas onu evin içine kadar takip etti, aşırı doldurulmuş kanepeler ve sandalyelerden oluşan rahat bir yığın, yüzyıl başı meşesiyle karışık, müreffeh çiftçi ebeveynlerinden miras kalmış olabilecek mobilyalar.

Minneapolis Polis Şefi Rose Marie Roux çalışma odasında, La-Z-Boy'da ayaklarını uzatmış oturuyordu. Üzerinde ağırbaşlı mavi bir iş kıyafeti ve beyaz eşofman çorapları vardı. Sigara içiyordu.

"Bana onları bulduğunu söyle," dedi ayak parmaklarını Lucas'a doğru kıvrarak.

"Evet, Mall of America'da alışveriş yapıyorlardı," dedi Lucas. Şefin karşısındaki La-Z-Boy'a çöktü. "Hepsi iyi ve Tower Manette seni ABD Senatosu'na aday göstermekten bahsediyor."

"Evet, evet," dedi Roux ekşiyerek. Kocası başını salladı. "Anlat bana," dedi kadın.

Lucas, "O kadar sert vurmuşlar ki ayakkabılarından birinin üzerinde kan var," dedi. "Andi Manette ve kızlardan küçük olanının kanla kaplı olduğunu söyleyen bir görgü tanığımız var, ancak bunun boya gibi başka bir şey olma ihtimali de var. Ve bunu yapan adamın bir eşkâli var elimizde..."

"Suçlu," dedi Roux'nun kocası.

İkisi de ona baktı. Yirmi beş yaşından beri bir mahkeme salonunun içini görmemişti. Polis muhabbetini televizyondan öğrenmişti. "Evet, suçlu," dedi Lucas. Rose Marie'ye de, "Tanım oldukça genel: iri yarı, sert, kirli sarışın."

"Lanet olsun." Roux sigarasından bir nefes çekip tavana doğru üfledi ve sonra, "FBI yarın gelecek..." dedi.

"Biliyorum. Minneapolis AIC Lester'la konuşuyor," dedi Lucas. "Bunu bir adam kaçırma olarak ilan edip etmeyeceğimizi öğrenmek istedi. Lester muhtemelen yapacağımızı söyledi. Tower Manette'in ofisindeki ve evindeki telefon hatlarını kapatıyoruz. Aynı şey Dunn ve Andi Manette'in ofisleri ve evleri için de geçerli."

"Adam kaçırma olmalı," dedi Roux'nun kocası, konuşmaya alışmaya çalışarak. "Başka ne olabilir ki?"

Lucas ona baktı ve "Bir deli olabilir, Manette bir psikiyatrist. Cinayet de olabilir. Evlilik cinayeti ya da aile içi bir şey. Etrafta bir sürü para var. Bir sürü neden var."

Roux, "Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi. Sonra, "Peki ya Dunn?"

"Shaffer onunla konuştu. Mazereti yok, gerçekten yok. Ama minibüstekinin o olmadığını biliyoruz. Arabasında olduğunu söylüyor - arabasında bir telefon var ama kaçırıldıktan sonraki yarım saat içinde kullanmamış."

"Huh."

"Onu tanımıyor musun? Dunn'ı?" Rose Marie Roux sordu. "Hayır. Bu gece ona ulaşacağım."

"O sert bir adam," dedi. "Ama deli değil. Onu son gördüğümünden beri bir şey olmadıysa tabii."

Lucas yine, "Evlilik sorunları," diye önerdi.

Roux, "Evlilik sorunları olabilecek bir tip," dedi. "Onları idare ederdi. Çıldırılmazdı." Kendini La-Z-Boy'dan dışarı iterken homurdandı. "Hadi, bir randevumuz var."

Lucas saatine baktı. Saat sekiz. "Nerede? Dunn'ı görecektim."

"Önce Kule Manette'le konuşmamız gerek. Onun evinde, Lake of the Isles'da."

"Bana mı ihtiyacınız var?"

"Evet. Aradı ve seni bu davaya verip vermeyeceğimi sordu. Çoktan verdiğimi söyledim. Seninle tanışmak istiyor."

Şef terli çoraplarını külotlu çorap ve kısa topuklu ayakkabılarla değiştirdi ve Porsche ile beş dakika kuzeye, Adalar Gölü'ne gittiler.

Lucas arabada, "Kocan suçlu dedi," dedi. "Yine de onu seviyorum," dedi kadın.

Manette'in evi, gölün batı kıyısında, yılankavi bir araba yolunun üzerinde, kır evi tarzında bir simge yapıydı. Yolun kenarları kaldırım taşından bir duvarla çevriliydi ve Lucas farların ışığında yaz sonu çok yıllık bir bahçenin rengini yakaladı. Roux'nun evinde kullanılan aynı kahverengi tuğladan yapılmış ev, üç kat halinde inşa edilmişti ve her kat ışıltı ışıltı; ışık huzmeleri pencerelerin altındaki yaprak dökmeyen ağaçların arasından geçerek araba yolunu aydınlatıyordu. "Herkes uyandı," dedi Lucas.

"Kız onun tek çocuğu," dedi Roux.

"Şimdi kaç yaşında?"

"Yetmiş sanırım," dedi Roux. "Pek iyi değil." "Kalbi mi?"

"Anevrizma geçirdi, mmm, geçen bahar sanırım. Onu düzelttikten birkaç gün sonra hafif bir felç geçirdi. Sözde tamamen iyileşti ama eskisi gibi değil. Kırılganlaştı ya da öyle bir şey oldu."

"Onu oldukça iyi tanıyorsun," dedi Lucas.

"Onu yıllardır tanırım. O ve Humphrey altmışlı ve yetmişli yıllarda Parti'yi yönetmişlerdi."

Lucas yeşil bir Mazda Miata'nın yanına park etti; Roux yolcu koltuğundan zorlukla indi, çantasını buldu, kapıyı çarptı ve "Daha büyük bir arabaya ihtiyacım var," dedi.

"Porsche'lar kötü bir alışkanlık," diye onayladı Lucas verandayı geçerlerken.

Gri takım elbiseli, profesyonel bir cenaze levazımatçısının endişeli yüzüne sahip bir adam ön kapının camının arkasında duruyordu. Roux'nun kapı ziline uzandığını görünce kapıyı açtı. "Ralph Enright, şef," dedi kısık bir sesle. "Sponsorlar Balosu'nda konuşmuştuk."

"Elbette, nasılsınız?" dedi Roux. "Tower'la arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Benden danışmanlık rolü üstlenmemi istedi," dedi Enright. Sanki sabah ağda yapılmış gibi görünüyordu.

"Güzel," dedi Roux, başını umursamazca sallayarak. "Tower buralarda mı?" "Burada," dedi Enright. Lucas'a baktı. "Ve sen..." "Lucas Davenport."

"Elbette. Bu taraftan."

Enright evin derinliklerine doğru ilerlerken Roux, "Avukat," diye mırıldandı. Lucas onun saçlarında parlayan ışığı görebiliyordu. "Gofer."

Ev, sanat ve el sanatları mobilyalarını tamamlayan derin Doğu halılarıyla yüksek tarzda bir Prairie'ydi. Deko dokunuşlar eve ihtişam katıyordu ve otuzlu yıllara ait sanat baskılarında kesin bir deko zevki yansıtılıyordu. Lucas dekorasyon ya da sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama duvarlardan para kokusu sızıyordu. Bunu fark etmişti.

Enright onları iç içe geçmiş iki grup kanepe ve sandalyenin bulunduğu, ortası geniş bir odaya götürdü. Takım elbiseli üç adam ayakta durmuş konuşuyorlardı. İyi giyimli iki kadın karşılıklı sandalyelerde oturuyordu. Hepsinde fotoğraflarının çekilmesini bekleyen bir grubun beklenti dolu havası vardı.

"Rose Marie..." Tower Manette onlara doğru yürüdü. Uzun boylu, ince, yüksek elmacık kemikleri olan ve beyaz saçları yün gibi beyaz kaşlarının üzerine dökülen bir adamdı. Lucas'ın FBI'ın Minneapolis bürosunda kıdemli bir ajan olarak tanıdığı, bronzlaşmış, sert, sıkı çeneli başka bir adam. O başını salladı, Lucas da karşılık verdi. Üçüncü adam Danny Kupicek'ti, Lucas için özel soruşturmalarda çalışmış bir istihbarat polisiydi. Elini kaldırıp, "Şefler," dedi.

İki kadın birbirini tanımıyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Manette. Lucas'ın onu televizyonda gördüğünden hatırladığından daha zayıf ve solgundu ama gözlerinde hızlı ve agresif bir parıltı vardı. Takım elbisesi Fransız kesimiydi ama muhafazakârdı, dar belini gösteriyordu ve kravatı bir Fransız cumhurbaşkanı tarafından seçilmiş olabilirdi: bir kadın erkeğinin görünümü.

Ama Roux'ya elini uzattığında ağzının kenarı titredi ve Lucas'la tokalaştığında eli serin ve narindi; derisi gevşek ve ağır damarlıydı. "Ve Lucas

Davenport, yıllardır seni duyuyorum. Başka bir haber var mı? Neden kütüphaneye gitmiyoruz; ben hemen döneceğim, millet."

Kütüphane deri ciltli kitaplarla dolu küçük, dikdörtgen bir odaydı, taba rengi, okkalı, yeşil kapaklar altınla damgalanmıştı. Hepsi takım halindeydi: büyük eserler, büyük düşünceler, büyük fikirler, büyük savaşlar, büyük adamlar.

"Harika bir kütüphane," dedi Lucas.

"Teşekkür ederim," dedi Tower. "Yeni bir şey var mı?"

"Bazı yeni... rahatsız edici gelişmeler oldu," dedi Roux.

Tower sanki yüzüne bir tokat atılacakmış gibi başını başka tarafa çevirdi. "Yani...?"

Roux, Lucas'a başını salladı ve Lucas, "Okuldan yeni döndüm. Kızınızın ayakkabılarından birini otoparkta, arabasının altında, yağmurdan uzakta bulduk. Üzerinde kan vardı. Tıp fakültesinden kan grubunu öğrendiğimiz için onun kanı olup olmadığını hemen anlayabiliriz. Eğer onun kanıysa, muhtemelen oldukça ağır kanaması vardı ama bu burnuna aldığı bir darbeden ya da kesik bir dudaktan, hatta küçük bir kafa derisi yarasından bile olabilir. Hepsi çok kan kaybetmiş... Ama biraz kan vardı. Görgü tanıkları ayrıca kızınızın ve küçük kızı Genevieve'in..."

Manette zayıf bir sesle, "Evet, Gen," dedi.

"... görünüşe göre saldırıdan sonra kaçıran kişinin minibüsünün arkasında görüldüklerinde kan kaybediyorlardı. Ancak kaçıran kişinin minibüsünü suda çözünen bir tür kırmızı boyayla boyayarak gizlemeye çalışmış olabileceğini de tespit ettik, yani kızınızın üzerinde görülen şey bu olabilir. Bunu bilmiyoruz."

"Oh, Tanrım." Manette'in sesi bir vıraklama gibi çıktı: duyguları gerçektir.

"Bu iş kötü sonuçlanabilir," dedi Roux. "Olmasını umuyoruz ama hazırlıklı olmalısın."

"Yapabileceğim bir şey olmalı," dedi Manette. "Sence bir ödül mü? Temyiz mi?"

"Bir ödül hakkında konuşabiliriz," dedi Roux. "Ama bir süre beklemeliyiz, bakalım fidye için arayan olacak mı?"

"Neler olabileceği hakkında herhangi bir fikriniz var mı?" Lucas sordu. "Size ya da Bayan Manette'e ulaşmak isteyebilecek biri var mı?"

"Hayır..." Ama sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi yavaşça söyledi.

"Neden?" "O mayıs var olmuştur Takip edildim. Bu değil bak gibi kendiliğinden saldırı," Lucas dedi.

"Ama var. bir eleman bu konuda da çılgınlık. Her şey ters gidebilirdi. Yani, güpegündüz üç kişiyi kaçırdı ve kaçtı.

onunla birlikte."

"Bakın ne diyeceğim Bay Davenport," dedi Manette. Titrek adımlarla kütüphanedeki sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. "Çoğu erkekten daha fazla düşmanım var. Bu eyalette benden gerçekten nefret eden birkaç düzine insan olmalı - kariyerlerini, umutlarını ve muhtemelen ailelerini mahvettiğim için beni suçlayan insanlar. Politika böyle bir şey. Talihsiz bir durum ama siyasi bir yarışta sizin tarafınız kaybederse böyle olur. Kaybettiniz. Yani dışarıda insanlar var..."

"Politik hissettirmiyor," dedi Roux. Lucas onun cebinden bir sigara çıkardığını ve sol elinde yakmadan sardığını fark etti.

Manette başını salladı. "Katılıyorum. O insanlardan bazıları ne kadar çılgın olursa olsun, böyle bir şeyin akıllarına geleceğini hiç sanmıyorum."

Lucas, "Her zaman bir olasılık vardır..." dedi.

Roux ona baktı, "Politik insanlar her zaman kendilerine kaçış kapakları bırakırlar. Bu olayda kaçacak bir yer yok. Onları bir köşeye bıraksa bile, kaçırma suçundan yıllarca hapis yatabilir. Siyasi bir akıl bunu yapmaz."

"Tabii deli değilse," dedi Lucas.

Roux başını salladı ve Manette'e bakarak, "Bu olasılık da var," dedi.

"Bu da bizi kızınızın psikiyatri muayenehanesine getiriyor," dedi Lucas Manette'e. "Onun kayıtlarına erişmemiz gerekiyor."

"Kanepedeki kadın" -Manette başını oturma odasına doğru eğdi- "genç olan, Andi'nin ortağı Nancy Wolfe. Onunla konuşacağım."

"Mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyoruz," dedi Lucas. "Yarın sabah."

"Umarım bu bir adam kaçırmadır," dedi Manette. "Umarım kâr amaçlıdır, delinin birinin onları kaçırdığını düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Peki ya George Dunn?" Lucas sordu. "Saldırı sırasında arabasında olduğunu söylüyor. Tanık yok."

"Orospu çocuğu," dedi Manette. Kendini sandalyeden itti ve odanın içinde hızlıca bir tur atarak takunya hırıltısına benzer bir ses çıkardı. "O lanet olası bir psikopat. Bu gecedен önce Andi'ye ya da kızlara zarar verecek bir şey yapacağını düşünmemiştim ama şimdi... Bilemiyorum."

"Yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"O taş kalpli bir orospu çocuğu," dedi Manette. "Her şeyi yapabilir."

Birkaç dakika daha dava hakkında konuştular, sonra iki kadın kapıya gelip içeri baktılar. "Tower? İyi misin?"

"İyiyim," dedi.

Kadınlar içeri girdiler. İkisinden daha genç olanı, Nancy Wolfe, ince yapılı, bronz tenli bir kadındı. Yumuşak yünlü bir elbise giymişti ama mücevher ya da makyaj yoktu ve kumral saçlarında birkaç tel ak görünüyordu. Manette ile konuşurken, "Biraz sessizliğe ihtiyacın var. Bunu sana bir psikiyatrist olarak değil, bir tıp doktoru olarak söylüyorum."

Diğer kadın daha solgundu, daha yaşlıydı, allıkla ustaca dokunulmuş gevşek, sarkık bir yüzü vardı. Başını salladı, Manette'e yaklaştı ve koluna girdi. "Hadi yukarı gel Kule. Uyuyamasan bile uzanabilirsin..."

Manette sinirli bir şekilde, "Sabah saat ikiye kadar yatmam," dedi. "Şimdi yukarı çıkmanın bir anlamı yok."

"Ama çok yorucu oldu," dedi kadın. Kendisinden bahsediyor gibiydi ve Lucas onun Manette'in karısı olması gerektiğini anladı. Roux'yla konuştu: "Tower çok stres altında ve sağlık sorunları var."

"Elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bilmesini istedik," dedi Roux. Tekrar Manette'e baktı. "Soruşturmayı yürütmesi için Lucas'ı görevlendirdim."

"Teşekkür ederim," dedi Manette. Ve Lucas'a: "İhtiyacın olan herhangi bir şey olursa, tanıdığım, konuşmak istediğin herhangi biri, sadece ara. Yararlı olacaksa ödülünden de haberim olsun."

"George Dunn," dedi Lucas.

"Onu telefona bağlar mısın Helen?" Manette karısına dedi ki. "Ben onunla konuşurum."

"Ve ondan sonra, Tower, yarım saatliğine de olsa arkana yaslanıp gözlerini kapatmanı istiyorum," dedi Wolfe. Uzandı ve onun eline dokundu. "Düşünmek için biraz zaman ayır."

Lucas şefi onun evine bıraktı ve gece yarısı ya da herhangi bir sorun çıktığında arayacağına söz verdi.

"Lester rutin işleri yürütüyor," dedi Roux araba garaj yolunda rölantide giderken. "Bu şeyi deyim yerindeyse gökyüzünden koparmanı istiyorum." "Yolma hissi vermiyor," dedi Lucas. "Bir şey karmaşık bir durum var."

Roux, "Eğer yapmazsanız, bizi yolacaklar," dedi. Sonra da: "On beş saniye politika mı istiyorsun?"

"Elbette."

"Bu, insanların bir nesil boyunca konuşacağı davalardan biri," dedi Roux. "Manette ve çocuklarını bulursak, altın oluruz. Dokunulmaz olacağız. Ama işi berbat edersek..." Sesinin uzaklaşmasına izin verdi.

Lucas, "Gidip bir şeyler koparayım," dedi.

George Dunn'ın evi Edina'da çıkmaz bir sokakta, ağaçlarla dolu büyük bir arsaya sıkışmış mütevazı, beyaz bir çiftlikti. Lucas Porsche'yi garaj yolunda bıraktı ve ön kapıya giden taş yolu tırmanıp zile bastı. Genellikle üniformalı, şimdi ise pantolon ve golf tişörtü giymiş olan kalın yüzlü bir polis kapıyı iterek açtı.

"Şef Davenport..."

"Hey, Rick," dedi Lucas. "Telefonları sana mı dinletiyorlar?" "Evet."

Daha alçak bir sesle, "Ve Dunn."

"Nerede o?"

"Ofisinde, arka taraftaki ışıktaki." Polis sola doğru başını salladı.

Ev kahverengi karton taşıma kutularıyla doluydu, bir düzinesi ön odada, daha fazlası mutfakta ve

kahvaltı alanı. Çok az mobilya vardı; oturma odasında bir kanep ve sandalye, kahvaltı köşesinde de yuvarlak bir meşe masa. Lucas koridoru takip ederek ışığa ulaştı ve Dunn'ı aile odası olarak düşünölmüş dikdörtgen bir yemek masasında otururken buldu. Bir duvarın dibinde büyük ekran bir televizyon duruyordu, görüntü açık, ses kapalıydı. Üç karton kutudan oluşan bir yığının üzerine bir müzik sistemi yığılmıştı.

Dunn bir kâğıt yığınının üzerine yığılmıştı, eğri boyunlu bir lamba onlara yaklaştırılmıştı, yüzünün yarısı ışığın içinde yarısı dışındaydı. Solunda, iki çekmeceli yarım düzine dosya dolabı duvara yaslanmıştı. Yarısının çekmeceleri açıktı. Dosya dolaplarının yanında yerde bir başka karton kutu yığını duruyordu. Odanın öbür ucunda, cam bir sehpanın karşısında üç sandalye karşılıklı duruyordu.

Lucas odaya girip, "Bay Dunn," dedi.

Dunn başını kaldırdı. "Davenport," dedi. Kalemını bıraktı, masadan kalktı ve el sıkışmak için ayağa kalktı.

Dunn sahalardan on yıl uzak kalmış bir bek oyuncusuydu: geniş omuzlar, mermi gibi bir kafa, yıpranmış bir yüz. Ön dişleri o kadar düzgün, o kadar beyaz ve mükemmeldi ki köprü olmalıydılar. Kolları yukarı itilmiş, altın Rolex'ini gösteren gri kaşmir bir kazak; kot pantolon ve çorapsız mokasen ayakkabı giymişti. El sıkıştı, bir saniye tuttu, başını salladı, bir sandalyeyi işaret etti, oturdu ve "Sor" dedi.

"Avukat mı istiyorsun?" Lucas sordu.

"Bir avukatım vardı. Para israfıydı," dedi Dunn.

Lucas oturdu, öne doğru eğildi, dirseğini kalçasına dayadı. "Karıınız kaçırıldığında arabanızda olduğunuzu söylüyorsunuz. Ama hiç tanışınız yok ve bunu doğrulayacak hiçbir arama yapmadınız."

"Okula giderken onu bir kez aradım. Bunu diğer adamlara da söyledim..."

"Ama bu kaçırılmasından bir saat önceydi. Bir savcı, telefonun size onun tam olarak nerede olduğunu haber verdiğini söyleyebilir, böylece oraya gitmek için zamanınız olurdu. Ya da birini gönderebilirdiniz." dedi Lucas. "Ve o aramadan sonra ofisinizden çıktınız ve herkesin gözünden kayboldunuz."

"Bunu biliyorum. Eğer... bu şeyi yapmış olsaydım... daha iyi bir mazeretim olurdu," dedi Dunn. Bir eliyle kayma hareketi yaptı. "Arabamdan başka bir yerde olabilirdim. Ama gerçek şu ki, arabamın dörtte birini

İş günümün çoğunu arabamda geçiriyorum. Minnetonka'nın batısından St. Croix'ya kadar Şehirlerin etrafında yarım düzine inşaatım var. Her gün hepsine gidiyorum."

Lucas, "Ve arabanızın telefonunu her zaman kullanıyorsunuz," diye belirtti.

"İş saatlerinden sonra değil," dedi Dunn başını sallayarak. "Yorkville'den ofisi aradım -Woodbury'deki iş bu- ve Andi'yle konuştuktan sonra geri döndüm. Buraya geldiğimde polisler beni bekliyordu."

"Onu kimin kaçırdığını düşünüyorsun?" Lucas sordu.

Dunn başını salladı. "Onun ilgilendiği delillerden biri olmalı," dedi. "En kötülerini o yakalıyor. Seks suçluları, piromanlar, katiller. Kimse onun için fazla deli değildir."

Lucas bir süre ona baktı. Deveboynu lamba ellerinin etrafında bir ışık havuzu oluşturunuyordu ama pug'ın yüzü yarı gölgede kalmıştı; eski bir siyah-beyaz filmde şeytan olabilirdi. "Ondan ne kadar hoşlanmıyorsun?" Lucas sordu. "Karından mı?"

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Dunn sandalyede bir kez zıplayarak. "Onu seviyorum."

"Kasabada böyle söylenmez."

"Evet, evet, evet." Parmaklarını alnına götürdü, ovuşturdu. "Ofisten bir kadını becerdim. Bir keresinde." Lucas sessizliğin büyümesine izin verdi ve Dunn sonunda sandalyesinden kalkıp bir kutuya doğru yürüdü, kutuyu açıp bir şişe viski çıkardı. "Viski?"

"Hayır, teşekkürler." Ve sessizliğin devam etmesine izin verdi.

Dunn, "Haftanın beş günü yüzüme bakan bu hatun gibi büyük bir kurabiyeden bahsediyoruz," dedi. Elleriyle bir kola şişesi göğüs ve popo figürü yaptı. "Andi'yle birkaç anlaşmazlığımız oldu, büyük anlaşmazlıklar değil ama çok şey yaşıyoruz. Kariyer, sürekli meşguliyet, birbirimizi yeterince göremiyoruz... bunun gibi. Bu hatun orada, ofiste - trafik müdürümdü - ve sonunda ona atladım. Masasının üzerinde, kalemler her yerde, post-it notlar kışına yapışmış. Sonra bir baktım, küçük el çantasını ve takım elbisesini almış, Audi'nin ofisine gelip beni sevdiğini ve benim de onu sevdiğimi ilan ediyor." Ellerini saçlarında gezdirdi, sonra kısa, yarı mizahi bir havlamayla güldü. "Tanrım, ne büyük bir kabus olmalı."

"En iyi günlerinden biri gibi görünmüyor," diye itiraf etti Lucas. O da böyle günleri hatırlıyordu.

"Dostum, keşke yapmasaydım," dedi Dunn. Elindeki viski şişesini dudaklarına götürüp yakaladı. "Aynı gün hem karımı hem de çok iyi bir trafik müdürünü kaybettim."

Lucas uzun bir süre onu izledi. Rol yapmıyordu.

"Is Orada herhangi bir Sebep sen olabilir
öldürüldü senin Karısı için onun parası mı?"

Dunn baktı Yukarı, belli belirsiz Şaşırdım: "İsa, sen
Yapma. dalga geçiyorsun, değil mi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Bunu yapmış olabilir misin? Bu mantıklı mı?"

"Hayır. Aramızda kalsın, o kadar para yok." "Um..."

"Biliyorum, Tower Manette ve milyonları, Manette Vakfı, Manette Vakfı, tüm bu saçmalıklar," dedi Dunn. Bir örümcek ağını uzaklaştırır gibi elini salladı, sonra odanın içinde yürüdü, bir kapı aralığından geçti ve bir ışığı yaktı. Bir buzdolabının kapağını açtı, bardağına birkaç buz küpü attı ve geri geldi. "Andi, Manette Vakfı'ndaki payından yılda aşağı yukarı yüz bin dolar alıyor. Çocuklar on sekiz yaşına geldiklerinde bundan bir parça alacaklar. Yirmi beş ve kırk yaşına geldiklerinde de daha büyük paylar alacaklar. Eğer ölürlerse... bunların hiçbirini göremeyeceğim. Bana kalacak olan ev ve içindeki eşyalar. Açıkçası, bunlara ihtiyacım yok."

"Peki ya Manette? Dedin ki..."

"Tower'ın ellili yıllarda belki on milyonu vardı, artı vakıf geliri ve Vakıf'ta yönetim kurulu üyeliği. Ama dünyanın dört bir yanına koşuyor, yatlar alıyor, Palm Beach'te bir ev satın alıyor, etekli her şeyi beceriyordu. Ve iyi malları burnuna sokuyordu - yetmişli yıllarda kokaine çok düşküncü. Neyse, birkaç yıl sonra 10 milyonun faizi yetmemeye başladı. Anaparaya el atmaya başladı. Sonra politikaya girdi - aslında satın alarak girdi - ve biraz daha derine daldı. Çay fincanıyla okyanustan su çekmeye benziyor olmalı. Ama birikti. Sonra, yetmişlerin sonlarında ve seksenlerde, her şeyi yanlış yaptı - tahvillerinde büyük enflasyonu sırasında sıkışıp kaldı, sonunda

onları büyük bir zararla sattı. Sonra bir ara Helen ile tanıştı..."

"Helen onun ikinci karısı, değil mi?" Lucas söyledi. "Ondan biraz daha genç değil mi?"

Dunn, "Sanırım o... kaç yaşında? Elli üç, elli dört mü? O kadar da genç değil. İlk karısı Bernie -Andi'nin annesi- yaklaşık on yıl önce öldü. O zamanlar Helen'la görüşüyordu. Yakışıklı bir kadındı. Yüzü ve gerçek yıldız kalitesinde göğüsleri vardı. Tower her zaman göğüsleri severdi. Her neyse, Helen emlak işindeydi ve tahvil kayıplarını telafi etmenin bir yolu olarak onu GYO'lara soktu..."

"Reet nedir?" Lucas sordu.

"Pardon; gayrimenkul yatırım ortaklığı. Her neyse, bu emlak yatağa düşmeden hemen önceydi ve o yine çuvalladı. Ve seksen yedideki çöküş... Adam ölüm öpücüğü gibiydi. Onun yanında durmak istemezsiniz."

"Yani beş parasız mı?"

Dunn sanki kafasının içinde bir hesap makinesi çalıştırıyormuş gibi tavana baktı. Bir süre sonra, "Şu anda, Tower etrafı araştırırsa, bir milyon bulabilir mi? Elbette evin parası ödendi, bu bir milyondan daha iyi, ama ona gerçekten ulaşamaz. Bir yerde yaşaması ve oranın da kendi standartlarına uygun olması gerekiyor... O halde kendisine ait olan milyondan altmış bin, vakıftan da yüz bin aldığını düşünün... Vakıf yönetim kurulunda hâlâ bir koltuğu var ama o da muhtemelen yirmi ya da otuzdan fazla etmez. Yani ne kadar? İki yüzden az mı?"

"Tanrım, köpek maması yiyor," dedi Lucas, sesinde biraz alaycılık vardı.

Dunn parmağıyla Lucas'ı işaret etti: "Ama tam olarak öyle hissediyor. Kesinlikle, bir Cadillac'ın altı bin dolar olduğu ve bir milyonun gerçekten bir şey olduğu zamanlarda yılda yarım milyon harcıyordu. Şimdi belki çeyrek milyonla idare ediyor ve bir Caddy kırk bin dolar."

"Zavallı orospu çocuğu."

"Dinle, bir milyon artık o kadar da fazla değil," dedi Dunn alaycı bir ifadeyle. "İki iyi Exxon istasyonunun sahibi olan bir adam en az bir milyon eder,

Muhtemelen daha fazla. İki benzin istasyonu. Yatlardan ve polodan bahsetmiyoruz."

"Yani karını işten çıkardıysan bunu para için yapmadın," dedi Lucas.

"Kahretsin, eğer biri çıkarılacaksa o ben olmalıydım. Tower'ın on beş ya da yirmi katı değerindeyim. Elbette Tower'ın parası kadar iyi değil," dedi hayıflanarak.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü onu hak ettim," dedi Dunn. "Tıpkı senin bilgisayar şirketinde yaptığın gibi. Cities' Biz'de senin hakkında bir şeyler okudum. Muhtemelen beş milyon değerinde olduğunu ve giderek arttığını söylediler. Bunu hissediyor olmalısın - paranda bir leke olduğunu."

"Paranın hiçbirini görmedim," dedi Lucas. "Şu anda hepsi kâğıt üzerinde." Sonra: "Peki ya sigorta? Andi'nin sigortası var mı?"

"Şey, evet." Dunn'ın alnı kırıştı ve çenesini kaşıdı. "Aslında epeyce var."

"Kim yaptıracak?"

Dunn omuz silkti. "Çocuklar... Tabii... Ah, Tanrım. Çocuklar ölürse, ben alırım."

"Tek mirasçı mı?"

"Evet... Nancy Wolfe'un yarım milyon alması dışında. Ortaklıkları oldukça iyi gidiyor ve her ikisinin de biri ölürse ipoteklerini falan karşılamaya yardımcı olacak anahtar-adam-anahtar-kadın sigortaları var."

"Nancy Wolfe için yarım milyon çok mu?"

Dunn tekrar düşündü ve sonra şöyle dedi: "Oldukça fazla. Yılda 150.000 ila 175.000 dolar arasında bir para kazanıyor ve bunların hiçbirini koruyamıyor -vergiler onu canlı canlı yiyor- bu yüzden yarım milyon dolar daha iyi olurdu."

"Karınızın kayıtlarına bakabileceğimize dair bir ibraname imzalayacak mısınız?" Lucas sordu.

"Elbette. Neden imzalamayayım?"

"Çünkü birçok tıp insanı psikiyatrik kayıtların ayrıcalıklı olması gerektiğini düşünüyor," dedi Lucas. "İnsanların tedaviye ihtiyacı var, polislere değil."

"Boş ver onu. İmzalayacağım," dedi Dunn. "Yanında bir kâğıt var mı?"

"Bu gece bir tane göndertirim," dedi Lucas.

Dunn Lucas'ın elini izliyordu ve "Neyle oynuyorsun?" diye sordu.

Lucas eline baktı ve yüzüğü gördü. "Yüzük." "Uh-oh.

Geliyor musun, gidiyor musun?" Dunn sordu.

"Düşünüyorum," dedi Lucas.

"Evlilik harika bir şey," dedi Dunn. Kollarını iki yana açtı. "Etrafına bir bak. Her şey için bir kutu ve her şey kendi kutusunda."

"Bütün bu olanlar hakkında... biraz kaygısız görünüyorsun."

Dunn aniden öne doğru eğildi, yüzü taş gibiydi. "Davenport, o kadar korkuyorum ki tüküremiyorum. Tükürmekten korkmanın ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Bunun sadece bir deyim olduğunu sanıyordum ama değilmiş... Adamlarımı geri almalısın."

Lucas homurdandı ve ayağa kalktı. "Burada kalacaksın." Bu bir soru değildi.

"Evet." Dunn ayağa kalkıp ona döndü. "Sen sert bir adamsın, değil mi?" "Belki," dedi Lucas.

"Futbol, eminim."

"Hokey."

"Evet, kesiklerin var... Sence beni yenebilir misin?" Dunn tekrar rahatlamıştı ve yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirmişti.

Lucas başıyla onayladı. "Evet."

Dunn aynı fikirde değilmiş gibi, "Ha," dedi ve sonra gülümsemesini kaybederek, "Ne düşünüyorsun, karımı ve çocuklarımı bulacak mısın?"

"Onları bulacağım," dedi Lucas.

"Ama onların durumunu garanti edemezsin," dedi Dunn.

Lucas uzaklara, karanlık eve baktı: sanki bir şey yüzünü itiyormuş gibi hissediyordu. "Hayır," dedi karanlığa.

BÖLÜM 4

Cinayet bürosu, biraz keyifsiz bir küçük kasaba gazetesinin şehir odasını andırıyordu. Dedektifler için ayrı bölmeler omuz yüksekliğinde bölmelerle ayrılmıştı; bazı masalar derli toplu, diğerleri ise kâğıt ve hediyelik eşya bataklığıydı. Üç farklı türde gri ya da macun rengi metal dosya dolabı nerede yer varsa oraya sıkıştırılmıştı. Eski el ilanları, notlar, karikatürler ve bürokratik yazılar duvarlara ve ilan panolarına yapıştırılmış ya da bantlanmıştı. Tost makinesi büyüklüğünde kahverengi plastik bir radyo, en son altmışlı yıllarda yapılmış, büyük, yuvarlak ayar kadranlı bir radyo, bir dosya dolabının üstünde duruyordu ve arkasına anten olarak bükülmüş bir çelik elbise askısı sıkıştırılmıştı. İlkel hoparlörden genizden gelen bir ses cızırdadı.

"... Sabine kadınlarına tecavüzden, çağımızdaki Lindbergh kaçırma olayına kadar en tarihi suçlardan biridir..."

Lucas bir fincanda tavuklu şehriye çorbası içiyordu ve fincan dudaklarının iki santim uzağındayken kapının hemen önünde durdu. Ses tanıdıktı ama DJ araya girene kadar çıkaramamıştı:

Blackjack Billy Walker'ı dinliyorsunuz, devam edin Edina, Dr. David Girdler'a bir sorunuz var...

Dr. Girdler, bir dakika önce kaçırılma kurbanlarının kendilerini kaçırانlarla özdeşleştirdiklerini söylediniz. Söyleyebileceğim tek şey, liberal okul sistemi bu siyaseten doğrucu saçmalığı çocukların boğazına tıktığında, onlara yanlış olduğunu bildikleri ama kendilerine öğretmen diyen bu sendika bozuntuları gibi yetkili biri öyle dediği için inanmak zorunda oldukları şeyleri öğrettiğinde ne olacağının mükemmel bir örneği...

Girdler'ın sesi bilinçli olarak yumuşatılmış, kısılmış, yapay ve dramatik bir şekilde derinleştirilmiştir. Dedi ki:

Bu konudaki duygularınızı -heh heh- anlıyorum, ancak düşüncelerinize tam olarak katılmıyorum: pek çok iyi öğretmen var. Bu bir yana, evet, bu özdeşleşme sıklıkla gerçekleşir ve başlar

Kaçırılmadan sonraki saatler içinde; kurbanlar aslında polisin çabalarını daha etkili bir şekilde engellemenin yollarını önerebilirler...

Lucas inanamayarak radyoya baktı. Greave masasında oturmuş Bay Goodbar yiyordu. "Lanet olası bir politikacıya benziyor, değil mi? Radyoya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Okuldan çıktı ve doğrudan istasyona gitti."

"Ne zamandır radyoda?" Lucas Fincanda Çorba'yı bitirdi ve fincanı çöp sepetine attı.

"Bir saat," dedi Greave. "Bu arada bir sürü haberci seni arıyor."

"Siktir et onları," dedi Lucas. "En azından şimdilik."

Ofiste bir düzine dedektif dolaşıyordu; Cinayet/Şiddet Suçları'ndan herkes, Ahlak, Seks ve İstihbarat'tan daha fazlası. Bazıları masalarda, bazıları döner sandalyelerde, bazıları da dosya dolaplarına yaslanmıştı. Çok uzun boylu bir adam ve çok kısa boylu bir adam golf vuruşları hakkında konuşuyordu. Sex'ten bir adam elinde kahve ve kola dolu bir kafeterya tepsisiyle dirsek atarak yanlarından geçti. Neredeyse herkes bir şeyler yiyor ya da içiyordu. Ofis kahve, mikrodalga patlamış mısır ve Tombstone pizzası gibi kokuyordu.

Harmon Anderson Greave'in masasına doğru yürüdü, tavuklu salata sandviçi yiyordu. Üst dudağına bir topak mayonez yapışmıştı. Çiğnemeler arasında, "Bir dolar için her şeyi yaparım," dedi. Anderson bir köylü ve bilgisayar uzmanıydı. "Girdler doktor değil. Kuzey Carolina'daki cahil bir üniversiteden psikoloji lisans derecesi var."

Sherrill hâlâ nemli bir halde içeri girdi, tenis şapkasını çıkarıp ceketine yapıştırdı, sonra ceketini çıkarıp astı. Lucas'a başıyla selam verdi, başını radyoya doğru eğdi ve "Dinliyor muydun?" diye sordu.

Lucas, "Az önce," dedi ve Greave'e, "Ona yapmamasını söyledin mi?"

Greave başını salladı. "Standart cümle. Bunu kendimize saklamamız gerektiğini söyledim, böylece failer elimizde tam olarak ne olduğunu bilmeyecek ve mahkemeye çıkarsak daha iyi bir imaj çizebileceğiz."

"Fail mi dedin?" Lucas sordu. "Evet."

Öyleyse vur beni."

"Bence umurunda bile değildi," dedi Sherrill saçlarını kabartarak. "Gelirken dinliyordum. Vermediği şeyleri hatırlıyor."

bize..."

"Uydurma," dedi Lucas.

Greave, "Herkes bir film yıldızı olmak zorunda," dedi. Ve dinlemek için bir an durakladılar:

Dr. Girdler, bilirsiniz, polis suçu durdurmaz; sadece kaydeder ve bazen suçu işleyenleri yakalar. Ama o zaman da çok geç oluyor. Bu kaçırma olayı mükemmel bir örnek. Eğer Bayan Manette basit bir tabanca taşıyor olsaydı, ya da siz bir tabanca taşıyor olsaydınız, bu caniyi durdurabilirdiniz. Bunun yerine, koridorda öylece bırakıldınız ve hiçbir şey yapamadınız. Size söyleyeyim, suçluların silahları var; biz dürüst vatandaşların İkinci Değişiklik haklarımızdan yararlanmamızın zamanı geldi...

"Kahretsin," dedi Sherrill. "Bir sirke dönüşecek."

"Çoktan döndü bile." Hepsi kapıya doğru döndü. Soruşturmadan sorumlu şef yardımcısı Frank Lester elinde bir avuç kâğıtla içeri girdi. Yorgundu, yüzü asılmıştı. Çok uzun yıllar. "Başka bir şey var mı?"

Lucas başını salladı. "Dunn'la konuştum. Oldukça dürüst görünüyor."

"Yine de o bir aday," dedi Greave.

"Evet, o bir aday," dedi Lucas. Lester'a, "Federaller henüz gelmedi mi?"

"Gelmek üzereler," dedi Lester. "Bundan daha fazla kaçamazlar."

Lucas bükülmüş ve nişanlılık halka etrafında ve son . işaret parmağını kaldırdı, Lester'ın ona baktığını gördü ve parmağını cebine soktu.

Lester devam etti, "Federaller g e l s e bile Manette bizim de çalışmamızı istiyor. Şef de aynı fikirde."

Greave alnını ovuşturarak, "Tanrım, keşke bu saçmalık sona erse," dedi.

"Habil ile Kabil'den beri böyle," dedi Anderson.

Greave kemirmeyi bıraktı: "Suçu kastetmedim. Politikayı kastettim. Eğer suç durursa, bir iş bulmam gerekecek."

Sherrill, "Bu takım elbiseyle muhtemelen lanet olası radyoya çıkabilirsin," dedi.

Lester onları susturdu ve üzerine notlar karaladığı sarı bir hukuk defterini havaya kaldırdı. "Herkes dinlesin."

Polisler Lester'ın etrafına dizilirken konuşmalar kesildi. "Harmon Anderson görevleri dağıtacak, ama ben neye baktığımızı özetlemek ve gözden kaçırdığımız herhangi bir şey hakkında fikir almak istiyorum."

"Fazla mesai durumu nedir?" diye seslendi biri arkadan. Lester, "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırız," dedi. Birine baktı Elindeki kâğıtlardan. "Tamam. Çoğunuz ev ev dolaşacaksınız..."

Lester başını iniltir korosuna doğru eğdi -dışarıda hala yağmur yağıyordu- ve sonra, "Ve hızlıca halletmemiz gereken bir sürü küçük şey var. Sabaha kadar otoparktaki boya hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor. Okulda da o renkte ya da türde boya olup olmadığını kontrol etmeliyiz. Jim Hill" -dedektiflerden birine başıyla işaret etti- "okulların dışında poster boyası görmenin çok zor olduğunu, dolayısıyla belki de okulun bir şekilde bu işe karışmış olabileceğini söyledi."

"Babası yapmış olabilir," dedi biri.

"Bunu kontrol ediyoruz," dedi Lester. "Bu arada, ayakkabının üzerinde kan var ve birinin kan testlerini etrafta gezdirmesi gerekiyor, çünkü kanın Manette'e mi yoksa çocuklardan b i r i n e mi ait olduğunu hemen öğrenmemiz gerekiyor. Eğer değilse -eğer başkasınınsa- eyaletin DNA suçlu bankasında araştıracağız. Üniversitenin tıp fakültesiyle konuşup Manette'in kan grubunu öğrenmemiz gerekiyor. Zaman zaman tıbbi çalışmalar için gönüllü olduğunu duydum, bu yüzden DNA'sı bile olabilir ve eğer ayakkabıdaki kan çocuklardan birine aitse, DNA bize bunu söyleyebilir..."

"DNA biraz zaman alır," dedi kısa boylu, pembe saçlı, şapkasının bandı tüylü bir şapka takan bir polis.

"Bu değil," dedi Lester. Kâğıda tekrar baktı. "Ford Econolines'in tüm hastalarıyla, okul personeliyle, tüm akrabalarıyla ve Minnesota ve Wisconsin'in ne kadarına ulaşabilirsek, ağır suç mahkumiyetleri hakkında bulabileceğimiz her türlü veri tabanı ile karşılaştırılmasını istiyoruz. Manette ya da Dunn'la ilgili herhangi bir şirketin Econoline sahibi olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Ford'a gidin, garanti programından Econoline'ların bir listesini alabilir miyiz diye bakın."

Eski bir tane, o yüzden olabildiğince geriye git. Econolines'in kayıt listelerini onun hasta listesiyle karşılaştırmamız gerekiyor, ki bunu elde etmeye çalışıyoruz..."

Anderson araya girdi. "Hasta isimlerinden oluşan bir veri tabanı oluşturuyorum. Soruşturmada ortaya çıkan herhangi bir ismi bu listeyle karşılaştırabiliriz, yani bulabildiğiniz tüm isimleri bulun. Okuldaki tüm öğretmenleri, telefon kayıtlarını, her şeyi."

Lester başını salladı ve devam etti. "Manette ve Dunn'ın kredi notlarını kontrol etmeliyiz, para sorunu olan var mı bakmalıyız. Sigorta poliçelerini kontrol etmeliyiz. Başka ne var?"

"Manette bir düşman listesi hazırlıyor," dedi Lucas.

"Onu da araştır," dedi Lester Anderson'a. "Neyi kaçırıyoruz?"

İnci grisi takım elbiseli siyah bir polis, "Kamu başvuruları," dedi. "Manette ve çocukların resimleri."

Lester, "Tüm haber kanallarında zaten bazı fotoğraflar var, ama önümüzdeki birkaç saat içinde bazı yüksek kaliteli şeyler yayınlayacağız," dedi. "Bilgi için bir ödülden bahsediliyor. Bu konuda size geri döneceğiz. Ve şimdi söylemek istiyorum, tüm haber bağlantıları Halkla İlişkiler Departmanı üzerinden yapılmalıdır. Kimsenin basınla konuşmasını istemiyorum. Herkes bu konuda anlaştı mı?"

Herkes anlaşmıştı. Lester Sherrill'e döndü. "Ev ev dolaşma işi nasıl gidiyor?"

Sherrill, "Evde kimsenin olmadığı iki ev dışında, sakinlerinin okulu görebildiği tüm evlere girdik ve kaçırılma sırasında orada olma ihtimallerine karşı o insanları arıyoruz," dedi. "Şu ana kadar elimizde olan tek şey minibüsü gören bir kadın ve gördüğü ışıklar olarak Econoline arka lambalarını seçti. Yani bu kimliğin sağlam olduğunu düşünüyoruz. Şimdi ikinci bir tur için geri dönüyoruz, insanların son birkaç gün içinde neler görmüş olabileceklerini konuşmak için ve aynı şeyi Manette'in mahallesinde de yapıyoruz. Eğer bu planlandıysa, onu izliyor olmalı. Yani, hepsi bu kadar."

"Tamam," dedi Lester. Odanın etrafına bakındı. "Hepiniz genel durumu biliyorsunuz. Anderson'dan görevlerinizi alın ve yola koyulalım. Herkesin bu maçta taşaklarını kırmasını istiyorum. Bu zor olacak ve iyi görünmemiz gerekiyor."

Diğer dedektifler Anderson'ın etrafında toplanırken Lucas Greave'e doğru eğildi ve sordu, "Tanık çocuk, Girdler'in bize anlattığından farklı bir şey gördü mü?"

Greave başının arkasını kaşıdı ve gözleri odaklandı. "Ah, çocuk, bilmiyorum, ondan pek bir şey öğrenemedim. Oldukça korkmuştu. Pek bir şeye benzemiyordu."

"Telefon numarasını aldın mı?" Lucas sordu.

"Elbette. İster misin?"

"St. Paul'de yaşamıyor mu? Highland Park?" "Oralarda bir yerde..."

Lester, Lucas'ı ofisinin dışında kapıyı kilitlerken yakaladı.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Herkesin söylediği şey -para ya da bir deli," dedi Lucas. "Eğer bir fidiye çağrısı almazsak, onu dosyalarında ya da ailesinde bulacağız."

"Dosyalarda bir sorun olabilir," dedi Lester. "Manette Wolfe denen kadınla konuşmuş ve kadın çılgına dönmüş. Sanırım büyük bir tartışma yaşanmış. Tıbbi ayrıcalık."

"Öyle bir şey yok, Frank," dedi Lucas. "Kayıtları mahkemeye ver. Bu konuda konuşma. Konuşursan büyük bir olay haline gelir ve medya bileklerini sıkmaya başlar. Bir yargıcı yataktan kaldırın, mahkeme celbini getirin. İstersen ben kendim hallederim."

"İyi olur ama bu gece olmaz," dedi Lester. "Zaten çok fazla işimiz var. Yarın sabah saat yedide burada olur."

Lucas başıyla onayladı. "Kıçımı yataktan kaldırabildiğim kadar erken kaldırırım," dedi. Erken kalkmamıştı. "Ben de durup çocuğu göreceğim. Bu gece."

"Bob onunla konuştu," dedi Lester rahatsız bir şekilde.

"Evet, konuştu," dedi Lucas. Bir süre sonra da, "Bu senin sorunun," dedi.

"Bob iyi bir adam," dedi Lester.

"Bir genelevde bile alkış tutamaz, Frank." "Evet, evet... çocuğun ailesiyle konuştun mu?"

"İki dakika önce," dedi Lucas. "Onlara yolda olduğumu söyledim."

Clarice Bernet takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Kocas Thomas ise kaşmir bir kazak giymiş ve kravat takmıştı. "Onu olduğundan daha fazla korkutmak istemiyoruz," dedi Clarice Bernet. Bir yılan gibi tısladı. Sık sarı saçlı, ince burunlu, kemikli bir kadındı. Ön dişleri bir kemirgeninki gibi açılıydı ve Lucas'ın yüzüne bakıyordu.

"Onu korkutmak için burada değilim," dedi Lucas.

"Korkutmasan iyi edersin," dedi Bernet. Ona bir parmağını salladı: "Bu zaten yeterince sorun yarattı. Birinci subay oraya gitmemize izin vermeden onu sorguladı."

"Kaçıranın minibüsünü durdurmayı umuyorduk," dedi Lucas hafifçe ama sinirlenmeye başlamıştı.

Thomas Bernet çenesini salladı: "Bunu takdir ediyoruz ama bunun bir travma olduğunu anlamalısınız."

Bernet'lerin evinin taş döşeli girişinde duruyorlardı, bir tarafta bir dolap, karşı duvarda çerçeveli bir poster, 1992'de Amsterdam Rijksmuseum'daki Rembrandt sergisinden bir hatıra. Hüzünlü, orta yaşlı bir Rembrandt Lucas'a bakıyordu. "Bunun bir adam kaçırma soruşturması olduğunu ve bir cinayet soruşturmasına dönüşebileceğini anlamalısın," diye tersledi Lucas, sesi giderek sertleşiyordu. "Öyle ya da böyle, kızınızla konuşup ondan cevaplar alacağız. Bunu hoş bir şekilde burada ya da hoş olmayan bir şekilde Cinayet Masası'nda, mahkeme emriyle yapabiliriz." Yarım saniye durakladı. "Mahkeme emri almamayı tercih ederim."

"Tehditlere ihtiyacımız yok," dedi Thomas Bernet. General Mills'te bölüm müdürüydü ve bir tehdit duyduğunda anlardı.

Lucas, "Sizi tehdit etmiyorum; yasal gerçekleri ortaya koyuyorum," dedi. "Üç kişinin hayatı tehlikede ve kızınız bu yüzden kötü bir gece ya da iki kötü gece geçirirse, bu çok zor. Kurbanları ve neler yaşadıklarını düşünmek zorundayım. Şimdi, Mercedes'le konuşayım mı yoksa mahkeme kararını mı alayım?"

Mercedes Bernet sivri bir çenesi, yüz dolarlık saç kesimi ve beş yaş büyük gözleri olan ufak tefek bir kızdı. Pembe ipek bir kimono giymişti ve oturma odasındaki kanepede, Yamaha kuyruklu piyanonun yanında, ayak bileklerini kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu. Göğüsleri yeni gelişmişti, diye düşündü Lucas ve sırtını nazlı bir şekilde dikleştirerek oturdu, henüz çok fazla olmayan şeylerin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Annesi otururken

yanında, babası da sandalyenin arkasında dururken Lucas'a gördüklerini anlattı.

"Grace orada durmuş, ne olup bittiğini anlamamış gibi bir ileri bir geri bakıyordu. Hatta bir dakikalığına kapıya doğru yürüdü, sonra tekrar dışarı çıktı. Sonra bu minibüs ön tarafa yanaştı, şu tarafa doğru gidiyordu." Sol tarafını işaret etti. "Ve bu adam dışarı fırladı ve ona doğru koştu ve kadın geri çekilmeye başladı ve adam onu bluzundan ve saçlarından yakaladı ve onu verandadan aşağı doğru çekti..."

"Revak," dedi Clarice Bernet.

"Evet, her neyse," dedi Mercedes gözlerini devirerek. "Her neyse, onu minibüse doğru çekti ve kapıyı geri kaydırıp onu içeri attı. Yani, kocaman bir adamdı. Onu öylece fırlattı. Kapıyı kapatmadan önce içeride iki kişi daha gördüm. Bayan Dunn..."

"Bayan Manette," dedi annesi.

"Evet, her neyse ve yüzünde kan vardı. Sürünüyor gibiydi. Sonra içeride Genevieve olduğunu düşündüğüm bir çocuk daha vardı ama yüzünü göremedim. Yerde yatıyordu ve sonra adam kapıyı kapattı."

"Tüm bunlar olurken Bay Girdler neredeydi?"

"Daha sonrasına kadar onu görmedim. Arkamda bir yerdeydi. Ona 911'i aramasını söyledim ama o, "Duh," dedi. Kadın yine gözlerini devirdi ve Lucas gülümsedi.

Sonra: "Şunu bir düşün," dedi Lucas. "Kaçıran kişinin tam olarak neye benzediğini söyle bana."

Mercedes arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve bir dakika sonra gözleri hâlâ kapalıyken, "İri. Sarı saçları vardı ama biraz garip görünüyordu, sanki peroksitli gibiydi. Çünkü teni koyu görünüyordu, siyah bir adam gibi değil ama bilirsin işte... koyu." Gözlerini açtı ve Lucas'ın yüzünü inceledi. "Senin gibi, biraz. Yüzü seninkine benzemiyordu -gerçekten dar bir yüzü vardı- ama senin rengindeydi ve senin gibi iriydi."

"Ne giyiyordu? Özel bir şey?"

Gözlerini tekrar kapadı ve sahneyi yaşadı, sonra gözlerini açtı, şaşırmış görünüyordu ve "Oh, kahretsin" dedi.

"Genç bayan!" Clarice Bernet şok olmuştu,

Lucas başını bir kez salladı ve "Ne?" diye sordu.

"GenCon tişörtü giyyordu. Bir şeyler olduğunu biliyordum..." Dedi ki,

"GenCon mu? Emin misin? Hangi yıl olduğunu gördün mü?"

"Ne olduğunu biliyor musun?" Şüpheci bir kaş kalktı.

"Elbette. Rol yapma oyunları yazıyorum..."

"Gerçekten mi? Erkek arkadaşım..."

"Mercedes!" Annesinin sesi uyarıcı bir tona büründü ve Mercedes daha güvenli bir bölgeye girdi.

"Okuldaki bir arkadaşımda bir tane var. Hemen tanıdım, tişört arkadaşımınkiyle aynı değil ama GenCon tişörtüydü. Önünde kocaman bir Gen- Con ve şu garip zarlardan biri. Her şey siyah ve beyaz, biraz ucuz..."

"GenCon nedir?" diye sordu Thomas Bernet, sanki GenCon bir şekilde ConDom'la bağlantılı olabilirmiş gibi şüpheyle kızından Lucas'a bakarak.

Lucas, "Cenevre Gölü'nde bir oyuncu kongresi," dedi. Mercedes'e: "Neden diğer memura söylemedin?"

"Dikkatini zar zor çekebildim," dedi. "Ve o pislik Girdler..."

"Mercedes!" Annesi kuzuya saldıran bir kurt gibi kelimenin üzerine çullanmıştı.

"Evet, öyle," dedi zar zor savunmaya geçerek. "Sürekli benimle konuşup durdu, neredeyse hiçbirini gördüğünü sanmıyorum. Daha çok koridorun aşağısında saklanıyordu."

"Tamam," dedi Lucas. "Peki ya kamyonet? Olağandışı bir şey var mıydı?"

Kadın başını salladı. "Evet, vardı ve diğer polise de söyledim. Kamyonun üzerindeki tabelanın üzerini boyamışlardı. Ne yazdığını bilmiyorum ama kapıda harfler vardı ve üzerleri boyanmıştı."

"Hangi harfler?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece pencerelere yaklaştığımda ve o uzaklaşırken fark ettiğim bir şeydi. İyi bir boya işi değildi, biliyor musun? Eski harflerin üzerinden geçip gitmişler."

Lucas ofisi aramak için Bernet'lerin telefonunu kullandı ve Anderson'a tişört ve kamyonet bilgilerini bıraktı.

"Eve mi gidiyorsun?" Anderson sordu.

"Bu gece yapacak fazla bir şey yok, tabii bir telefon almazsak. Hâlâ kapı kapı dolaşıyor muyuz?"

"Evet, şimdi Manette'in mahallesindeyiz. Şüpheli faaliyetleri soruyoruz. Henüz bir şey duymadım."

"Bana haber ver."

"Evet, bu konuda bir kitap hazırlayacağım... Weather'a sordun mu?"

"Tanrım..." Lucas güldü. "Hey, bu birinci sınıf bir dedikodu."

"Sana haber veririm," dedi Lucas. Pantolonunun cebindeki nişan yüzüğünü hissedebiliyordu. Belki ona sorarım, diye düşündü.

"Bu konuda içimde bir his var," dedi Anderson.

"Weather hakkında mı?"

"Hayır. Manette'ler hakkında. Burada bir şeyler dönüyor. Yani henüz ölmemişler. Dışarıda bizi bekliyorlar."

Weather Karkinnen yatağın sol tarafında, pencerenin yanında bir tümsek yaptı. Pencere bir iki santim açıldı, böylece temiz soğuk havayı alabiliyordu.

"Kötü mü?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Evet." Yanına kaydı, yaklaştı, kulağının arkasından boynuna bir öpücük kondurdu.

"Anlat bana," dedi. Sırt üstü yuvarlandı.

"Geç oldu," dedi adam. O bir cerrahı. Neredeyse her gün ameliyat yapardı, genellikle saat yedide başlardı.

"Ben iyiyim; yarın geç bir saatte başlayacağım."

"Tower Manette'in kızı ve iki çocuğu, onun kızları." Kaçırılma olayını özetledi, ayakkabının üzerindeki kandan bahsetti.

"İşin içinde çocuklar olunca nefret ediyorum," dedi.

"Biliyorum."

Weather bir cerrahı, ama bir sporcuya benziyordu, aslında birkaç raundu fazla kaçırmış bir dövüşçüye. Geniş omuzları vardı ve yumruklarını sıkmış, yumruk sarhoşu bir boksör gibi ellerini önünde taşıma eğilimindeydi. Burnu biraz fazla büyüktü ve hafifçe sola doğru eğilmişti; saçları kısa kesilmişti, yumuşak bir

kahverengi beyaz dokunuşlu. Tam kanlı bir Finlinin yüksek Slav elmacık kemiklerine ve koyu mavi gözlere sahipti. Tüm sportmenliğine rağmen ufak tefek bir kadındı. Lucas onu bir koli gibi kaldırıp evin içinde taşıyabilirdi. Zaman zaman bunu yapmıştı ama hiçbir zaman tamamen giyinik olmamıştı.

Hava güzel değildi ama ona daha önce deneyimlemediği bir güçle ulaşıyordu: Cazibesi o kadar güçlenmişti ki zaman zaman onu korkutuyordu. Geceleri uyanık yatıp onun uykusunu izliyor, kendisini terk ettiği kâbuslar görüyordu.

Weather'ın yerel bir hastanede cerrah olarak çalıştığı kuzey Wisconsin'de tanışmışlardı. Lucas bir çocuk seks çetesini ve bu çetenin merkezindeki katili yakalamıştı. Ormanda yaşanan kovalamacanın son anlarında genç bir kız tarafından boğazından vurulmuş, Weather da kriko bıçağıyla boğazını açarak hayatını kurtarmıştı.

Bir araya gelmek için harika bir yol...

Lucas ellerini onun beline koydu. "İçeri ne kadar geç girebilirsin?" diye fısıldadı.

"Erkekler hayvandır," dedi kadın, daha da yaklaşarak.

Uykuya daldığında Lucas rahatlamış ve sıcak bir şekilde ona doğru hareket etti. Yastığına daha sıkı sarıldı ve poposunu ona doğru itti. Ona evlenme teklif etmek için en iyi zamanın şimdi olduğunu düşündü: uyanıktı, konuşabiliyordu, romantik hissediyordu... ve kadın bir bebek gibi uyuyordu. Kendi kendine gülümsedi, kalçasını okşadı ve başını yastığına bıraktı.

Yüzüğü çorap çekmecesinin dibinde saklıyor, doğru anı bekliyordu. Onu orada hissedebiliyor ve karanlıkta siyah parıltılar çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu.

5. BÖLÜM

Oda çürük patates gibi kokan beton ve taştan bir delikti. Bir duvarın tepesinde yumruk büyüklüğünde dört delik açılmıştı ve içleri görülemeyecek kadar yüksekti. Bu delikler Andi'ye, bir çocuğun böcek koleksiyonuna hava vermek için bir top kavanozunun tepesine açtığı delikleri hatırlattı.

Bir köşede lekeli bir çift kişilik yatak vardı ve kızlar onun üzerinde uyuyordu. Andi'nin saatine göre John Mail gideli üç saat olmuştu. Çelik kapı arkasından gümbürdeyerek gittiğinde, hepsi şiltenin üzerine çömelmiş, gözlerini dört açmış dönmesini bekliyorlardı.

O geri gelmemişti. Korku onları yakıp kavurmuş, kızlar sonunda kedi kutusundaki yavru kediler gibi kıvrılıp uykuya dalmışlar, uyanık kalamayacak kadar bitkin düşmüşlerdi. Grace inleyerek ve sızlanarak kötü bir uyku çekti, Genevieve ise ağzı açık, ağır ağır uyudu, hatta zaman zaman horladı.

Andi soğuk zemine oturmuş, sırtı taşlı duvara dönük, ellinci kez envanter çıkarıyor, onları dışarı çıkaracak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu.

Başının üzerinde altmış vatlık tek bir ampul ve bir çekme zinciri olan bir ışık prizi vardı. Henüz ışığı kapatmaya cesaret edememişti. Köşede bir Porta-Potti duruyordu ve hafifçe kimyasal durulama kokuyordu. Portatif tuvalet küçük yelkenliler ve kampçılar için tasarlanmıştı ve plastikten yapılmıştı. Onu bir silah ya da tuvaletten başka bir şey olarak kullanmanın hiçbir yolunu düşünemiyordu. Kapının yanında, yarısı eriyen buz ve çilekli gazozla dolu bir Coleman soğutucu duruyordu. Yanında, alçak plastik bir masanın üzerinde bir oyun konsolu ve bir monitör vardı. Konsol ve monitör, ampulün üzerindeki bir prize takılı olan dört soketli bir güç çubuğuna takılıydı.

Hepsi bu kadardı.

Bir silah mı? Belki de kutulardan biri bir şekilde sopa olarak kullanılabilirdi? Kablo onu boğmak için kullanılabilir miydi?

Hayır. Bunların hepsi saçmaydı. Posta çok büyüktü, çok şiddetliydi. Bir şekilde kapıya kablo bağlayabilir miydiniz? Bilgisayara giden kabloyu çıkarıp kapı koluna bağlayabilir miydiniz?

Andi elektrik hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve eğer Mail'in aldığı tek şey bir şoksa, gücü kapatır ve sonra aşağı inerdi ve... ne?

Başa çıkamadığı şey buydu: Ne istiyordu? Ne yapmak istiyordu?

Belli ki bunu planlamıştı.

Hücreleri bir zamanlar bir çiftlik evinin kök mahzeniydi, donma çizgisinin çok altında, granit tarla taşı ve beton duvarları olan derin bir çukur. Mail iç duvarın bir kısmını yıkmış ve çelik bir yangın kapısı yerleştirmek için beton blokla yeniden inşa etmişti. Elektrik tesisatı tamamen yeniydi, dışarıdan çekilen bir kablodan başka bir şey değildi.

Duvarlar eski olmasına rağmen, Mail'in yeniden yaptığı kısım hariç, sağlamdı: Andi her taşı itmiş ya da tekmelemiş, tırnaklarıyla aralarını yoklamıştı. Elleri çiğ kalmıştı ama hiçbir zayıflık bulamamıştı.

Üstte, ikişer onluk kirişlerin arasında tahta bir tavan vardı. Porta-Potti'nin üzerinde durarak ona ulaşabiliyorlardı ama ona vurduklarında çıkan ses korkutucu derecede cansızdı: Andi bir şekilde bir tahtayı çekip çıkarırlarsa kendilerini yerin altında gömülü bulacaklarından korkuyordu.

Kapının kendisi imkânsızdı, tamamen çelikti ve dış tarafında basit bir sürgülü mandal vardı. Bir saç tokasıyla ne kadar sabretse de kilidi açamazdı -eğer en başta nasıl kilit açılacağını bilseydi, ki bilmiyordu.

Çıkış yollarını düşünmeye çalışarak envanteri tekrar yaptı. Tuvaletteki kimyasal mı? Yeterince sert olsaydı, belki de gözlerine fırlatabilir ve onu geçip merdivenlerden yukarı çıkabilirdi?

Onları öldürebilirdi...

Andi gözlerini kapadı ve Şehirlerin dışına yaptığı yolculuğu yeniden yaşadı.

Minibüsün arkasında bir bardağın içindeki zarlar gibi sallanıyorlardı; kargo bölümü boşaltılmıştı ve çelik bir kutudan başka bir şey değildi,

tutamaklar ya da konfor olmadan. Görünüşe bakılırsa Mail kaçırma olayı için çelik paravanı ayarlamış ve kapı kollarını çıkarmıştı.

Andi, okuldan çıktıklarında Mail'in sokaktan sokağa atladığını, dikiz aynasını izlediğini, sonra da minibüsü I-35'e sokup güneye doğru gittiğini düşündü. Birkaç dakika boyunca I-35'te kaldılar, sonra bilmedikleri iki şeritli bir otoyola çıktılar, viski reklam panolarının arasından geçip Şehirlerin güneyindeki pastel banliyölere girdiler, çocuklar çığlık atıp kamyonun kenarlarına vurdular ve sonra dönüşümlü, spazmodik bir ağlamaya düştüler.

Andi hâlâ kanıyordu; ağzının içinde, dişlerinin dudağını kestiği yerde. Kanın tadı ve egzoz kokusu midesini bulandırdı; Mail ara sokaklardan kaçarken elleri ve dizlerinin üzerine çökmek için mücadele etti, sonunda bir köşeye süründü ve kustu. Bu pis koku Genevieve'i çileden çıkardı; o da öğürmeye başladı ve Grace kontrolsüzce titreyerek ağlamaya ve titremeye başladı. Andi tüm bunları içine çekti ama odaklanamadı, çözemedi ve tepki veremedi, sonunda, aptalca, çocukları kollarına aldı ve onları tutup çığlık atmalarına izin verdi.

Mail hiç aldırış etmedi.

Bir süre sonra hepsi dizlerinin üzerine çöktü ve banliyöler azalırken ve kamyon Şehirlerin dışındaki büyük yeşil mısır, fasulye ve yonca denizine girerken pencerelerden dışarı baktılar.

Ön tarafta, Mail görünüşte amaçsızca radyonun düğmelerine bastı: Aerosmith'ten Toad the Wet Sprocket'a, Haydn'dan George Strait'e, üç, dört, beş talk show'a geçti.

Dinleyin, bu suçluların çoğu zayıftır; onları bir şey yapan tek şey onlara silah vermemizdir. Silahı ellerinden alırsak geldikleri yere, derelere geri dönerler.

Kırsal bir otoyolda beş dakika geçirdiler, çatlamış betondaki uzun, yılankavi katran derzlerinin üzerinden geçtiler; sonra Mail onları otoyoldan çakıllı bir yola çıkardı ve arkalarında spiral şeklinde gri bir toz bulutu bıraktılar. Pencerelerin önünden kırmızı ahırlar ve beyaz çiftlik evleri geçiyordu ve turuncu gündüz zambaklarının kümелendiği, çakıllardan tozlanmış siyah bir kırsal posta kutusu.

Grace sendeleyerek ayağa kalktı ve onları Mail'den ayıran tel örgülere tutunarak, "Çıkar beni buradan, seni

Siktir, çıkar beni buradan, çıkar beni..."

Kız kardeşi çığlık atıp feryat etmeye başlayınca Genevieve panikledi, siren gibi yüksek bir sesle inliyordu ve gözleri yuvalarından fırlamıştı. Andi bir an için onun felç geçirdiğini düşündü ve ona doğru süründü, ama Genevieve'in gözleri yuvarlandı ve düzleşti ve tekrar başladı, inlemeye başladı ve Andi ellerini kulaklarına götürdü ve Grace bağırdı, Çıkarın beni buradan...

Mail bir elini Grace'e en yakın kulağının üzerine koydu ve ona dönüp bakmadan, "Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni," diye bağırdı ve tükürüğü ön camdan aşağıya püskürdü.

Andi kızını tutup aşağı çekti, başını salladı, kızının yüzünü tuttu ve "Onu kızdırma" dedi, sonra Genevieve'i kucakladı ve iniltisi kesilene kadar sıktı.

Sonra bir an, sadece bir an, Andi'nin farklı bir şey olabileceğini düşündüğü bir an geldi, kanlı zihninde bir olasılık çizgisi yuvarlandı. Çakıllı yoldan sapmışlar ve toprak bir yola girmişlerdi.

Yolun ortasında ve her iki yanında sazlar ve börülceler yetişiyordu; daha uzakta, sağda, eski, gri kabuklu elma ağaçlarının dalları korkuluk parmakları gibi kabuk bağlamıştı.

Yolun sonunda eski bir çiftlik evi bekliyordu: çürümeye yüz tutmuş, boyası dökülmüş, ön sundurması bir tarafa düşmüş, ölmek üzere olan bir ev. Arkasında, tepenin uzak tarafında, bir ahırın temeli bir çukurun içine çökmüştü. Ahırın kendisi yok olmuştu ama alt katı, eski yapının zemini ve köşelerinden sarı polipropilen iple bağlanmış mavi plastik bir muşamba ile örtülü olarak kalmıştı. Karanlık iç mekâna, bir mağaranın girişi gibi açık bir kapı g i r i y o r d u . Ahırın temelinin etrafında iki ya da üç tane daha yıkık dökük ek bina toprağa gömülmüştü.

Durduklarında, Andi zihninin derinliklerinde üç kişi olacaklarını düşündü, sadece bir kişi. Onu yakalayabilir, kızlar kaçarken onu tutabilirdi. Çiftlik evinin arazisini bir mısır tarlası çevreliyordu. Çit yoktu. Grace hızlı ve zekiydi ve bir yağmur ormanı kadar sık olan mısır tarlasına girdiğinde kaçabilirdi...

John Mail kamyonu durdurdu ve hepsi bir kez ileri geri sallandı ve Grace dizlerinin üzerine çöküp kirli pencereden dışarı baktı. Mail koltuğunda döndü. Garip bir şekilde tiz bir sesi vardı, neredeyse çocuk gibiydi ve Andi'ye şöyle dedi: "Kaçmaya çalışırsan, önce küçük çocuğu vururum, sonra diğerini, sonra da seni."

Ve olasılık çizgisi öldü.

Genetik, John Mail'i bir psikopat yapmıştı. Ailesi onu sosyopat yapmıştı.

O çılgın bir katildi ve etiketleri umursamıyordu.

Andi onunla Minnesota Üniversitesi'ndeki post-doc rutininin bir parçası olarak tanışmıştı, Hennepin County hapishanelerinde kilitli garip vakalara bakan yeni bir psikiyatristti. Mail'in zihninin mağarasında sert ve hızlı bir zekâ olduğunu fark etmişti. Akranlarına hükmedecek ve polislerden bir süreliğine kaçabilecek kadar zeki ve iriydi ama eğitilmiş bir psikiyatristle boy ölçüşemezdi.

Andi onu portakal gibi soymuştu.

Mail'in babası annesiyle hiç evlenmemiş, onlarla hiç yaşamamıştı; son duyduğuna göre Panama'da Hava Kuvvetleri'ndeydi. Mail onu hiç görmemişti.

O daha bebekken annesi onu saatlerce, bazen bütün gün ve gece boyunca beşikte, çorak bir odada tek başına bırakırdı. Çocuk üç yaşındayken -hâlâ konuşamıyordu- onu pek umursamayan, Mail'i de sinir bozucu olması dışında pek umursamayan bir adamla evlenmişti. Sinirlendiğinde, sarhoş olduğunda, çocuğun üzerinde deri kemerini kullanırdı; daha sonra, anahtarlara ve nihayet süpürge çubuklarına ve dübel çubuklarına geçti.

Mail çocukken hayvanlara işkence etmekten, kedilerin derisini yüzmekten ve köpekleri yakmaktan büyük zevk alırdı. Sınıfın kabadayısı olarak hem kız hem de erkek diğer çocuklara saldırmaya başladı. Dördüncü sınıfta, kızlara saldırıları cinsel bir hal aldı. Pantolonlarını indirmeyi, parmaklarıyla içlerine girmeyi seviyordu. Henüz ne istediğini bilmiyordu ama yaklaşıyordu.

Beşinci sınıftayken, yaşına göre büyüktü, alışveriş merkezlerine, Rosedale'e, Ridgedale'e gitmeye, oyun odalarının dışındaki banliyö çocuklarını yakalamaya, onları soymaya başladı.

Bir t-ball sopası taşıyordu, sonra bir bıçak. Altıncı sınıfta, aynı zamanda futbol koçluğu da yapan bir fen bilgisi öğretmeni, bir kıza "amcık" deyince onu duvara itti. Öğretmenin evi bir hafta sonra yandı.

Yangın bir geziydi: beş ev daha kül oldu, hepsi de ona karşı gelen çocukların ebeveynlerine aitti.

Haziran ayında, altıncı sınıftan sonra, St. Paul'un doğu yakasındaki son bakkal dükkanını işleten yaşlı bir çiftin evini ateşe verdi. Duman kapının altından içeri girdiğinde yaşlı çift uyuyordu. Merdivenlerin başında birlikte dumandan zehirlenerek öldüler.

Akıllı bir kundakçı polis sonunda izi buldu ve yakalandı.

Her şeyi inkar etti, inkar etmeyi hiç bırakmadı ama onun yaptığını biliyorlardı. Tam olarak ne yakaladıklarını görmek için Andi'yi içeri aldılar ve Mail düz bir kertenkele sesiyle, gelişigüzel, genç gözleri vücudunda, göğüslerinde, kalçalarında gezinerek hayatı hakkında konuştu. Onu korkutmuştu ve bu hoşuna gitmemişti. Onu korkutmak için çok gençti...

Mail daha on iki yaşındayken ne kadar büyük olacağını göstermişti. Vücudunda ve yüzünde gergin kaslar ve haşlanmış yumurta gibi gözler vardı. Üvey babası hakkında konuştu.

"Seni dövdüğünü söylerken yumruklarını mı kastediyorsun?" Andi sordu.

Mail homurdandı ve onun saflığına gülümsedi. "Kahretsin, yumruklar. Herifin dolaptan çıkardığı bir dübeli vardı, bilirsin işte, çamaşır çubuğu. Beni onunla kırbaçladı. Yaşlı karımı da dövdü. Onu mutfakta yakalayıp eşek sudan gelinceye kadar döverdi, kadın bağıırıp çağırırdı, o da yorulana kadar döverdi. Tanrım, her yer çorba gibi kan olurdu."

"Kimse polisi aramadı mı?"

"Evet, ama hiçbir şey yapmadılar. Yaşlı karım bunun komşuları ilgilendirmediğini söylerdi."

"O öldükten sonra daha mı iyi oldu?"

"Bilmiyorum, artık orada yaşamıyordum; pek değil."

"Nerede yaşıyordunuz?"

Omuz silktilti: "Bilirsin işte, yazın otoyolun altında. St. Paul'de rayların yanında bazı mağaralar var, orada bir sürü adam var..."

"Hiç geri dönmedin mi?"

"Evet, geri döndüm. Çok acıktım ve kafam güzeldi, belki biraz parası vardır diye düşündüm ama beni polise ihbar etti. Eğer geri dönmeseydim, hala dışarıda olacaktım. 'Biraz Cheerios ye, ben gidip kek alacağım' dedi ve ön odaya çıkıp polisleri aradı. Bana bir ders verdi, tamam mı? Dışarı çıktığımda o kaltağı öldüreceğim. Tabii onu bulabilirsem."

"Şimdi nerede?"

"Bir adamla kaçtı."

İki aylık terapiden sonra Andi, John Mail'in bir devlet hastanesine gönderilmesini tavsiye etmişti. O kötü bir çocuktan daha fazlasıydı. Dengesizden de öteydi. O deliydi. İçinde şeytan olan bir çocuk.

Mail minibüsün kapısını açtığında kızlar ağlamayı kesmişti. Onları tek sıra halinde eski çiftlik evinin yan kapısından dışarı çıkardı ve doğruca bodruma götürdü. Bodrum ıslak, taze kir ve dezenfektan kokuyordu. Mail kısa bir süre önce temizlemişti, diye düşündü. Küçük bir umut kıvılcımı: Onları öldürmeyecekti. Hemen değil. Eğer biraz zamanları olursa, sadece biraz zaman, onun üzerinde çalışabilirdi.

Sonra onları kilitledi. Korkuyla onu dinlediler, her an geri dönmesini beklediler, Genevieve tekrar tekrar sordu, "Anne, ne yapacak? Anne, ne yapacak?" Bir dakika on dakikaya, on dakika da bir saate dönüştü ve Andi sırtını duvara dayayıp düşünmeye çalışırken kızlar sonunda uyudu...

Posta sabahın üçünde sarhoş ve heyecanlı bir halde onu almaya geldi.

"Defol buradan," diye hırladı ona. Sol elinde bir bira kutusu vardı. Kızlar mandalın sesiyle uyandılar ve sırtları duvara gelene kadar yatağın üzerinde süründüler, ama birinin içindeki küçük hayvanlar gibi kıvrıldılar.

"Ne istiyorsunuz?" Andi söyledi. Saatine bakmaya devam etti, sanki bu normal bir konuşmaymış ve o da yoluna devam ediyormuş gibi

başka bir yerde. Ama korku, her ne kadar kontrol etmeye çalışsa da sesinin titremesine neden oldu. "Bizi burada tutamazsın, John. Bu doğru değil."

"Siktir et," dedi Mail. "Şimdi defol git buradan, lanet olası."

Ona doğru bir adım attı, gözleri karanlık ve öfkeliydi, bira kokusunu alabiliyordu.

"Pekâlâ. Bize zarar vermeyin, sadece zarar vermeyin. Hadi

kızlar..." "Onlar değil," dedi Mail. "Sadece sen."

"Sadece ben mi?" Midesi sıkışmıştı.

"Bu doğru." Ona gülümsedi ve sanki dik durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi boştaki elini kapının eşiğine koydu. Ya da belki havalı davranıyordu. Saçlarını kakül haline getirmişti ve Andi şimdi biranın yanı sıra tıraş losyonu ya da kolonya kokusu aldığını fark etti.

Andi kızlara, sonra Mail'e ve tekrar kızlara baktı. "Hemen döneceğim," dedi. "John bana zarar vermez."

Kızlardan hiçbiri tek kelime etmedi. İkisi de ona inanmamıştı.

Andi onun etrafından dolaşarak olabildiğince uzaklaştı. Dış bodrumda hava daha serin ve ferahtı ama ilk fark ettiği şey, adamın merdivenlerden aşağı bir şilte daha sürüklemiş olduğuydu. Merdivenlere doğru adımını atmıştı ki çelik kapı arkasından gürültüyle kapandı ve Mail, "Kıpırdama," dedi.

Kadın durdu, kıpırdamaya korkuyordu ve Mail onunla kapı arasına girene kadar etrafından dolaştı. Bir süre ona baktı, biraz dengesiz olduğunu düşündü. Adam cidden sarhoştur ve gözleri kapalı, ağır kapaklı görünüyordu ve dudakları çirkin, aşağılayıcı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Nerede olduğun ya da seni kimin götürdüğünü hakkında hiçbir fikirleri yok," dedi. Neredeyse gülecekti, ama bir yerlerde, altında, kendinden biraz emin olmadığını düşündü. "Bütün gece radyoda bunun hakkında konuştular. Kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturup duruyorlar."

"John, er ya da geç gelecekler," dedi Andi. "Sanırım en iyi seçeneğin..." Otomatik olarak akademik sesine, hassas bir konuda hastalarla ilgilenirken kullandığı hafif kuru gözlemci tonuna büründü. Eğitimli görünen bir ton ve

Aynı zamanda aristokrattı ve çoğu zaman bakış açısını tek başına satıyordu.

Bu sefer öyle olmadı.

Mail çok hızlı, şok edici bir hızla, orta sıklet bir boksör gibi hareket etti ve yüzüne sert bir tokat atarak onu neredeyse yere serdi. Bir an önce psikoloji alanında doktora yapan biriydi; şimdi ise sadece ete dönüşmeden önce dengesini bulmaya çalışan yaralı bir hayvandı.

Mail ona yaklaştı, kokusunu alacak kadar yaklaştı, kotunun dokusunu görececek kadar yaklaştı ve hırladı, "Bir daha asla böyle konuşma. Ve bizi asla bulamayacaklar. Bu dünyada asla. Şimdi dik dur. Kalk lan ayağa."

Elini yüzüne götürmüştü, kafasında tutarlı hiçbir şey yoktu: düşünceleri yere düşmüş bir tahtadaki Scrabble taşları gibiydi. Bir çıtırdama sesi duydu ve hâlâ kızgın bir şekilde onu izleyen Mail'e doğru baktı. Elindeki bira kutusunu ezmişti ve şimdi onu bir köşeye fırlattı, orada duvara çarptı ve sonra onlara doğru geri sıçradı.

"Görelim bakalım," dedi.

"Neyi?" Kızın hiçbir fikri yoktu. "Hadi görelim onları," dedi adam.

"Ne?" Aptalca, başını sallayarak.

"Göğüslerini, göğüslerini görelim."

Geri çekilmeye çalıştı, bir adım, iki adım, ama gidecek yer yoktu. Arkasında, eski bir kömür ocağı, kömür kapısı açık ve sola doğru eğilmiş, eski, sık kırılmış bir meşe gibi duruyordu; ve onun arkasında, karanlık bir boşluk, gerçekten gitmek istemediği bir yer. "John, bana zarar vermek istemezsin. John," dedi. "Ben seninle ilgilendim."

Ona bir parmak salladı. "Bunun hakkında konuşmak istemezsin. Bu konuda konuşmak istemezsin. Benimle ilgilendin, tamam mı, beni lanet olası hastaneye gönderdin. Benimle ilgilendin, tamam mı?" Etrafına çılgınca baktı, sonra yerdeki bira kutusunu gördü. Birayı bitirdiğini unutmuştu. Ona doğru geri döndü. "Hadi, görelim onları."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "John, yapamam..."

Ve daha önce yaptığı kadar hızlı bir şekilde ona tekrar vurdu, açık elle, o kadar sert değil. Ellerini kaldırdığında, ona tekrar vurdu ve sonra tekrar. Darbeleri engelleyemedi, durduramadı, geldiklerini bile göremedi.

Sonra onun üzerine atladı, sırtını taş duvara çarptı, ceketini, bluzunu parçaladı. Ona bağırdı, "Hayır, yapma, John..."

Ve ona tekrar vurdu, yere düşürdü, saçlarını çekti, onu yatağa doğru yönlendirdi ve beline binerek üzerine çıktı. Kadın ona saldırdı, işe yaramaz bir şekilde çırpındı. Adam onun ellerini yakaladı, bir araya getirdi, birinin içine aldı ve tuttu. Onu çok iyi göremiyordu, kanaması olduğunu fark etti, bir gözünde kan vardı.

"John..." Ağlamaya başladı, onun devam edebileceğine inanmıyordu. Ama o devam etti.

İşi bittiğinde, başladığından daha öfkeliydi.

Kızı elinden geldiğince giydirdi - bluzu neredeyse ortadan ikiye ayırmıştı ve sutyenini elinden aldı - ve sonra onu tekrar hücreye tıktı.

Her iki kız da, hatta küçük Genevieve bile ne olduğunu biliyordu. Andi şiltenin üzerine düştüğünde, çelik kapı gümbürdeyerek kapanırken otomatik olarak onun etrafında kıvrıldılar ve başını tuttular.

Andi ağlayamıyordu.

Gözleri kurumuştı ya da öyle bir şey. Mail'i düşündüğünde -yüzünü değil, sesini değil, kokusunu- öğürmek istiyordu ve bazen de öğürüyordu, refleks olarak boğazını ve midesini tutuyordu.

Ama ağlayamıyordu.

Yine de canı yanıyordu. Morarmıştı ve onun gücüne karşı mücadele edip büküldüğünde küçük kas çekilmeleri ve yırtılmaları hissetti. Hiç kan yoktu: kendini kontrol etti ve çiğ gibi hissetmesine rağmen, adam hiçbir yerini yırtmamıştı.

Mail geri döndüğünde gözleri kurumuş, sersemlemişti.

Bir şey hissettiler, sesin boğuk bir kısmı, yukarıdaki kattan gelen titreşimler ve onun geldiğini anladılar. Hepsinin yüzü

Kapı açıldığında yatağın üzerinde oturuyordu. Andi eteğini altına soktu.

Mail kot pantolon, ekose gömlek ve güneş gözlüğü giymişti ve elinde bir tabanca vardı. Bir süre açık kapıda durdu, sonra "Hepinizi tutamam" dedi. Genevieve'i işaret etti. "Hadi, seni dışarı çıkarıyorum."

"Hayır, hayır," diye geveledi Andi. Genevieve'in kolunu yakaladı ve kız onun yanına doğru çekildi. "Hayır, John, lütfen, hayır, onu götürme, burada onunla ben ilgilenirim, sorun çıkarmaz, John..."

Mail başka tarafa baktı. "Onu Wal-mart'a götürüp bırakacağım. Polisi arayıp eve dönecek kadar akıllıdır."

Andi yalvararak ayağa kalktı. "John, ona ben bakarım, yemin ederim sorun olmaz."

"O bir sorun. Onu kafamda düşünmek bile bir sorun." Tabancayı ürküp kaçan Grace'e doğrulttu. "Onu tutmalıyım çünkü çok yaşlı ve polisleri geri getirebilir. Ama çocuğun kafasına bir torba geçireceğim ve onu minibüse götürüp Wal-Mart'a bırakacağım."

"John, lütfen," diye yalvardı Andi.

Mail, Genevieve'e hırladı, "Defol buradan çocuk, yoksa ağzını burnunu kırar, kışını sürükleyerek dışarı çıkarırım."

Andi önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da ayağa kalkarak ona doğru uzandı. "John..."

Adam geri adım attı ve eli gelip kızın boğazını yakaladı; kız yarım an için öldüğünü sandı: Adam bir an için sıktı, sonra onu geri fırlattı. "Siktir git buradan." Ve Genevieve'e: "Defol git buradan evlat, kapıdan çık."

"Bekle, bekle," dedi Andi. "Gen, ceketini al, hava soğuk..." Genevieve paltosunu yastık haline getirmişti ve Andi paltoyu şilteden alıp açtı ve çocuğun üzerine geçirip düğmelerini ilikledi, diz çöküp Genevieve'in gözlerinin içine baktı.

"Sadece iyi ol," dedi. "John sana zarar vermeyecek..."

Genevieve ayakları tutkala yapışmış gibi gidiyordu ve Andi seslendi, "Genevieve, tatlım, bir polis iste. Alışveriş merkezine gittiğinde bir polis iste ve onlara kim olduğunu söyle. Seni eve, babana götürecekler."

Kapı yüzüne çarptı. Dışarıda, bodrum katında belli belirsiz ayak sesleri duyabiliyordu ama boşuk çelik kapının ardında başka bir şey yoktu.

"O iyi olacak," dedi Grace. Ama ağlamaya başlamıştı ve kelimeler gözyaşlarının arasından zor geliyordu: "Bir sürü alışveriş merkezinde bulundu. Bir polis bulacak ve eve gidecek. Babam onunla ilgilenir."

"Evet." Andi yatağa düştü, elleriyle yüzünü kapattı: "Aman Tanrım, Grace. Aman Tanrım."

6. BÖLÜM

"Zengin insanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı Sherrill. Bir gece öncekiyle aynı paltoyu giymişti ama şapkasını da eklemişti, soluk mavi faturalı yeşil bir beyzbol şapkası. Saçlarını altına sıkıştırmıştı. Kıyafetini soluk mavi spor ayakkabılarla tamamlamıştı; yırtık göğüslü çocuk görünümü. Pembe yanakları ve rahat gülümsemesiyle Black onun yemek yiyecek kadar iyi görüldüğünü düşünüyordu.

Belediye arabasını Andi Manette'in ofis binasının önündeki otoparka bırakmışlardı. Sherrill'in düşüncesine göre bina gerçekten de sümüklü bir mimar tarafından tasarlanmıştı: siyah pencereler, kırmızı tuğlalar ve bakır kaplamalar, kedi kuyruğu halkalı bir göletin kenarına oturtulmuş, önünde de bükülmüş paslı bir Corten çelik yığını vardı. Black heykelin yanında durakladı: levhada "Wrigley'i Işınla Takip Etmek" yazıyordu.

"Bunun ne olması gerektiğini biliyor musun?" diye sordu.

o.

"Paslı çelikten yapılmış büyük bir sakız çubuğuna benziyor. sapkın" dedi Sherrill.

Black, "Tanrım, sen bir sanat eleştirmenisin. Öyle olmalı."

Sherrill göletten hendek benzeri bir parmağın üzerindeki köprüden geçmeye başladı. Birisi suya yarım kova mısır atmıştı ve bir grup yaban ördeği ile iki Kanada kazı sığ sulardaki yabani otların arasında çekirdek arıyordu. Yarım düzine koi ördeklerin arasında yavaşça dönüyordu, altın rengi vücutları yüzeyin hemen altındaydı. Yağmur dinmiş, salkım söğütlerin sarı dallarının kırdığı ince bir güneş göleti aydınlatıyordu.

"İşte Davenport," dedi Black ve Sherrill park yerine baktı. Lucas Porsche'sinden yeni inmişti. Etrafında 700 serisi BMW'ler ve S-Serisi Mercedes'ler, birkaç Lexus ve Cadillac ile her zamanki Chevrolet ve Ford'ların arasında tek tük Jaguar'lar serpiştirilmişti. Lucas siyah bir Acvira NSX'in etrafında dönüyordu.

dikkatlice diğer arabalardan uzağa park etti, sürücü tarafındaki cama bakmak için durdu.

"Zengin demişken," dedi Sherrill.

Beklediler ve bir saniye sonra Lucas NSX'ten ayrılıp yürüyüş yoluna çıktı, Black'e başını salladı, Sherrill'e sıırttı ve Sherrill küçük bir gümbürtü hissetti. "Eğer araba çalacak olsaydım, burası tam yeri olurdu," dedi. "Kafanı küçülttürmek için paran olmalı."

"Ya da parasını belediyeden alırdım," dedi

Black. "Ona sordun mu?" Sherrill sordu.

"Henüz değil," dedi Lucas.

Mavi bir kuşla süslenmiş gösterişli bir dikdörtgen olan bina rehberine baktılar. Manette'in ofisi binanın arka tarafındaydı, sessiz, gri halıları ve İskandinav mobilyaları olan çok odalı bir süit. Matmazel bir İskandinav resepsiyonist, sarışın meşe masanın arkasında oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Lucas, Black ve Sherrill içeri girdiğinde başını kaldırıp bilgisayara baktı. "Ben...?"

"Biz Minneapolis polis memurlarıyız. Ben Şef Yardımcısı Lucas Davenport ve Dr. Manette'in kayıtları için mahkeme celbimiz ve ofisi için arama emrimiz var," dedi Lucas. "Bize ofisini gösterebilir misiniz?"

"Bayan Carney ve Dr. Wolfe'u çağırayım..."

Lucas kibarca, "Hayır. Bize ofisi gösterin, sonra kimi isterseniz çağırın," dedi. "Bayan Carney kim?"

"Ofis müdürü," dedi kadın. "Ben..." "Hayır. Bize Dr.

Manette'in ofisini gösterin."

Manette'in ofisi genişti, rahat bir kanep ve birbirine dik açı yapan bir sedir ve açıda cam bir sehpa vardı. Masanın ortasında iki Kirk Lyttle seramik heykeli duruyordu; gökyüzüne doğru süzülen sakat kuşlara benziyorlardı.

"Dosyaları nerede?"

"Şurada." Resepsiyonist paniklemeye hazırda ama parmağıyla ahşap katlanır kapıları işaret etti. Sherrill kapılara doğru ilerledi ve onları geri çekti. Yarım düzine dört çekmeceli dosya dolabı, içinde otomatik espresso makinesi ve küçük bir buzdolabı bulunan kısa bir masa ile birlikte bir oyuğa dizilmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Lucas resepsiyon görevlisine başını sallayarak. Kadın kapıdan geriye doğru adım attı, sonra dönüp koşmaya başladı. "Biraz gürültü olacak," dedi Lucas.

"Zor iş," dedi Sherrill.

Lucas ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine attı ve dosya dolaplarından ilkinde gidip bir çekmeceyi açtı.

"Çık oradan," diye bağırdı Nancy Wolfe ona. Elleri onu yakalamak, itmek ya da vurmak için uzanmış bir halde kapıdan içeri daldı. Lucas ayaklarını sabitledi ve kadın onu tutup ittiğinde kıpırdamadı. Wolfe küçük bir sıçrayışla geriye doğru gitti.

"Beni bir daha itersen seni tutuklar ve kelepçeleyip şehir merkezine gönderirim," dedi Lucas sessizce. "Bir polis memuruna saldırının zorunlu hapis cezası vardır."

Wolfe'un siyah gözleri öfkeyle parlıyordu: "Dosyalarımın içindesin, buna hakkın yok..."

Lucas, "Elimde mahkeme celbi, arama emri ve Dr. Manette'in en yakın akrabasının yazılı onayı var," dedi. "Dosyalara bakacağız."

Kadın tekrar ona doğru adım attı, elleri hareket ediyordu ve Lucas sadece yarım santim dönüp çenesini daha da az eğdi ama kadının gözlerindeki irilmeyi gördü. Lucas'ın ona karşılık vereceğini düşündü ve durup yana doğru adım atarak kollarını kavuşturdu. "George Dunn'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"George Dunn Andi'ye pek yakın sayılmaz, artık değil," dedi Wolfe. Yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu, ama şimdi kızarmıştı, sıcaktan. Profesör gibi çekici bir kadındı; ince yapılı, tuzlu ve biberli saçları, sadece yatılı okul makyajı vardı. Ama kıpkırmızı yüzü, nane yeşili takım elbisesi ve boynundaki Hermes eşarbiyle çatışıyordu. "İnanmıyorum..."

Sherrill, "Bay Dunn onun kocası," dedi. "Andi Manette ve çocukları kaçırıldı ve kimse söylemese de bir yerlerde çoktan ölmüş olabilirler."

"Ölmedilerse bile yakında ölebilirler," diye ekledi Lucas. "Kayıtlar konusunda bizi oyalamaya çalışırsan kaybedersin. Ama gecikme ortağınızı ve kızlarını öldürebilir."

Lucas kasıtlı olarak, ifadeyi sertleştirmek, şok etmek ve onu savunmada tutmak için sikiş dedi. Wolfe hemen konuşmaya başladı: "Avukatımı aramak istiyorum."

"Ara onu," dedi Lucas.

Wolfe ona baktı, sonra topuklarının üzerinde dönerek hışımla dışarı çıktı. Wolfe gittiğinde Black, "Ne kadar sağlamız?" diye sordu.

"Sağlam, ama dost canlısı bir yargıç bulup bizi yavaşlatabilirler," dedi Lucas. Sherrill başını salladı ve başka bir dosya dolabını açtı. "Her şeyi gözden geğirin, bütün isimleri ve adresleri alın, bunları teyplerinize okuyun, daha sonra yazıya dkn. Hıza ihtiyağımız var. Bir sorun çıkarsa, elimizde o kadar var zaten. Eğer bir sorun varsa, Bölge Savcılığı'ndaki Tyler'a yönlendirin ve çalışmaya devam edin. Tüm isimleri kayıt cihazına kaydettiğinizde, kayıtlara geri dönün ve olası bir şey arayın. şiddete, tehditlere atıflar. Cinsel sapma. Başlangıç olarak sadece erkekler."

"Nereye gidiyorsun?" Sherrill sordu.

"Bazı oyunlar hakkında birkaç adamla görüşmeye," dedi Lucas.

Dışarı ıkarken Nancy Wolfe onu koridorda karşladı. "Avukatım yolda. O gelene kadar dosyalara dokunmamanızı söyledi."

"Evet, avukatın bölge mahkemesine çıkar çıkamaz onun talimatlarına uyacağım," dedi Lucas. Sonra sesine biraz hava kattı: "Bakin, hastalarınıza zulmetmeyeceğiz, çoğuna bakmayacağız bile. Ama hızlı hareket etmeliyiz. Buna mecburuz."

"Bu insanlardan bazılarını yıllarca geriye götüreceksiniz. oğunun güvenebileceği tek insan olan bize duydukları güveni yok edeceksiniz. Ve cinsel sapkınlık ya da diğer olası suç davranışları nedeniyle tedaviye ihtiyağı olan insanlar bir daha geri dnmeyecekler. Ne yaptığınızı duyduktan sonra olmaz."

"Neden duymak zorundalar ki?" Lucas sordu. "Olayı bytmezsen, gerçekten konuştuğumuz birkaç kişi dışında kimse bilmez. Onlarla da bilgiyi başka bir yerden almışız gibi gösterebiliriz, kayıtlarla uğraşmayız."

Başını sallıyordu. "Eğer o kayıtları incelersen, hastaları bilgilendirmeyi kendime görev bilirim."

Lucas gerildi ve sesi alçaldı, biraz çakıllı bir hal aldı. "Biz bakmadan önce onlara söyleme. Eğer söylersen ve içlerinden birinin kaçırın kişi olduğu ortaya çıkarsa, seni kaçırma olayının suç ortağı olarak suçlarım."

Wolfe'un eli boğazındaki Hermes atkısına gitti: "Bu çok saçma."

"Andi Manette ölürse yarım milyon dolar alacağınız doğru mu?"

Wolfe'un ağzı tiksinti belirtisi olabilecek bir çizgiyle gerildi. "Benden uzak dur," dedi. Bir eliyle onu itti ve koridorda Manette'in ofisine doğru ilerlemeye başladı, "Sadece uzaklaş."

Ama tam kapıdan çıkarken koridorda bağırdı: "Bunu sana kim söyledi? George mu? Bunu sana George mu söyledi?"

Lucas, Minnesota Üniversitesi kampüsünün yakınındaki Dinkytown'da bir oyun mağazasına, St Paul'deki Snelling Caddesi'nde bir başkasına uğradı, sonra Güney Minneapolis'e indi.

Erewhon, LSD ve peyote çayı günlerinden kalma bir mülteci olan Marcus Paloma tarafından işletiliyordu. Dükkân Chicago'nun hemen dışında, Lake'in birkaç blok aşağısındaydı ve etrafı savaş sonrası pastel renklerle boyanmış, yengeç otu çimlerine gömülmüş küçük alçı evlerle çevriliydi.

Lucas arabasını park edip dükkâna doğru yürüdü. Yağmurla yıkanmış serin hava ona canlı geliyordu, sokaklar her zamanki tozundan arınmış, ağaçların yaprakları neon gibi yanıyordu.

Dükkân ise tam tersiydi: loş, küflü, biraz da tozlu. Plastik kılıflar içindeki çizgi roman kutuları, kullanılmış rol yapma ve savaş oyunları kutularına yaslanmıştı. Metalik minyatürlerin (cücüler, büyücüler, hırsızlar, savaşçılar, din adamları ve goblinler) bulunduğu lusit raflar kasayı koruyordu.

Marcus Paloma zayıftı, keçi sakalı ve ağır gözlükleri vardı, seyrelmiş gri saçları kabarıktı; gri bir eşofman ve Nike çapraz antrenman ayakkabıları giymişti. Bir keresinde St Paul Maratonu'nu sekizinci sırada bitirmişti. "Bir fikrim var," diye bağırdı dükkânın aşağısında, çizgi roman kutularının yanından geçerken Lucas'ı gördüğünde. "Bir milyon dolar kazanacağım."

John Mail katlanır bir sandalyede oturmuş, kullanılmış D amp;D modüllerinden oluşan bir karton kutuya bakıyordu. Dükkânın aşağısındaki Lucas'a baktı ve sonra tekrar kutuya döndü. Paloma Lucas'a bağırdığında her iki cinsiyetten birer oyuncu başını kaldırıp ona baktı.

"Dungeons and Dragons'ı örnek alan feminist bir rol yapma oyunu," dedi Paloma, Lucas'a doğru yürürken sesini yavaş yavaş yumuşatarak. "Tarih öncesi çağlarda geçiyor ama heteroseksüel çiftleşme ve çocuk doğumu gibi sorunları esasen lezbiyen odaklı bir ortamda ele alıyor. Adını Yuva koyuyorum."

Lucas güldü. "Marcus, feminizm hakkında bildiğin her şeyi bir posta pulunun arkasına çamaşır kalemiyle yazabilirsin," dedi.

Kadın oyuncu, "Küfür cehaletin bir göstergesidir," dedi ve meydan okunmasını bekleyerek onunla yüzleşti.

Dükkâna gelen Marcus, "Bu bir müstehcenlikti tatlım, küfür değil. Aklını başına topla. Bu bir kabalık bu arada, bok." Lucas'a, "Nasılsın? Son zamanlarda kimseyi vurdun mu?"

"Birkaç gündür vurmadım," dedi Lucas. El sıkıştılar ve Lucas ekledi, "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Marcus'un yüzü her zamanki gibi tozlu griydi. "Diyetime dikkat ediyorum. Öğlenleri salataya eklediğim bir çorba kaşığı sizma zeytinyağı dışında tüm yağları kestim."

"Öyle mi?"

"Evet. Hazır buradayken biraz hisse senedi imzalayabilir misin?" "Tabii."

"Hey, sen Davenport musun?" diye sordu kadın oyuncu. Kafeinden titreyen siyah saçlı bir lise son sınıf öğrencisiydi.

"Evet."

"Evde Blades var, imzalarsan sevinirim."

"Kitap hâlâ sende mi?" Marcus kıza sordu. "Elbette," dedi kız.

Marcus, "Ben ona kullanılmış bir kitap imzalatayım, sen de seninkini getir, takas edelim," dedi.

"Dostum," dedi kız.

"Marcus, arka tarafa gitmeliyiz," dedi Lucas. "Bir dakika konuşmam lazım."

"Pekâlâ, şu oyunları alayım." Yazar kasa standına gitti, raftan yarım düzine kutu aldı, kullanılmış kutusuna doğru yürüyüp iki tane daha aldı ve Lucas'ı dükkânın arka tarafına doğru götürdü. Gri bir perdenin arkasından ofisine girmeden hemen önce kıza seslendi, "Masaya göz kulak olur musun Carol?"

Ofis karton nakliye kutularıyla doluydu. Açılmamış on kiloluk önemsiz postaların altına gömülmüş bir masa köşeye itilmişti. Üç sandalye vardı, biri aşırı doldurulmuş ve rahat, ikisi katlanır, yeşil vinil kaplıydı. Oda eski gazete kâğıtları ve hafif bayat kedi maması kokuyordu. Şişman, kırmızı bir tekir kedi koltuğun arka çıkıntısında yatıyordu. Kedi Lucas'a ve Lucas'ın gri ipek takım elbisesine baktı ve düşünüyor gibiydi.

"Otur," dedi Paloma bir elini genişçe sallayarak. "Lanet kedi emirlerimin üzerine oturuyor. Çekil oradan, Bennie."

Bir iki dakika boyunca oyun işinden konuştular - kim kazanıyor, kim kaybediyor, satış savaşları. "Dinle Marcus, bir şeyler oluyor," dedi Lucas. Öne doğru eğildi ve Paloma'nın dizine vurdu.

"Tabii. Polis işi mi?" Paloma Lucas için küçük bir muhbirlik yapmıştı.

"Evet. Şu psikiyatristin kaçırıldığını duydun mu? Ya çocukları? Bu sabah Strib'de büyük haber mi?"

"Evet, gördüm," dedi Paloma hayretle. "Onu otoparkın hemen dışına götürmüşler."

"Bunu yapan adam bir oyuncu olabilir," dedi Lucas.

"Bir oyuncu mu?" Paloma şüpheyle sordu. Arkadan bir kedi daha çıktı, gri bir kedi, ciddi bir dişi. Marcus onu kucağına alıp kulaklarını kaşdı ve o da sarı gözleriyle Lucas'a baktı.

"Evet. İri bir adam, GenCon tişörtü giyiyor, yirmili yaşların ortasında. Muhtemelen güçlü, vücut geliştirmeci gibi. Şiddet eğilimi var. Sarışın, omuz hizasında saçları var."

"Güzel Dexie," dedi Paloma kediye. Sonra yavaşça başını salladı, düşünüyordu. "Pek sayılmaz. Büyük ve sert, ha? Kulağa pek hoş gelmiyor."

çok fazla oyuncu gibi." Düşünerek burnunu kaşıdı. "Ama..." "Kim?"

"Şu anda dışarıda olan adam, iri bir adam." Paloma başıyla ön kapıya doğru işaret etti. "Oldukça sert görünümlü. Ve sanırım onu GenCon tişörtüyle görmüştüm."

"Nerede? Otururken mi? Biraz kısaydı." Lucas ofisi satış katından ayıran perdeye doğru baktı.

"Eski bir katlanır sandalyede oturuyordu. Muhtemelen altı-dört, belki de yirmi yaşlarında. Bir boğa kadar güçlü," dedi Paloma.

Lucas kapıya doğru bir adım attı. "Adı neydi?"

"Bilmiyorum. Onu daha önce iki ya da üç kez gördüm. Bana pek bir şey söylemedi."

"Arabasını hiç gördün mü?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla görmedim," dedi Paloma.

"Hah," dedi Lucas. Aceleyle kapıdan geri döndü ama siyah saçlı adam artık sandalyede oturmuyordu. Kıza dedi ki, "O adam nereye gitti? Şurada oturan adam..."

Başını iki yana salladı. "O gitti. Benim için bir kitap imzalayacak mısın?" "Kim o? Onu tanıyor musun?" Lucas sokağa doğru aceleyle yürüdü.

Kapı.

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim," dedi. "Neden?"

"Peki ya sen?" diye seslendi erkek oyuncuya. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Onunlayım."

Lucas kaldırıma çıkıp köşeye gitti ve kesişen sokaklarda dört bir yana baktı. Görünürde minibüs yoktu. Yeşil elbiseli, kızıl saçlı bir kadının kullandığı yeşil bir Mazda'dan başka bir şey yoktu.

Arkada ne kadar zamandır konuşuyorlardı? Dört ya da beş dakika, daha fazla değil.

Ve adam o süre içinde gitmiş, ortadan kaybolmuştu. Lucas sokağın köşesinde durmuş, merak ediyordu.

Bir zamanlar Belediye Binası'nın arka girişine bakan otopark yerle bir edilmişti ve Lucas Porsche'yi sokakta bırakmıştı. Studebaker Golden Hawk ile onları takip eden Paloma, yarım blok ötede başka bir yer buldu. Geri dönerlerken

Belediye Binası'nın zilinin "You Are My Sunshine" şarkısını çaldığını duyabiliyorlardı, bu melodi polis merkezinin üzerinde çınlıyordu.

Zayıf bir adam da onlara ayak uydurdu. Lucas ona döndüğünde Sloan çan kulesine bakarak, "Umarım şu anda etrafta hiç asit kafalı yoktur," dedi.

Lucas sırıttı: "Bunu kendine açıklamak zor olurdu -'You Are My Sunshine' şarkısının beyninde çınlaması."

"Kuleden atlayasım geliyor. Üstelik yüksekte bile değilim," dedi Paloma.

Sherrill onları Lucas'ın ofisinin dışındaki koridorda yakaladı. Elinde bir dosya taşıyordu: "Bir sorunumuz var." Paloma'ya baktı, sonra Lucas'a döndü. "Konuşmamız gerek. Hemen."

"Ne? Ellerin mahkeme emri mi var?" Lucas sordu. "Hayır. Ama bundan hoşlanmayacaksın."

Lucas Sloan'a döndü: "Marcus, Manette'i kaçıran kişinin dosyasına bakmak için burada. Bazı şeyler eklemek isteyebilir. Onu oraya götürebilir misin?"

Sloan, "Elbette," dedi. Ve Marcus'a: "Gidelim."

Lucas ofisini açtı, Sherrill'e başıyla sandalyeye oturmasını işaret etti ve paltosuyla ceketini eski moda meşe portmantoya astı. "Anlat bana," dedi. Ve büyük göğüslü erkek fatma görünümünden hoşlandığına karar verdi. Sherrill'e hiç asılmamıştı ve şimdi onu nasıl kaçırdığını düşünemiyordu.

"Jodrell National'da kıdemli başkan yardımcısı olan Darrell Aldhus adında bir adam var," dedi Sherrill. "İzci grubundaki küçük çocuklarla oynayıyor."

Lucas kaşlarını çattı. "Bunun bir anlamı var mı..."

"Hayır. Andi Manette'in adamı ihbar etmemesi dışında bir ilgisi yok. Ve bu ağır bir suç. Olan şey, herkesin olmasından korktuğu şeydi. Aldhus burada itiraf ediyor-" Sherrill dosyayı tokatladı-"erkeklerle birkaç kez cinsel ilişkiye girdiğini ve kendini tedavi ettirmeye çalıştığını söyledi. Eğer peşine düşersek, bir savunma avukatı ona terapiden defolup gitmesini ve kimseye bir şey söylememesini söyleyecektir. Elimizdeki tek şey onun notları olduğu için, kasette hiçbir şey olmadığı için, gerçekten o kadar güçlü bir davamız yok."

onları desteklemek. Seks elemanlarını görevlendirip çocuklarla konuşmalarını sağlayabiliriz..."

"Çocuklardan herhangi birinin adını biliyor muyuz?" Lucas sordu.

"Hayır ama sıkı bir şekilde araştırırsak eminim birkaç tane bulabiliriz," dedi.

"Lanet olsun." Lucas masanın çekmecesini açtı ve ayaklarını üzerine koydu. "Bunu ben istemedim."

"Basın ter içinde kalmış gibi üzerimize çullanacak," dedi Sherrill. "Bu adam o kadar büyük ki eğer onu yakalarsak manşetlere çıkar."

"Bu durumda, doğru olanı yapmalıyız." "Öyle mi?

Neymiş o?" Sherrill sordu.

"Aklım almıyor," dedi Lucas.

"Sen bir yolunu bul," dedi kadın. Ona dosyayı uzattı. "Geri dönüp geri kalanına da bakacağım. Black bunlardan daha fazlasını bulmadıysa hiç şaşırmam... bu baktığım dördüncü dosya gibiydi."

"Ama Manette hakkında bir şey yok mu?"

"Şimdilik hayır ama Nancy

Wolfe..." "Öyle mi?"

"Senin bir zorba olduğunu söylüyor," dedi Sherrill.

Lucas Aldhus dosyasını, ona canlı bir çingiraklı yılan gibi davranan şefin üzerine boşalttı.

"Bana birkaç öneride bulun," dedi Roux. "Üzerine otur."

"Bu adam küçük çocukları becerirken mi?"

"Son zamanlarda hiç oynaşmadı. Ve Manette olayının tam ortasında lanet olası bir pasta kavgası başlatmak istemiyorum."

"Pekâlâ." Dosyaya baktı, gözlerini yarı kapalı tuttu. "Frank Lester'la görüşeceğim ve o da dosyanın doğruluğuna dair ön değerlendirme yapması için uygun bir memura verebilir."

"Kesinlikle," dedi Lucas. "Halının altına, en azından şimdilik. Politika nasıl şekilleniyor?"

"Aileyi tekrar bilgilendirdim, ben ve Lester, gecelemeler hakkında. Manette sanki ölüm onu dudaklarından öpmüş gibiydi."

Sloan koridorda Lucas'ı yakaladı.

"Doper arkadaşın kompozite baktı: Adamımızın bu olabileceğini söylüyor."

"Orospu çocuğu," dedi Lucas. Ellerini parlak bir ışıktan korur gibi gözlerinin üzerine koydu. "Tam oradaydı. Yüzünü bile görmedim."

Greave'in üzerinde yeni, mavimsi bir takım elbise vardı; Lester'ın gözleri uykusuzluktan kızarmıştı.

"Sana bok mu atıyorlar?" Lucas Cinayet Masası'na girerek sordu.

"Evet," dedi Lester doğrulurken. "Elinde ne var?"

Lucas ona bir dakikalık bir özet geçti: "O olabilirdi." "Ve Iowa'lı Lawrence da olabilirdi," dedi Greave.

Lester, Girdler ve kızdan aldığı bilgilere dayanarak çizdiği robot resmi uzattı. Lester, "Onları herhangi bir konuda anlaştırmak için çok zaman harcadım," dedi. "İçimden bir ses görgü tanıklarımızın... Mmmm, aradığım kelime neydi?"

"Berbat," dedi Greave.

"İşte bu," dedi Lester. "Görgü tanıklarımız berbat."

"Belki benim adamım bir şeyler ekleyebilir," dedi Lucas. Kompozit resimdeki yüz sertti ve bilgi eksikliğini ya da taş gibi bir donukluğu yansıtabilecek bir boşluğa sahipti. "Anderson sana GenCon tişörtünden bahsetti mi?"

"Evet," diye başını salladı Lester. Gerindi, esnedi ve "Son birkaç yıldır kongreye kayıt yaptıranların listesini almaya çalışıyoruz, otel kayıtları... Bu sabah Star Tribune'ü gördün mü?" dedi.

"Evet ama dün gece televizyonu kaçırdım," dedi Lucas. "Anladığım kadarıyla biraz egzersiz yapmışlar."

Lester homurdandı. "Histeriktiler."

Lucas omuz silkti. "O paralı bir aileden gelen beyaz, profesyonel, üst-orta sınıf bir kadın. Histeri düğmesi bu. Eğer siyah bir kadın olsaydı, elinde kalemle bir tane tırmalayan adam olurdu."

Boş teğmenin ofisinde bir telefon çaldı ve Greave kalkıp oraya gitti, dördüncü çalışta açtı ve Lucas'a doğru baktı.

"Hey Lucas, sana bir telefon var. Adam acil bir durum olduğunu söylüyor. Doktor Morton."

Lucas şaşkınlıkla başını salladı ve, "Adını hiç duymadım," dedi. Greave omuz silkti ve telefonu salladı. "Eee?"

Lucas, "Tanrım, Weather mı?" dedi. Telefonu Greave'den aldı. "Davenport."

"Lucas Davenport?" Bir erkek sesi, gençti ama esrar içen birinin törpülemesine benziyordu.

"Evet?" Sessizlik oldu ve Lucas, "Dr. Morton?" dedi.

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece telefona cevap vermeniz için söyledim." Adam konuşmayı kesti, bir soru bekliyordu.

Lucas boğazının arkasında küçük bir karıncalanma hissetti. "Eee?"

"Şey, o insanlar, Andi Manette ve çocukları elimde ve gazetede soruşturma yaptığınızı gördüm ve sizi aramam gerektiğini düşündüm çünkü ben de hayranlarınızdan biriyim. Oyunlarınızı oynuyorum."

"Onları siz mi kaçırdınız? Bayan Manette ve kızlarını mı? Bu da kim?" Lucas sesine sabırsızlık katarken bir yandan da diğer ikisine çılgınca el sallıyordu. Lester bir telefon kaptı; Greave ne yapacağından emin olamadan bir o yana bir bu yana baktı, sonra aceleyle odasına gitti ve bir saniye sonra elinde vantuzlu bir kayıt cihazıyla geri döndü. Lucas başıyla onayladı ve Mail konuşurken Greave vantuzu yalayıp telefonun kulaklığına taktı ve kayıt cihazını çalıştırdı.

"Bu küçük oyunda bir nevi Zindan Efendisi sayılırım," diyordu John Mail. "Belki zarları atıp başlamak istersiniz diye düşündüm."

"Bu saçmalık," dedi Lucas zaman kazanmak için gerinerek. Lester aceleyle telefonuyla konuşuyordu. "Ne zaman gazetede böyle bir şey çıksa siz pisliklerle karşılaşıyoruz. O yüzden şunu dinle dostum: Yüzünü televizyona çıkarmak istiyorsan, bunu kendi başına yapmak zorundasın. Ben yardım etmeyeceğim."

"Bana inanmıyor musun?" Mail'in kafası karışmıştı.

Lucas, "Bana Manette'ler hakkında gazetede ya da televizyonda olmayan tek bir şey söylersen sana inanırım," dedi.

"Andi'nin roket gemisi gibi bir yara izi var," dedi

Mail. "Roket gemisi mi?"

"Ben de öyle dedim. Kış ucundan alev çıkan eski bir Alman V-2'si. Nerede olduğunu babasına sorabilirsin."

Lucas gözlerini kapadı. "Onlar iyi mi?"

"Bir yaralımız var," dedi John Mail gayri ihtiyari. "Her neyse, siz bunun izini sürüp bir polis arabası göndermeden önce gitmem gerek. Ama nasıl olduğunuzu öğrenmek için tekrar arayacağım. Cep telefonunuz var mı?"

"Evet."

"Bana numarayı ver."

Lucas numarayı okudu ve Mail de tekrarladı. "Yanında taşısan iyi olur," dedi. Sonra, "Bu beni gerçekten heyecanlandırıyor, Davenport. Pekâlâ, bir D20 at."

"Ne?"

"Zen zarına."

"Tamam... Bir dakika." Ofiste Lester masanın üzerine eğilmiş, telefonla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Lucas, "Zar atıyorum... Dört geldi." dedi.

"Ah, bu iyi bir atış: İşte ipucu: Nethinim'lere git ve onları kontrol et. Anladın mı?"

"Hayır."

"Peki, o zaman, zor iş," dedi Mail. "Pek iyi iş çıkaracakmışsınız gibi görünmüyor."

"Zaten iyi gidiyoruz. Senin bir oyuncu olduğunu biliyorduk," dedi Lucas. "Dün gecedan beri peşinizdeyiz."

Mail sabırsızca nefes verdi ve sonra, "Şanslıydınız, hepsi bu..." dedi.

"Şans değil: detaylarda çuvalıyorsun dostum. Çok daha iyi durumda olurdun..."

"Bana nasıl daha iyi olacağımı anlatma. Milyonda bir adam bile o gömleği tanımazdı. Lanet olası kör şans."

Ve gitmişti. Lucas aynı anda iki telefonla birden ilgilenen Lester'a döndü. Bir süre sonra önce birini, sonra diğerini bırakıp Lucas'a baktı ve başını salladı. "Yeterli zamanım yok."

"Tanrım, kasabadaki insanların yarısında arayan kimliği var. Ve biz hâlâ izler için şirketi mi arıyoruz?" dedi Lucas. "Neden biz de eyaletteki sivillerin yarısı gibi lanet olası bir Arayan Kimliği edinmiyoruz?"

"Şey," dedi Lester. Omuz silkti: nedenini bilmiyordu. "O muydu?"

"Ben olsam bahse girerdim," dedi Lucas. Lester'a bir roket gemisi gibi olan yara izinden bahsetti.

"Kıçında falan mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucas. "Dunn'a sorsak iyi olur. Ama söylediklerine bakılırsa ben de öyle düşünüyorum... Ve bir yaralı olduğunu söyledi. Sanırım biri öldü."

"Kahretsin," dedi Lester.

Greave'in kasetinin üzerinden birlikte geçtiler, üç ya da dört polis daha dinlemek için etrafta toplanmıştı. Kesintisiz olarak bir kez dinlediler, sonra geri dönüp parçaları dinlediler. Arka plandaki arabaları duyabiliyorlardı. "İşlek bir kavşakta ankesörlü telefon. Büyük yardım," dedi Lester. "Peki D20 nedir? Nethinimler de kim?"

"D20'ler yirmi yüzlü zarlardır. Gainer'lar onları kullanır," dedi Lucas. "Netha-whachamacallits hakkında bir şey bilmiyorum."

"Kulağa bir tür sokak çetesi gibi geliyor ama ben onları hiç duymadım," dedi Greave. "Tekrar oynat."

Kaseti geri sararlarken Lucas, "Gömleği biliyordu. Kime söyledik?"

"Kimseye. Yani, aile, belki. Ve çocuk biliyor..."

"Ve muhtemelen şu lanet Girdler. Bakalım o radyo programının kaydını alabilecek miyiz, bakalım neler konuşmuş..."

"Ve belki de o lanet olası çocuk basına konuşuyordur, diğer herkes boşboğazlık ediyordur."

Greave kaseti yumrukladı, tekrar dinlediler ve Greave dedi ki, "Evet, Nethinims dedi. N-E-T-H-I-N-I-M-S ya da N-E-T- H-A-N-I-M-S."

Lucas telefon rehberine baktı, Lester rehber yardımını denedi. "Hiçbir şey yok."

Lucas etrafta dolaşıp tavana bakarak Lester'a geri döndü. "Haberlere çıkmış mıydım? Gazetede, davada olduğumla ilgili?"

Lester ince bir sırıtış gösterdi: Lucas yıllar boyunca pek çok kişinin dikkatini çekmişti. Bazen bu durum canını sıkıyordu. "Hayır."

"Bu adam araştırdığımı bildiğini söyledi, çünkü gazetede görmüş..."

"Buralarda bir yerde Pioneer Press var, bir de Star-Tribunes var, bakabilirsin ama sanmıyorum, ben hikayeleri okuyorum."

"Televizyon ya da radyo?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de. Seni sima olarak tanıyorlar, arabanı biliyorlar. O okulun etrafında bir sürü muhabir vardı. Ya da belki birisi Manette veya Dunn ile röportaj yapmıştır ve onlar bir şeylerden bahsetmiştir. Ya da dün gece radyodaki adam..."

"Huh." Ve o sabah oyun mağazasında otururken gördüğü çocuğu düşündü. Çok çabuk ayrılan, doğru adama benzeyen çocuk.

"Şu Nethinim'leri kontrol etmemi ister misin?" Greave sordu.

Lucas ona döndü ve başını salladı. Greave kitaplar konusunda iyiydi. "Evet. Etrafa sorarsan ve kimse bilmiyorsa, birkaç oyun mağazasına bak ve yeni bir oyun karakteri ya da seti olup olmadığına bak. Sonra Tolkien'in Yüzük Döngüsü-Yüzüklerin Efendisi gibi kitapları kontrol et. Şehirde birkaç bilim kurgu dükkânı var, arayıp bir tezgâhtarla konuşun, bakalım bu ismi bir kitap serisinden tanıyan var mı... muhtemelen bir fantezi serisinden."

Lester, "Adam akıllı bir ukalaya benziyor," dedi.

"Evet." Lucas başını salladı. "Ve bunu kanıtlamaktan da kendini alamıyor. Beş gün ya da bir hafta dayanır; umarım onu yakaladığımızda birileri hayatta kalır."

BÖLÜM 7

Tecavüz ona bariz olanın ötesinde bir şey yapmıştı. Ona zarar vermişti.

Mail onunla işini bitirdiğinde paniklemiş, yaralanmış, acı çekiyordu ama genelde akıllı başındaydı. Mail Genevieve'i aldığı anda, onunla tartışmış, yalvarmıştı.

Bundan bir saat sonra, kendinden geçmeye başladı.

Yatağın üzerine kıvrıldı, Grace'le konuşmayı kesti, gözlerini kapattı, titredi, ürperdi, bir top haline geldi. Neler olup bittiğine, ne kadar zaman geçtiğine, seslerin nereden geldiğine, hücrede onunla birlikte kimin olduğuna dair en temel duygusunu kaybetti.

Grace birkaç kez yanına geldi, ona çilekli soda verdi, yemek yedirmeye çalıştı, kendi paltosunu çıkarıp annesine verdi. Bu sonuncusu, yani palto, Andi'nin işine yaradı; çıplak ampulden, Porta-Potti'den ve gri duvarlardan uzakta, paltonun altına sokuldu. Boncuğunun üzerindeki paltoyla neredeyse evde olduğuna, rüya gördüğüne inanabilirdi...

Birkaç kez uyanır gibi oldu ve hem Grace hem de Genevieve ile ve bir kez de George ile konuştu. Bazen zihninin bir bulut gibi kendi üzerinde sürüklendiğini hissediyordu: yatağın üzerinde büzülmüş bedenini izliyor ve neden diye merak ediyordu.

Ama bazen de kendini iğne gibi keskin hissediyordu: gözlerini açıp çenesine kadar çekilmiş dizlerine bakıyor ve paltosunun altından çıkmamak için kendini akıllı hissediyordu.

Tüm bunların altında, zihninin doğru çalışmadığını biliyordu. Geçici bir rasyonellik anında bunun delilik olduğunu düşündü. Yıllardır bunun dışındaydı: ilk kez içine giriyordu.

Bir keresinde bir rüya ya da imgelem görmüştü: teknisyen ya da bilim adamı önlüğü giymiş, dost canlısı ama aceleci birkaç adam onu içi telefon kulübesi büyüklüğünde çelik bir silindirin içine indirmişti. İçine girdiğinde

içerideydi, birbirine kenetlenen flanşları olan çelik bir kapak silindirin üstüne indirilerek kapatıldı. Teknisyenlerden biri, sarı saçlı, gözlüklü ve Alman aksanıyla konuşan, zeki ve yumuşak huylu bir adam, "Sadece sığa kadar dayanmanız gerekecek. Eğer sığa atlatabilirsen, iyi olacaksın..."

Bir tür koruma rüyası, diye düşündü, berrak anlardan birinde. Sarışın adamı bir Mercedes-Benz ya da BMW reklamında gördüğünü düşündü. Ama asıl mesele adam değildi. Silindirdi: silindirin içinde kimse, hiçbir şey ona ulaşamazdı.

Çok uzun bir süre bilincinin içinde ve dışında dolaştıktan sonra, kendi içine kapandı. Bir mantık ışını buldu, onu bir tür kıvılcıma kadar takip etti ve ayağa kalktı. Grace beton zeminde oturmuş, bilgisayar monitörüne bakıyordu. Ekran boştu.

"Grace, iyi misin?"

Andi fısıldıyordu. Grace refleks olarak tavana baktı, sanki fısıltı dışarıdan, Tanrı'dan gelmiş olabilirdi. Sonra omzunun üzerinden Andi'ye baktı: "Anne?"

"Evet." Andi yuvarlanarak oturma pozisyonuna geçti. "Anne, sen..."

"İyileşiyorum," dedi Andi titreyerek.

Grace ona doğru sürünerek yaklaştı. Zayıf kızı, kışa aç bir tilki gibi daha da zayıf görünüyordu: "Tanrım, anne, bir süredir Daddv ile tartışıyordun..."

"John Mail beni dövdü; bana tecavüz etti," dedi Andi. Sözcüklerin ağzından çıkmasına izin verdi. Grace neler olduğunu bilmeli, yardım etmeliydi.

"Biliyorum." Grace gözlerini kaçırıp, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Ama daha iyisin, değil mi?"

"Sanırım öyleyim." Andi kendini dizlerine kadar itti, sonra titreyerek yataktan kalktı, bir elini duvara dayadı. Kan yeniden akmaya başlayana kadar bacaklarını peynir gibi, kalın, yumuşak, güvenilmez hissetti. Eteğini yukarı çekti, bluzunu toparladı. Adam sütyenini almıştı: bunu hatırladı. Saldırı geri geliyordu.

Kızına sırtını döndü, eteğini yukarı çekti, külotunu indirdi, içine baktı: sadece bir kan lekesi. Çok kötü yırtılmamıştı.

"Sen iyi misin?" Grace fısıldadı.

"Sanırım iyiyim."

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Grace. "Genevieve ne olacak?"

"Genevieve mi?" Aman Tanrım. Genevieve. "Düşünmeliyiz," dedi Andi, kızına tekrar bakmak için arkasını dönerek. Yatağın üzerine diz çöktü, Grace'in başını dudaklarına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Yapmamız gereken ilk şey bizi dinleyip dinlemediğini ya da konuşup konuşamayacağımızı öğrenmek. Konuşmaya devam etmeliyiz ama omuzlarıma çıkmayı istiyorum, ben de ayağa kalkmaya çalışacağım. Sonra tavana bakıp mikrofon olabilecek bir şey var mı diye bakmayı istiyorum. Muhtemelen çok sofistike bir şey olmayacaktır - hava deliklerinden birine bir teyp mikrofonu ya da onun gibi bir şey sokabilir."

Grace başını salladı ve Andi yüksek sesle, "Çok incindiğimi sanmıyorum ama biraz uyumam gerek" dedi.

"O zaman biraz uzan," dedi Grace. Andi çömeldi ve Grace onun omuzlarına çıktı. Herhalde seksen kilo geliyordur, diye düşündü Andi. Duvardan aldığı yardımla kendini yukarı itmek zorunda kaldı, ama doğruldu ve odanın içinde ileri geri yürüdüler, Grace'in başı neredeyse tavandaydı, kız parmaklarını koyu renkli ahşap tahtaların üzerinde gezdiriyor, köşeleri yokluyor, parmaklarını beton duvarlardaki hava deliklerine sokuyordu. Sonunda, "Tamam," diye fısıldadı ve Andi tekrar çömeldi ve Grace inip başını salladı. Hiçbir şey bulamamıştı.

Andi dudaklarını tekrar Grace'in kulağına yaklaştırdı. "John Mail hakkında bazı şeyler söyleyeceğim. Bir dahaki sefere geldiğinde söylediklerime atıfta bulunup bulunmadığını görmek istiyoruz. Bana onun hakkında bir soru sorun. Bunu neden yaptığını sor."

Grace başını salladı. "Anne, Bay Mail bunu neden yapıyor? Neden sana zarar veriyor?" Soru kulağa yapmacık ve yapay geliyordu ama belki de kaba bir kasette sorun olmazdı.

Andi uzun, düşünceli bir duraklama yaptı. "Çocukken yaşadığı cinsel sorunları telafi ettiğine inanıyorum. Ailesi durumu daha da kötüleştirmiş, onu sopayla döven bir üvey babası varmış..."

"Yani, o bir seks sapığı."

Andi onu sallayarak uyardı: Çok ileri gitme...

"Her zaman basit bir tıbbi sorunu, anlayamadığımız bir hormon dengesizliği olma ihtimali var. Testler yaptık ve yeterince normal görünüyordu ama o zamanlar şu anda sahip olduğumuz araçlara sahip değildik."

Grace başını salladı ve "Umarım bize daha fazla zarar vermez" dedi. Andi, "Ben de öyle. Şimdi uyumaya çalış." dedi.

Onun geldiğini hissettiler, bir darbe hissi, ağır bir bedenin hareket ettiğini. Sonra onun mahzenin basamaklarında olduğunu duydular, ayak sesleri boğuk ve uzaktı. Grace ona sokuldu ve Andi zihninin kaymaya başladığını hissetti. Hayır. Dayanmak zorundaydı.

Sonra kapı açıldı, sürgülü kilidin gıcirtısı, menteşenin gıcirtısı. Grace, "Beni Genevieve gibi tek başıma almasına izin verme," dedi.

Mail'in gözü kapının aralığında belirdi ve onları içeri aldı. Sonra kapıyı tekrar kapattı ve Grace bir tıkırtı daha duydu. Bir zincir. Bunu daha önce duymamıştı, dışarıdayken görmemişti: iki kilidi vardı, bu yüzden kapıyı aceleyle getiremezlerdi.

"Kıpırdamayın," dedi adam. Kot pantolon ve yakalı zeytin rengi bir gömlek giyiyordu, onu ilk kez tişört dışında bir şeyle görüyorlardı. Elinde plastik tabaklarda, plastik kaşıklarla iki mikrodalga yemek vardı. Onları yere bıraktı ve geri çekildi.

"Genevieve nerede?" Andi kendini yukarı iterek sordu. Sol eliyle bluzunun düğme çizgisini kavradı. Bunu düşünmeden yapmıştı ve ancak Mail'in onu kaldırdığını görünce fark etti.

"Onu Hudson Alışveriş Merkezi'ne bıraktım," dedi Mail. "Ona bir polis bulmasını söyledim."

"Sana inanmıyorum," dedi Andi.

Mail, "Ben inandım," dedi ama gözleri kaydı ve Andi'nin kalbinde kara bir korku büyüdü. Sonra: "Davenport bizi arıyor."

"Davenport mu?"

"Minneapolis'te büyük bir polis," dedi Mail. Etkilenmiş görünüyordu. "Oyun yazıyor."

"Oyunlar mı?" Kafası karışmıştı.

"Evet, bilirsin işte. Savaş oyunları, rol yapma oyunları ve bazı bilgisayar oyunları. Şu anda zengin bir adam gibi. Ve o bir polis."

"Oh." Parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Adını duymuştum... Onu tanıyor musun?"

"Onu aradım," dedi Mail. "Onunla konuştum." "Yani... bugün mü?"

"Yaklaşık iki saat önce." Kendisiyle gurur duyuyordu.

"Ona Genevieve'den bahsettin mi?"

Yine gözlerini kaçırdı: "Hayır. Onu bıraktıktan hemen sonra bu Wal-Mart'tan aradım. Muhtemelen henüz ondan haberi yoktu."

Andi saldırının etkisinden tam olarak kurtulamamıştı ve kendini pek de zeki hissetmiyordu ama kendini adamı ve söylediklerini anlamaya zorladı. Korku ya da muhtemelen belirsizlik gördüğünü düşündü.

"Bu Davenport... ondan korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır. Onun kışını tekmeleyeceğim," dedi Mail. "Bizi bulamayacak."

"Onun kaba olması gerekmiyor muydu? Vahşilikten falan kovulmamış mıydı? Bir şüpheliyi dövdüğü için?"

"Pezevenk," dedi Mail. "Bir pezevengi dövmüş çünkü adam dışkılarından birini kesmiş."

"Meydan okumak isteyeceğin birine benzemiyor," diye önerdi Andi. "Onunla oynamak isteyeceğini sanmıyorum - eğer yaptığın buysa."

"Yaptığım şey biraz bu," dedi Mail. Güldü, bu düşünce onu neşelendirmiş gibiydi. Sonra, "Sonra görüşürüz. Yemeğini ye, güzeldir."

Ve gitti.

Bir süre sonra Grace sürünerek tabaklardan birine yaklaştı, yemeği karıştırdı ve tadına baktı. "Pek sıcak değil."

Andi, "Ama buna ihtiyacımız var. Hepsini yiyeceğiz." "Ya zehirlemişse?"

"Zehirlemesine gerek yok," dedi Andi soğukkanlılıkla.

Grace ona baktı, sonra başını salladı. Tabakları yatağa geri taşıdılar ve bir saniye içinde hepsini mideye indirmeye başladılar. Grace iki kutu çilekli soda alacak kadar durdu, birini annesine uzattı ve Porta-Potti'ye baktı. "Tanrım, gitmekten nefret edeceğim..."

Andi yemeyi bıraktı, önce tencereye sonra kızına baktı. Ayrıcalıklı bir kızdı: kendi odasında uyuyabilecek yaşa geldiğinden beri özel banyosu vardı. "Grace," dedi, "son derece kötü bir durumdayız. Polis bizi bulana kadar hayatta kalmaya çalışıyoruz. Bu yüzden onun yemeğini yiyoruz ve birbirimizden utanmıyoruz. Elimizden geldiğince dayanmaya çalışıyoruz."

"Doğru," dedi Grace. "Ama keşke Genevieve de burada olsaydı..."

Andi boğuldu, kendini tutmaya zorladı. Genevieve'in ölmüş olabileceğini düşündü. Ama Grace'e bunu söyleyemezdi. Grace'i korumak zorundaydı: "Dinle tatlım..."

"Ölmüş olabilir," dedi Grace, gözleri bir baykuşunki gibi kocaman açılmıştı. "Tanrım, umarım ölmemiştir..." Kaşığını bırakıp ağlamaya başladı ve Andi onu teselli etmeye başladı ama sonra tabağını bıraktı ve o da ağlamaya başladı. Birkaç saniye sonra Grace yanına sürünerek geldi ve birbirlerine sokularak ağlamaya başladılar; Andi'nin aklı Genevieve'in "Tanrım, o adam gerçekten asılmıştı..." sözlerinden sonra hep birlikte üst kattaki halının üzerine yayılarak güldükleri geceye gitti.

Çok sonra Grace, "Seks sapığı olmakla ilgili bir şey söylemedi..." dedi.

"Dinlemiyor," dedi Andi. "Duymamıştı." "Peki ne yapacağız?"

"Onu yargılamalıyız," dedi Andi. "Eğer bizi öldüreceğini düşünüyorsak, ona saldırmalıyız. Bunu yapmanın en iyi yollarını düşünmeliyiz."

"O çok güçlü."

"Ama denemek zorundayız... ve belki... bilmiyorum. Dinleyin: John Mail çok zeki bir çocuk. Ama belki onu manipüle edebiliriz."

"Nasıl?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Eğer şu Davenport denen adamla konuşuyorsa, belki bir mesaj gönderebiliriz."

"Nasıl?"

Andi içini çekti. "Bilmiyorum. Henüz değil."

John Mail bir saat sonra geri geldi. Yine onu duymadan önce geldiğini hissettiler, merdivenlerde bir bedenin titreşimini. Kapıyı daha önce yaptığı gibi dikkatle açtı. Andi ve Grace

şilte. İkisine de baktı, bakışları Grace'in üzerinde, o gözlerini kaçırana kadar kaldı ve sonra Andi'ye, "Dışarı çık," dedi.

BÖLÜM 8

Lucas öğleden sonrayı gazeteleri okuyarak, sonra da televizyon kanallarını dolaşarak geçirdi. Son durağından sonra Cinayet Masası'nı aradı ve Sloan'ın kendisiyle Nancy Wolfe'un ofisinde buluşması için gönderilmesini istedi.

Lucas Wolfe'un ofisine vardığında Sloan, Lucas'ın sabah gezdiği NSX'i inceliyordu.

"Ağır metal," dedi Lucas'a doğru eğilirken. "Porsche'yi lanet olası bir Packard gibi gösteriyor."

Sloan zayıf bir adamdı, dünyaya şüpheli bir sırtıyla yan gözle bakan bir adamdı. Kahverengi takım elbiseleri severdi ve çeşitli yoğunluklarda takım elbiseleri vardı: Yazın açık tonlara, pek de bej olmayan renklere, çizgili kravatlara ve hasır şapkalara yönelirdi; kışın ise daha koyu tonları ve keçe şapkalara tercih ederdi. Kışlık giyime yeni geçmişti ve otoparkta karanlık bir noktaydı.

Lucas arabaya bakarak, "NSX seni kışından ısırabilir," dedi. Nişan yüzüğünü havada çevirdi, yakaladı ve başparmağının ucuna geçirdi. Taş yüksek kiralı bir ateş gibi parlıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" Sloan sordu.

"Manette'in ortağı Nancy Wolfe ile iyi adam-kötü adam. Sen iyi adamsın."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

"Pislik heriften gelen telefonda haberin var mı?" Lucas sordu. "Evet, Lester bana kaseti dinletti."

"Etrafta koşuşturup sorular soruyordum," dedi Lucas. "Hiç kimse - ne gazeteler ne de kanallar- gömlekle ilgili bir şey yazmadı. Kimse benim bu davada çalıştığıma dair bir şey bilmiyordu. Departman dışında bunu bilen tek kişi aile ve aileye yakın birkaç kişiydi. Wolfe. Bir avukat."

"Tanrım." Sloan başını kaşıdı. "Birinin onunla konuştuğunu mu düşünüyorsun? Pislik herifle mi?"

"Belki. Benim hakkımda bir şeyler bilmesini açıklayabilirim," dedi Lucas. "Gömleği açıklayamam, tabii sezgisel olarak büyük bir sıçrama yapmadıysa."

"Hah." Çiğnenmiş sakız heykelinin yanından geçtiler. Sloan ona baktı ve, "Miranda'ya ne dersin?" diye sordu.

"Evet. Her şeyi yapıyoruz... Avukat istiyor, tamam diyoruz. Onun peşinden çok sert gideceğim. Onu sarsmak istiyoruz. Onlara ulaştığımızda ailenin geri kalanı için de aynı şeyi yapacağız."

"Lucas, hey, Lucas." Köprüden geçmeye başlamışlardı, koi balıklarına bakmak için bir an durdular, kadının sesini duydular, döndüler ve Jan Reed'in aceleyle karşıdan karşıya geçtiğini gördüler. Bir televizyon minibüsü park alanına girmek için yasadışı bir U dönüşü yapıyordu.

"Bu kadın sikimi kaldırıyor," diye mırıldandı Sloan.

Reed'in iri koyu renk gözleri, omuzlarına dökülen kumral saçları ve uzun, bronz bacakları vardı. Erik rengi bir takım elbise ve ona uygun ayakkabılar giymiş, Gucci marka bir omuz çantası taşımıştı. Hafif bir ısırtı vardı; küçük bir pelteklik cazibesine cazibe katıyordu.

"Bu işte çalışıyor musun?" Reed geldiğinde Lucas sordu. "Bu..."

"Dedektif Sloan, elbette," dedi Reed. Sloan'ın elini tuttu ve ona iki yüz vatlık bir gülümseme verdi. Sonra Lucas'a: "Nancy Wolfe ile bir röportaj yapmaya çalışıyorum. Anladığım kadarıyla kayıtları bu sabah yerel Naziler tarafından mahkemeye çağrıldı." "O bendim," dedi Lucas.

Reed'in gülümsemesi hafifçe genişledi: Biliyordu. "Gerçekten mi? Peki, bunu neden yaptın?"

Lucas kamyona doğru baktı ve sonra Reed'e, "Jan, Jan, Jan. Kamyonda ahlaksız bir mikrofon var, değil mi? Tanrım, bu çok iğrenç bir şey, mahremiyetime yılan gibi sokuluyor. Aslında, suça çok yakın. Hatta suç bile olabilir."

Reed iç çekti. "Lucas..."

Lucas onun kulağına yaklaştı ve "Git kendini becer," diye fısıldadı.

Kız onun kulağına yaklaştı ve "Temel konsepti sevdim, ama yalnız uçmaktan nefret ediyorum."

Lucas geri çekilirken yüzüğü cebinde hissetti ve "Hadi Sloan, bakalım medya gelmeden Bayan Wolfe'a ulaşabilecek miyiz..." dedi.

"Lanet olsun, Lucas," dedi Heed ve ayağını yere vurdu.

Sloan içeride, "Gerçekten mikrofonları olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. "Eminim vardı," dedi Lucas.

"Sence ne dediğimi duydular mı? Reed'in sikimi sertleştirmesi hakkında?"

"Buna hiç şüphe yok," dedi Lucas sırtarak. "Ve bunu da kullanacaklar, hain pislikler."

"Bana bok veriyorsun dostum. Bana samalamayın, bilmem gerek." Resepsiyondaki kadın, bu sözleri duyunca saklanmak ister gibi baktı.

Lucas ve Sloan koridordan geliyorlardı. Lucas, Wolfe'u görmek istediğini söyleyince kadın, "Dr. Wolfe bir hastayla ilgileniyor. İşi bitmiş olmalı" -masa saatine baktı- "beş dakika içinde falan. Blmekten nefret ediyorum..."

"İşi bittiğinde," dedi Lucas. "Dr. Manette'in ofisinde olacağız."

Sherrill ve Black yerde oturmuş, bir yığın klasörün üzerinde çalışıyorlardı.

"Yeni bir şey var mı?" Lucas sordu. "Hey, Sloan," dedi Sherrill.

"Bu insanlar kafayı yemiş," dedi Black küçük bir klasör yığınını okşayarak. "Bunlar nevrotik" -başka, daha büyük bir yığını işaret etti- "ve büyük yığın sadece berbat" dedi üçüncü bir yığını işaret ederek. "Bazı deliler hapiste ya da hastanede; bazılarından haberimiz yok. Birini bulduğumuzda merkeze çağırıyoruz."

"Bankadaki adam konusunda ne yapıyoruz?" Sherrill sordu.

"Onu şefin üzerine yıktım," dedi Lucas. "Onlardan başka buldun mu?"

"Belki. Sevimli göründüğü birkaç tane var... şifreli notlar. Henüz bulamadığımız başka dosyalara göndermeler var. Bir yerlerde bilgisayar yığınları var ama diskleri bulamadık. Anderson aşağı inip sistemine bir göz atacak." Manette'in masasının arkasındaki sehpanın üzerinde duran IBM bilgisayara başıyla işaret etti.

O sırada Wolfe içeri girdi, yüzü asıktı, öfkesi güçlükle bastırılmıştı ve Lucas'la yüz yüze geldi. Kollarını iki yana açmış, yumruklarını sıkmıştı. "Ne istiyorsunuz?"

"Sana bazı sorular sormamız gerekiyor," dedi Lucas. "Avukatımı çağırayım mı?"

Lucas omuz silkti. "Bu sana kalmış. Seni uyarmak zorundayım: Avukat tutma hakkın var."

Lucas Miranda uyarısını okurken Wolfe'un beti benzi attı. "Sen ciddisin."

Lucas başını salladı. "Evet. Çok ciddiyiz, Dr. Wolfe."

Sloan araya girdi, sesi neşeli ve yatıştırıcıydı. "Gerçekten sadece basit şeyler soruyoruz. Yani, kararı siz vermelisiniz, ama sizi terletmeyeceğiz, Bayan Wolfe, yani başınıza bir ışık indirmeyeceğiz. Sadece birkaç açıyı anlamaya çalışıyoruz. Bunu hastalarından biri yapmadıysa neden yaptı? Belli ki planlanmış, yani bir manyak rastgele insanları seçmiyor. Kimin faydalanacağını bilmemiz gerekiyor..."

"Bu adam" -Wolfe, Sloan'la konuşurken parmağını Lucas'a doğru uzattı- "bu sabah Audi'nin ölümünden fayda sağlayacağımı öne sürdü. Buna içerledim. Andi benim en yakın arkadaşım, hayat boyu arkadaşım. Üniversiteden beri en iyi arkadaşım ve eğer ona bir şey olursa bu benim için bir fayda değil, kişisel bir felaket olur. Ve ben acı bir şekilde..."

Sloan Lucas'a baktı, başını salladı, tekrar Wolfe'a baktı ve, "Bazen Lucas'la bu konularda aynı fikirde olamıyoruz..." dedi.

"Sloan," dedi Lucas uyarı tonuyla. Ama Sloan elini kaldırdı. "O kötü bir adam değil," dedi Sloan Wolfe'a. "Ama o bir sokak adamı. Eminim seni gücendirmek istememiştir ama bazen bazı şeyleri abartıyor."

Lucas sinirlendiğini belli etti. "Hey, Sloan..."

Ama Sloan elini kaldırarak uyardı. "Biz gerçekten sadece gerçekleri arıyoruz. Size baskı yapmaya çalışmıyoruz. Andi Manette'in ölümünden ya da ortadan kaybolmasından çıkar sağlayacak birileri olup olmadığını öğrenmeye çalışıyoruz ve kastettiğimiz sen değilsin. En azından ben kastetmiyorum."

Wolfe başını sallıyordu. "Kimsenin bundan bir çıkarı olacağını sanmıyorum. Andi ölürse anahtar kişi sigortası yaptırabilirim ama bu maddi ya da manevi kaybı telafi etmez. George Dunn'ın epey bir şey alacağını tahmin ediyorum - bilirsiniz, ailesindeki tüm parayla işe başladı. George, Andi ile evlenmemiş olsaydı bir yerlerde marangozluk yapıyor olacaktı."

"Bunu ofisinizde yapabilir miyiz? Biraz daha özel bir yerde olmalıyız, ha?" Sloan muzipçe sordu.

Wolfe'un ofisine giderken, Wolfe birkaç adım öndeyken Sloan, Lucas'a doğru eğilip mırıldandı: "Şu Sherrill'i tanıyor musun? Benimkini de sertleştiriyor. Sanırım sikime bir şeyler oluyor."

"Bu büyük bir değişiklik sayılmaz," dedi Lucas. Yüzüğü havada çevirdi ve yakaladı. Sherrill. Sherrill iyi biriydi; Jan Reed de öyleydi ve Weather olmasaydı Reed'i kesinlikle kulübesine götürürdü. Lucas kadınları severdi, hem de çok severdi. Belki de çok fazla. Ve bu da evlilikle ilgili zihnindeki uzun sorular listesinin bir başka maddesiydi.

Evlili bir arkadaşısı başka bir kadının peşinden gittiğinde hep şok olurdu. Bu ona hiç doğru gelmemişti. Eğer söz vermediysen, tamam, ne istersen yap. Ama şimdi, evlilik ihtimali belirmişken... avı özleyecek miydi? Weather'a ihanet edecek kadar özler miydi? Ona evlenme teklif etse bile bu soruyu düşünür müydü? Öte yandan, Reed'i gerçekten istemiyordu. Sherrill'i de istemiyordu. Sadece Weather'ı istiyordu.

"Sorun ne?" Sloan sessizce sordu.

"Ha?" Lucas başladı.

"Felç falan geçirmiş gibi görünüyordun," dedi Sloan. Wolfe'un ofisinin hemen dışındaydılar ve Sloan merakla ona bakıyordu.

"Ah, bir şey yok. Bir sürü şey oluyor," dedi

Lucas. Sloan sırtıttı. "Evet."

Wolfe'un ofisi Manette'inkinin aynısıydı, mobilyalar aynı tarzdaydı ve bir duvarda aynı dosyalar ve kahve nişi vardı. Sloan çekiciydi ve Wolfe'u konuşturuyordu.

George Dunn'dan hoşlanmıyordu. Wolfe, Dunn'ın yakında boşanacağını söyledi. Andi ölürse, sadece mirası ve hayat sigortasını almakla kalmayacak, aynı zamanda kendi servetinin yarısını da kurtaracaktı. "Alacağı şey buydu - evlendiklerinde sırtında gömleği vardı ve hepsi bu kadardı. Evlendiklerinden beri tüm parasını kazandı ve Minnesota boşanma yasasını biliyorsunuz."

Wolfe, Tower Manette'in kızının ölümünden hiçbir şey elde edemeyeceğini, ancak uzun bir dizi beklenmedik durumun sonunda bunun gerçekleşebileceğini söyledi. Andi ve iki çocuğun da ölmesi ve George Dunn'ın bu suçtan hüküm giymesi gerekecekti.

"Tek alacağın anahtar adam sigortası mı?" Lucas sordu.

"Doğru."

"Dr. Manette'in hastalarını kim alacak?"

Wolfe bıkkın görünüyordu. "Ben alırdım, Bay Davenport. Ve onlardan biraz para kazanırdım. Ve olabildiğince çabuk, onlarla ilgilenmesi için başka birini getirirdim, şu anda tam bir programım var. Onun hasta yükünü tek başıma kaldıramazdım."

"Yani sigorta ve hastalar var..."

"Lanet olsun," dedi Wolfe. "Bu imalardan nefret ediyorum."

"Bunlar ima değil. Ciddi bir paradan bahsediyoruz ve sen pek de açık sözlü davranmıyorsun," diye homurdandı Lucas.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Sloan. "Sakin ol, Lucas."

Yarım saat kadar konuştular ama pek bir şey öğrenemediler. Ayrılırlarken Wolfe Lucas'a, "Eminim davayı duymuşsundur," dedi.

"Hayır."

"Kayıtlarımızı geri almak için mahkemeye gittik," dedi.

Lucas omuz silkti: "Bu benim sorunum değil. Avukatlar bunu halledebilir."

"Yaptığınız şey utanç verici," dedi kadın.

"Bunu Andi Manette'e ve çocuklarına anlat -eğer onları geri alabilirsek."

Wolfe, "Eminim Andi de bizim görüşümüze katılacaktır," dedi. "Kayıtları gözden geçirir ve önemli olabilecek her şeyi iletiriz."

"Siz polis değilsiniz," diye tersledi Lucas. "Polisler için önemli olan şeyler psikiyatristler için önemli olmayabilir."

"Pek iyi bir şey yapmıyorsunuz," diye tersledi Wolfe. "Bildiğim kadarıyla hiçbir şey tespit edemediniz."

Lucas cebinden kompozit çizimi çıkardı; iki görgü tanığının ve oyun dükkânı sahibi Marcus Paloma'nın birikmiş anıları. "Bu adamı tanıyor musun?"

Wolfe resmi aldı, kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ama biraz... jenerik gibi görünüyor. Kim bu adam?"

"Kaçıran adam," dedi Lucas. "Şu ana kadar tespit ettiğimiz şey bu."

"Güneşin senin gözlerinden parladığını düşünmeyen bir kadın var. Sloan koridorda yürürken, "Kıç," dedi.

"Evet, bu ne?" Lucas sevilmemeyi umursamıyordu ama bazen tadı ekşi oluyordu. "Bildiğimiz kadarıyla altı bin mi?"

"Sanırım sekiz bin," dedi Sloan.

"Aletini sertleştiriyor mu?" Lucas sordu.

"Hayır, hayır," dedi Sloan. Dışarıdaki kapıyı itti. "Sertleşen o ve bu benim için değil." Bir süre sonra Sloan, "Şimdi nerede? Manette'de mi?"

"Evet. Tanrım, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum." Lucas durup havuzda asılı duran, solungaç kapakları yavaşça açılıp kapanan koi balıklarına baktı. Yumuşak, koi: ve sanki biri göğsüne bir tuğla daha koymuş gibi hissetti. "Manette ve çocuklar... Tanrım."

Kule Manette, Dunn'ın suçun bir parçası olmaktan hüküm giymediği sürece her şeyi alacağını tekrar söyledi.

"Sizce bunu yapabilir mi?" Sloan sordu.

"Çocuklar hakkında bir şey bilmiyorum," dedi Tower. Halının etrafında bir tur attı ve bir tırnağını kemirdi. "Her zaman çocukları seviyormuş gibi davranırdı ama aslında George Dunn her şeyi yapabilir. Diyelim ki Andi'yi alması gereken bir salağı işe aldı. Ve adam bunun yerine, bu berbat kaçırma olayında tanık oldukları için hepsini aldı. George bunu size söyleyecek durumda olmazdı."

"Hiç sanmıyorum," dedi Helen Manette. Yüzü endişeyle kaplıydı, gözleri şaşkındı. "George'u hep sevmişimdir. En azından Tower'dan daha çok. Bence bu işin içinde olsaydı, çocukların zarar görmemesini sağlardı."

Manette durdu, topuklarının üzerinde döndü ve parmağıyla Lucas'ı işaret etti. "Bence gerçekten de yanlış ağaca havlıyorsun -çılgın insanları arıyor olmalıydın, kimin işine yarayacağını bulmaya çalışmıyor olmalıydın."

"Bulabildiğimiz her açıdan çalışıyoruz," dedi Lucas. "Her şeyi araştırıyoruz."

"Bir şey bulabildiniz mi? Herhangi bir şey?"

"Bazı şeyler: Kaçıranın bir resmini bulduk," dedi Lucas. "Ne? Görebilir miyim?"

Lucas resmi cebinden çıkardı. Manette'ler resme baktılar ve ikisi de aynı anda başlarını salladılar. "Onu tanımıyorum," dedi Tower.

"Ve onun ölümünden George Dunn dışında kimsenin çıkarı yok..." "Şey," dedi Helen Manette tereddütle. "Nefret ediyorum..."

"Ne?" Sloan sordu. "Her şeyi alırız."

"Şey... Nancy Wolfe. Alacağı tek şey anahtar adam sigortası değil. Bir ortaklıkları ve altı ortakları var. Andi ortadan kaybolursa, sigorta parasıyla birlikte işi de alır."

"Bu çok saçma," dedi Kule Manette. "Nancy eski bir aile dostumuz. Andi'nin en eski arkadaşı..."

"Andi onu götürmeden önce George Dunn'la çıkıyordu," dedi Helen. "Ve işleri de çok iyi gidiyor."

Sloan, "Ama Dr. Wolfe, Andi giderse başka bir ortak tutması gerekeceğini söylüyor," dedi.

Helen, "Elbette öyle yapacak," dedi. "Ama ortaklık yerine tek başına sahip olacak ve herkesin işinden pay alacak." Helen Manette'in ağzından aksiyon kelimesi kolayca döküldü, bu evdeki bir kadına hiç yakışmıyordu; sokağa çok yakındı. "Nancy Wolfe... sevişirdi."

"Bir mutlu çift daha," dedi Sloan arabaya doğru giderken. "Helen, Betty Crocker kılığına girmiş bir tarantula, Tower da sanki biri kışından trotline çıkarıyormuş gibi görünüyordu."

"Evet ama şu ortaklık işi. Wolfe bize her şeyi tam olarak anlatmadı, değil mi?"

George Dunn'ın iki ofisi vardı.

Biri çağdaş kiraz mobilyalarla döşenmişti; deri sandalyeler, derin bir şarap halısı ve duvarlarda orijinal ördek damgalı sanat eserleri vardı.

Masada bir randevu defteri ve puro koymak için büyük, koyu renkli ahşap bir kutu dışında hiçbir şey yoktu.

Binanın arka tarafındaki diğer ofisin zemininde ticari bir halı, floresan aydınlatma, bilgisayar terminalleri olan bir düzine masa ve çizim masası ve gömlek kollarıyla çalışan iki kadın ve iki erkek vardı. Dunn U şeklinde bir masada oturuyordu.

kulağında bir telefon vardı. Lucas ve Sloan'ı gördüğünde telefona son birkaç kelime söyleyip kancaya taktı.

"Pekâlâ millet, herkes ne yapacağını biliyor mu? Tom işleri yürütecek, Clarice trafiği halledecek; ben de Andi ve çocukları bulur bulmaz döneceğim."

Lucas ve Sloan'ı konuşabilecekleri yeşil deri ofise götürdü. "Bu iş bitene kadar her şeyi çocuklara devrettim," dedi. "Herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Birkaç tuhaf olay yaşadık. Kaçıranın resmini bulduğumuzu sanıyoruz ama adını bilmiyoruz."

Lucas resmi Dunn'a gösterdi, o da inceledi ve alnını kaşıdı. "Bir adam vardı, marangoz. Lanet olsun, buna benziyor. Bu dudaklar onda da var."

"Adı neydi? Düşünmek için bir neden var mı...?"

"Dick, Dick, Dick..." Dunn tekrar alnını kaşıdı. "Eyer? Seddle. Dick Seddle. Ustabaşı olması gerektiğini düşünüyordu ve kendisine iş çıkmayınca sinirlenip işi bıraktı. Çok kızmıştı ama bu geçen kıştı. Etrafta dolaşıp saatimi temizleyeceğini söyledi ama hiçbir şey çıkmadı."

"Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Maaş bordrosunda adresi vardır. Evli, Güney St. Paul'de bir yerlerde yaşıyor. Ama bilmiyorum. Senin bahsettiğinden daha yaşlı bir adam. Belki otuz beş, kırk yaşlarında."

"Maaş bordrosu nerede?" Sloan sordu. "Koridorun sonunda solda..."

Sloan Lucas'a, "Ben bakarım," dedi.

Sloan giderken Dunn telefonunu aldı, bir tuşa bastı ve "Bir polis yolda. Dick Seddle hakkında ne istiyorsa ver. Marangoz, geçen kışa kadar Woodbury projesinde çalışmış, sanırım Ocak ayında. Evet. Evet. Evet."

Telefonu kapattığında Lucas, "Herkesle yeniden konuşuyoruz. Andi Manette ölürse kimin kazanacağını soruyoruz. Sürekli senin adın geçiyor."

"Siktir et o insanları," diye hırladı Dunn. Deri randevu defterinin ortasına kocaman bir yumruk indirdi. "Siktir et onları."

Lucas, "Andi'nin boşanma peşinde olduğunu söylüyorlar..." dedi.

"Bu saçmalık. Bunu halledebilirdik."

"... ve eğer boşanmış olsaydınız, her şeyin en az yarısını kaybedecektiniz. Bu şirketi onun parasının bir kısmıyla kurduğunuzu söylüyorlar ve yarısını ödemek zorunda kalmak oldukça sıkıntılı olabilir."

Dunn başını sallayarak, "Evet, öyle olur," dedi. "Ama burada onun tek kuruş parası yok. Tek bir kuruşu bile yok. Onunla evlendiğimde anlaşmanın bir parçası da buydu: Ona borçlu olmayacaktım. Andi'ye ve çocuklara bir şey yapacağımı düşünmek için lanet bir deli olmak gerekir. Lanet bir deli."

"O zaman bir avuç lanet olası delimiz var, çünkü konuştuğumuz herkes bunu önerdi," dedi Lucas.

"Evet, şey..."

"Biliyorum, siktir et onları," dedi Lucas. "Peki, başka kimin işine yarar?" "Başka kimse," dedi Dunn.

"Helen Manette, Nancy Wolfe'un oldukça başarılı bir iş kuracağını öne sürdü."

Dunn bir an düşündü ve sonra, "Sanırım öyle olur ama Nancy hiçbir zaman işle ya da parayla ilgilenmedi. Andi her zaman lider ve iş kadını oldu. Nancy ise entelektüeldi. Makaleler falan yayınlıyor. Hâlâ üniversiteyle bağlantısı var ve psikiyatri derneğinde önemli bir isim. Bu yüzden iyi ortaklar -Andi işlerle ilgileniyor, Nancy ise bu alandaki itibarlarını artırıyor."

"Wolfe'un aday olduğunu düşünmüyor musun?" "Hayır, düşünmüyorum."

"Anladığım kadarıyla onunla çıkmışsın."

"Tanrım, gerçekten de sana yüklendiler, değil mi?" dedi Dunn, sesi yumuşayarak. "Nancy'yi iki kez dışarı çıkardım. İkimiz de üçüncü bir denemeye pek ilgilenmedik. İkinci kez, yani son kez vedalaşırken, 'Biliyor musun, senin için mükemmel olacak birini tanıyorum' dedi. Ve haklıydı. Andi'yi aradım ve bir yıl sonra evlendik."

Lucas duraksadı ve sonra, "Karınızın vücudunda ayırt edici bir iz var mı? Yara izi?"

Dunn dondu kaldı: "Bir yerlerde bir ceset mi var?"

"Hayır, hayır. Ama onu elinde tutanlarla temasa geçmemiz gerekirse, eğer bir soru olursa..."

Dunn bunu yutmuyordu. "Neler oluyor?" "Bir adamdan telefon aldık," dedi Lucas.

"Kızın bir yara izi olduğunu mu söyledi?" "Evet."

"Ne tür bir yara?"

Lucas, "Roket gemisine benzediğini söyledi..." dedi.

"Oh, hayır," diye inledi Dunn. "Oh hayır..."

Sloan içeri girdi ve birbirine bakan iki adama baktı. "Neler oluyor?"

Lucas Dunn'a, "Geri döneceğiz," dedi.

Dunn iri bir işçi elini kiraz masanın üzerinde salladı ve puro kasası odanın diğer ucuna uçtu, tombul Küba puroları şarapnel parçaları gibi etrafa saçıldı. "O zaman bir şeyler bul," diye bağırdı Dunn. "Senin Sherlock Holmes olman gerekiyordu. Kıçımın dibinde dolanmayı bırak ve dışarı çıkıp bir şeyler yap."

Ofisin dışında Sloan, "Bütün bunlar da neydi?" diye sordu. "Ona roket gemisini sordum."

"Oh-oh."

"Her kimse ona tecavüz ediyor," dedi Lucas.

Park yerinde konuşurlarken Greave Minneapolis Halk Kütüphanesi'nden aradı. "Bu İncil," dedi. "Nethinim'lerden birkaç kez bahsediliyor ama pek bir şey ifade etmiyorlar."

"Referansların fotokopisini çek ve ofise geri getir. On dakika içinde orada olacağım," dedi Lucas. Greave'in telefonunu tuşlayıp Andi Manette'in ofisini aradı ve Black'i buldu: "En iyi dosyaların bir kısmını merkeze getirebilir misin?"

"Evet. Yoldayım. Ve başka bir sorunlu davamız var. Video oyun salonları zinciri işleten bir adam."

"Peki ne yapıyoruz?" Sloan sordu. "Bu işte çalışmak istiyor musun?" Lucas sordu.

Sloan omuz silkti. "Elimde başka bir şey yok. Türkiye davası var ama iyi Türkçe konuşabilen birini bulmakta zorlanıyoruz, o yüzden bir yere gitmiyor."

"Çok iyi İngilizce konuşamayan bir Türk'le hiç karşılaşmadım," dedi Lucas.

"Evet, bir ara bir Türk cinayetini araştırmayı denemelisin," dedi Sloan. "Ben sokakta yürürken İngilizce konuşmayın diye bağırıyorlar. Öldürülen adam Detroit'ten gelmişti, dolandırıcılık yapıyordu, muhtemelen sokakta otuz bin doları vardı ve kimse onun gitmesine üzülmeydi."

"Lester'la konuş," dedi Lucas. "Manette'leri, Wolfe'u, Dunn'ı ve Andi Manette'in ölümünden bir şeyler çıkarabilecek herkesi araştırarak birine ihtiyacımız var..." Nişan yüzüğünü havaya kaldırıp yakaladı ve avuçlarının arasında yuvarladı.

Sloan, "O lanet taşı kaybedeceksin. Onu düşüreceksin ve yüzük bir kanalizasyona doğru sekecek."

Lucas eline baktı ve yüzüğü gördü: yüzüğün farkında değildi. "Bu konuda bir şeyler yapmalıyım, Weather'la birlikte."

"Bu konuda genel bir mutabakat var," dedi Sloan. "Benim yaşlı kadın altlarına işiyor, senin sormanı bekliyor. Tüm detayları öğrenmek istiyor. Eğer ona detayları vermezsem, ölü bir adam olurum."

Greave elinde bir tomar bilgisayar yazıcı kâğıdıyla bekliyordu ve Lucas'a uzattı. "Fazla bir şey yok. Nethinim'lerden çoğunlukla geçerken bahsedilmiş, eğer bir şey varsa da muhtemelen Nehemya'dadır. İşte, 3:26."

Lucas pasaja baktı. Ayrıca Nethinimler Ophel'de, doğudaki su kapısının karşısındaki yere ve dışarıda kalan kuleye kadar yaşarlardı.

"Huh." Kağıdı Sloan'a verdi ve ofiste Metro bölgesinin duvar haritasına doğru yürüdü, parmağıyla Mississippi'nin izini sürdü. "Nehirden görebileceğiniz bir şey de tüm o yeşil su kuleleri," dedi. "En yüksek tepelerin tepelerinde mantar gibi dizilmişler. Su kapısı barajlardan herhangi biri olabilir."

"Kontrol etmemi ister misin?"

Lucas sırtıttı. "İki gününü alır. Sadece buradaki bütün kasabaları ara." Parmağıyla haritayı gösterdi. "Hastings, Cottage Grove, St. Paul Park, Newport, Inver Grove, South St. Paul, bunun gibi. Söyle

Manette'de çalıştığını söyle ve su kulelerine bir devriye arabası gönderip görülecek bir şey olup olmadığına bakmalarını iste."

Black on dakika sonra geldi, suratı asıktı, Lucas'a bir dosya ve bir kaset uzattı. "Adam çocuklarla uğraşıyor. Biri onun taşaklarını kesmeli."

"Oldukça açık mı?"

"Hepsi orada ve psikiyatristlerin ne dediği umurumda değil. Bu adam bunu yapmayı seviyor. Ve bunun hakkında konuşmayı da seviyor - Manette'ten gördüğü ilgiyi seviyor. Asla durmayacak."

"Evet, duracak," dedi Lucas dosyayı karıştırırken. "Birkaç yıl boyunca... Bunu şefe götüreceğim. Manette aradan çıkana kadar beklemek istiyoruz."

Black başını salladı. "Dosyalarda bazı saçmalıklar var." Lucas'ın karşısına oturdu, beş dosyayı poker eli gibi masanın üzerine yaydı ve birini Lucas'a doğru itti. "Şu adama bak. Sanırım yarım düzine kadına tecavüz etmiş olabilir ama onları bu konuda bir şey yapmaktan vazgeçiriyor. Bununla övünüyor, onlar için yıkılıyor, ağlıyor. Sonra da buna gülüyor. Seks bağımlısı olduğunu söylüyor ve Manette'e yaklaşıyor... tam burada, bakın, bundan bahsediyor ve terapisini nasıl yeniden yönlendirmek zorunda kalabileceğini anlatıyor."

Bir saat sonra Greave aceleyle içeri girdiğinde dosyaları okuyorlardı. "Cottage Grove'da bir şey bulmuşlar."

Lucas ayağa kalktı. "Neymiş o?"

"Su kulelerinden birinin altında bir yağ varili olduğunu söylediler."

"Nereden biliyorlar?"

"Üzerine spreyle boyayla senin adın yazılmış," dedi

Greave. "Benim adım mı?"

Greave omuz silktili. "Söyledikleri bu ve çıldırmış durumdalar. Seni orada istiyorlar."

Cottage Grove'a doğru giderken cep telefonu çaldı ve Lucas telefonu açtı. "Evet?"

Mail, "Hey, Davenport, anladın mı?" diye seslendi.

Lucas daha üçüncü kelimeyi söylemeden sesi tanıdı. "Dinle, ben..." Ama o gitmişti.

BÖLÜM 9

Su kulesinden altı blok ötede Lucas bir polis barikatıyla karşılaştı, iki ekip arabası caddeyi boydan boya kaplamıştı. Sivil trafik geri dönüyor, caddeyi tıkıyordu. Porsche'yi sarı çizginin üzerine koydu ve iki polis ona doğru koşarak el sallayınca kadar sinirli sürücülerin yanından hızla geçti.

Bir eli tabancasında, kırmızı suratlı bir devriye polisi pencereye doğru eğildi. "Hey, ne oluyor..."

Lucas kimliğini kaldırdı ve "Davenport, Minneapolis Polisi. Beni bağlayın."

Polis ekiplerden birine doğru koştu, açık pencereden bir şeyler bağırdı ve içerideki polis de onu destekledi. Lucas boşluktan geçip su kulesine doğru hızlandı. Yol boyunca sokaklarda iki farklı üniforma giymiş polisler gördü. Yol boyunca evleri boşaltıyorlardı ve istasyon arabalarında çocuklu kadınlar kuleden uzaktaki sokaklarda aceleyle ilerliyordu.

Bomba mı? Kimyasal madde mi? Ne?

Su kulesi, Dünyalar Savaşı'ndaki su yeşili bir uzaylıya benziyordu; yumurta şeklindeki büyük gövdesini şişman, bodur bacaklar destekliyordu. Üç itfaiye aracı, bir grup ekip arabası, bir bomba imha aracı, iki ambulans ve bir enkaz kaldırma aracı yüz metre ötede park etmişti. Lucas arabayı kümenin içine çekti.

"Davenport?" Çok dar bir polis üniforması giymiş, şişman, kırmızı yüzlü bir adam ona el salladı. "Don Carpenter, Cottage Grove." Yüzünü koluna sildi. Hava serin olmasına rağmen aşırı terliyordu. "Büyük bir sorunumuz olabilir."

"Bomba mı?"

Carpenter tepenin zirvesine doğru baktı. "Bilmiyoruz. Ama bu bir petrol varili ve içi ağır bir şeyle dolu. Hareket ettirmeyi denemedik ama oldukça ağır."

"Birisi üzerinde adımın olduğunu söyledi."

"Bu doğru: Lucas Davenport, Minneapolis Polisi. Standart saçma grafiti-sanatçı sprey boyası. Açacaktık ama sonra biri dedi ki, 'Tanrım, bu adam Davenport'la uğraşıyorsa, içine birkaç kilo dinamit ya da başka bir şey koymasını engelleyecek ne var? Ya da gaz bombası falan? Bu yüzden geride duruyoruz."

"Huh." Lucas kuleye doğru baktı. Orada iki adam vardı ve konuşuyorlardı. "Kim bu adamlar?"

"Bomba imha ekibi. Biri bomba olabileceğini düşünmeden önce her yerdeydik, bu yüzden yaklaşmanın tehlikeli olduğunu düşünmüyoruz. Saatli bomba mantıklı değil, çünkü ne zaman bulacağımızı bilmiyordu."

"Bir göz atalım," dedi Lucas.

Kulenin dibi kasırga çitiyle çevriliydi ve bir ucunda kamyon büyüklüğünde bir kapı vardı. "Kapının zincirini kes ve içeri gir," dedi Carpenter. Tepenin zirvesindeydiler ve altlarında sürekli bir araba akışı mahalleyi terk ediyordu.

"Ama kimse görmemiş."

"Bilmiyoruz, kapı kapı dolaşmaktan bahsediyorduk ama sonra bomba fikri ortaya çıktı ve bunu hiç yapmadık."

"Belki sonra," dedi Lucas.

İki bomba imha ekibi polisi yanlarına geldi ve Lucas onlardan birini tanıdı. "Nasılsınız? Elmo Gölü'ndeki davadaydın." Adam, "Evet, Bill Path, bu da Jesus Martinez," dedi. Ortağına bir başparmak attı ve Lucas, "Elimizde ne var?" dedi.

"Belki de hiçbir şey," dedi Path, kuleye dönüp bakarak. Lucas kasırga çitlerinin arasından siyah petrol varilini görebiliyordu. Dört ayaklı su kulesinin ampulünün tam altında duruyordu. "Ama onu yerinden oynatmaya çalışmak istemeyiz. Kapağı uzaktan çekeceğiz ve ne olacağını göreceğiz."

"Kuleyi boşalttık," dedi Carpenter. Terleyen yüzünü tekrar koluna sildi. "Her ihtimale karşı."

"Yapabilir miyim?" Lucas başıyla petrol varilini işaret etti. "Elbette," dedi Path. "Sadece tekmelemeyin."

Varil kulenin gölgesinde duruyordu ve Lucas önce ona, sonra da etrafına bakmak için yürüdü: standart bir petrol varili, üzerinde küçük bir

Pas ve profesyonelce sıkılmış gibi görünen bir kapak.

Martinez, Lucas'a sırtarak, "İlk gelenlerden biri kapıyı çaldı ama bir şey olmadı; biz de buraya geldiğimizde kapıyı çaldık," dedi. Varilin yanına gitti ve ona vurdu. "İçi bir şeyle dolu."

"Su olabilir," dedi Path. "Eğer doluysa ve bu su ise, yaklaşık dört elli kilo gelir."

"Nasıl hareket ettirdi?" Lucas sordu. "Forklift kullanamazdı."

Path, "Sanırım yuvarladı," dedi. "Bak..."

Fıçıdan uzaklaştı, etrafına baktı ve sonra işaret etti. Yumuşak toprakta derin bir kenar kesiği, ardından dalgalı bir çizgiyle birlikte bir dizi iç içe geçmiş halka vardı. "Sanırım buraya kadar yuvarladı, sonra yukarı kaldırdı, sonra da ortaya doğru yuvarladı."

Lucas başıyla onayladı: Topraktaki deseni görebiliyordu.

"Hey, şuna bak Bill," dedi Martinez Path'e. Namlunun alt köşesini işaret etti. "Bu sadece yoğunlaşma mı, yoksa bir iğne deliği mi var?"

Bir damla sıvı varilden dışarı fışkırıyor gibiydi. Path dizlerinin üzerine çöktü, ona baktı ve homurdandı, "İğne deliğine benziyor." Bir karahindiba yaprağı aldı, yaprağın üzerindeki damlayı yakaladı, kokladı ve Martinez'e uzattı.

"Ne?" diye sordu Lucas. Lucas sordu.

Martinez, "Hiçbir şey, muhtemelen su,"

dedi. "Öyleyse kapağı sallayalım."

Martinez kapağın etrafına bir emniyet kemeri takarken, Path su kulesindeki erişim merdivenine bir blok sabitledi. Sonra koşum takımına bir kaya tırmanıcısı ipi bağladı, ipi bloktan geçirdi ve çekici kamyonu indirdi. Kamyon tüm halatını bıraktı ve işleri bittiğinde varilden yüz elli metre uzaktaydılar.

"Büyük bir gürültüye hazır mısın?" Path, Carpenter'a sordu.

Şef, "Böyle konuşma. Bunu mu demek istiyorsun? Öyle mi düşünüyorsun?"

Hepsi arabaların arkasına çömeldi, ç e k i c i öne doğru yuvarlandı ve kapak bira kapağı gibi açıldı. Hiçbir şey olmadı. Lucas nehrin aşağısından gelen bir uçağın sesini duyabiliyordu.

Martinez bir süre sonra, "Kahretsin," dedi. Ayağa kalktı. "Hadi gidip bakalım."

Yavaşça varile doğru yürüdüler. Lucas otuz adım öteden varilin suyla dolu olduğunu görebiliyordu. Yanına vardıklarında dikkatle içine baktılar. Varilin dibinde küçük bir beden vardı, soluk oval yüzü dönüp onlara bakıyordu. Su bir tür tortuyla bulanıktı ve ceset parıldıyordu, odak dışı, beyaz bir elbise tül gibi etrafında yüzüyordu, siyah saçlar başın etrafında sürükleniyordu.

Martinez fıçıya baktı ve "Hayır. Ben bunu yapmam." dedi. Ve uzaklaştı.

"Oh, kahretsin. Kim o?" Carpenter ağzı açık bir şekilde varile bakarak sordu.

Ceset küçüktü. "Muhtemelen Genevieve Dunn," dedi Lucas. "Bunun su olduğundan emin miyiz?"

Path, yüzünü yüzeye yaklaştırarak baktı ve "Evet, su. İçinde büyük bir parça beyaz fosfor olabilir ve bizim sudan kurtulmamızı bekliyor olabilir."

Lucas başını iki yana salladı: "Hayır. Görmemi istediği şey buydu. Kutudaki bir kriko. Orospu çocuğu oyun oynuyor... Aşağıdaki Adli Tabip mi?"

Carpenter başını salladı. "Evet. Ben onu yakalarım."

Lucas geri çekildi ve tepeden aşağı bakarak bekledi. Başka bir şey olmalıydı ya da Mail böbürlenmek için tekrar arayacaktı. Yanında duran Carpenter, "Ben olsam bu adamın tetiğini çekerdim. Bir çocuğu nasıl öldürebilirsin?"

Lucas, "Öyle mi?" dedi. Bir Vietnam gazisinin, bir sokak adamının sözünü hatırladı. Bir çocuğu nasıl öldürebilirsin? Sadece onları biraz daha az yönlendir.

Adli Tabip ince yüzlü, ince gözlüklü ve büyük bir adem elması olan genç bir adamdı. Yürüdü, fıçıya şöyle bir baktı ve "Sudaki bok ne?" dedi.

Kimse bilmiyordu.

"Bana balık tutabileceğim bir şey verin, olur mu?" Bir adli tabip için bile son derece neşeliydi. "Bana şu yangın baltalarından birini ver. Ne olduğunu bilmezsek elimi oraya sokmak istemem."

Carpenter, "Balta ile sakın ol," dedi.

"Endişelenme," dedi müfettiş. Varile tekrar baktı. "Bu bir çocuk değil."

"Ne?" Lucas geri döndü.

"Elleri deforme olmamışsa ve kafası çok büyük değilse değil," dedi kendinden emin bir şekilde.

Lucas suya tekrar baktı; hâlâ bir çocuk cesedine benziyordu. "Sanırım bir tür büyük plastik bebek," dedi muayene memuru. Bir itfaiyeci elinde büyük boy bir sopaya benzeyen uzun, kavisli bir aletle geldi. "İşte."

Adli Tabip onu aldı, cesedi yakaladı ama ceset kayıp gitti. "Bir şeyle tutturulmuş," diye homurdandı. "Bakın, eğer bu sadece su ise, neden onu boşaltmıyoruz?"

Öyle yaptılar; su çimlerin üzerine döküldü ve ME içine uzanıp dört ayaklı bir bebek çıkardı, plastik etli, siyah saçlı ve boyası dökülen bebek mavisii gözlü. Ayakları altına katlanmış ve bebeğin yüzmesini engellemek için bir tuğlaya bağlanmıştı.

"Büyük bir espri anlayışınız var, ha?" dedi muayene memuru. Bebeğin boynundan beyaz plastik bir etiket sarkıyordu. Müfettiş onu çevirdi. Siyah yağılı kalemle "CLUE" yazıyordu.

"Espri anlayışı olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas. "Gerçekten olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bu saçmalık da ne?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas.

Lucas telefon ettikten sonra Minneapolis'e doğru yola koyuldu. Otoyol 61'deki rafinerinin yanından geçerken Mail tekrar aradı.

"Lanet olsun, çok hızlıydın Lucas. Sana Lucas diyebilir miyim? Tüm o itfaiye araçlarını nasıl buldun? Siz yukarıdayken oradan geçtim. Ne yapıyordunuz? Birisi bomba falan olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu doğru mu? Bomba imha ekibini oraya gönderdiniz mi?"

"Dinle, senin biraz sorun yaşayabileceğini düşünüyoruz, bilirsin, dünyanın doğru işlemlerini sağlamak. Ve bunu bilebileceğini düşünüyoruz. Size yardım sağlayabiliriz..."

"Yani ben deli miyim? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Dinle, ben şahsen birkaç yıl önce kötü bir depresyon dönemi geçirdim ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kafandaki şeyler yanlış ve bu senin suçun değil..."

"Siktir et Davenport, kafamda hiçbir sorun yok. Lanet olası dünyada bir sorun var. Bir ara televizyonunu aç, göt herif. Benim hiçbir sorunum yok."

Ve yine gitmişti.

Telefon şirketi Lucas'ın cep telefonuna gelen tüm aramaları otomatik olarak izliyor ve aynı anda Merkez Departmanı'nı uyarıyordu. Merkez telefona doğru arabaları harekete geçiriyordu. Ama Mail telefonu kapattıktan iki dakika sonra Lester aradığında, "Çok hızlıydı. Havaalanına yakın bir yerdeydi. Sizi aradıktan iki dakika kırk beş saniye sonra arabalarımız oradaydı ama o gitmişti. Yedi minibüs durdurduk, oraya giden bir şey yok."

"Kahretsin. On saniyeden fazla konuşmuyor." "Ne yaptığını biliyor."

"Pekâlâ. Ben geri dönüyorum."

"Sherrill başka bir sorunlu vakayla geldi, çocuklarla oynaşan bir adam - bir çocuk parkında on yaşındaki kızları beceriyormuş. Ne olacağını bilmiyorum ama Manette'i geri getirebilirsek bir süre hapis yatabilir."

Lucas başını salladı ve telefona baktı, sonra da, "Frank, burada güvende değiliz. Bu telefon lanet olası bir telsiz."

Lucas geri döndüğünde Lester bekliyordu. "Şu Manette olayı, seks şeyleri," dedi. "Öyle mi?"

"Bir sürü insan biliyor. Sex'te biliyorlar ve hareket edemedikleri için çok kızgınlar. Bu ortaya çıkacak ve uzun sürmeyecek."

"Bütün bu adamların isimlerini yayınlıyor muyuz?" "Hepsinin."

"Peki ya istismar ettikleri insanlar? Birileri Manette'ten intikam almaya çalışıyor olabilir mi?"

Lester omuz silkti. "Yani tüm kurbanları ekleyeceğiz. Elimizde daha fazla isim var ama hiçbir şey çıkmıyor. Su kulesindeki o şey hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Bunun bir ipucu olduğunu söylüyor ama ne tür bir ipucu? Neden suyla doluydu? Sulu mezar mı? Varil miydi?"

Anderson geldi ve her birine içinde belki de üç yüz sayfa olan kalın plastik bir cilt uzattı. "Bebeğin üzerindeki laboratuvardan çıkabilecekler dışında elimizdeki her şey. Ve tüylerden hiçbir şey alamıyoruz."

"Büyük sürpriz." Lucas metne göz gezdirdi.

"Herhangi bir fikrin var mı?" Lester sordu.

"Sulu mezar," dedi Lucas. "Hepsi bu kadar."

Hiçbir şey kımıldamadı. Kimse aramadı.

Lucas sonunda Anderson'ı aradı: "Kitabınızda Manette'in komşularından biriyle yapılmış bir röportaj var."

"Öyle mi?"

"Hiç balık olmayan bir yerde tekneyle dolaşan biri olduğunu söyledi. Belki de tekne ruhsatlarını diğer listelerle karşılaştırmalıyız."

"Tanrım, Lucas, elimizde zaten yüzlerce isim var."

Daha sonra Lucas, St. Anne's Koleji'ni aradı ve psikoloji bölümünü sordu. "Rahibe Mary Joseph, lütfen."

"Lucas'la mı görüşüyorum?" Karşıdaki ses nefes nefese kalmıştı. "Evet."

"Biz de arayıp aramayacağınızı merak ediyorduk," dedi resepsiyonist. "Gidip onu getireyim."

Elle Kruger -Kızkardeş Mary Joseph- bir süre sonra telefonu açtı, sesi kuruydu: "Burada herkes telaş içinde. Rahibe Marple başka bir davayı çözmeye gitti. Duyduğuma göre bu seferki de bir oyuncu."

"Evet. Ve çok çirkin," dedi Lucas. "Sanırım çocuklardan biri ölmüş."

"Ah, hayır." Sesindeki alaycı ton kayboldu. "Nasıl? Emin misin?"

"Onları alan adam bir ipucu bırakmış: suyla dolu bir yağ varilinin içinde bir oyuncak bebek. Sanırım bebeğin çocuklardan birini temsil etmesi gerekiyordu."

"Anlıyorum. Gelip konuşmak ister misin?"

"Hava altı gibi evde olur. Eğer gelmek istersen biftek pişiririm."

"Altı buçukta," dedi. "Görüşürüz o zaman."

Lucas eve dönerken Üniversite Caddesi'nden St. Paul'e doğru ilerledi ve St. Paul şehir sınırının hemen yakınında durdu. Davenport Simulations, meçhul ama bakımlı bir ofis binasının birinci katındaki ofislerden oluşan bir süiti işgal ediyordu. Binadaki ofislerin çoğu kapalıydı. Davenport Simulations tamamen aydınlıktı: programcılarının çoğu öğleden sonra çalışmaya başlıyor ve gece yarısına ya da daha geç saatlere kadar çalışıyorlardı.

Lucas yanından geçerken resepsiyon görevlisine gülümsedi; o da gülümseyip el salladı ve telefonu ile konuşmaya devam etti. Barry Hunt ofisinde teknisyenlerden biriyle birlikte bir çıktıyı inceliyordu. Lucas kapıyı çaldığında, yüzü uygun bir ifade bulmakta zorlanırken dostça bir "Hey, içeri gelin," dedi.

Lucas şirketi devralacak birini aramaya başladığında Hunt da St. Thomas'ta yüksek lisansını bitirmek üzereydi. Lucas on yıl boyunca çalışma odasında savaş ve rol yapma oyunları yazmış ve bu oyunları üç farklı şirkete satmıştı. Neredeyse kendi isteği dışında, bilgisayar oyunlarına geçiş sürecine dahil oldu. Aynı zamanda departmandan ayrılmaya zorlanmıştı; tam zamanlı çalışmaya başladı ve polis eğitim yazılımları için acil durum senaryoları yazmaya başladı. Yazılım satıldı ve her şey çok hızlı ilerlemeye başladı: maaş bordrosu, vergiler, sosyal güvenlik, telif hakları, işçi tazminatı, operatör eğitimi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Elle, Hunt'la psikoloji derslerinden birinde tanışmış ve onu tavsiye etmişti. Hunt şirketin operasyonlarını devralmış ve her ikisi için de iyi iş çıkarmıştı. Ama Hunt ve Lucas pek uyumlu değillerdi ve Lucas artık Hunt'ın kendisini görmekten mutlu olacağından emin değildi.

"Barry, yazılımcılarla bir dakika konuşmam lazım," dedi Lucas. "Bir sorunum var. Şu Manette meselesi."

Hunt omuz silkti. "Elbette. Devam et. Sanırım herkes burada."

"Yemin ederim, sadece bir dakika."

"Harika..."

Ofis süitinin arka üçte ikisi tek bir bölmeden oluşuyordu ve Cinayet Masası'nda kullanılan türden omuz yüksekliğindeki bölmelerle küçük odacıklara ayrılmıştı. Hepsi de genç olan yedi erkek ve iki kadın

Altısı tek tek monitörlerin başında, üçü de büyük bir ekranın etrafında kümelenmiş, bir arama-eğitim simülasyonu çalıştırıyordu. Bir başka adam ve iri yapılı, kola şişesi gözlüklü genç bir kadın pencere kenarında kahve içiyorlardı. Lucas Hunt'la birlikte içeri girdiğinde oda sessizleşti.

"Selam millet," dedi Lucas.

"Lucas," dedi biri. Yüzler ona doğru döndü.

"Muhtemelen hepiniz Manette'in kaçırılma olayını duymuşsunuzdur. Onu kaçıran adam bir oyuncu. Elimde bir robot resmi var ve hepinizin buna bakıp onu tanıyıp tanımadığınızı görmeyi istiyorum. Ve bunu faksalarsanız ya da aklınıza gelen herkese gönderirseniz çok memnun olurum. Gerçekten yardıma ihtiyacımız var."

Kompozitin kopyalarını dağıttı: kimse yüzü tanıımıyordu. "İri bir adam mı?" diye sordu programcılardan biri, bir kadın.

Ice adında.

"Evet. Uzun boylu, kaslı, zayıf," dedi Lucas. "Görünüşe göre deli. Belki de tıbbi olarak deli."

"Son randevuma benziyor," dedi Ice.

"Bunu internete koyacak mısınız?" diye sordu Lucas.

"Sorun değil," dedi Ice. Kısa kesilmiş saçları, dudak çizgilerinin dışına taşan parlak kırmızı ruju ve burun halkalarıyla punk günlerinden kalma bir kadındı. Hunt onun buradaki herkesten daha fazla kod yazdığını söyledi. Lucas'ın kafasının arkasını bir fikir gıdıklamaya başladı ama onu şimdilik bir kenara itti.

"Güzel," dedi. "Hadi yapalım şu işi."

Çıkarken Hunt, "Lucas, bir araya gelmemiz gerek," dedi.

"Sorun mu var?" Lucas, IRS'nin kapıyı çalıp kayıtlarını isteyeceği günden korkuyordu. Kayıtlar mı? Bizde kayıt falan yok.

"Krediye ihtiyacımız var," dedi Hunt. "Norwest'le konuştum, kredi almakta bir sorun çıkmayacak. Onaylamak zorundasınız."

"Borç mu? Ben bizim..."

"Probleco'yu satın almamız gerekiyor," dedi Hunt. "Yapbozun son parçaları gibi bizimkilere uyacak yarım düzine donanım ürünleri var. Ve satılıklar. Jim Duncan mühendisliğe geri dönmek istiyor."

"Ne kadar borç almak istiyorsun? Belki ben..." "Sekiz milyon," dedi Hunt.

Lucas irkildi. "Tanrım, Barry, sekiz milyon dolar mı?"

"Sekiz milyon olur satın al Biz hakimiyet içinde ve Alan, Lucas.

Başka kimse yaklaşamazdı. Başka hiç kimse yaklaşamazdı."

"Ama Tanrım, bu çok fazla para," dedi Lucas telaşla. "Ya kığımızın üstüne düşersek?"

"Beni kığımızın üstüne düşmememiz için tuttunuz ve düştük," dedi Hunt. "Öyle de kalacağız. Ama işte bu yüzden buluşmamız gerekiyor, böylece her şeyi açıklayabilirim."

"Pekala; ama Manette olayından sonraya kadar beklememiz gerekecek.

Ve belki birkaç başka seçenekle gelmeni istiyorum." "Aklıma hemen büyük bir tane geliyor."

"Ne?"

"Şirketi halka açmak. Bunun için biraz erken ama eğer çıkmak istersen... şirketi halka açabiliriz ve muhtemelen sana sekiz ila on milyon arasında bir şey kazandırırız."

"Vay anasını," dedi Lucas.

Bunu daha önce ne özel hayatında ne de toplum içinde hiç söylememişti ama şimdi ağzından çıkmıştı ve Hunt hızlıca gülümsedi. "Sekiz milyonu borç alırsak ve beş yıl daha dayanırsak otuz milyon olacak. Söz veriyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ, konuşuruz," dedi Lucas koridordan aşağı inerken. "Bana bir hafta ver. Otuz milyon. Kutsal kediler."

"Weather'a merhaba de," dedi Hunt. Başka bir şey söyleyecek gibiydi ama durdu. Lucas ne olduğunu anlayıp geri dönene kadar kapıyı yarılamıştı. Hunt az önce ofisine oturmuştu ve Lucas kafasını içeri uzattı. "Bu Manette olayı birkaç haftadan fazla sürmez, o yüzden bankayla bir toplantı ayarla. Ve konuştuğumuz hisse senedi olayını, yani hisse planını ortaya koy."

Hunt başını salladı. "Ben de bu konuyu açmayı düşünüyordum."

Lucas, "Şimdi tam zamanı. İşe yararsa bir parça alacağını söylemiştim. İşe yarıyor gibi görünüyor."

Hava durumu.

Lucas nişan yüzüğüyle oynadı: Ona teklif etmeliydi. Onun beklediğini hissedebiliyordu. Ama her yerden istemediği tavsiyeler yağıyordu ve bir şekilde bu onu yavaşlatıyordu.

Kadınlar romantik bir evlenme teklifi öneriyordu: kısa bir önsöz, onu sevdiğini ilan etmek, birlikte yaşamlarının nasıl olacağına dair az çok ayrıntılı bir açıklama ve ardından evlenmelerini önermek; erkeklerin çoğu sade, düz bir soru öneriyordu: Hey bebeğim, ne dersin? Birkaçı bir kadınla birlikte olduğu için onun deli olduğunu düşündü. Bir park polisi golfün herhangi bir kadının yerine geçebileceğini ve daha ucuza geleceğini öne sürdü.

Lucas, "Golfü siktir et," dedi. "Ben kadınları severim."

"Bu da denklemin diğer yarısı," diye itiraf etti adam. "Kadınlar da golfün yerini tutabilir."

"Bir şey var mı?" Weather kapıdan girer girmez sordu. Cebindeki yüzüğü kalçasında hissedebiliyordu. "Manette'lerle mi?"

"Tuhaf saçmalıklar," dedi ve ona petrol varilinden bahsetti. "Elle altı buçukta geliyor; ona biftek sözü verdim."

"Mükemmel," dedi Weather. "Salatayı ben yaparım."

Lucas kömürü yakmaya gitti ve cebindeki yüzüğe dokundu. Ya hayır derse, henüz değil...? Bu her şeyi değiştirir miydi? Taşınmak zorunda hissedecek miydi?

Hava mutfakta koşuşturuyor, buzdolabından barbekü sosunu çıkarırken o n a çarpıyordu. "Sence Elle ile evlenir miydiniz, eğer..." diye sordu özenli, geveze bir umursamazlıkla.

"Rahibe olmasaydı mı?" Lucas güldü. "Hayır. Biz birlikte büyüdük. Çok yakındık, çok gençtik. Onunla romantizm yapmak doğru olmazdı. Ensest ilişkiye çok benziyordu."

"O da aynı şekilde mi düşünüyor?"

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Kadınların ne düşündüğünü asla bilemem." "Yine de bunu göz ardı edemezsin."

"Hava durumu mu?" "Ne?"

"Kapa şu lanet çeneni."

Rahibe Mary Joseph -Elle Kruger- hâlâ geleneksel siyah cüppesini giyiyor, yanında uzun bir tespih sallanıyordu. Lucas ona bunu sormuştu ve o da, "Beğendim. Öteki elbise... demode görünüyor. Kendimi rüküş hissetmiyorum."

"Kendini penguen gibi mi hissediyorsun?" "Hiç de değil."

Elle çok güzel bir çocuktü ve hâlâ Lucas'ın hayallerini süslüyordu; on bir yaşında, zarafet ve neşenin dokunduğu bir sarışındı ve daha sonra sivilceler yüzünden öyle kötü bir yara almıştı ki on yıl sonra Rahibe Joseph olarak ortaya çıkmak üzere hayattan çekilmişti. Ona bu seçimi yüzünün yapmadığını, bir mesleği olduğunu söylemişti. Emin değildi; buna hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı.

Lucas ilk bifteği ızgaraya koyarken Elle siyah bir Chevrolet'yle geldi. Weather ona bir bira verdi.

"Durum nedir?" Elle sordu.

"Biri ölmüş olabilir, diğerleri henüz değil," dedi Lucas. "Ama adamın kafası çatlıyor ve bütün yapışkan maddeler kafasından dışarı sızıyor. Yakında onları öldürecek."

"Onu tanıyorum, Andi Manette. Çok güçlü bir zihni yok ama insanlara dokunabilme yeteneği var," dedi Elle birasını yudumlarırken. Biftek kokusu verandadan içeri süzölüyordu. "O uzanıyor ve sen onunla konuşuyorsun. Sanırım bu aristokratların geliştirdiği bir şey. Bu bir dokunuş."

"Hayatta kalabilir mi?"

Elle başını salladı. "Bir süre için, başka bir kadının yapabileceğinden daha uzun süre. Onu manipüle etmeye çalışacaktır. Eğer terapi gördüyse, hangi yöne atlayacağını söylemek zor. Manipülasyonun farkına varacaktır ama bazı insanlar terapiye o kadar alışır ki ilaç gibi ihtiyaç duyarlar. Kadın onun devam etmesini sağlayabilir."

"Şehrazat gibi," dedi Weather.

"Aynen öyle," diye onayladı Elle.

"Onu konuşturmaya ihtiyacım var," dedi Lucas. "Beni telefonla arıyor ve biz de onu takip etmeye çalışıyoruz."

"Onunla terapiye gittiğini mi düşünüyorsun? Bir hasta mı?"

"Bilmiyoruz. Arıyoruz ama pek bir şey bulamadık."

"Eğer öyleyse, o zaman onun sorununa gitmelisiniz. Onu hasta olmakla suçlamamalısınız."

"Bu öğleden sonra öyle yaptım," dedi Lucas pişmanlıkla. "Sinirlendi... özür dilerim."

"Onlara nasıl baktığını sor," diye önerdi Elle. "Ona biraz sorumluluk hissettirmeye çalış ya da bir sorumluluktan kaçtığını düşündüğünü söyle. Özgür kalmaları için yapabileceğin bir şey olup olmadığını sor. Takas edebileceği bir şey. Hemen cevap vermemesini ama düşünmesini isteyin. Ne ister? Bu sırayla sorulara ihtiyacın var."

Daha sonra biftekleri yerken Lucas, "Başka bir sorunumuz var. Manette'in kayıtlarını inceliyoruz. Çocuk istismarı yüzünden insanları tedavi ediyormuş ve kimseye haber vermemiş."

Elle çatalını yere bıraktı. "Oh, hayır. Dava açmayacaksınız." "Bu havada kalan bir şey," dedi Lucas.

Elle şimdi sinirlenmişti. "Bu eyaletin bugüne kadar çıkardığı en ilkel yasa. İnsanların hasta olduğunu biliyoruz ama onları yardım alamayacakları pozisyonlara sokmakta ısrar ediyoruz ve onlar da devam ediyor..."

"... Tabii biz onları hapse atmazsak..."

"Peki ya hiç öğrenemedikleriniz? Tedavi olmak isteyip de olamayanlar çünkü ağızlarını açtıkları anda polisler kurtlar gibi üzerlerine çullanacak?"

"Bir bakış açınız olduğunu biliyorum," dedi Lucas tartışmadan geri çekilmeye çalışarak.

"Ne?" diye sordu Weather. Weather sordu. "Ne olacak?"

Elle ona döndü. "Bu eyalette bir kişi bir çocuğu istismar ederse ve hasta olduğunu fark edip tedavi olmaya çalışırsa, terapistin onu rapor etmesi gerekir. Eğer bunu yaparsa, kayıtlarına devlet tarafından el konulur ve hastaya karşı delil olarak kullanılır. Devlet harekete geçmez, hasta elbette bir avukat tutar ve avukat ona tedaviden çıkmasını ve çenesini kapalı tutmasını söyler. Ve eğer adam beraat ederse -çoğu zaman beraat eder, çünkü akıl hastası olduğunu kabul etmiştir ve bu da kayıtlar üzerinde şüphe uyandırır ve terapistler çok isteksiz tanıklardır- o zaman serbest bırakılır ve tüm bildiği

eminim ki tedaviye asla geri dönemez, çünkü hapse girebilir."

Weather bir süre ona baktıktan sonra Lucas'a, "Bu doğru olamaz," dedi.

Lucas, "Bir tür çıkmaz sokak," diye itiraf etti.

"Barbarca bir şey," dedi Weather sertçe. "Çocuk istismarı barbarlıktır," diye karşılık verdi Lucas.

"Ama bir insan yardım almaya çalışıyorsa, ne istiyorsun? Onu bir deliğe mi atacaksınız?"

"Dinle, bu konuda gerçekten tartışmak istemiyorum," dedi Lucas. "Ya inanırsın ya da inanmazsın."

"Lucas..."

"Dinleyin, şu şeyden çıkıp bifteğimi yememe izin verecek misiniz? Tanrı aşkına."

"Beni gerçekten mutsuz ediyor," diye homurdandı Elle. "Gerçekten mutsuz."

O gece geç saatlerde Weather bir omzuna sarıldı ve "Barbarca" dedi.

"Elle'le bu konuda tartışmak istemedim," dedi Lucas. "Ama gerçekten ne düşünüyorum biliyor musun? Terapi çocuk istismarcılarında işe yaramıyor. Psikiyatristler kendilerini pohpohluyorlar. Çocuk istismarcılarına yapacağın şey onları hapse atmaktır. Her birini, nerede bulursanız bulun."

"Ve sen kendine liberal diyorsun," dedi Weather karanlıkta.

"Libertin. Liberal değil," dedi Lucas ona doğru yaklaşarak.

"Yatağın kendi tarafında kal," dedi kadın.

"Sadece bir parmağımı koysam nasıl olur?"

"Hayır." Ve bir dakika sonra, "Bu bir parmak değil..."

BÖLÜM 10

John Mail geç saatlere kadar süren haberleri rahatlamış bir şekilde izledi. Geniş ekran televizyonu ve bilgisayarları dışında yalnızdı. Çevirmeli internet bağlantısı vardı ve seks ya da bilgisayar ya da her ikisiyle ilgili yirmi dört haber grubunu izliyordu. Aynı anda iki telefon hattı ve üç bilgisayarı çalışıyordu. Haberleri izlerken, 'Net'teki alt.sex.blondes'a göz atıyor, arada sırada bir parça çıkarıp ikinci bir bilgisayara gönderiyordu.

Mail biraz uyuklu, biraz bitkin, karnının alt kısmında hoş bir ağrı ve dizlerinde bir yanma vardı. Andi Manette'in bir paket olduğu doğrudu: on yıl önce onu ilk gördüğünde bunu anlamıştı. Beklediği her şeye sahipti: güzel bir vücudu vardı ve onunla dövüşüyordu. Adam kavgadan ve onu boğmaktan zevk alıyordu. Ona her bindiğinde, zafer duygusuyla bitiriyordu.

Ve şimdi buradaydı, televizyondaydı, haberleri domine ediyordu. Herkes onu arıyordu ve birkaç hafta ya da ay içinde onu bulabileceklerini düşünüyordu. Eninde sonunda bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve en sevdiği şeye geri döndü: Davenport. Davenport saklanıyordu. Onun hakkında hiçbir şey söylenmiyordu. Hiçbir şey.

Televizyon seyrederken internet haber gruplarında dolaşıyor, mesajları konularına göre sıralıyordu. Manette ve onunla ne yaptığı hakkında bir şeyler yazmak istiyordu. Üniversitedeki bir makineye ulaşabilirse bunu yapabilir. Alt.sex gruplarında söyleyeceklerini takdir edecek bazı insanlar vardı...

Belki şimdi sadece kısa bir not, sadece bir ipucu? Hayır. Her zaman geri dönebilecekleri bir yol, onun izini sürebilecekleri bir yol vardı; internet bağlantısında gerçek telefon numarası vardı.

Gerçek adı olmasa da.

İnternette, bilgisayar klavyesinin başından kalktığı isimler Tab Post ve Pete Rate idi. Mağazada ve mağazayla birlikte

Van, o Larry F. Roses'dı. Gerçek Larry F. Roses güneyde bir yerlerdeydi, Florida, Louisiana. Eski karısıyla parayı bölüşmek zorunda kalmamak için minibüsü ve içindeki evrakları nakit olarak satmıştı. İpotek şirketine göre o Martin LaDoux'ydu. Marty'nin evrakları ondaydı - üzerinde kendi fotoğrafı olan ehliyet, Sosyal Güvenlik kartı, hatta bir pasaport. Marty'nin gelir vergilerini ödüyordu.

Hiçbir yerde John Mail değildi. John Mail ölmüştü.

Mail doğruldu ve alüminyum folyo tavuklu tencere böreği kutusunun bulunduğu televizyon tepsisini itti. Tavuklu börek ve kola; en sevdiği şey. Ve Grace'i düşündü. Kalktı, mutfığa gitti, bir kutu daha kola aldı ve onu biraz daha düşündü.

Grace iyi olabilirdi. Taze. Vücudu yeni yeni dönüşmeye başlamıştı ve savaşılabildi. Kanepeye çöktü ve gözlerini kapattı. Yine de ona baktığında, annesine duyduğu açlığı hissetmiyordu. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Andi Manette'i ilk kez yatağa götürdüğünde, neredeyse zevkten bayılacaktı. Belki, Grace. Bir ara. Bir deney olarak. Geldiğini görünce çıldıracağına bahse girerim...

Kolasını henüz bitirmişti ki, başının arkasındaki köşe masada duran telefon çaldı. El yordamıyla aradı ve buldu. "Alo?"

"Evet, Bay LaDoux." Mail doğruldu: bu sese dikkat kesilmişti.

"Teknenizi arıyorlar. Polis onu gölden izlediğinizi biliyor." Tık. Mail telefona baktı. Kahretsin. Arayanın kim olduğunu bilmek isterdi: yüz yüze konuşmak ilginç olurdu.

Ama tekne. Kaşlarını çatı. Tekneyi kiraladığında bir kimlik göstermek zorunda **kalmıştı**, LaDoux ehliyeti, ev adı. Kiralayan yerdeki yaşlı adam bunu mükerrer bir formun arkasına damgalamıştı. Mail formu nereye koyduğunu bilmiyordu. Dikkat etmemişti.

Lanet olsun. Davenport onu böyle yakalayacaktı: dikkat etmediği zaman.

Mail ayağa kalktı, bir ceket ve bir el feneri aldı ve dışarı çıktı. Hava soğuktu. Ama bulutlar güneşle birlikte kaybolmuştu ve Samanyolu gökyüzünde Tanrı'nın kendi Rolex'i gibi uzanıyordu. Arabayla mı? Hayır. Gezinti için iyi bir gece. Testisleri ağrımaya başlasa da, belki sonunda biraz kedi.

El feneri tümsekleri ve çukurları seçerken, Mail araba yolundan çakıllı ön yola indi, alışkanlıktan kırsal posta kutusunu kontrol etti. Hiçbir şey yoktu; postacı her zaman saat ondan önce gelirdi ve Mail kalktığında o günün teslimatını almıştı. Posta kutusunu kapattı ve çakıllı yoldan aşağı indi.

Kuzeyde, Şehirlerin ışıkları yol kenarındaki ağaçların üzerinde ince turuncu bir parıltı olarak görülebiliyordu. Ama güneye, kadınları tuttuğu kulübeye giden yola döndüğünde, her yer bir kemiğin içi kadar karanlıktı; ve her yer mısır yaprağı kokuyordu.

Mail bir zamanlar küçük bir çiftlik olan yerde yaşıyordu. Çiftlik artık kendini geçindiremez hale geldiğinde bir komşusu satın almış, orijinal araziden yüz elli dönümlük bir ekin alanını kesmiş ve orijinal çiftlik evini ve birkaç harap ek binayı içeren kalan on dönümü satmıştı. Alkolik bir mezbaha işçisi olan yeni sahibi, kendini öldürmeden önce evin dağılmasına izin vermişti. Bir sonraki sahibi yola daha yakın küçük bir ev ve arkada iki atlı bir ahır inşa etmiş. Çocukları büyüdüğünde Florida'ya taşınmış. Bir sonraki sahibi ahır garaja dönüştürdü, kır kışında yalnız kaldı ve şehre geri taşındı. Bir sonraki sahibi Mail'di.

Mail burayı aldığı anda, eski ev bir harabe, bir barakaydı. Barakanın arkasında çökmüş bir tavuk kümesi, makine kulübesi olabilecek bir şeyin kalıntıları, şimdi çürüyen bir tahta yığınının indirgenmişti. Hâlâ tanınabilir durumda olan iki kişilik bir müstemilat, neredeyse mısırın içine gömülmüş halde bir kenarda duruyordu. Daha arkada ise bir ahırın temeli vardı.

Çiftlik evi bir harabe olsa da bodrum katı ve kök mahzeni sağlamdı. Mail kendi evinden buraya yeni bir elektrik kablosu çekmişti, bu iş iki saatini almıştı.

Bir süre kadınları evde tutmak konusunda endişelenmişti. İzinsiz giren bir antika avcısı yanlışlıkla onlara rastlayabilirdi. Antika avcılar her yerdeydi; eski çiftlik evlerinden antika pirinç kapı kollarını, kapı tokmaklarını, hava musluklarını, eski turşu kaplarını -bunları bulmak zorlaşıyordu- ve hatta elde dövülmüş ve iyi durumdaysa çivileri bile çıkarıyorlardı.

Ancak antika çöpcüleri gergin bir gruptu. Yargıçlar onlara hırsız muamelesi yapıyordu, ki zaten öyleydiler, bu yüzden Mail iki adet Radio Shack pille çalışan hareket alarmı takmıştı ve kendini oldukça güvende hissediyordu. Alarmı çalıştıran herhangi bir antika avcısı anında evin dışına çıkabilirdi; ve eğer başka biri, örneğin polisler olsaydı, iş işten geçmiş olurdu.

Diğer tek tehlike komşu çiftçi Hecht'ti. Hecht soğukkanlı bir Alman'dı, tuhaf bir dini tarikatın üyesiydi. Televizyonu yoktu, posta kutusunun direğinde gazete kutusu da yoktu. Traktörü ve arazisi dışında hiçbir şeye ilgi göstermemişti. Mail onu, ekim ve hasat zamanları dışında, bitişik tarlalarda çalışırken eski evin yakınlarında hiç görmemişti. O zamana kadar kadınlar çoktan gitmiş olurdu.

Mail el fenerinin ince aydınlık ovalinde, mısır ve toz kokusunu alarak yürüdü; tepenin zirvesini geçip ışığı ona doğru çevirdiğinde, eski çiftlik evi Gotik bir romandaki cadı evi gibi ortaya çıktı, bir zamanlar beyaza boyanmış eski fıçı tahtası evlerde sıkça rastlanan soluk, hayaletimsi bir ışıltıyla parlıyordu.

Mail verandayı geçip arka tarafa doğru ilerlerken omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü: sarnıcın yanından geçerken bir parmak mezarlık korkusu. Tırmalama sesleri mi? Hayır.

İçeri girdi.

Grace onun geldiğini duydu ve kendini duvara doğru itti. Annesinin duyduğundan emin değildi: Andi saatlerdir yatağın üzerinde yatıyordu, bir kolu gözlerinin üzerine eğilmişti, uyumuyordu ama bilinci de yerinde değildi. Son saldırıdan sonra yine kendinden geçmişti. Grace onu uyandırmaya çalışmış ama Andi cevap vermemişti.

Grace Mail'in peşinden gitmeye karar vermişti.

Mail annesine dört kez saldırmış, her seferinde onu darp etmiş ve dayaktan sonra tecavüz etmişti. Çelik kapıdan Mail'in elinin çatırtısını ve annesinin yalvaran sesi olması gereken daha ince, daha zayıf sesleri duyabiliyordu. Andi ona tokat attığını söylemişti. Ona açık bir elle vurmuştu ama bu sanki bir tahtayla vurulmak gibiydi. Grace, bu son seferde bir şeylerin kırıldığını ve Andi'nin kendinde olmadığını düşündü.

Tırnaklarından başka hiçbir şeyi olmasa bile Mail'in peşinden gitmesi gerekecekti. Annesini öldürüyordu ve bunu yaptığında o da gidecekti.

"Hayır." Andi kendini yukarı itti. Kan burun deliklerini çepeçevre sarmış, koyu kırmızımsı siyah bir kabuk oluşturmuştu. Gözleri delik gibiydi, dudakları şişmişti. Ama ayak seslerini duymuştu ve kendini toparladı, tek bir uyarı sözcüğü mırıldanmak için yarı dönmüştü.

"Bir şeyler yapmalıyım," diye fısıldadı Grace. Adam geliyordu.

"Hayır." Andi başını salladı. "Sanmıyorum... Ben bu haldeyken bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Seni öldürüyor. Çoktan öldüğünü sanıyordum," diye fısıldadı Grace. Andi, kızın yatağın arka köşesine çömelmiş, barınaktaki bir köpek gibi sinmiş olduğunu düşündü. Kızın gözleri çok parlak, dudakları solgun, teni aydınlar kâğıdı gibi inceydi.

"Öyle olabilir ama henüz onunla savaşamayız. O çok büyük. Bize... bir şey lazım." Mail'in merdivenlerdeki ayak seslerinin etkisini hissederek kendini yukarı itti. "Onu öldürebileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var."

"Ne?" Grace hücrenin etrafına çılgınca baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Düşünmeliyiz... ama ben düşünemiyorum. Düşünemiyorum."

Andi onu

Ellerini başına, şakaklarına götürdü, sanki kafatasını bir arada tutmaya çalışıyordu.

Merdivenlere yaklaşmıştı. "Yere yatmalısın, tıpkı olduğun gibi," dedi Grace şiddetle. "Ellerin gözlerinin üzerinde olsun. Hiçbir şey söyleme, ne olursa olsun."

Annesini aşağı itti ve sürgülü kilidin geri çekildiğini duydular. Tartışamayacak kadar güçsüz ve vakti olmayan Andi başını salladı ve kolunu kaldırıp gözlerini kapattı. Grace köşeye çekildi, ayaklarını kalçalarına doğru çekti, kollarını bacaklarına doladı ve kapıya baktı.

Mail aralıktan baktı, onları gördü, zinciri çözdü ve kapıyı açtı. "Ayağa kalk," dedi Andi'ye.

Grace korkmuş bir halde, "Ona bir şey yaptın. Sen gittiğinden beri kıpırdamadı."

Bu onu geri itti.

Mail'in alını kırıştı ve sertçe, "Kalk," dedi ve kendi ayağıyla Andi'nin ayağını itti.

Andi yarı yuvarlandı, sonra çölde susuzluktan ölmek üzere olan bir çizgi film kadını gibi kendini ondan uzaklaştırıp duvara doğru çekti. Acınası bir şekilde uzaklaştı.

"Bu sefer onu gerçekten incittin," dedi Grace ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Kapa çenenini," diye hırladı Mail. "Kapa çenenini, lanet olası, küçük mızımız..."

Andi'ye doğru bir adım attı, sanki ona vuracaktı gibi... Grace hıçkırıklarını bastırdı ve kendini duvara daha sıkı çekmeye çalıştı. Mail tereddüt etti, sonra Andi'yi tekrar itti. "Ayağa kalk."

Andi biraz daha yuvarlandı ve tekrar uzaklaşmaya başladı. Mail ayaklarını yakalayıp büktü ve Andi sırt üstü döndü. "Su," diye inledi.

"Ne?"

Gözleri kapandı ve bir paçavra gibi gevşek kaldı. Grace tekrar bağırmaya başladı ve Mail, "Kapa çenenini dedim," diye bağırdı ve şimdi kararsız bir şekilde geri çekildi.

"Onu incittin," dedi Grace.

"Onu geri koyduğumda böyle değildi," dedi Mail. "Yürüyordu."

"Sanırım ona bir şey yaptın... aklına. Genevieve ve babamla konuşuyor. Gen nerede? Ona ne yaptın? Babamla birlikte mi?"

"Ah, kahretsin," dedi Mail bıkkınlıkla. Andi'yi tekrar yokladı ve sol ayağını kendi ayağıyla itti. "İyileşsen iyi olur, çünkü seninle işim henüz bitmedi," dedi. "İşimiz bitmedi, hem de hiç."

Odadan çıktı ve Grace'e, "Ona biraz su ver," dedi.

"Veriyorum," diye hıçkırdı Grace. "Ama sonra... yere işiyor."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Mail. Kapı çarpıldı ama sürgüsü kayarak kapanmadı. Grace nefesini tuttu. Unutmuş muydu? Hayır. Kapı tekrar açıldı ve Mail bir havlu attı.

Grace onu görmüştü, annesini hücreden çıkardığında, ona tecavüz ederken kullandığı yatağın yanında yerde yatıyordu. "Temizle onu," dedi Mail. "Sabah geri geleceğim."

Kapı tekrar kapandı ve merdivenlerde onun ayak seslerini duydular. Kıpırdamadan beklediler ama adam geri dönmedi.

"Bu harikaydı," diye fısıldadı Andi. Kendini yukarı itti ve gözyaşlarının yüzünden aktığını hissederek çatlamış dudaklarının arasından gülümsedi. "Grace, bu harikaydı."

"Onu bir kez yendik," diye fısıldadı Grace.

"Bunu tekrar yapabiliriz," dedi Andi. Kendini yukarı kaldırdı ve başını arkaya yatırdı. "Ama bir şey bulmamız gerek."

"Ne bulmalıyız?"

"Bir silah. Onu öldürebileceğimiz bir şey."

"Burada mı?" Grace çorak hücrenin etrafına baktı, gözleri genişti ama pek de umutsuz değildi. "Nerede?"

"Bir şey bulacağız," dedi Andi. "Bulmak zorundayız."

Mail minibüsü aldı - minibüs artık maviydi ve yan kapılarındaki tabela açtı: "Bilgisayar Gülleri"- ve Otoyol Üç ile I-494'e kadar sürdü, depoyu doldurdu ve arkadaki kırmızı, beş galonluk plastik benzin bidonuna dört galondan biraz daha fazla koydu. Bir marketten iki litre motor yağı aldı ve hepsini yirmilikle ödedi.

Minnetonka'ya doğru giderken kırk dakika düşündü. Mail suç hakkında, işlerin nasıl yürüdüğü hakkında çok düşündü. Eğer bir filmde oynasaydı, tekne fabrikasına girer, bir el feneri kullanır, dosyaları karıştırır ve sonra güvenlik görevlisiyle nefes nefese bir saklambaç oyunu oynardı.

Ama bu bir film değildi ve en iyi koruması sadece zamanlama ve görünmezlikti.

Irv's Boat Works, gölün hemen kıyısındaki yolun bir virajına sıkışmıştı, eski püskü bir benzin istasyonu, bir bakkal ve bir dondurmacı ile birlikte, hepsi kapalıydı... Bir kez yanından geçti, hareket aradı, polis aradı. Hareket eden iki araba görmüş, biri önde biri arkada, ama polis yok. Kimse yürümüyordu. Binalardaki tek ışık bir dondurma dondurucusundaydı.

Yolun yarım mil aşağısında bir kavşağa kadar gitti, U dönüşü yaptı ve aynı yoldan geri döndü. Başka bir araba geçti; istasyonun çeyrek mil ötesindeki bir ev tamamen aydınlanmıştı, ancak etrafta kimseyi görmedi. Bir SuperAmerica mağazasına gitti, park etti,

minibüsün arkasına doğru yürüdü ve kendini içeri bıraktı. Motor yağını gazla karıştırmak için sadece bir dakikasını ayırdı, dumanlar ona küçük bir zihinsel yük verdi: hastaneden çıktığından beri bunu yapmamıştı - artık buna ihtiyacı yoktu - ama yine de onun için bir şey ifade ediyordu.

Karıştırmayı bitirdiğinde Tom Thumb'a gidip ucuz bir plastik çakmak ve bir kola aldı. Torpido gözünde zaten bir koli bandı vardı. Kamyona döndüğünde, hazır olması için bandı çakmağa yapıştırdı, kolayı açtı ve minibüsün konserve kutusuna koydu ve Irv'e doğru geri döndü.

Burası ahşap bir kulübeden biraz daha fazlasıydı, bir iskelesi, benzin pompası ve arkada denize iniş rampası vardı. İskelede yirmi alüminyum balıkçı teknesi sallanıyordu. İçeride yazar kasalı bir tezgâh, minnow ve shiners için yarım düzine tank, duvar raflarında birkaç parça ucuz olta takımı ve büyük, gevşek bir yığın yeşil yüzdürme yastığı ve turuncu yuvarlak boyunlu can yelekleri hatırladı. Her yer gaz ve yağ, su yosunu ve çürük kokuyordu.

Mail bir kez daha geçti, U dönüşü yaptı, arkadan gelen arabalara baktı, biri geçene kadar bekledi ve sonra onu Irv'e kadar takip etti. İleride hiçbir şey yoktu. Direksiyonu park yerine kırdı, tozlu resimli pencerenin hemen önünde durdu, soluk kırmızı yapışkan harflerle Irv's boat work yazıyordu ve sondaki "s" harfi eksikti.

Motoru çalışır durumda bıraktı, hızla minibüsün arkasına doğru yürüdü, cebinden bir çakı çıkardı ve plastik benzin bidonunun tepesinde greyfurt büyüklüğünde bir delik açtı. Yoğun bir gaz kokusu vardı. Tenekeyi kaldırdı, kapıdan çıkarmaya hazırlanıyordu ki farlar görüldü. Durdu, dinledi ama araba mırıldanarak geçti.

Dışarı çıktı, yolcu koltuğundan çakmağı aldı, sonuna k a d a r açtı, kıvılcım kolunu bantladı, böylece minyatür bir meşalesi oldu, sonra beş galonluk sürahiyi aldı ve pencereden içeri fırlattı.

Cam, bir lokantaya düşen bulaşıkların çıkardığı sesle kırıldı: ama kimse bağırmadı, kimse koşmadı. Çakmağı gazın arkasından fırlattı ve bina içi boş bir uğultuyla havaya uçtu. Otoparktan çıkana kadar yangın binanın i ç i n i sarmıştı.

Lanet olsun. Keşke kalabilseydi.

Bir virajın arkasında kaybolana kadar dikiz aynasından binayı izledi. Çocukken Kuzey St Paul'de bir evi ateşe vermiş ve geri dönüp bir ilkokulun setine oturarak olanları izlemişti. Alevleri sevmişti. Yangını izlemek için toplanan kalabalığın heyecanını ve arkadaşlığını daha da çok sevmişti. Kendini bir şovmen, bir film yıldızı gibi hissetmişti: bunu o yapmıştı.

Ve dinlerken, o zamanlar, herkesin komşularından birinin yanışını izlemekten biraz keyif alabileceğini fark etti.

Eve dönerken, gece gökyüzünün altında Andi Manette'i düşündü. Belki de bu ara daha iyisi içindi. Onu çok sıkmişti, dinlenmek iyi gelebilirdi.

Yine de yarın ona ihtiyacı olacaktı -en azından onlardan birine.

Bunu şimdiden hissedebiliyordu.

BÖLÜM 11

Lucas, Weather'dan birkaç dakika sonra kalktı, erken saatle mücadele ediyordu, sabah ışığı doğu pencerelerinde soluktu. Lucas temizlenirken Weather da kahvaltısını hazırladı. Giyindikten sonra Lucas çorap çekmecesinden yüzüğü aldı, kurcaladı ve bir aydır neredeyse her gün yaptığı gibi pantolonunun cebine attı.

Mutfakta Weather lavabonun başında durmuş, bir kavunun turuncu kalbini keserken kendi kendine mırıldanıyordu. Lucas hâlâ alnına tokmakla vurulmuş gibi hissediyordu.

"Bugün iyi bir şey var mı?" diye sordu. Sabahki sesi paslı bir kapıya benziyordu ama kız buna alışkındı.

"Özellikle ilginç değil," dedi. "İlki, elektrik çarpması nedeniyle yüzünde yara izi olan bir kadın." Yara izinin nerede olduğunu göstermek için kulağının önündeki yanağına dokundu. "Yara izinin olabildiğince büyük bir kısmını alacağım, umarım hepsini alırım."

"Görünüşe göre bir estetik cerraha ihtiyacı var," dedi Lucas. İki dilim ekmeği tost makinesine itti ve tarçın aramaya başladı.

"Bazen bir estetik cerrah oluyorum," dedi Weather. "Önümüzde bir çocuk var; ilginç olacak. Muhtemelen altı ameliyat. Kafatasını geriye doğru döndürmek zorunda kalacağız..."

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile onun konuşmasını, iş için duyduğu heyecanı izlemek hoşuna gidiyordu. Şimdiye kadar yarım düzine operasyon izlemiş, önlüklerini giymiş, nerede durması ve nasıl uzak durması gerektiğini öğrenmişti. Kadının kolay komuta şekli kadar hassasiyeti de onu hayrete düşürmüştü ve kendini, bu işi kendisinin de yapabileceğini ve bundan mutlu olabileceğini düşünürken buldu.

Her ne kadar cerrahlarda garip, çelik gibi bir ego olsa da, Weather'da da vardı - ameliyathaneyi bir başçavuş gibi yönetiyordu - ve Weather'ın akıl hocası George Howell da öyleydi. Howell elli yaşlarında bir rekonstrüktif cerrahı ve Weather'ın ameliyathanesine sık sık uğradı.

alışıyordu ve Lucas genellikle adamı bir kanalizasyona tıkmak için küçük, kontrol edilebilir bir dürtü hissederci ama Howell yeterince iyiydi.

"Dinliyor musun?" Weather sordu.

"Elbette," dedi Lucas tost makinesine bakarak. "Sadece lmek üzereyim."

"Metabolizmanla ilgili bir sorun var," dedi kadın. "Nasıl oluyor da sabahın nde altı Şey yapabiliyorsun ama sabahın altısında iki ile ikiyi toplayamıyorsun? Fiziksel kontrolden g e  m e l i s i n . Ne kadar oldu?"

Lucas gözlerini devirdi. "Adamın birinin el fenerini gt deliğime tutması toplama iŐlemimi geliŐtirmeyecek," dedi. Asık suratla mutfak penceresinden dışarı baktı. Bahçede bir kızılgerdan zıplayarak solucan bulmak için bir o yana bir bu yana bakıyordu. "Tanrım, ihtiyacım olduğunda 45'liğim nerede?"

Weather masadan kalktı, dışarı bakmak için durdu, kızılgerdanı gördü ve "Seni Hayvan Dostları'na ihbar ederdim. Sabahın beşinde buraya kuş severler gelir, verandada güvercin sesi çıkarırlardı."

"45'lik için daha fazla yem," dedi. Birlikte yemek yediler, günlük rutin hakkında konuştular, sonra Lucas ona veda öpücüğü verdi, kıını okşadı ve kanepeye yüzüstü uzanmaya gitti.

Sherrill ve Black Manette'in ofisinde işlerini bitiriyorlardı. Lucas saat sekizde uğradı, hl kendi zaman diliminin dışında olduğunu hissediyordu. Black de aynı Şekilde ortağına homurdanıyor, Lucas'a başını sallıyordu. "Altı erkek. Kadın yok. Anderson'da hepsinin zeti var. Hepsi bugünün kitabında olacak. H e p s i n e bakıyoruz ve FBI da kendi kayıtlarını inceliyor. Şimdi geriye dönüp ikinci seçeneklere bakıyoruz... o kadar da iyi olmayanlara."

"Peki ya altısı?"

Black, "Ciddi aptallıklar," dedi.

Sherrill "Ciddi," diye tekrarladı. Weather gibi o da oldukça neşeliydi; hatta Lucas ve ortağının neŐesini emiyor gibiydi. "Hl seks davaları konusunda ne yaptığımızı bilmek istiyorum."

"Onları da halledeceğiz," diye söz verdi Lucas. "Sadece medyanın duman olmasını istemiyoruz. Zaten olduklarından daha fazla değil."

Sherrill, "Sanırım Kanal  dün gece aptallıkta yeni rekorlar kırdı," dedi. "Söyledikleri Şeyler o kadar aptalcaydı ki

Dişlerim acıyor."

"Bu adamların neyle ilgili olduğunu anlamıyorum," dedi Black. "Gerçekten anlamıyorum."

"Para kazanmak," dedi Lucas. "Tek dertleri bu."

Lucas Manette'in ofisinden çıkarken, ilk gün çok telaşlı olan resepsiyonist bir elini kaldırdı, sonra Lucas'ın hemen tanıdığı kaçamak bir bakışla iç ofislere doğru iki yana baktı. Koridora doğru devam etti, arkasına baktı, onunla göz göze geldi ve sola döndü. Koridorun sonunda kola, kahve ve şeker makinelerinin bulunduğu bir oyuk vardı. Bir saniye sonra onu orada diyet kolasını yudumlarken buldu.

"Seninle konuşurken kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi kadın. Üzerinde "Marcella" yazan bir isimlik takıyordu ve sesi kararsızdı, sanki henüz kararını vermemiş gibiydi.

"Herhangi bir şey yardımcı olabilir," dedi Lucas. "Her şeyin. Dışarıda iki çocuk var."

Kadın başını salladı. "Sadece tüm bu tartışmalar ve avukatlar yüzünden kendimi... sadakatsiz hissediyorum. Nancy'nin bilmesi gerekmiyor mu?"

Lucas başını salladı. "Kimse bilmeyecek."

Kadın endişeyle tekrar ofisine baktı. "Pekâlâ: Andi'nin dosyaları tamamlandı ama sadece burası için."

Lucas kaşlarını çattı ve eliyle kola bardağını işaret etti. "Sadece burası için mi? Bana çalıştığı tek yerin burası olduğu söylendi."

"Kendi başına. Ama üniversitede doktora sonrası çalışmasını yaparken Hennepin County hapishanesinde pek çok kişiyle çalışmış. Bilirsiniz, mahkeme kararıyla yapılan değerlendirmeler. Çoğu çocuktuk, ama bu o kadar uzun zaman önceydi ki, çoğu şimdiye kadar yetişkin olmuştur."

"Hiç özel birinden bahsetti mi?"

"Hayır, gerçekten bahsedemezdi, çünkü bilirsiniz... gizlilik. Ama onu korkuturlardı -bazen bundan bahsederdi- bir adamın onu nasıl kapıya dayadığından ya da ona bir kedi gibi tısladığından ve ona gelmeye hazırlandıklarını hissettiğinden bahsederdi. Özellikle seks yapanlar onu korkuturdu. Odanın öbür ucundan gelen açlığı hissedebildiğini söyledi. Eğer zapt edilmemiş olsalardı bazılarının hapishanedeki görüşme odalarında ona saldırabileceğini söyledi. Bence orada gördüğü insanlar... en kötülerini onlardı."

"Tanrım, neden kimse bir şey söylemedi?" Lucas sordu. Kadın yere baktı. "Nedenini biliyorsunuz, Bay Davenport. Herkes bu kayıtları almanızdan nefret ediyor. Almanız gerektiğinden bile emin değilim. Bir sürü işi geri alıyor olabilirsiniz. Ama bir de Andi var ve ben sürekli kızları düşünüyorum."

"Tamam. Çok yardımcı oldun Marcella," dedi Lucas. "Ben ciddiylim. Bu seninle benim aramda ama eğer bir şey çıkarsa ve sen de onaylarsan Bayan Manette'e yardım ettiğini söylerim."

Lucas diyet kolasını bitirirken onun ofise dönmesine izin verdi, sonra kendisi döndü.

"Ne?" diye sordu Sherrill. Sherrill onun geri geldiğini görünce sordu.

"Sanırım öküzeleştirildik, başka bir dizi kayıt daha var. Suçla ilgili şeyler. Hadi ama, çok geride kaldık."

Üniversite hasta mahremiyeti gerekçesiyle itiraz edebilirdi ama şef valiyi, vali üç vekili, vekiller de üniversite rektörünü aradı ve rektör şöyle bir açıklama yaptı: "Bu koşullar altında -masum kadın ve kızları avlayan ve sokakları güvensiz hale getirerek tüm cinsiyet ve ırkların ezilmesine yardımcı olan bir canavara sahip olabileceğimizi göz önünde bulundurarak- Minneapolis Belediyesi'ne sınırlı sayıda psikolojik kayda sınırlı erişim sağlamayı kabul ettik."

"Ne kadar sınırlı?" Lucas üniversitedeki kayıt bölümü yöneticisine sordu. Black ve Sherrill'le birlikte gitmişti çünkü unvanı daha ağır basıyordu.

"İstediklerinizle sınırlı," dedi amir alaycı bir ifadeyle.

Lucas başını Black ve Sherrill'e doğru eğerek, "İstemeyi bu adamlar yapacak," dedi. "Yapabileceğiniz her şey için gerçekten minnettarız."

Lucas, Irv's Boat Works'teki yangını masasında geç saatlere kadar kahvaltı ederken öğrenmişti. Yangın, Star-Tribune gazetesinin dört inçlik rutin bir haberinde yer alıyordu: Yangın Minnetonka Tekne Kiralama'yı vurdu. Haberde bir itfaiye yetkilisinin şu sözlerine yer veriliyor: "Bu bir kundaklamaydı, ancak bunu gizlemek için herhangi bir girişimde bulunulmadı ve henüz bir nedenimiz yok. Halka soruyoruz..."

Lucas mahalleden belli belirsiz tanıdığı şerifi aradı.

"Aslında bir bombaydı, Molotof kokteyli, gaz ve motor yağı," dedi itfaiye görevlisi. "Profesyonel bir iş değil ama bir profesyonel daha iyisini yapamazdı. O şeyi temeline kadar yaktı. İhtiyar İrv'ün altı bin dolar dışında sigortası yoktu, o yüzden yapmadı. Bir şey kaçırmıyorsam tabii."

Sherrill üniversitede bir mikrofilm okuyucunun başında hüzünle oturuyor, modası geçmiş aleti elle çalıştırıyor, on yıllık kayıtların cızırtılı görüntülerine bakmaktan gözleri kızarıyordu. "Aman Tanrım."

"Ne?" Black yan sandalyedeydi, ayağının yanında üç boş kök bira kutusu vardı. Mavi saatli ten rengi çoraplar giymişti.

Sherrill, "Bu adam egzoz borularının etrafında dolaşiyor," dedi. Black ona baktı: "Arabaları mı kastediyorsun?"

"Tanrı şahidim olsun ki." Çifte imayı kaçırdı ve kıkırdadı, parmağı ekranda, yansıtılan görüntünün üzerinde geziniyordu. "Onu nasıl yakaladıklarını biliyor musun?"

"Sıkıştı," diye önerdi Black.

"Hayır."

Black bir an düşündü. "Çim biçme makinesi cinsel taciz davası mı açtı?"

"Ateşli biriyle yatmaya çalıştı," dedi Sherrill. "Üçüncü derece yanıklarla hastaneye gitmek zorunda kaldı."

"Ah, dostum," diye inledi Black. Kasıklarına uzandı ve kendini yeniden düzenledi, sonra elinin yanındaki deftere bir not karaladı.

"İyi bir şey var mı?" Sherrill notu alırken sordu.

"Seks ve ateşle ilgilenen bir çocuk," dedi Black. "Sanırım onu fena korkutmuş." Bir sonraki sayfaya geçti. "Çocuğun 'uygunsuz, agresif cinsel davranış ve ateşle özdeşleşme şeklinde kendini gösteren önemli cinsel uyumsuzluk' belirtileri gösterdiğini söylüyor. "

Black çıktı düğmesine basarken Sherrill, "Erkekler çok boktan," dedi. "Kadınların böyle şeyler yaptığını hiç görmezsiniz."

"Ortalıkta dolaşan 'en iyi arkadaş' şakasını duydun mu?" "Oh, hayır. Sakın bana anlatma." İnandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı.

"Bak, adamın biri işe gidiyor, geç kalıyor ve patron onu atlatıyor..."

Sherrill, "Hadi ama, bana anlatma," dedi.

"Pekâlâ. Eğer gerçekten duymak istemiyorsanız," dedi. "Şu çıktıyı alayım."

Bir dakika sonra çıktıyla birlikte geri geldi ve kadın, "Pekala, dinleyelim. Şakayı."

Black çıktıyı mikrofilm okuyucunun yanına bıraktı ve devam etti: "...patron 'Defol git buradan' dedi. Kovuldun. Bir daha kışını görmek istemiyorum." demiş. Adam çok sinirli bir şekilde kapıdan çıkıyor, arabasına biniyor ve eve dönerken bir kavşakta bir genç ona çarpıyor. Arabası hurdaya dönmüş ve çocuğun sigortası yokmuş. Tanrım. Bu hayatının en kötü gününe dönüşüyor. Arabası çekildi ve adam eve otobüsle dönmek zorunda kaldı ve oraya vardığında, sabah saat on birde, yatak odasından gelen sesleri duydu. Seks gibi. İnlemeler, inilti, çarşafın çizilmesi. Oraya gizlice girdiğinde karısının en yakın arkadaşıyla seks yaptığını görür."

"Hadi canım," dedi Sherrill.

"Ve adam çıldırıyor," dedi Black. "Karısına bağılıyor, 'Defol buradan, seni sürük. Kıyafetlerini al, giyin ve defol. Bir daha asla geri gelme yoksa kışını yere yapıştırırım. Ve en iyi arkadaşına dönüp şöyle der: 'Sana gelince, kötü köpek! Kötü köpek!' "

"Bu gerçekten çok komik," dedi Sherrill; gülümsemek için arkasını döndü.

"O zaman gülme," dedi Black, onun hoşuna gittiğini bilerek. Ve çıktının üstüne "John Mail" yazdı.

Irv geniş omuzlu, ortasında pembe bir leke olan ince beyaz saçları olan yaşlı bir adamdı. Burnu sanki viskiyi çok sevmiş gibi çukurlaşmış ve kızarmıştı. Solmuş bir flanel gömlek ve kanvas pantolon giymiş, iskelesinin yanındaki bankta oturuyordu. Yanındaki bankta bir para kasası duruyordu. Lucas geldiğinde, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Irv sen misin?" Sol tarafta, içinde ham toprak olan yanmış bir taş temel vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

"Evet." Irv gözlerini kısarak ona baktı. "Polis misin?"

"Evet, Minneapolis," dedi Lucas. "Ne düşünüyorsun? Tekrar bir araya getirebilecek misin?"

"Sanırım." İrv bir elinin tersiyle büyük burnunu ovuşturdu. "Yapacak başka bir şeyim yok ve sigorta beni muhtemelen yarı yolda bırakır."

Lucas temele doğru yürüdü. Taşların üzerindeki is dışında yangına dair pek bir iz yoktu. "Aceleyle temizledim."

Yaşlı adam omuz silkti. "İçinde tahta, cam ve birkaç mini tanktan başka bir şey yoktu. Bir meşale gibi yandı. Yanmayanları da önden yükleyiciyle çıkardılar. Bütün alet edevat beş dakika içinde buradan çıktı." Gözlüklerini çıkardı ve pazen gömleğinin camlarını temizledi. "Lanet olsun."

Lucas arkasını döndü, temeli biraz daha inceledi ve İrv gözlüklerini düzelttikten sonra geri dönüp ona el ilanını uzattı. "Bu adamı geçen hafta burada gördün mü?"

İrv başını arkaya eğdi, böylece iki gözlüğüyle ilana bakabildi. Sonra başını kaldırdı ve "Beni yakan orospu çocuğu bu mu?" dedi.

"Burada mıydı?"

İrv başını salladı. "Sanırım buradaydı. Tam olarak böyle görünmüyor -ağzı yanlış- ama buna benziyor ve buraya geldiğinde ne yaptığını merak ettim. Balıkçı falan değildi; tekneyi nasıl çalıştıracağını bilmiyordu. Ve o gün hava soğuktu."

"Bu ne zaman oldu?" Lucas sordu.

"İki gün önce, yağmurun başladığı gün. Yağmurda geri geldi."

"Adını hatırlıyor musun?"

İrv çenesini kaşıdı. "Hayır, hayır, hatırlamıyorum. Ehliyetindeki ismi fiş kutumda bulabilirdim. Eğer artık bir fiş kutum olsaydı." Başını kaldırıp Lucas'a baktı, güneş gözlüklerinin üzerinden parlıyordu. "Manette'in kızını ve kızlarını kaçıran kişi bu, değil mi?"

"Olabilir," dedi Lucas. Ve düşündü: Evet, öyle.

John Mail öğleden sonra saat birde Lucas'ı aradı. "İşte buradayım, polislerin her an üzerime geleceğini düşünüyorum. Yemeğimi bir günde alıyorum, böylece hiç israf etmiyorum. Siz neredesiniz?"

"Geliyoruz," diye homurdandı Lucas. Sesi onu rahatsız etmeye başlamıştı: Konuşurken saatine bakıyor, saniyeleri sayıyordu. "Ne kadar dayanacağınıza dair bahse giriyoruz. Kimse bir haftadan fazla dayanamaz. Bu bahsi kaybedemeyiz."

Mail neşeyle, "Bu ilginç," dedi. "Yani, bu çok ilginç. O zaman yapabildiğim kadar çok sikişeyim, çünkü bir süre daha yapamayabilirim. Stillwater'daki o kıllı, yaşlı pisliklerle uğraşmak zorunda kalacağım."

Lucas, "Sen kendi pisliğin ol," diye hırladı.

Mail'in sesi soğudu: "Hiç sanmıyorum. Hiç sanmıyorum, Lucas."

"Ne?" diye sordu Lucas sordu. "Sihirli bir büyün mü var?"

"Öyle bir şey yok," dedi Mail. "Ama insanlar beni tanıdıktan sonra benimle uğraşmazlar; gerçek bu. Ama hey, gitmem gerek."

"Dur bir dakika," dedi Lucas. "O insanlarla sen mi ilgileniyorsun? Onları şimdilik sen aldın ve bu sana biraz sorumluluk yüklüyor."

Mail tereddüt etti, sonra da, "Konuşacak vaktim yok. Ama evet, onlarla ilgileniyorum. Bazen beni kızdırıyor ama bilmiyorum: bilinçaltında benden hoşlanıyor. Her zaman vardı ama bunu bastırdı. Doktor-hasta ilişkimizle ilgili bir suçluluk kompleksi var ama eskiden orada otururdu..."

Tekrar durakladı ve sonra, "Gitmem gerek," dedi.

Başka bir ortamda olsa sesi neredeyse insan gibi çıkabilirdi, diye düşündü Lucas, telefonun sesi kesilirken. Bu haliyle sesi delirmiş gibi çıkıyordu.

"Ateş," dedi Lucas, Black ve Sherrill'e. "Seks. Muhtemelen akıl hastanesine yatırılmıştır - Stillwater'dan bahsederken sanki... bilmiyorum. Gerçekten bilmiyor ama hakkında çok şey duymuş."

Lester geldi. "Woodbury'de bir yerden aradı."

"Woodbury. Orası 494," dedi Lucas. "Adam 494 şeridinde bir aşağı bir yukarı gidiyor, yani güneyde bir yerde."

"Evet. Bir nokta iki milyon kişiye kadar indirdik."

"Ateş ve seks olayı," dedi Sherrill. "Bizde de böyle bir şey var." "Evet."

Black bir yığın kâğıdı karıştırdı. "Bu adam. John Posta. Bir bakayım, onu gördüğünde on dört yaşındaymış... O olabilir

"Şu anda yaklaşık yirmi beş."

Lucas Lester'a baktı. "Bu oldukça iyi olurdu. Bir psikopat için tam zamanı."

Lester dosyaya dokundu. "Şunu ayıralım ve üzerine gidelim."

Lucas saatine baktı; saat neredeyse ikiydi. Kaçırılmanın üzerinden neredeyse kırk sekiz saat geçmişti. Ofisinin kapısını kilitledi, panjurları kapattı, perdeleri çekti, ayaklarını tekrar masasının üzerine koydu ve düşünmeye başladı. Ve düşündükçe, telefon bağlantısı en yakın olasılık gibi görünüyordu.

Gözlerini kapadı ve metro bölgesinin bir haritasını gözünde canlandırdı. Pekâlâ: Metro bölgesinin dört bir yanından polisleri koordine ederlerse -her şeyi önceden ayarlarılarsa- tepki süresini ne kadar aşağı çekebilirler? Bir dakika mı? Kırk beş saniye? Şansları varsa bundan bile az. Ve eğer onu bir alışveriş merkezinde, erişimi kısıtlı, sadece birkaç çıkışı olan bir yerde yakalarlarsa - bunu yaparlarsa, arabayı dışarı çıkaramadan mekanı mühürleyebilirler. Otoparktaki her plakayı inceleyebilir, her kimliği kontrol edebilirler.

Lucas bu fikri düşünürken aklına başka bir şey geldi: Dunn ne demişti? Andi'yle arabasında konuştuğunu mu? Yani Andi Manette'in cep telefonu mu vardı? Ne tür bir telefon? Çanta telefonu mu, yoksa özel bir araba telefonu mu?

Oturdu, masanın ışığını açtı, Black'in masasını aradı, cevap alamadı, Sherrill'i aradı, cevap alamadı. Anderson'ın günlük defterini aldı, karıştırdı, Dunn'ın telefon numarasını buldu ve aradı.

Bir polis açtı. "Muhtemelen arabasının telefonundadır, şef."

Lucas numarayı alıp aradı ve Dunn cevap verdi. "Karınızın cep telefonu var mı?"

"Elbette var."

"Araba telefonu mu, yoksa kişisel telefonu mu?"

"Çantasında taşıyor," dedi Dunn.

12. BÖLÜM

FBI'nın sorumlu ajanının yarık bir çenesi ve sarı saçları vardı; adı T. Conrad Haward'dı ve o da kendisini daha yeni yeni olgunlaşmaya başlayan bir Yale futbolcusuna benzetiyordu. Ama büyük, tüylü kulakları vardı ve arkasından Dumbo diye çağrılıyordu.

Lucas, Lester ve adı bilinmeyen bir FBI teknisyeni Haward'ın Minneapolis silüetine bakan ofisinde oturuyorlardı. Haward parmaklarını deri masa altlığının ortasında birleştirdi ve, "Hepsi yolda, çalıştıracak teknisyenlerle birlikte. Chicago uçağı bir saat içinde inecek; Los Angeles uçağı ise hâlâ üç saat uzaklıkta. Dallas uçağı bu gece gelir mi bilmiyorum. Her halükarda devam edeceğiz. Zaman çok büyük bir sorun. Vakaların yüzde altmış beşinde, kurbanlar zaman çizelgesinin bu noktasında sonlandırıldı."

Lester, "Umarım o lanet telefon ondadır," dedi.

"Bilgisayar oyunları oynuyor -yeni bir kapaklı telefon gibi bir teknoloji parçasını atmaz," dedi Lucas.

FBI teknisyeni, gümüş rengi saç kesimi ve çizgili kravatı olan yaşlı bir adam, "Asıl soru, telefonu açarsa onu nasıl tutacağız?" dedi.

Lucas sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Yerel rock radyo istasyonlarından biriyle konuştuk - genel müdür benim bir arkadaşım ve bunu sadece o, bir DJ ve bir mühendis bilebilir. DJ'i arayıp bir yarışma düzenleyeceklerini söyleyeceğiz. Gerçek bir yarışma, gerçek ödüller ve gerçekten yayında olacak. Tek fark, biz onlara telefon numarasını vereceğiz. İlk seferde cevap vermezse, birkaç saat sonra tekrar deneyeceğiz. Cevap verirse - ne zaman cevap verirse- DJ'i hazır edeceğiz. Bu yarışma programlarından biri için tipik yayın süresi sadece bir dakika ya da biraz daha fazla. Bunu uzatmanın inandırıcı yolları üzerinde çalışıyoruz."

Teknisyen, "Şansımız yaver gitmezse, gerçekten iyi bir düzeltme yapmak için en az iki ya da üç dakikaya ihtiyacımız olacak," dedi. "Onu orada tutmalısın."

"O bir oyuncu, kibrine hitap edeceğiz," dedi Lucas. "Soruyla ilgilenecek kadar uzun süre kalacaktır. Ve cevap verdiğinde, eğer haklıysa, DJ 'Bir sonraki şarkıya giriş yaparken bekle' diyecek. Sonra şarkıyı söyleyecek, acele etmeyecek, belki biraz reklam yapacak ve sonra posta adresi için geri gelecek."

"Asla bir adres alamayacağız," dedi Lester. Sırıttı. "Ama bu da bir şey değil mi?"

Lucas başını salladı. "Bize saçma sapan şeyler söyleyecektir. Ama onu bu kadar uzun süre tutabilirsek, işi çözmüş oluruz."

"Gerçekten iyi bir düzeltme' derken ne demek istiyorsun?" Lester teknisyene sordu. Dumbo kaşlarını çatı. Konuşma onun etrafında akıp gidiyor gibiydi. "Yarım mil mi, bir blok mu, altı inç mi, ne?"

"Sinyali içeri çekme riskini göze alabilseydik, eve kadar ulaşabilirdik," dedi teknisyen. "Bu haliyle sizi doğru bloğa yerleştirebiliriz."

"Neden daha yakına gitmiyorsunuz?" diye sordu Dumbo.

"Çünkü eğer gerçekten deliyse, boğazlarını kesip kaçabilir," dedi teknisyen patronuna dönerek. "Helikopterlerin geldiğini altı blok ötedeyken bile duyabilirdi."

Lucas, "Bizi bloğa yönlendirirsen onu bir saat içinde oradan çıkarırız, garanti," dedi.

Teknisyen, "Eğer bize yayın süresi sağlayabilirseniz, sizi bloğa koyarız," dedi.

Binadan çıkarken Lester, "Onlara inanıyor musun?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Feeb'lerin teknoloji konusunda iyi oldukları şey bu. Telefona cevap verirse ve onu açık tutabilirsek izini bulurlar."

"Dumbo bir konuda haklıydı, iş uzuyor," dedi Lester. Tarihi kontrol etmek ister gibi saatine baktı. "Pislik herif onları dışarıda dört beş günden fazla tutamaz. Baskı onu zorlayacak."

"Tam saha pres fikrine ne dersin?" Lucas sordu.

"Anderson bunu ayarlamaya çalışıyor ama hazır olmamız yarını bulur. Lanet olası bir idari kabus. O zaman bile... Ben

Bilmiyorum. İşin içinde çok fazla insan var. Biri her şeyi berbat edecek."

"Bu bir şans," dedi Lucas. "Peki ya Black ve Sherrill'in izini sürdüğü adam? Seks ve ateşten hoşlanan çocuk?"

"John Mail," dedi Lester. "O kesin bir fiyasko. Neden bilmiyorum ama Black benim için bir not bırakmış. Diğer üç olasılığı araştırıyorlar."

"Kahretsin," dedi Lucas. "Adamın sesi iyi geliyordu."

İki takım hücresel izleme ekipmanıyla, her iki grupta da biri yüksekte, ikisi alçakta uçan altı helikoptere ihtiyaçları olacaktı. Chicago'dan gelen ekip üç teknisyenle birlikte ilk gelen ekip oldu ve garip görünümlü küre antenleri helikopterlerin destek ayaklarına sabitlemekle meşgul oldular. Los Angeles'tan gelen ekipman iki saat sonra geldi ve diğer grup bir araya getirildi. Helikopterler hazır olduğunda ve ekipmanlar kontrol edildiğinde, havaalanındaki bir iniş pistinde toplandılar.

Teknisyenlerden biri toplanan pilotlara "Tek yapmanız gereken," dedi, "genellikle size söylediğimiz yöne bakmanız ve orada kalmanız. İnce ayarı aletler yapacaktır. Ve ne yaptığınızı takip edin: Ne yaptığımızla ilgilendiğiniz için lanet olası bir jumbo jetin size çarpmasını istemiyorum ve kimsenin kimseye çarpmasını da istemiyorum."

"Bunu söylediğine sevindim," diye mırıldandı Lucas ikinci grupta birlikte giden Sloan'a.

"Hazır mısın?" Sloan sordu. Lucas diğer polisleri eğlendirecek şekilde uçaklardan korkardı. Sloan artık bunun çok komik olduğunu düşünmüyordu.

"Evet."

"Oldukça güvenlidirler..."

"Helikopterler beni uçaklar kadar rahatsız etmiyor," dedi Lucas. Kısa bir süre sıırttı ve helikoptere baktı. "Neden bilmiyorum ama bir helikoptere binebilirim."

Sekiz kırk beşte havadaydılar, havaalanı iniş alanından havalandılar, Lucas'ın helikopter grubu Minneapolis'in güneyinde I-494 üzerinde kendilerini sabitlerken, Sloan'ın grubu St. Altlarında, I-494'teki arabaların ışıkları ışıldayan somon balığı akıntıları gibi geçip gidiyor, sokak ve ev ışıkları

psychedelic bir satranç tahtasındaki mesafe. Saat dokuz yirmi olduğunda teknisyenler mutluydu: "Hadi yapalım," dedi Lucas'ın helikopterindeki teknisyen.

Ve radyo istasyonunda DJ telefonu eline aldı, "Tamam," dedi, yayın kabininin camından arkasındaki mühendise ve genel müdüre baktı ve başını salladı.

Queen'den "Bohemian Rhapsody" ile bitirdi. Bak ne diyeceğim, sporseverler, biraz sıkışma zamanı. İşte, elimi elli beş galonluk varile sokacağım... (Derin bir gümbürtü duyuldu, bir yağ varilinin içinde sıkışmış bir adam)... ve bu telefon numaralarından birini çıkaracağım. On kez çaldıracağız. Onda da bulamazsak, ödülü doksan üç dolar artırıp tekrar deneyeceğiz. Böylece... John Mail yarım kulakla dinledi; Gateway P5-90'da Davenport'un fantezi oyunlarından birini oynuyordu.

Başı dertteydi: Davenport'un tüm oyunları tuzaklar ve geri dönüşlerle doluydu. Öldürüldüğünüzde, oyunu yeniden başlatabilir, öldürüldüğünüz noktaya kadar dikkatlice ilerleyebilir ve ilk seferinde sizi geçen bir şey tarafından öldürülebilirdiniz. Bir arka patika tuzağı, bir geri dönüş pususu; programda bir tür dairesel sayma mekanizması olmalı,

Mail düşündü. Muhalefet hakkında bir şeyler öğrendiğini hissetti.

Teypte DJ'in sesi güzel bir Queen setini takip ediyordu. Sahte sakız rap'i bilinçaltında bir sıkıntı yaratıyordu ama değiştirmeye değmezdi. Mail telefonun bip-bip-bop sesini duydu. Ve telefon radyoda çaldığında - tam o anda - Andi Manette'in çantasındaki telefon da çaldı.

Mail doğruldu, bir korku spazmıyla oyundan uzaklaştı. O da neydi? Dışarıda bir şey mi vardı? Polisler mi?

İlk gece Andi Manette'le işi bittiğinde bakkala gidip yiyecek ve bira almıştı. Andi'nin çantası minibüsün ön koltuğundaydı, saldırıdan sonra attığı yerdeydi. Arabayı sürerken çantayı açtı ve karıştırdı. Fatura cüzdanını buldu, neredeyse altı yüz dolar çıkardı, bu hoş bir sürprizdi. Randevu defterini, hesap makinesini, çeşitli makyaj malzemelerini ve kadınların biriktirdiği iki kiloluk ıvır zıvırı buldu. Hepsini çantasına geri koymuş.

Daha sonra, biraz sarhoşken ve Genevieve meselesiyle meşgulken -çok genç kızın varlığı onu rahatsız ediyordu; anlamadığı bir nedenden ötürü b i r tür psikolojik diken- çantayı mutfak kapısının yanında yere bıraktı, daha sonra ondan kurtulmak niyetindeydi.

Şimdi gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde duruyordu. Silah, diye düşündü. 45'lik bir kitaplığın üzerindeydi ve iki adımda onu almıştı. Işıklar? Hayır, kapatırsa onları duyduğunu anlardı.

Vızıltı devam etti. Kaçamak bir şey yoktu. Korku bir kademe geri tepti ama silahı bırakmadı. Dışarıda biri mi vardı? Yoksa sobanın saati mi? Bozuk bir duman alarmı mı? Hızla mutfığa doğru ilerledi, etrafına bakındı ve çantayı gördü. Arka planda radyoda telefon çalıyordu, DJ "Bu dört..." dedi ve Mail'in kulağı radyo ile çanta arasındaki senkronize zil sesini aldı.

Çantayı masanın üzerine bıraktı. Telefon yoktu ama cüzdan hâlâ çalıyordu ve elinde çok ağırdı. Ön cebini açtı ve portatif bir telefon buldu. O bakarken DJ şöyle diyordu: "Bu altı... ve bu da yedi. George Dunn, eğer otun üzerindeysen çıksan iyi olur, çünkü... bu sekiz..."

Mail telefonu elinde çevirdi, açtı, telefonun düğmesini gördü. Pencereden dışarı baktı, hiçbir şey yoktu. Eğer arayan polislerse, nerede olduğunu bilmiyorlardı.

"Cevap vermeyecek," dedi teknisyen. "Dokuz oldu."

Mail onuncu zil sesinde cevap verdi. "Alo?" Lucas parmağını teknisyene doğru uzattı: "Bu o."

Radyo istasyonunda, DJ ona doğru eğildi. "George Dunn? Lanet olsun evlat, neredeyse hayatının, en azından bu haftanın telefonunu kaçıırıyordun."

Mail her şeyi radyodan duyabiliyordu.

"Ben K-LIK'ten Milo Weet, We-Squeeze-It, You-Suck-It- Up ile karşınızdayım; bin iki yüz dokuz dolar söz konusu. Nasıl oynadığımızı biliyorsunuz - klasik bir rock şarkısını beş saniyede sıkıştırıyoruz, tüm şarkıyı ve bize ne olduğunu söylemek için on saniyeniz var. Hazır mısınız?"

Mail oyunu biliyordu. Adının George Dunn olduğunu sanıyorlardı, Manette'in kocasıydı ama Weet tekrar soruyordu, "George, affedersin, burası 'Devam et' demen gereken yer,

Dostum,' eğer yine sebze işine girmediyse, bu durumda bana adresini ver, hemen geliyorum."

"Devam et, ahbap," dedi Mail. Daha önce hiç radyoya çıkmamıştı. Diğer kulağıyla kendini duyabiliyordu, garip, elektronik bir yankı. "İşte geliyor, o zaman, Georgie." Bir saniyelik bir boşluk oldu, ve sonra belli belirsiz bir ritmi olan, neredeyse tanınabilir, neredeyse anlaşılmaz bir gürültü paketi. Neydi bu ses? Da-duh-da-Duh-da- Duh... Bakalım.

Teknisyen televizyona benzeyen bir şeyi çalıştırıyordu, pilota bağırıyordu, "Orada dur, orada dur, orada dur..." ekranda sarı rakamlar karmakarışık ve sonra, "Git 160, git, git..." ve havalandılar, güneydoğu.

"George? Orada mısın, evlat? Anladın mı? Bak ne diyeceğim dostum, bu iş bayatlamaya başladı. Size beş saniye daha veriyorum, aynı gruptan başka bir şarkı. Aynı şarkı değil, aynı grup..."

Teknisyen, "Onu yakaladık, lanet olsun, tam aramızda" diyordu. Mikrofonunu açtı. "Frank, onu yakaladın mı?"

Telsizden: "Onu yakaladık, 195'te yola çıkıyoruz, ancak sinyal alımında biraz sarsıntı yaşıyoruz..."

İkinci ses fışkırması sona erdi ve Mail Weet'e "AC/DC'den All Night Long" dedi.

Canlı yayında ekledi, "Davenport, seni pislik." Ve o gitmişti.

13. BÖLÜM

Mail kapatma düğmesine bastı ve telefon hâlâ elindeyken dışarı koştu. Tepesinde Minneapolis-St. Paul seferini yapan bir jet uçağı geçiyordu. Demek böyle gelmişlerdi, diye düşündü, gökyüzünde kırmızı ya da beyaz, yanıp sönen, süzülen, ona odaklanan ışıklar aradı. Helikopterler. Bir kuşatma.

Arabaya koştu ve minibüse bindi, kot pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı, araba yolundan çakıllı yola doğru kükreyerek geri geri gitti. Eğer geliyorlarsa ve birazcık kuzeye gidebilirse, belki banliyö trafiğinde kendini kaybedebilirdi...

Mail heyecanlı olduğu kadar korkmuş değildi. Ve kızgındı. Onu enayi yerine koymuşlardı. Aramanın arkasında Davenport'un olduğuna bire yüz bahse girerdi. Hatta bire bin verirdi. Her şey çok kurnazcaydı. O kadar kurnazcaydı ki kendini gecenin içinde sırtırken, sonra öfkeli bir somurtkanlığa bürünürken, sonra kendine rağmen tekrar sırtırken buldu. Kaygan.

Ama yeterince kaygan değil, diye düşündü.

Mail bir mil öteden, bir tepenin üstünden evine baktı. Tam olarak göremiyordu ama açık bıraktığı ışıklı mutfak kapısını **görebiliyordu**, karanlık tarlalara karşı ince bir şamdan. Yakınında hiçbir şey yoktu, hiçbir şey gelmiyordu. Vitesi parka aldı ve motoru rölantide çalıştırdı. Hiçbir şey yoktu.

Bir süre sonra motoru durdurdu ve dinlemek için dışarı çıktı: farlarının aydınlattığı altın başakların arasından esen ince bir esintiden başka bir şey yoktu...

Andi ve Grace silah fikrinden neredeyse vazgeçmişlerdi. Bulabildikleri, herhangi bir şey olabilecek tek şey, üstlerindeki kirişlere çakılırken eğilmiş olan büyük bir çiviydi. Andi, onu çekip çıkarabilirlerse duvarlardaki granit tarla taşına saplayabileceklerini düşündü.

Andi, "Sanırım kısa bir buz kıracağı gibi olacak," dedi. Elllerinde, çilekli gazozların satıldığı alüminyum kutular dışında çalışacak bir şey yoktu.

geldi. ivi yi çıkarmak için teneke kutuları nasıl kullanacaklarını bulmaya çalışırken, teneke kutuların kendileriyle denemeler yapmaya başladılar. Üstlerini ve altlarını çok fazla sorun yaşamadan ıkarabildiler-Andi parmaklarını gömleğine sardı ve alüminyum kelimenin tam anlamıyla yırtarak çıkardı. Artık ellerinde ince, esnek bir alüminyum levha vardı. Ucunu sivirtmek ve bıçak ağızı gibi kullanmak düşünce siyle katlamayı ve düzleştirmeyi denediler.

Bir uç elde edebildiler ama deriye ve kaslara zarar verecek kadar derine nüfuz edecek sertlikte değildi. Bir göz ıkarabilirlerdi.

Malzemeyi spiral şeklinde bükmeyi denediler ama bu katlamak kadar iyi değildi. Grace, alüminyumun kenarları yeni yırtıldığında oldukça keskin olduğu için, katlanmış parçaların arasına bir şekilde bir kenar monte edebilirlerse, bunu bir ustura gibi kullanabileceklerini önerdi. Yine kesebilir miş gibi görünüyordu ama ölümcül bir hasar verecek kadar değil.

"Eğer o... senin üzerinde olsaydı ve ben onun boğazını kesmeye alışsaydım..." Grace yüzü solgun bir şekilde önerdi.

Andi başını salladı ve bir alüminyum külçe şeridini kolunun arkasına bastırdı. "ok fazla güç gerektiriyor," dedi. "Bak."

Sertçe bastırdı ve bir ucunda azıcık kan olan uzun kırmızı bir çizgi elde etti. "Gerçekten derin kesmek sandığınızdan daha zordur. Tıp fakültesinden hatırlıyorum: Cesetler kil gibi kesilirdi." Tavana ve eğilmiş çiviye baktı. "Yine de çivi işe yarayabilir. Eğer onu ıkarabilirsek..." "

"Üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi Grace.

Öyle de yaptılar, Grace Andi'nin omuzlarına oturmuş, yırtık alüminyumun küçük parçalarıyla ahşabı kazıyordu. Onun geldiğini duyduklarında çivi başı serbestti ama inatla kıpırdamıyordu.

Grace onun koluna girdi ve Andi kızının ne kadar büyüdüğüne hayret etti. "Onunla dövüşme," dedi Grace. "Lütfen, dövüşme."

Ama dövüşecekti.

Etmek zorundaydı. Eğer yapmazsa, ilgisini kaybetmeye başlayabilir ve Grace'e bakabilir ya da... sadece onlardan kurtulabilirdi. Mail onun dövüşmesini istiyordu. Onu fethetmek istiyordu, o kadarını anlamıştı.

Mail onu hücreden çıkardı, kilitledi ve sonra yatağa doğru döndürdü. Dönmesine izin verdi, tökezledi ve sertçe yere düştü. Yere düşmek, yere serilmekten daha iyiydi.

Kızın sesindeki korku hoşuna gitmişti. Yalvarmayı öğrensin diye gerekirse onu döverdi: "Lütfen, John," dedi. "Lütfen, bana zarar vermek zorunda değilsin."

Mail, "Giysilerini çıkar," dedi. Andi bluzunu çıkarmaya başladı. Ama şimdi etrafına dikkatle bakıyordu, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Bodrumda kavgada kullanılabilecek herhangi bir şey var mıydı?

"Hadi, acele et, lanet olsun," dedi Mail. Çırılçıplaktı, ereksiyon halindeydi, bodrumun öbür ucundan ona doğru geliyordu.

"John..."

Onun üzerinde duruyordu. "Yolumuza devam edeceğiz, yeni bir şey deneyeceğiz. Eğer ısırılırsam - gerçekten ısırılmak istemiyorum - eğer ısırılırsam, seni eşek sudan gelinceye kadar döverim, sonra Grace'i eve götürürüm ve ellerini çöp öğütücüsüne sokarım, sonra onu buraya geri getiririm, böylece ona bakabilirsin. Anladın mı?"

Kadın aptalca başını salladı ve adam, "Tamam o zaman..." dedi.

Daha sonra, yatağın üzerinde uzanırken, "O lanet Davenport'un ne yaptığını biliyor musun?" dedi. Ve ona radyodan bahsetti. "Yine de gördüm," diye övündü. "Beni bir dakikalığına aldılar ama ben gördüm ve canlı yayında söyledim, 'Davenport, seni ibne' dedim." Konuşurken hareketliydi ve soğuk su evinde bir şiltenin üzerine uzanıp hayallerden bahseden genç aşıklar olabilirlerdi. "Kendini çok zeki sanıyor. Ama bilmediği şey ona zarar veriyor."

"Ben... ne?" Otomatik olarak cevap veriyordu, bodrumun envanterini çıkarırken konuşmayı sürdürüyordu. Mail bu kez onu dövmemişti ve seks önemsiz hale gelmişti; ona yapabileceği fazla bir şey yoktu ve bununla başa çıkabilirdi... diye düşündü.

Envanter: köşede bir yığın eski pişmiş toprak çömlek - fırlatılabilir ya da sopa olarak kullanılabilir. Şuradaki de bir bira şişesi miydi? Tanrım, eğer o şişeyi alabilirse, bir ucunu kırabilir, belki biraz cam kıymığı elde edebilirlerdi. Bunlar gerçek silah olabilirdi.

Mail, "Her hareketini izleyen bir casusum var." dedi.

Andi, yapıyor onu Keşif, vardı Kayıp parça .
Konuşma. Casus mu? "Casus mu?" diye sordu. Bir hayal

mi?

"Tanıdığın biri," dedi Mail ona, tepkisini izlemek için dönerek. "Bir arkadaşın; beni ilk etapta senin üzerine saldı."

"Kim?" Sesi bunun bir kuruntudan daha fazlası olduğunu gösteriyordu; fazla gerçekçiydi.

"Sana söyleyemem," dedi Mail.

"Neden?"

"Çünkü bunu düşünmeni istiyorum. Belki de senden ve kızlarından kurtulmaya çalışan kocandır. Belki de annendir..."

"Annem öldü."

"Öyle mi? Nasıl öldü?"

"Boğuldu."

"Ha," Mail başka bir şey söyleyecek gibiydi, ama sonra dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar onun üzerine çıktı. "O zaman belki de ortağındır. Belki de babandır."

Kadın risk aldı. "John, bence uyduruyorsun."

Bir an için onun kendisine vurabileceğini düşündü - gözleri anlık, yansız bir öfkeyle açıldı ve onu dövdüğü zamanki gibi kendi içine çekiliyor gibiydi. Ama sonra hafifçe gülümsedi ve "Evet, seninle kafa buluyorum. Gerçekten bir casus var. Ama kim olduğunu bilmiyorum."

Kadın başını salladı.

"Durup dururken beni aradı," dedi. "Dedi ki, 'Seni gönderen Andi Manette'i hatırlıyor musun? Sürekli senden bahsediyor.' "

"Biri mi söyledi bunu?" Şimdi ona inanıyordu ve dehşete düşmüştü.

"Evet. Benim bir tür şeytan olduğumu düşündüğünü söyledi. Çok geçmeden seni aklımdan çıkaramaz oldum. Seni hiç unutmadım ama aklımın bir köşesinde duruyordun. Seninle uğraşmak zorunda değildim. Ama casus aradı..."

"Evet?" Bir psikiyatristin uyarısıyla küçük bir güç heyecanı hissetti.

"O gözaltı odasında oturduğumu hatırlıyorum ve sen her zaman Orada bu elbiselerle oturuyordun... bu göğüslerin vardı, bu parfümü sıkıyordun, bazen bacaklarının üstünü görebiliyordum, yapabileceğimi düşünürdüm

Amını orada görürdüm; geceleri yatar ve bunu düşünürdüm. Görebilir miyim? Ya da belki de değil..."

"Fark etmemiştim..." Başka bir ipucu.

"Beni neyin çalıştırdığını asla bilemedin ve ben de bunu açıklayamadım," dedi Mail. "Bir süre sonra orada oturup göğüslerine bakar ve yanardım."

"Biri seni arayıp durdu mu?"

"Artık konuşmak istemiyorum," dedi, öfkesi aniden geri gelmişti. Ve gözleri içe döndü, jölendi. "Sikişmek istiyorum..." Ona vurdu ve omzuna vurdu. Kadın kaçtı ve adam, "Buraya gel, yoksa seni gerçekten döverim," dedi.

Sonra dedi ki, "Birini arayabilir miyim? Kocamı ya da başka birini, hayatta olduğumuzu söylemek için?"

Sinirlenmişti. "Tabii ki hayır."

"John, çok yakında öldüğümüzü düşünecekler. Çok yakında tüm bu hareketlilik sona erecek ve bu sadece uzun bir öğütücü av olacak ve seni yakalayıp sonsuza dek hapsedecekler. Hayatta olduğumu bilirlerse, daha iyi hareket edebilirsin. Bir yerlerde bir anlaşma olabilir, üzerinde çalışabileceğiniz bir şey."

Yine neredeyse sevgililer gibi konuşuyordu: onun geleceği için endişeleniyordu. Adam elinin tersiyle itti. "Anlaşma falan olmayacak. Benimle olmaz."

"Bu sana daha fazla güç verir," dedi. "Eğer kendilerini benim öldüğüme inandırırırlarsa, istedikleri her şeyi yapabilirler. Hayatta olduğumu bilirlerse, işler onlar için daha zor olur. Bir oyuncu olarak bunu görebileceğinize eminim. İnsanların hâlâ burada olduğumu bilmelerini istiyorum. Beni unutmalarını istemiyorum."

Mail ayağa kalktı, giyinmeye başladı, kıyafetlerini ona doğru tekmeledi. "Giy şunları." Giyindiğinde de, "Bunu düşüneceğim. Doğrudan arayamazsın ama belki bir şeyler kaydedebiliriz. Kaseti başka bir yerden çağırabilirim."

"John, bu..." Neredeyse gülecekti. "Bu harika olurdu."

Adam buna tepki verdi: şişti, diye düşündü. Pohpohlanmak hoşuna gidiyordu, özellikle de ondan. "Bunu düşüneceğim."

Hücreye geri döndüğünde, kapı kapandıktan ve ayakları gümbürdeyerek uzaklaştıktan sonra Grace'e şöyle dedi: "Bir mesaj düşünmeliyiz"

Bizim için bir mesaj kaydedebilir. Bir şifre ya da başka bir şey bulmalıyız."

Andi heyecanlıydı ve Grace onu izliyordu, genç yüzü ciddiye, içine kapanıktı ve Andi sonunda, "Ne? Ne?" diye sordu.

Grace de, "Yüzün kan içinde anne. Her yerinde."

Grace, Andi'nin yüzünün sağ tarafını işaret etti ve birden eli korkudan titremeye başladı ve Andi'den uzaklaşarak ağlamaya başladı ve Andi yüzünün yan tarafını ve Mail'in son cinsel çılgınlık sırasında heyecanla onu tokatlamaya başlamasından sonra orada kurumuş olan burnundaki kanı ovuşturdu.

Grace köşeye büzülürken kanı fark etmediğini düşündü. Buna alışmaya başlamıştı; köleliğinin bir koşulu.

Ama bu sefer işler değişmişti. İşler değişmişti.

BÖLÜM 14

Rose Marie Roux, bir polis şefi olamayacak kadar yorgun görünüyordu, çantası elinde sallanıyordu, merdivenleri zorlanarak çıktı ve açık kapıdan içeri girdi.

Lucas şefi ve T. Conrad Haward-Dumbo'yu Manette'in evine, süslü oturma odasındaki toplantıya kadar takip etti. Dunn oradaydı, gergindi, mutsuzdu, saçları dağınıktı, gözleri ağırdı; sırtı soğuk şömineye dönüktü, elinde ağır bir kristal likör bardağı vardı. Roux ve Dumbo'nun yanından geçip Lucas'a başıyla selam verdi.

Helen Manette antika bir sandalyeye tünemişti, ağzı çok geniş ve çok gergindi, Lucas onun sarhoş olabileceğini düşündü ama hiçbir şey içmiyordu. Yumuşak, yosun rengi bir takım elbise giymiş olan Nancy Wolfe odanın öbür ucundan ona dik dik bakıyordu. Lucas ona sabit bir şekilde baktığında saçlarını savurdu ve gözlerini kaçırdı. Küçük bir konyak bardağından yudumluyor ve soğuk, koyu renk gözleri, kömür karası elbisesi ve şaşırtıcı derecede şehvetli alt dudağı olan bir kadının on dokuzuncu yüzyıldan kalma yağlı boya tablosunun önünde poz veriyordu.

Garson avukat içki alıyordu; ekose spor ceketli ve tişörtlü Minneapolis İstihbarat polisi, kalçasında muhtemelen büyük bir otomatik olan bir şişlikle, bir kapı aralığına yaslanmış ve plastik bir çuvaldan patlamış mısır yiyordu. Bir türlü gelmeyen telefonunu bekliyordu ve sıkılmış görünüyordu.

Manette çemberin ortasında duruyordu, gri bir takım elbise giymişti ve İtalyan kravatı boğazında sıkıca düğümlenmişti. Daha bir gün önce görüldüğünden daha yıpranmış ve yaşlıydı. Ama bir şekilde, ruhunun derinliklerinde, diye düşündü Lucas onu izlerken, Manette de bir trajedinin merkezinde olmaktan hoşlanıyordu.

"Olmaz," dedi şef Manette'e başını sallayarak. "Özür dilerim."

"Kahretsin." Dunn onlardan uzaklaştı ve Lucas, Manette'in burbon bardağını şömineye fırlatabilirdi. Bunun yerine, yüzünü kayaya dönerek başını eğdi.

"Tam bir kayıp değil," dedi Dumbo. Alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı. Zenginlerle, ABD Senatörlerini lakaplarından ve tuvalet alışkanlıklarından tanıyan insanlarla uğraşmaktan nefret ederdi. "Onu yakaladık ama yeterince uzun süre tutamadık. Yirmi saniye tuttuk ve o da anladı. Nerede olduğuna dair bir fikrimiz var: nehrin güneyinde, Eagan ya da Apple Valley'de."

Manette Dunn'a, "Orada projeleriniz var," dedi.

Dunn arkasını döndü, yüzü asıktı, gözlerinde hafif bir ateş parlıyordu. "Evet ama bu gece orada hiçbir telefona cevap vermedim," diye homurdandı.

"Kastettiğim bu değildi," dedi Manette, Dunn'ın karşısına geçerek. "Bölgeyi biliyorsun demek istedim."

Nancy Wolfe, Tower'ın ceketinin kolunu yakalayıp onu bir santim geri çekince Dunn, "Evet, o lanet bölgede üç yüz bin kişi olduğunu da biliyorum..." dedi.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi Manette. "Burada kadınlar var."

Lucas, Manette'in arkasında, eli Manette'in kolunda Wolfe'u izlerken düşündü: Hah.

"Davenport'tan bahsetti," dedi Dumbo, Lucas'a bakarak. "Görünüşe göre Şef Davenport'un" -el yordamıyla bir kelime aradı, sonunda buldu- "telsiz prosedüründen" -el yordamıyla bir kelime daha aradı- "sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Evet, öyle," dedi Dunn Dumbo'ya. "Şu ana kadar konuştuğum polisler arasında kafası kıkında olmayan tek kişi o."

"George..." Manette, beyaz saçlarının altında yüzü hâlâ kıpkırmızı, dedi. Dunn onu görmezden geldi ve Lucas'a yaklaştı. "Bir ödül koymak istiyorum. Ne kadar olduğu umurumda değil. Bir milyon."

"O kadar da değil," dedi Lucas. "O zaman ucubeler ortaya çıkar. Elli binden başla."

"Güzel. Bunu hemen şimdi açıklayacağım," dedi Dunn. Manette'e baktı ama Manette hiçbir şey söylemedi, sadece ekşi, şüpheli bir gülümsemeyle başını salladı ve hepsinden uzaklaştı.

Çıkarken şef, "Mutlu küçük aile" dedi. "Nancy Wolfe, Kule Manette, ne düşünüyorsunuz?"

Rose Marie Roux'yu hiçbir şey şaşırtmadı: çok uzun zamandır siyasetin içindeydi. Bir anlık sessizlikten sonra, neredeyse aynı olan bir sesle şöyle dedi

Memnun oldum,"Bu mümkün. Ne zaman Biz
bilgilendirildi onlar son Gece, elinin arkasına
dokundu."

"Ve bu gece, onun Dunn'la dövüşmesini engellemeye çalıştı... ya da bu yönde bir hamle yaptı. Koruyucu."

"Huh," dedi şef. Sonra, "Biliyor musun Lucas, senin güçlü bir kadınısı yanın var."

"Ne?"

"Boş ver," dedi.

"Hayır, ne demek istiyorsun?" Lucas eğleniyordu.

Şef, "Sezgilerine güvenme konusunda çoğu erkekten daha isteklisin. Yani Nancy Wolfe ile Tower Manette'in bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyorsun."

"Bu konuda hiç şüphe yok," dedi. "Şimdi düşünüyorum da onu."

"Çünkü onun kolunu yakaladı." Şimdi Roux eğleniyordu. "Bu oldukça iyi bir sıçramaydı."

"Adamın koluna dokunma şekliydi," dedi Lucas. "Eğer bu kadınsıysa, etiketi kabul ediyorum."

"Ne demek istediğimi sanıyorsun?" diye sordu Roux.

"Bilmiyorum," dedi belli belirsiz. "Belki, bilirsin işte, güzel göğüslerim vardı."

Rom gülmeye başladı: "Tanrım, bir hayvanat bahçesi işletiyorum, sahip olduğum insanlar."

Gecenin bir yarısı, ağzı bozuk bir şekilde, gömlekleri pantolonlarından inatla çıkıp kendi kendine buruşuyormuş gibi görünerek altıya beş Metro duvar haritasının etrafında durdular ve havaalanının güneydoğusundaki kırmızı tüllü kutuya baktılar.

"Bu da bir şeydir," diye ısrar etti Lester. "Ona verdiğimiz değerden daha zekiymiş. Tanrım, bir dakika daha. Bir dakika daha ve onu yakaladık."

Lucas elindeki kâğıt kahve fincanını çöp sepetine fırlattı, eski kahve ağzında asit gibi kalmıştı. "Tam saha pres yapmalıyız. Geri arayacaktır. Şimdiye kadar aramamış olmasına şaşırdım."

"Bunu bir sonraki vardiyada yapabiliriz," diyor Anderson. "Şu anda yüzde seksen oluruz. Yarın sabah tam güce ulaşmış oluruz."

"Bunu şimdi yapmaya hazır olmalıyız," dedi Lucas.

"Hazırız ama yüzde yüz değil. Mesele insanları vardiyalara sokmak," dedi Anderson.

Lucas, "494 şeridine ve I-35'ten Apple Valley'e kadar fazladan insan yığmalıyız," dedi.

"Akıllı küçük pislik," dedi Lester, karamsar bir şekilde haritaya bakarak. Yatağa girdiğinde Weather uyuyordu ve hafifçe inliyordu. Konuşmak için onu uyandırması gerekiyordu ama sabah birini kesecekti ve bunu yapmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, bir saat boyunca uyanık kaldı, günün kıvrımlarını ve dönüşlerini planladı, Weather'ın sıcaklığının üzerine sızdığını hissetti. Sonunda bir kolu onun belinde, Chanel'in kokusu etrafını sarmış halde uyudu.

Weather gitmişti ve cep telefonu çaldığında Lucas duştan yeni çıkmıştı. Durup dinledi, sonra su akıntıları eşliğinde aceleyle oturma odasına girdi. Telefonu yemek masasının üzerinde bırakmıştı ve şimdi eline alıp açtı.

"Lucas, nasıllar?" Mail'in sesi doğal olmayan bir şekilde neşeliydi.

"Hâlâ hayattalar mı?" Ekip arabaları harekete geçmiş olmalı, Otuz saniyeler.

"Beni izlemeye mi çalışıyorsun?"

Lucas tereddüt etti, sonra ilk sorusunu tekrarladi: "Yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı?" Lucas sordu.

"Evet, hayattalar," dedi Mail isteksizce. "Aslında sana Andi Manette'den bir mesaj getirdim."

"Dur bir kalem alayım," dedi Lucas.

"Ah, kahretsin, bunların hepsi kaydedildi," dedi Mail sabırsızlıkla. "Sana bir faydası olacağından değil. Cep telefonunu kullanıyorum ama bu sefer etrafta dolaşıyorum, her yerden çok uzaktayım."

Kahretsin. "Devam et: Kalemim var."

"İşte burada. Ne kadar net olur bilmiyorum..."

George, baba, Genevieve, Lisa teyze, bu Andi. Grace ve ben iyiyiz ve umarız Genevieve geri dönmüştür ve onunla ilgili her şey yolundadır. Yanımızdaki adam onun hakkında bir şey söylememize izin vermiyor ama bunu göndermemize izin verecek kadar iyi biriydi. Umarım sizinle tekrar konuşabiliriz ve bu adam bizimle birlikte, lütfen ona ne istiyorsa verin ki sağ salim geri dönebilelim. Tüm söyleyebileceğim bu.

Andi Manette'in sesi ağlamaklı, korkulu ve umutla titriyordu; kayıt cihazının düğmesine basılmasıyla kesildi.

Mail neşeyle, "Şimdilik bu kadar, sporseverler," dedi. "Yine de disk jokeyi olayını sevdiğimi söylemeliyim. Beni gerçekten uyandırdı. Adama söyle, o yokken bir gün evine uğrayıp ailesini ziyaret edeceğim. Yanımda bir çift tel kesici getireceğim. Çok eğleneceğiz."

Mail telefonu kapattığında Lucas telefonu kapattı, masanın üzerine koydu ve abanoz bir hamamböceği gibi ona baktı; on beş saniye sonra Martha Gresham iletişim merkezinden aradı ve "Hepsini aldık," dedi.

"Mükemmel. Lester orada mı?"

"Hayır ama Donna şu anda onunla konuşuyor, yani biliyor."

Lucas aceleyle yatak odasına dönüp giyindi ve telefonun çalmasını bekledi. Kravatını düğümlerken telefon çaldı: "Evet, Frank. O m u y d u ?"

"Oydu. Bize bir şey söylemeye çalışıyor ama ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Lester.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Lisa teyzesine merhaba dedi."

"Öyle mi?"

"Bir dakika önce Tower Manette ile konuştum," dedi Lester. "Lisa teyzesi öleli on yıl olmuş."

"Birini gönder: Teyzeye ulaşabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

"Biz Gidiyorum, ama I istiyorum sen bakıyor at
" Lester dedi. "Lanet olsun Lucas, şapkadan tavşan çıkaracak birine ihtiyacımız var."

Lucas, "İstasyondaki Milo'yu korumalısın. Ve ailesini. Onun da iki çocuğu var."

"Yoldayız. Peki ya Genevieve?"

"Genevieve öldü," dedi Lucas. "Bunu biz biliyoruz ama Andi Manette bilmiyor."

Roux'nun ofisinde Manette ve Dunn'la bir grup terapisi yaptılar:
Neden Lisa Teyze?

"Lisa Farmer ilk eşimin kız kardeşiydi," dedi Manette. "Kırsalda atları olan büyük bir evi vardı ve Andi küçükken

ocuk dışarı çıkıp ata binerdi. Belki de bize adamın bir ifti olduğunu ya da bir at adamı olduğunu falan söylüyordur. Böyle bir şey olmalı."

Dunn sessizce, "Tabii kendini kaybetmediyse," dedi. "Kızım..." Manette başladı.

"Hey." Dunn parmağıyla Manette'i işaret etti, sesi soğuktu. "Kızını sevdiğini biliyorum Tower, ama ben de seviyorum ve açıkçası onu daha iyi tanıyorum. O berbat durumda. Sesi değişti, tavırları değişti, çaresiz ve incinmiş durumda. Bir mesaj gönderdiğini düşünmek istiyorum ama her şeyi bir kenara bırakıp sadece o tek şeye odaklanmak istemiyorum. Çünkü aklını kaybetmiş olması mümkün."

Manette uzaklara, yan gözle hiçbir şeye, yere baktı.

Rahatsız olan Dunn onun sırtını sıvazladı ve sonra karşıya baktı

Manette, Lucas'a. "Genevieve öldü, değil mi?"

"Hazır olsan iyi olur," dedi Lucas.

iftlikleri ve atları hızlıca tarayacaklar, Dakota Bölgesi tarımsal değerlendirme listelerini cinsel suç kayıtlarıyla ve diğer listelerle karşılaştıracaklardı. Lucas Anderson'ın dava kayıtlarını alıp ofisine götürdü ve bir süre okudu. Aklına hiçbir şey gelmedi. Huzursuz bir şekilde Cinayet Masası'na gitti ve Black ile Sherrill'e rastladı.

"U'da neler oluyor?" diye sordu.

"Aralarında ateşli ve seksi olanın da bulunduğu beş şüpheli daha var. şu anda onu arıyoruz," dedi Sherrill. Elinde bir yığın dosya tutuyordu. "Fotokopilerini mi istiyorsunuz?"

"Evet. Anderson bir adam hakkında bir şeyler söyledi -Mail?"

"Evet," dedi Black. "Gerçekten yıkılmış. Nehirden sürüklenmiş. lmş."

"Kahretsin," dedi Lucas. "Sesi iyi geliyordu."

Sherrill başını salladı. "St. Peter'dan çıkmasına izin vermişler ve iki ay sonra gece yarısı Lake Street Köprüsü'nden atlamış. Onu Fort Snelling'de bulmuşlar. Bir haftadır suyun içindeymiş."

"Kimliğini nasıl tespit etmişler?" Lucas sordu.

Sherrill, "Cesedin üzerinde bir eyalet kimlik kartı buldular," dedi. "Adli tabip gidip diş muayenesi yaptı; oymuş."

"Pekâlâ," dedi Lucas başıyla onaylayarak. "Diğer adam kim, şu ateş ve seks adamı?"

"Francis Xavier Peter, şimdi otuz dört yaşında. St. Louis Park'ta on gün içinde on altı yangın çıkarmış, kimse yaralanmamış, birkaç ev hasar görmüş. Ailesiyle konuştuk, Batı Yakası'nda aktörlük yaptığını söylediler. Son zamanlarda ondan haber almamışlar ve telefonu da yok. Andi Manette onu tedavi etmiş; iki yıl boyunca hastası olmuş. Ondan pek hoşlanmamış. Birkaç terapi seansı sırasında ona asılmış."

"Bir aktör mü?"

"Öyle diyorlar," dedi Sherrill.

"Uğraştığımız bu adam," dedi Lucas, "bir aktör olabilir. Oyunları seviyor..."

"Bir şey var," dedi Black. "Francis Xavier Peter sarışındı ve saçlarını uzatırdı."

"Tanrım: olabilir olmak ve Adamım. Öyle mi? o bak herhangi bir şey gibi Kompozit mi?" Lucas sordu.

Sherrill, "Yuvarlak bir yüzü var, bir tür Alman köylüsü," dedi. "Hayır demek istiyorsun," dedi Lucas. "Kompozitteki gibi görünmüyor. kompozit."

"Çok fazla değil," diye kabul etti. "O zaman it," dedi Lucas.

15. BÖLÜM

Ses gergindi: "Sana yaklaşıyorlar. Hayatına devam etmelisin."

Mail, kafası kopmuş iki mini kule sisteminin çöplüğünde durmuş - sabit diskleri değiştiriyordu- telefona ve telefonun ucundaki uzak kişiliğe baktı. "Ne demek istediğini söyle. Hayatıma devam edeyim demiyorsun. Demek istediğin, onları öldür ve terk et."

"Yani, kendini dışarı at," dedi ses. "Böyle bir şey olacağını düşünmemiştim..."

"Saçmalık," dedi Mail. "Beni manipüle ettiğini sanıyordun. Düğmelerime basıyordun."

Karşı tarafın nefes alışını duyabiliyordu - bıkkınlık mı, çaresizlik mi, beklenti mi? Mail bunu bilmek isterdi. Bir gün, diye düşündü, sesi çözecekti. Sonra... "Ayrıca, sandığın kadar yakın değiller. Sadece onlardan kurtulmamı istiyorsun."

"Andi Manette'in, yapmasına izin verdiğin ses kaydıyla birlikte bir mesaj gönderdiğini biliyor muydun? Teyzesi ölmüş, uzun zaman önce ölmüş. Adı Lisa Farmer'mış ve bir çiftlikte yaşıyormuş. Dakota County'deki çiftlik evlerini arıyorlar, çünkü cep telefonu numarasıyla seni oraya koymuşlar. Artık fazla zamanın yok."

Tık.

Mail telefona baktı, sonra kancaya geri taktı ve ıslık çalarak, bilgisayar parçalarının üzerine basarak oturma odasında dolaştı. ıslık çaldığı melodi, hastanedeki eski kötü günlerden, hücrelere Minnesota Halk Radyosu'nun bağlandığı zamanlardan geliyordu. Basit bir Mozart: muhtemelen yüz kez duymuştu. Mail'in Mozart'a ayıracak vakti yoktu. Ritim istiyordu, melodi değil. Kan ritmi çıkaran sopalar istiyordu; davullar, tefler, marakaslar istiyordu. Timpani istiyordu. Tıngır mıngır müzik istemiyordu.

Ama Şimdi ıslık çalıyordu, küçük bir Mozart iki parmak melodisi, çünkü Andi Manette'in onu kandırdığını düşünmek istemiyordu, çünkü onu henüz öldürmek istemiyordu.

Bunu o mu yapmıştı? Yapmıştı, bunu tüm kalbiyle biliyordu. Ve bu onu çok kızdırmıştı. Çünkü ona gvenmiŐtı. Ona bir fırsat vermiŐtı ve o da ona ihanet etmiŐtı. Bu hep olurdu. Bunun tekrar olacağını bilmeliydi. Ellerini Şakaklarına götürdü, kanın Őakaklarından aktığını ve gelecek olan acıyı hissedebiliyordu. Tanrım, bu onun hayatının hikyesiydi: ne zaman bir Şey yapmaya kalksa, birileri her zaman bunu bozuyordu.

Oturma odasının ve mutfağın etrafında birkaç tur attı, buzdolabının kapısını açtı, körlemesine içeri baktı, kapıyı çarptı; ıslık sesi boğazının derinliklerinde bir uğultuya dönüştü ve uğultu büyüdü -hl iki parmaklı Mozart- ve sonra arka kapıdan çıktı ve imenlik boyunca ilerideki otağa ve arkadaki eski eve doğru yürüdü.

YıkılmıŐ itlerden atladı, maviyemiŐ ve asterlerin arasına yarı gömülü antika bir demir diskerin yanından geçti; tepenin yarısına kadar koŐtı, yumrukları sıkılıydı, gözleri buzlu bilyeler gibiydi.

İlerleme kaydettiklerini, Mail üzerinde çalıŐtıklarını düŐünüyorlardı: o nazikleŐmemiŐtı ama Andi bir ilişki kurulduğunu hissetti. Tam olarak gücü olmasa da etkisi vardı.

Ve hl çivi üzerinde çalışıyorlardı. Hareket ettiremiyorlardı ama bir santimlik kısmı açıktaydı. Birkaç saat daha çalıŐırlarsa çiviye çıkarabileceklerini düşündü.

Sonra Mail geldi.

st kattan koşarak merdivenleri indiğini duydular. O ve Grace birbirlerine baktılar. Bir Şeyler oluyordu ve oyun monitörünün önünde çömelmiş olan Grace huzursuzca sallandı.

Sonra kapı açıldı ve Mail'in yüzü haşlanmış yumurta maskesine dönmüştü, buzlu mermer gözleri vardı, saçları korkmuş bir kedininki gibi dađılmıŐtı. "Defol git buradan" dedi.

Grace dayak sesini duyabiliyordu.

elik kapıdan bile hissedebiliyordu. Kendini kapıya doğru uzattı ve kapıyı yumruklayarak, "Anne, a n n e ,

Anne. Anne..."

Bir süre sonra durdu ve yatağa geri döndü ve duymamak için ellerini kulaklarına koydu. Birkaç dakika sonra ağlayarak gözlerini kapattı ve ellerini kötü konuşmayan maymun gibi ağzına götürdü ve kendini bir hain gibi hissetti. Dayanın durmasını istiyordu ama bağırıyordu. Mail'in onun için gelmesini istemiyordu.

Mail, Andi'yi götürdükten bir saat sonra onu geri getirdi. Her zaman, geçmişte, Mail onu odaya geri koyduğunda annesi giyinik olurdu: bu sefer, Mail'in kendisi gibi o da çıplaktı.

Mail kapının girişinde durup ona bakarken Grace sırtını duvara yasladı, düşmanca cepheleşme başka hiçbir şeyin olmadığı kadar korkutucuydu. Sonunda başını dizlerinin arasına eğip gözlerini kapattı ve kendi kendine şarkı söylemeye, dünyayı kapatmaya başladı. Mail bir süre onu dinledi, sonra yüzünde küçük, acı bir gülümseme belirdi ve kapıyı bir gıcırtyla kapattı.

Andi kımıldamadı.

Kapı kapandığında Grace başını kaldırmaya korktu - Mail'in odada onunla birlikte olabileceğinden korkuyordu. Ama birkaç saniye sonra, hiçbir şey kıpırdamayınca baktı. Mail gitmişti.

Grace fısıldadı, "Anne? Anne?" diye fısıldadı.

Andi inledi ve kızına bakmak için döndü ve ağzından kan aktı.

16. BÖLÜM

Lucas dosyayı bıraktı ve telefonu açtı. "Lucas Davenport."

"Evet, um, ben bir oyun oyuncusuyum?" Kadının sesi kararsızdı, biraz da fişi çekilmiş gibiydi. İfadeleri soru gibi geliyordu. "Sizinle konuşmam gerektiği söylendi?"

"Evet?"

Sabırsızdı; Los Angeles polisinin yangın çıkaran aktör Francis Xavier Peter hakkında bilgi vermesini bekliyordu.

"Sanırım resimdeki adamı gördüm," dedi kadın. "Birkaç ay önce bu kızın evinde onunla D amp;D oynamıştım? Dinkytown'da mı?"

Lucas doğrulup oturdu. "Adını ya da nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır ama bu kızla birlikteydi ve biz de onun evindeydik, yani kız onu tanıyor."

"Ne kadar eminsin?"

"Gözleri olmasa emin olamazdım. Gözler aynı. Ağzı farklı mı? Ama gözler doğru mu? Ve o gerçekten bir oyuncuydu, iyi bir zindan ustasıydı, her şeyi biliyordu. Ama korkutucu muydu? Gerçekten kablolu muydu? Ve bu kızın söylediği bir şey bana onun tedavi gördüğünü düşündürdü?"

Lucas saatine baktı. "Neredesin? Gelip konuşmak istiyorum." Not aldı.

"Sloan, hadi," dedi Lucas.

Dar adam ceketini aldı, yeni bir ceket, kahverenginin yeni bir tonu. "Nereye gidiyoruz?"

Lucas dışarı çıktıklarında açıkladı. "Onda bir ses vardı," dedi Lucas. "Bunun saçmalık olduğunu sanmıyorum."

Kadın üniversitenin karşısındaki I-494 numaralı öğrenci apartmanında yaşıyordu. Lucas gri şehir Plymouth'unu yangın bölgesine koydu ve kısa etekli, bowling ceketli sarışın bir kızın peşinden içeri girdiler. Asansörde durdular, Sloan ve Lucas

Gözlerinin ucuyla kıza bakıyorlardı; yuvarlak mavi gözleri ve doğal olabilecek retrouss  burnuyla çok güzeldi. Kız asansör kapılarının üstündeki rakamları dikkatle inceledi. Kimse bir şey söylemedi. Asansör geldi, hepsi bindi ve üçü de kapının üstündeki numaraları izledi.

Kadın üçte indi, döndü, gülümsedi ve uzaklaştı. Kapılar kapandı ve Sloan, "Sanırım bana gülümsedi," dedi.

" z r dilerim," dedi Lucas. "Sanırım bana gülümsedi."

"Saçmalık.  n ne çıktın, hepsi bu."

Oyuncu Cindy McPherson, kafası karışık bir Wisconsin s t  s yd . Mükemmel bir teni ve tatlı bir köylü gülümsemesi olan, tepeden tırna a siyah giyinen ve boynunda deri bir ayakkabı başına takılı yedi köşeli bir yıldız taşıyan iri yarı bir kızdı.

"Resme baktıkça o olduğuna daha çok emin oldum," dedi. Kurtuluş Ordusu'nun kanepesinin kenarına oturmuş, konuşmak için ellerini kullanıyordu: Lucas siyah elbisenin altında eski bir lise basketbolcusu olduğu izlenimine kapılmı tı. "Yüzünde bir şey var," dedi. "Tıpkı bir  akalinki gibi. Dar gözleri ve elmacık kemikleri var. Oldukça seksi olabilirdi ama sanki bir şeyler eksik gibiydi. Bir ba  kuramadı. Sanırım Gloria'ya ba landı. Onu mincikliyordu."

" u Gloria, soyadı neydi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu etrafta insanlarla gördüm, orada takılıyoruz ama iyi bir arkadaşım değil. Birkaç yıl önce, 280'in yukarısındaki sanayi parkında bazı partiler vardı. Onunla orada tanıştım. Sonra onu Dinkytown'da gördüm ve birkaç ay önce onu gördüm ve bir oyun ba lattıklarını söyledi. Ben de gittim ve zindan ustası oydu."

"Bize yeri gösterebilir misin?" Sloan sordu.

"Elbette. Gloria'nın adı da posta kutusunda yazıyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken posta kutusunu kontrol etti ve Gloria bilmem ne yazdığını gördüm."

Dinkytown, Minnesota Üniversitesi kampüsünün dışında, giysi, fast food, kompakt disk, ilaç ve Xerox kopyaları satan iki ve üç katlı binaların bulunduğu, yıpranmış bir ticaret adasıdır. McPherson caddenin karşısını gösterip, "İşte orada, Gloria" dediğinde bir park yerine giriyorlardı. Bu Gloria. Ve bu da onun binası."

Gloria ince, kambur omuzlu bir kadındı, McPherson gibi baştan aşağı siyah giyinmişti; McPherson gibi o da bir muska takıyordu. Ama McPherson'ın o mükemmel, açık yüzü ve şeftali ve krem rengi teni varken, Gloria karanlık, doygun, yüzü bir tilkininki gibi kapalı ve ihtiyatlıydı.

Lucas, McPherson'a, "Burada bekle ya da gidip sandviç falan al," dedi. "Sana başka sorularımız da olabilir."

O ve Sloan trafiği yararak apartmanın kapısına doğru koştular. Gloria posta kutusunu kilitliyordu ve dışlerinin arasında yeşil bir elektrik faturası zarfı tutuyordu.

"Gloria?" Lucas dışarıdaydı.

Zarfı çıkardı ve onlara baktı. "Evet?" "Biz polis memuruyuz, biz..."

"Yardımanız gibi," diye bitirdi Sloan.

Gloria Crosby güzel olabilirdi ama değildi: dağınıktı, biraz kirliydi, yüzü asıktı. Onları isteksizce en üst kattaki dairesine götürdü. "Tez üzerinde çalışıyorum, temizlik yapmaya pek vaktim olmadı," dedi. Kapısını açtığı anda, daire domates çorbası ve tüy kokuyordu, tütün ve marihuana da vardı.

"Arada sırada biraz ot biçer misin?" Sloan neşeyle sordu.

"Yapmıyorum, hayır," dedi. Neredeyse yavaşlamış gibiydi. "Marihuana seni olduğundan daha aptal yapar. Bazı insanlar bunu seçiyor ve ben de 'Tamam' diyorum. Ama ben seçmiyorum."

"Burası biraz çimen kokuyor," dedi Sloan.

"Dün gece birkaç kişi ziyarete geldi ve sigara içtiler," dedi gayri ihtiyari. "Ben içmedim."

"Bunun yanlış olduğunu düşünmüyor musun?" Lucas sordu. "Hayır, ya sen?"

Lucas omuz silkti ve Sloan güldü. Sloan, "Yaklaşık iki ay önce burada beş kişilik bir grupta D amp;D oynadın. Zindan ustası bu adamdı. İsmine ihtiyacımız var." Kompozitin bir kopyasını ona uzattı.

Crosby broşürü aldı ve uzun süre baktı. Sonra alını kırıştı ve şöyle dedi: "Bu o adam değil ama kimden bahsettiğinizi biliyorum. Buna benziyor ama gözleri yanlış. Adı... David." Elini yanına bırakıp pencereye gitti ve sokağa bakıp alt dudağını çekti.

Lucas, "Ne..." dedi.

Onu susturmak için bir elini kaldırdı ve sokağa bakmaya devam etti. Bir süre sonra, "David... ELLERS. E-L-L-E-R-S. Tanrım, neredeyse unutuyordum. İlişkilerimden bahsediyorsun, ha?"

"Biliyor musun..."

"Oyunu nereden biliyorsun?" diye sordu onlara bakmak için dönerek. İlgileniyordu ama hiç telaşlanmamıştı: o kadar telaşlanmamıştı ki Lucas onun ilaç kullanıp kullanmadığını merak etti.

"Polis olmanın yanı sıra oyun ağındayım," dedi Lucas.

Kız parmağıyla onu işaret etti ve ilk canlanma titreşimiyle, "Davenport," dedi.

"Evet."

"Bilgisayarlara geçmeden önce çok kötü oyunlar yapmıştın," dedi.

"Bilgisayar oyunların berbat."

"Teşekkürler," dedi Lucas kuru bir sesle. "Bu adamın nerede yaşadığını biliyor musun?" "Manette hatununu kaçıran adam o mu?"

"Şey, bunu araştırıyoruz..."

"Bence yanlış ağaca havlıyorsunuz," dedi. "David Connecticut'lıydı ve Kaliforniya'ya gidiyordu."

"Onu oldukça iyi tanıdığın izlenimine kapıldım," dedi Lucas.

Kadın içini çekip bir sandalyeye çöktü. "Burada bir hafta kaldı ve beni her gün becerdi ama sadece o bir h a f t a buradaydı."

"Ne tür bir arabası vardı?" Lucas sordu.

Kadın homurdandı ve yüzünde gülümseme ya da yüz buruşturma olabilecek bir ifade belirdi. "Kaliforniya'ya giden gezgin bir oyuncu mu? Ne yapıyorsun?"

Sence?"

Lucas bir dakika düşündü ve sonra, "Bir Harley," dedi.

"Kesinlikle," dedi Gloria. "Bir Harley-Davidson sportster. Beni dolandırmaya çalıştı: Beni de yanında götürmek istediğini ama softtail'e geçmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Aldığı zaman beni almasını söyledim."

David Ellers hakkında çok az detaya sahipti: Onunla bir McDonald's'ta tanışmıştı ve orada bazı insanlarla MYST oyunu hakkında tartışıyordu. Kalacak bir yeri yoktu ve iyi birine benziyordu, bu yüzden ona kalmak isteyip istemediğini sordu. Kaldı, bir hafta boyunca.

"Gittiğini görmekten nefret ettim," dedi. "Yoğun biriydi."

Connecticut'lı olduğunu söyledi. "Sanırım ailesinin parası vardı, sigorta gibi bir şey. Hartford'luydu belki de."

"Sen ne düşünüyorsun?" Lucas sokağa geri döndüklerinde Sloan'a sordu. McPherson elindeki McDonald's poşetiyle çizburger yiyerek onlara doğru yürüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Sloan. "Eğer yalan söylüyorsa, bu işte iyiydi. Ama kulağa gerçekmiş gibi de gelmiyordu. Lanet olası dopingciler, bunu söylemek çok zor. Onlarda korkunun sınırı yok."

McPherson'ın yaptığı gibi arabaya vardılar; Lucas ve Sloan'a patates kızartması ikram etti ve Sloan biraz alınca biraz üzülmüş gibi göründü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Adamın buradan geçtiğini söyledi," dedi Lucas kısaca. "Adının David Ellers olduğunu, Connecticut'tan geldiğini ve Batı Yakası'na gitmek üzere yola çıktığını söyledi."

McPherson çizburgerinden büyük bir ısırık almıştı ama bir an çiğnemeyi bıraktı, sonra arabanın camından dışarı baktı, Lucas'a başını salladı, çiğnemeyi bitirdi, yutkundu, dudaklarını yaladı ve "Tanrım, sen Connecticut deyince aklıma geldi. Bu adama arkadaşım David'i tanıyıp tanımadığını sordum çünkü ikisi de aynı kasabadan geliyordu. Wayzata. Ama o özel bir okula gittiğini ve onu tanımadığını söyledi."

"Wayzata mı?" Sloan sordu.

"Oldukça eminim," dedi.

"Gloria adının David olduğunu söyledi," dedi Lucas.

McPherson başını salladı. "Değildi. Bunu hatırlamam gerekirdi, yani aynı kasabadan ve aynı yaşta iki David."

Sloan içini çekti ve Lucas'a baktı. "Tanrım, bugünlerde gençlerin bize yalan söylemesi ne kadar utanç verici."

"Ve yaşlılar," dedi Lucas. "Ve orta yaşlılar." McPherson'a, "Hadi. Bakalım seni hatırlayacak mı ve bu adamın adını hatırlamasına yardımcı olacak mı?"

McPherson, "Tanrım, polislerle birlikte görünmekten nefret ediyorum," dedi.

"Wisconsin'de sana bunu mu öğrettiler?" Arabadan indiklerinde Sloan sordu.

"Hayır. Bana kaybolursam bir polise sormam gerektiğini öğrettiler. Ben de buraya, üniversiteye geldim, kayboldum ve bir polise sordum. Beni eve götürmek istedi. Yani onunla birlikte."

"St. Paul polisi olmalı," dedi Lucas. "Hadi, gidelim."

Merdivenleri tekrar çıktılar ama Gloria'nın kapısını çaldıklarında cevap veren olmadı. "Başka bir daireyi ziyaret ediyor olabilirler," dedi Sloan. Ama öyle hissetmiyordu. Bina sessizdi, hiçbir şey hareket etmiyordu.

Lucas koridorun sonuna kadar yürüdü ve bir pencereden dışarı baktı: "Yangın merdiveni," dedi. Binanın yan tarafında eski, demir bir yangın merdiveni asılıydı. Üstündeki pencereyi kontrol etti ve pencere kolayca açıldı. "Pencere içeriden kilitlenmiyor. Arkadan aşağı iniyor."

Dışarı eğildi: hiçbir şey kımıldamadı. Sloan, "Kaçıyor," dedi.

Lucas, "Ve onu tanıyor, sen o tarafa git," dedi.

Sloan merdivenlere doğru koşarken Lucas pencereden çıkıp yangın merdiveninden aşağı indi. En alt katın tepesinde, bir karşı ağırlığın merdivenleri apartmanla yan bina arasındaki dar bir geçide indirmesini beklemek zorunda kaldı. Geçit molozlar, havaya uçmuş kâğıtlar, birkaç tahta, eğilmiş ve paslanmış bir emlak tabelası ve şarap şişeleriyle doluydu. Lucas bir yandan caddeye, diğer yandan da binaların arkasından geçen sokağa baktı. Eğer sokağa çıkmış olsaydı, onu görmeleri gerekirdi. Diğer yöne, ara sokağa doğru koştu, kurumuş köpeğin üzerinden yüksek adımlarla geçti.

bok ve kedi kumuna benzeyen diz boyu bir yığın vardı. Sokağın hemen aşağısında, penceresi olan bir pizza dükkânının arka kapısı vardı. Pencerenin arkasında bir çocuk paslanmaz çelik lavabodaki bulaşıkları yıkıyordu. Lucas kapıya gitti ve iterek içeri girdi: Bir kadın tezgâha yaslanmış, sigara içiyordu ve çocuk başını kaldırıp baktı. "Hey," dedi doğrulurken. "Bunu yapmaman gerekiyor..."

"Ben bir polisim," dedi Lucas. "İçinizden biri sokağın karşısındaki binanın arkasındaki yangın merdiveninden inen bir kadın gördü mü? Beş, altı dakika önce?"

Kadın ve bulaşıkçı birbirlerine baktıktan sonra bulaşıkçı, "Sanırım. Sıksa, siyah giyimli?"

"Bu o," dedi Lucas. "Nereye gittiğini gördün mü?" "Şu tarafa doğru yürüdü..." Bulaşıkçı işaret etti.

"Acelesi var mıydı?"

"Evet. Bir çeşit sıçradı ve çamaşır torbası gibi bir şey taşıyordu. Köşeyi döndü. Ne yaptı?"

Lucas cevap vermeden ayrıldı, köşeye doğru koştu. Kimsenin beklemediği bir otobüs durağı vardı. Caddeyi koşarak geçip bir fırına girdi, rozetini gösterip telefonu kullanmak istedi: un gibi olmuş şişman bir adam onu arka tarafa götürdü ve bir duvar telefonunu işaret etti. Lucas Merkez'i aradı: "Otobüste olabilir ya da bir yere yürüyor olabilir. Yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, soluk benizli, tamamen siyah giyinmiş, muhtemelen acelesi olan ve muhtemelen bir tür çanta taşıyan bir kadın arıyoruz. Belki bir çuval. Arabanın ruhsatını kontrol edin ve onu çıkarın."

Sokağa döndüğünde iki tarafa da baktı: siyah giyinmiş üç ya da dört kadın görebiliyordu. Biri Crosby olabilirdi ama karşıdan karşıya geçmek için döndüğünde arkasından koşan Lucas onun olmadığını gördü. Yanından bir polis geçti: iki adam pencereden dışarı bakıyordu. Lucas arkasına döndü: her yerde öğrenciler vardı.

Birçoğu siyahlar içindeydi.

Lucas dairenin ön kapısına doğru yürüdü. Sloan köşeyi döndü ve sokağın diğer ucundan ona doğru yürüdü. Sloan başını salladı, şapkasını çıkardı, saçlarını düzeltti ve "Hiçbir şey görmedim," dedi.

"Kahretsin, burası da lanet olası oyun dükkânı gibi. Bu kadar yaklaşmıştık," dedi Lucas, başparmağıyla işaret parmağı arasındaki bir santimi göstererek. Başını kaldırıp binaya baktı. "Bakalım bir yönetici var mı?"

Camlı bir bina rehberi 3A'da bir yönetici olduğunu gösteriyordu; karısı onları bodruma gönderdi ve orada onu bir kutu uçurtma yaparken buldular.

Lucas sorunu açıkladı ve "Anahtarınız var mı?" diye sordu. "Elbette." Müdürün kalın bir Alman aksanı vardı. Lucas'a anahtarı verdi.

Kutu uçurtmayı son bir kez düzeltti, balsa ağacından bir eklemi kelepçeyle sıktı ve "Gum dis vay" dedi. Arama emrinden bahsetmedi.

McPherson koridorda Gloria'nın odasının dışında bekliyordu.

"Taksiye binebilir misin?" Lucas sordu.

"Şey..."

"Al sana yirmi dolar; taksi parasını karşılar ve sana yemek ısmarlar," dedi ve hesabı uzattı. "Ve teşekkürler. Aklınıza bir şey gelirse..."

"Numaranız bende var," diye başını salladı.

Yönetici onları Gloria'nın dairesine aldı. Hızlıca bir göz gezdirdiler: Lucas'ı rahatsız eden bir şey vardı, bir şey görmüştü ama ne olduğunu bilmiyordu. Gözünün algıladığı bir şey. Ama ne zaman? Crosby'yle konuşurken mi? Hayır. Şimdi... etrafına bakındı, aklına bir şey gelmedi. Yaşlanıyorum, diye düşündü.

"Onun arkadaşlarından birini tanıyor musun?" Lucas pek umutlu olmadan müdüre sordu.

Alman, Fransızlara özgü bir omuz silkme hareketiyle, "Ben tanımıyorum," dedi.

Yönetici arkalarından gelirken binadaki bütün kapıları çaldılar. Dairelerinde çok az insan vardı ve kimse onu görmemişti. İki devriye polisi geldi ve Lucas, "Yöneticiyle gidin. Yasal erişimi var, yani arama iznine ihtiyacınız yok. Her bir daireyi kontrol edin. Hiçbir şeyi karıştırmayın, sadece kızı kontrol edin." Onlar uzaklaşırken, "Yatakların altına bakın," diye seslendi ve polislerden biri sinirli bir sesle, "Tamam, şef," dedi.

Lucas kaşlarını çatarak Sloan'a döndü ve, "Bulabildiğin en iyi resmi bul, ofise geri götür ve dışarı çıkar. Rose Marie'ye söyle basına dağıtsın."

"Ne yapıyorsun?" Sloan sordu.

Lucas etrafına bakındı. "Burayı paramparça edeceğim, bakalım ne görebileceğim. Oh. Telefon şirketini kontrol etmesi için birini bul, bakalım az önce bir arama yapmış mı."

"Pekâlâ. Belki de bir arama emri çıkartmalıyım." "Evet, evet, evet."

Sloan aramaya başlarken Lucas da daireyi bir kez daha gözden geçirdi. Dairenin sadece üç odası vardı; bir ucunda küçük bir mutfak olan oturma odası, küçük bir banyo ve küçük bir yatak odası.

Muhtemelen Salvation Army mağazasından alınmış, hırpalanmış bir büro yatak odasının bir duvarına yaslanmıştı. Birkaç çekmece açık duruyordu. İlk görüşme sırasında yatak odasında dans etmişti ve çekmecelerin açık olduğunu hatırlamıyordu: Demek ki kadın birkaç giysi almıştı. Yatağı kaldırıp altına baktı. Hiçbir şey yoktu. Çekmeceleri yatağın üzerine fırlattı. Hiçbir şey yoktu. Ayakkabılarını dolaptan çıkardı, kıyafetlerini yokladı. Hiçbir şey yoktu.

Mutfağa geri döndü, buzdolabına baktı, buz kalıplarını çıkardı. Telefonun ulaşabileceği her kağıt parçasını kontrol etti. On dakika içinde, çoğu önemsiz posta zarflarının arkasına karalanmış, birkaçı da telefon rehberinde bulunan bir düzine telefon numarası buldu. Santralleri kontrol etti: hiçbirisi Eagan'da, Apple Valley'de ya da o tarafta değildi. Telefon rehberini zarflarla birlikte tezgâhın üzerine yığdı ve Sloan'a bahsetti.

Sonra banyoya gitti ve ecza dolabına baktı. En üst rafta satranç taşları gibi dizilmiş bir düzine kahverengi hap şişesi vardı. "Tuhaf ilaçları var," diye seslendi Lucas Sloan'a. "Onları nereden aldığını ve ne için olduklarını öğrenelim. Birine yerel eczaneleri ve belki de U kliniğini kontrol ettir. Bu ciddi bir şeye benziyor, o yüzden daha fazlasına ihtiyacı olabilir."

"Tamam," diye karşılık verdi Sloan. Lucas küçük bir çamaşır dolabının kapısını açtı -kadınlar çamaşır dolaplarına, buzdolaplarına ve büro çekmecelerine bir şeyler sakarlardı. İşe yarar bir şey bulamadı.

Sloan başını içeri uzattı. "Fotoğraf makinelerini sevmezdi," dedi. Lucas'a bir avuç Polaroid ve birkaç baskı gösterdi. Her zaman siyahlar içindeydi, neredeyse her zaman yalnızdı, bir şeye karşı duruyordu. Baskılardaki diğer birkaç kişi kadındı.

"Öyleyse hepsini çıkar," dedi Lucas kısaca. Bir çekmeceyi çarparak kapattı ve içeriden cam kırılma sesi duyuldu.

"Pekâlâ," dedi Sloan. Sonra da: "Sakin ol, dostum. Onu er ya da geç yakalayacağız. Çok korkuyorsun."

"Onu tanıyor, lanet olsun," dedi Lucas. Döndü ve banyo duvarını tekmeledi, ayakkabısının burnu alçıpanı kırdı. İkisi de durup bir saniye boyunca deliğe baktılar. Sonra Lucas, "Orospu çocuğunun kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyor ve biz de gitmesine izin veriyoruz," dedi.

BÖLÜM 17

Anderson, Gloria Crosby'nin izini eyalet kayıtlarında sürdürdü; tam yaşını öğrenmek için ehliyetinden başladı, sonra ulusal suç bilgisayarlarına girdi - iki kez Walgreen's eczanelerinden hırsızlık yapmaktan hüküm giymişti - ve mahkeme kayıtları aracılığıyla akıl sağlığı sistemine girdi. Crosby gençliğinden beri tedavi programlarına ve hastanelere girip çıkmıştı; ev adresi St. Paul'ün kuzeyinde bir banliyö odası olan North Oaks olarak listelenmişti.

"Oraya birkaç kişi göndermeliyiz," dedi Anderson, ofisin kapısından içeri eğilerek.

"Kitap okumak dışında hiçbir şey yapmıyorum," dedi Lucas, ayaklarını masasının çekmecesinden çıkararak. "Sloan hâlâ etrafta dolaşıyor mu?"

"Cinayet Masası'nda kahve içiyordu."

Lucas'ın Porsche'sini aldılar, Sloan arabayı sert bir şekilde kullanıyordu. Lucas, "Umarım Gloria adamımızı kızdırmaz. Eğer insanların bildiğini hissederse..."

Sloan, vites yükseltip Porsche'yi North Oaks girişinden geçirirken homurdanarak, "Gloria'nın yerinde olsaydım çok dikkatli olurum. Çok dikkatli." Adres geldi, büyük evlerin arasında yersiz görünen küçük bir kızılağaç evdi. Ev alçak bir binanın içine yerleştirilmişti ve avluyu çitlerle çevriliydi. Sloan, "Araba yoluna mı koyalım?" diye sordu.

"Evet. Ben arka tarafı
alacağım." "Tabii."

Sloan gıcırdayarak garaj yoluna girdi, frene bastı ve Lucas evin yan tarafına doğru ilerlerken dışarı çıktılar. Bahçenin açık kısımlarındaki çimler iyice yanmıştı, gerçi yaz özellikle sıcak ya da kuru geçmemişti. Gölge yerlerde ise uzun ve düzensizdi, bakımsızdı.

Sloan ön kapıya doğru yürüdü, perdeleri çekilmiş resimli bir pencerenin önünden geçti, durdu, perdelerdeki bir aralıktan baktı, kimseyi görmedi ve zili çaldı.

Marilyn Crosby zayıf, kır saçlı, kambur, şüpheli, yüzü endişeyle kaplı bir kadındı. Kapıda durmuş, bir eliyle ev ceketini boğazından kavramıştı. "Geçen bahardan beri onu görmedim ya da ondan haber almadım. Para istedi. Ona yetmiş beş dolar verdim; ama artık yakın değiliz."

"Konuşmamız gerek," dedi Sloan, alçak sesle ve rahatlayarak. "Manette'i kaçıran adamla ilişkisi olabilir. Onun hakkında olabildiğince çok şey bilmemiz gerekiyor - arkadaşlarının kimler olduğunu."

"Şey..." İsteksizdi ama sonunda kapıyı iterek açtı ve geri adım attı. Sloan da onu takip etti.

"Burada değil, değil mi?" Sloan sordu.

"Hayır. Tabii ki değil." Crosby kaşlarını çattı. "Polise yalan söylemem."

Sloan ona baktı, başını salladı. "Pekâlâ. Arka kapınız nerede?"

"Şuradan, mutfaktan... Ne?"

Sloan eski kahve telvesi ve ekşimiş patates kokan mutfağa doğru yürüdü ve arka kapıyı iterek açtı.

"Lucas... evet, hadi."

"Etrafımı mı sardın?" Crosby gücenmiş görünüyordu.

"Kızını gerçekten bulmamız gerekiyor," dedi Sloan. Lucas içeri girdi ve Sloan, "O zaman konuşalım. Kocanız evde mi?"

"O öldü," dedi Crosby. Arkasını dönüp eve doğru yürüdü, Sloan ve Lucas da peşinden. Onları tüylü halısı ve çekilmiş perdeleriyle karanlık bir oturma odasına götürdü. Televizyon Çarkıfelek'e ayarlanmıştı. Köşedeki masanın üzerindeki lambanın yanında yeşil bir şarap şişesi duruyordu. Crosby aşırı doldurulmuş bir sandalyeye çöktü ve ayaklarını yukarı çekti.

"Dışarıda bir elma ağacının dalını kesiyordu, başı döndü ve böyle gitti." Parmaklarını şıklattı. "Yetmiş bin dolarlık sigortası vardı. Hepsi bu kadardı. Elli yedi yaşına kadar onun emekli maaşını alamam."

"Bu bir trajedi," dedi Sloan.

"Üç yıl önce geçen ay öyleydi," dedi kadın, romatizmalı gözlerle Sloan'a bakarak. "Bana son sözleri ne oldu biliyor musun? 'Evlad, kendimi bok gibi hissediyorum' dedi. Bu nasıl bir son söz?"

"Dürüstçe," diye mırıldandı Lucas.

"Ne?" Kadın ona baktı, şüphesi yüzeye çıkmıştı. Sloan, Crosby'nin yüzünü göremeyeceği şekilde döndü ve gözlerini devirdi. Lucas onun oyununu bozuyordu.

"Bu adamı gördün mü? Buraya geldiğinde daha genç olabilir," dedi Sloan ve tekrar Marilyn Crosby'ye döndü. Kompozit çizimi ona uzattı. Kadın bir süre inceledi ve sonra, "Belki. Oh, geçen kış, belki, bir kez gelmiş olabilir. Ama saçları farklıydı."

"Yanlarında başka biri var mıydı?"

"Hayır, sadece ikisi," dedi kompoziti geri uzatırken. "Sadece bir dakikalığına buradaydılar. Yine de iri bir adamdı. Biraz kaba görünüşlü, dövüşebilecek gibi. Gloria'nın genelde geri döndüğü türden değil."

"Nasıl bir tipti?"

"Çoğunlukla serseriler," dedi Crosby kesin bir ifadeyle. "Hiçbir şey yapmayan işe yaramazlar." Sonra gizlice Sloan'a döndü: "Gloria'nın deli olduğunu biliyorsun. Bunu babasının ailesinden almış. Ailede çok sayıda deli insan var, tabii ben bunu çok geç olana kadar bilmiyordum."

"Bütün arkadaşlarının isimlerine ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Başvurabileceği arkadaşları ya da akrabaları. Herhangi birinin. Doktorlar."

"Öyle bir şey bilmiyorum. Bir doktor tanıyorum."

Lucas, "Tutuklamayı sağlayacak bilgi için bir ödül var," dedi. "Elli bin dolar."

"Gerçekten mi?" Marilyn Crosby'nin yüzü aydınlandı. "Gidip burada bıraktığı eşyaları alabilirim. Ya da belki yukarı gelip odasına bakmak istersin. Ne aradığınızı benden daha iyi bilirsiniz."

"Bu iyi olur," dedi Sloan.

Gloria Crosby'nin yatak odası, bir duvarında penceresi, bir yatağı, çam ağacından küçük bir çalışma masası ve ona uygun bir şifonyeri olan on bir ayak karelik bir odacıktı. Şifonyer boştu ama masa okul kâğıtları, müzik kasetleri, lastik bantlar, kırık kalemler, boya kalemleri, rock 'n' roll konser rozetleri, çizimler, takvimler, raptiyelerle doluydu.

"Her zamanki şeyler," dedi Sloan. Hepsini gözden geçirdi. Lucas birkaç dakika yardım ettikten sonra Marilyn Crosby'yi mutfakta şarap şişesinden bir şeyler içerken buldu ve Gloria'nın son doktorunun adını öğrendi. İsme telefon rehberinden baktı, adresi not etti ve üniversitede ortaya çıkardıkları hastalarla ilgili telefon çalışmaları yapan Sherrill'i aradı. "Ne bulabilirsen," dedi Lucas.

Yatak odasına döndüğünde Gloria Crosby'nin yatağına uzandı; dar, sarkık, tek genişlikte ve on beş santim kadar kısa bir yataktı bu. Yatağın karşısındaki duvarda bir Bay Mutlu Diş posterı asılıydı. "Merhaba! Ben Gloria!" karikatürize edilmiş azı dişinin üzerine özenle blok harflerle yazılmıştı. Azı dişi, enfekte olmuş bir diş eti olabilecek kırmızı bir çizgi üzerinde kök dansı yapıyordu.

"Şimdiye kadar üç isim," dedi Sloan, masanın üzerindeki ıvır zıvır yığınının başını sallayarak. Yarısına kadar gelmişti. "Liseden."

"Eczanede daha iyi bir şansımız var. Er ya da geç oraya girmesi gerekecek," dedi Lucas. Doğrulup oturdu. "Hastanede yattığı yerleri kontrol etmeli ve onunla çakışan hastaların isimlerini alıp Manette'in hasta listesiyle karşılaştırmalıyız."

"Anderson bunu zaten yapıyor," dedi Sloan.

"Öyle mi?" Lucas yatağına uzandı ve gözlerini kapattı. Bir dakika sonra Sloan, "Kestiriyor musun?" diye sordu.

"Düşünüyorum," dedi

Lucas. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence zamanımızı boşa harcıyoruz, Sloan." "Yapacak başka ne var ki?"

"Bilmiyorum."

Onlar ayrılırken Marilyn Crosby mutfak kapısına doğru eğildi. Elinde su gibi görünen ama şarap gibi yudumladığı on iki onsluk bir bardak vardı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır."

"Eğer kızım iletişime geçerse, yani daha fazla para ya da başka bir şey isterse ve ben de sizi onunla iletişime geçirirsem, ödülü kim alacak?"

"Eğer bizimle temasa geçerse ve biz de ondan bilgi alırsak, ödülü siz alırsınız," dedi Lucas. "Kim olduğunu bildiğini biliyoruz. Tek yapmamız gereken ona sormak."

"Size hemen ulaşabileceğim bir numara bırakın," dedi Marilyn Crosby. Bardağından bir yudum aldı. "Eğer ararsa, sizinle temasa geçeceğim. Kendi iyiliği için."

"Tamam," dedi Lucas.

Sloan tekrar direksiyona geçti ve Lucas yolcu koltuğuna yığılıp ağaçlık çimenliklerin yanından geçip kapıya doğru ilerlerken camdan dışarı baktı.

"Dinle," dedi sonunda, "yeni halkla ilişkiler kıızıyla tanıştın mı? Onunla sadece birkaç kez konuştum."

"Evet, tanıştım," dedi Sloan.

"Düzgün biri mi?"

Sloan omuz silkti. "Fena değil. Neden?"

"Şirketim hakkında bir hikâye yazdırmak istiyorum ama bunu gidip birinden istemek istemiyorum. Halkla ilişkilerdeki hatuna bu fikri anlattırmak ve televizyoncuların bana gelmesini sağlamak istiyorum."

Sloan şüpheyle, "Bilmiyorum, bu özel bir iş. Ne düşünüyorsun?"

"Bu adam, her kimse, oldukça zeki biri, değil mi?"

"Doğru."

"Ve bilgisayar oyunları oynuyor. Bilgisayar manyağı olduğuna bahse girerim. Erkek oyuncuların yüzde doksanı öyledir," dedi Lucas. Gözlerini pencereden dışarı dikmiş, programcı Ice'ı düşünüyordu. "Kız arkadaşı bilgisayar oyunlarını biliyor, çünkü berbat olduklarını söyledi. Merak ediyorum da, televizyonda ve gazetelerde benim bilgisayarlıların bu pisliğe nasıl karşı oyun oynadıklarına dair haberler çıksa, acaba bir göz atar mıydı? Bilirsin, binayı gezer. Onunla gerçekten... ilerici görünümlü bir kadın konuşsa nasıl olur?"

"Kulağa biraz zayıf geliyor," dedi Sloan. "O radyo şakasından sonra şüphelenecektir. Ama olabilir."

"Halkla ilişkilerdeki hatunla konuşacağım," dedi Lucas. "Bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyiz."

"Ona piliç deme, ha? Bu şekilde konuştuğunda beni sinirlendiriyorsun. Çantasında konserve açacağı taşıyor," dedi Sloan.

"Tamam."

Sloan trafikte arabayı çok hızlı sürüyordu ve Lucas başını arkaya yatırdığında radyoyu açtı, bir country istasyonuydu ve Lucas, "Kafam pamukla dolmuş gibi hissediyorum," diyene kadar Hank Williams, Jr. dinlediler.

"Ne?"

"İçinden hiçbir şey geçmiyor." Eliyle oynuyordu ve aşağı bakınca Sloan'ın gördüğü anda başparmağındaki yüzüğü gördü.

"Ona soracak mısın, yoksa ne?"

"Eve her gittiğimde uyuyor oluyor," dedi Lucas. "Kalktığımda gitmiş oluyor."

"Sen bir polissin; bu işler böyle yürür. O bunu bilecek kadar zeki," dedi Sloan. "En azından vardiyalı çalışmıyorsun."

"Evet, sadece bu lanet dava," dedi Lucas, yüzüğü ön cama doğru tutup kayanın içinden bakarak. "Bu davadan sonra bir çeşit programa geri dönebiliriz."

Lucas bu fikri şefle görüştüktan sonra basın irtibat görevlisi Anita Segundo'yla konuştu.

Lucas, "Onlara bunun saçmalık olduğunu ve fidyecinin yakalanmasına yardım ettiklerini mi söylemeliyiz, yoksa sadece hikâyeyi mi anlatmalıyız, bilmiyorum," dedi.

Segundo, "Onlara sadece hikâyeyi anlatmak dürüstçe olmaz ama ben olsam böyle yapardım," dedi. Koyu renk saçlı, pürüzsüz, zeytin tenli ve iri siyah gözlüydü. Hafif bir Batı Teksas aksanıyla konuşuyor, kelimelerini bir televizyon kovboyu gibi ısırarak söylüyordu.

"Bunu ne kadar çabuk halledebiliriz?" Lucas sordu.

"Televizyon kanallarına neyin iyi bir hikâye olacağını söyleyebilirim ve onlar da hemen üzerine atlarlar. Manette'le ilgili her şey ilgi çeker. Tabii ki, televizyon bunu yaparsa gazeteler de ısırır."

"Bana bir saat ver," dedi Lucas. "Sonra da gönder."

Lucas, Barry Hunt'ı satışçılarla bir arada buldu, onu dışarı çıkardı ve hikâye fikrini özetledi. Hunt on beş saniye düşündükten sonra başını salladı. "Etrafta koruma için yeterince polis olduğu sürece bir dezavantaj görmüyorum."

"Polisler yanınızda olacak. Ama dezavantajı şu ki, işe yaramayabilir," dedi Lucas.

"Demek istediğim bu değildi," dedi Hunt. "Demek istediğim, bizim için bir dezavantajı yok. Adamı yakalasak da yakalamasak da, hikayeleri -video ve baskı- halkla ilişkilerimizde kullanabiliriz. Bilirsiniz işte, azılı bir fındık kaçıranın izini sürüyoruz falan filan."

"Ah." Lucas başını kaşıdı. Adamı böyle düşünmesi için işe almıştı. "Evet. Dinle o zaman, televizyondakilere sunumu Ice'in yapmasını istiyorum."

Hunt bir süre onu inceledikten sonra, "Beklediğimden biraz daha derine iniyorsun. Ama haklısın - eğer korumamız varsa."

Programcılar bu fikrin harika olduğunu düşündüler: Hunt hikayenin sunumunu kendisinin yapacağını söylediğinde Ice neredeyse hop oturup hop kalktı. Bu fikir onun mizah anlayışına uyuyordu.

"Dinleyin çocuklar," dedi Lucas endişeyle, "eğer onları çok zorlarsanız, anlarlar. O zaman bizi mahvederler, çünkü basın kıçlarının çekilmesinden hoşlanmaz. Daha da kötüsü, bu adam, bu pislik, biliyor olabilir. O aptal değil. Düzgün oynamalıyız: ya da çoğunlukla düzgün. İyi görünmeliyiz. Yani, bilirsin, yapmamaya çalışalım..." Sözüünü yarıda kesti.

"Ne?" diye sordu biri.

"İneklik," dedi Lucas.

"Yapabileceğimiz bir şey var," dedi Ice, "etrafta dolaştırdığın o kompoziti alıp, onun nasıl görüldüğüne dair yüzlerce farklı varyasyon oluşturabiliriz. Bunu manzara programlarından biriyle bir saat içinde yapabiliriz. Sonra onları televizyonculara çağırabiliriz. Çok görsel olur..."

"Yap şunu," dedi Lucas parmağını ona doğru uzatarak. "Şimdi, düşünüyordum da -telefon konuşmasının izini sürerek onu yakalamaya çalıştığımızda..." FBI'nın cep telefonu yön bulma donanımını açıkladı. "Bu gerçekten yüksek teknoloji. İçinde bir şeyler olabileceğini düşündüm."

"Pekala, şuna ne dersiniz?" dedi başka bir programcı, her iki kulağının arkasında sarı kalem olan kısa kıvılcı saçlı bir adam. "Dakota County'nin bir haritasını tararız, 3 boyutlu bir şeyler yaparız, sonra helikopterlerin nerede olduğunu programlarız ve sinyal güçleri üzerinde bazı grafik bindirmeler yaparız, sanki sinyallerin haritanın neresinden geldiğini belirlemeye çalışıyormuşuz gibi..."

"Bunu yapabilir misin?" Lucas sordu. "Yani, gerçekten mi?"

Programcı omuz silkti: "Beni çok zorlar. Elimizde veri olsaydı belki. Ama ben daha çok televizyoncular için bir çizgi film yapmayı düşünüyordum."

"Tanrım, bunu görebiliyorum. Bütün ekranı kan kırmızısına boyardık," dedi Ice. Lucas'a baktı. "Harika görünürdü: her şeyi yerlerdi."

"Biz de bunu istiyoruz," dedi Lucas. "Sadece birkaç gün su tutması gerekiyor."

Resepsiyonist çalışma odasının kapısından içeri girdi, Hunt'ı aradı ve onu bir tezgâhın ucuna tünemiş halde gördü. "Barry? Kanal 3 telefonda. Bir haber yapmak istiyorlar."

Hunt tezgahın üzerinden atladı. "Ne kadar süreye ihtiyacınız var?"

Ice odaya baktı ve "Hazırlanmak ve her şeyi toparlamak için birkaç saate ihtiyacımız var" dedi.

"Yarın sabah yapabilir misiniz?"

"Sorun değil," dedi Ice.

"Mükemmel," dedi Lucas.

BÖLÜM 18

Şerifin arabası garaj yoluna girdiğinde Gloria Mail'in ön verandasına doğru yürüyordu. Gülümseyerek döndü ve bekledi. Polis yolcu koltuğundaki panoya bir şeyler yazdı, sonra arabadan indi, gülümsedi ve kibarca başını salladı.

"Hanımefendi? Ev sahibi siz misiniz?" "Evet? Bir sorun mu var?"

Polis memuru, "Şey, biz sadece buradaki evlerin mülkiyet kayıtlarını kontrol ediyoruz," dedi. "Siz..." Panosuna baktı ve bekledi.

"Gloria LaDoux," dedi Gloria. "Kocam Martin, ama henüz evde değil."

"Şehirde mi çalışıyor?"

"Evet." Hızlıca düşündü ve aklına gelen en sıkıcı işi seçti. "Mall of America'da mı? Brothers Shoes'da mı?"

Polis başıyla onayladı ve tahtaya bir işaret koydu. "Bu yol boyunca olağandışı bir şey gördünüz mü? Minibüste bir adam arıyoruz..."

Mail arabayı garaj yolunda gördüğünde evden yarım mil uzaktaydı, yolcu koltuğu yiyeceklerle doluydu.

Yolun kenarında durdu ve bir an için gözlerini kapattı. Arabayı tanıyordu, paslı kahverengi bir Chevy Cavalier. Araba Bob Something adında, at kuyruklu, burnunda hızması olan ve tırnaklarını hızlı hızlı yiyen bir adama aitti. Bob onun nerede yaşadığını bilmiyordu ama Gloria biliyordu ve Gloria ihtiyacı olduğunda Bob'un arabasını kullanıyordu.

Gloria.

Hastanede iyi bir bağlantıydı. Klinikte çalışıyordu. Sigara, bozuk para, şeker ve bazen birkaç ağrı kesici çalabiliyordu. Dışarıda baş belasıydı. Marty LaDoux olayında ona yardım etmiş, diş kayıtlarını değiştirmiş, John Mail'in hayat sigortasını tahsil etmişti.

nehirde bulundu. Sonra ilişkilerinden bahsetmeye başladı. Hiçbir zaman doğrudan bir tehditte bulunmamış olsa da, Martin LaDoux hakkında bildiklerinin onu özel kıldığını ima etmişti.

Adam bu konuda endişelenmişti. Hiçbir şey yapmamıştı, çünkü o da en az kendisi kadar bu işe bulaşmıştı ve bunu bilecek kadar zekiydi. Öte yandan, içinden hoşuna gitmişti. Ona içerideyken kendini güvende hissettiğini söylemişti.

Ve konuşmayı seviyordu.

Manette'in kaçırılmasını çözdüyse, bunun peşini bırakmayacaktı. Eninde sonunda birine anlatacaktı. Gloria her zaman terapideydi. Sorunları hakkında konuşmaya, başka birinin onları analiz etmesini dinlemeye asla doyamazdı.

Kahretsin. Gloria...

Mail minibüsü banketten çekti ve eve doğru yola çıktı.

Gloria Crosby kendini genişlemiş hissediyordu. Haftalardır kendini bir kutunun içinde yaşıyormuş gibi hissediyordu. Bir şeylerin olmasını, bir yönün ortaya çıkmasını beklerken her gün bir diğerine benziyordu. Şimdi gerçekleşiyordu. John'un elinde Andi Manette ve çocuklar vardı, bundan emindi: ve Manette'in parasına ulaşmak için bir planı olmalıydı. Parayı aldıklarında, gitmek zorunda kalacaklardı. Belki güneye giderlerdi. Zekiydi, fikirleri vardı ama ayrıntılarda iyi değildi. Martin LaDoux'da olduğu gibi detay işlerini o halledebilirdi.

Martin LaDoux bir robo-geek'ti, kötünün de kötüsü, herkesten korkan, her şeye alerjisi olan, onu bütün gece ayakta tutup onunla konuşan Diğerleri tarafından doldurulmuştu. Martin'i zihninde, elinde bir mendille Rudolph kırmızısı burnunu ovuşturan, gözleri sulanırken gülümsemeye çalışan uzun boylu, zayıf, sivilceli bir genç olarak canlandırıyorlardı...

Devlet hepsini hastaneden çıkarıp, normal oldukları varsayımıyla gülünç bir jest yaparak onlara hem sağlık hem de hayat sigortası ve bir rehabilitasyon merkezinde yer verene kadar hiçbir işe yaramadı. Hayat sigortası Martin LaDoux'nun sonunu getirmişti.

Gloria Mail'in verandasında oturmuş, hiç de sabırsızlanmadan bekliyordu. Ev kilitliydi ama John etraftaydı.

Ön pencereden, oturma odasındaki televizyon tepsisinde duran mikrodalga yemeğin parçalarını görebiliyordu.

Asıl soru, Manette ve çocukları nerede tuttuğuydu. Ev boş gibiydi. İçeride yaşayan hiçbir şey yoktu. Gloria'nın kalbine bir huzursuzluk tüyü dokundu. Onlardan çoktan kurtulmuş olabilir miydi?

Hayır. John ve Manette'i biliyordu. Onu bir süre daha tutacaktı, bundan emindi.

Gloria ön basamaklarda oturmuş, bir çim sapını çiğniyordu. Mail minibüsü bahçeye çektiğinde ayağa kalktı -siyahlar içinde, kötü cadının çırağı gibi görünüyordu- ve onu karşılamak için aşağı indi.

"John," dedi. Yüzü soluk, yumuşak, kapalı bir yüz, kurumsal bir yüzdü. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi kısaca. "Neler oluyor?"

"Nasıl olduğunu görmek için geldim. Biran var mı?"

Bir an için ona baktı ve yüzü bilgi ve beklentiyle parladı. O biliyordu. Soruyu başıyla onayladı. "Evet, tabii. İçeri gel."

Kadın onu içeri kadar takip etti, etrafına bakındı. "Aynı eski yer," dedi. Bilgisayar koltuğuna oturdu ve bilgisayar monitörlerinin kör gözlerine baktı. "Yenilerini aldım," dedi. "Yeni oyun var mı?"

"Oyun oynamayı bıraktım," dedi.

Buzdolabından iki bira aldı ve birini kadına uzattı, kadın üstünü çevirerek onu izledi.

"Bir Davenport oyununuz var," dedi kadın ve bir yazılım kutusu aldı. İçinde bir broşür ve üç gevşek disk vardı.

"Evet." Birasından bir yudum aldı. "Başın nasıl?" diye sordu.

"İyiyim." Oyun broşürünü karıştırdı.

"Hâlâ ilaçlarını alıyor musun?"

"Ehh, bazen." Kaşlarını çattı. "Ama onları evimde bıraktım."

"Öyle mi?"

"Evet. Oraya geri dönebileceğimi sanmıyorum." Bunu alay etmek için söylemişti. Neden olmadığını sormasını istedi. Broşürü geri fırlattı

yazılım kutusunu açtı ve ona baktı.

"Neden?"

"Polisler oradaydı," dedi. Şişeden bir yudum aldı, gözlerini ona dikti.
"Seni arıyorlardı."

"Beni mi?"

"Evet. Ellerin de bir resim vardı. Seni tanıdığımı onlara kim söyledi bilmiyorum ama biliyorlardı. Onları oyalamayı başardım ve oradan sıvıştım."

"Tanrım, emin misin? Takip etmediklerinden..." Ön pencereye baktı, yarı yarıya ekip arabası bekliyordu.

"Evet. Aptaldılar; kolay oldu. Hey, onlardan birinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Davenport."

Başını salladı. "Evet."

"Lanet olsun, Gloria."

"Bir otobüse atladım, sekiz blok gittim, indim, Janis'in apartmanına doğru yürüdüm ve Bob'un evine giden yolu kullandım, Bob'dan arabanın anahtarını ödünç aldım..."

"Ona beni görmeye geleceğini söyledin mi?"

"Hayır." Kendisiyle gurur duyuyordu. "Ona bazı okul eşyalarını eve getirmem gerektiğini söyledim. Her neyse, anahtarı aldım, otoparka indim ve arabasını aldım. Ben ayrıldığımda etrafta kimse yoktu."

Konuşurken onu izledi ve bitirdiğinde başını salladı. "Pekâlâ. Polislerle bazı sorunlar yaşıyorum."

"Biliyorum," dedi kadın. Ve sürpriz bir şekilde ağzından kaçırıldı:
"Onlar da buradaydı."

"Burada mı?" Şimdi endişelenmişti.

"Ben buraya geldikten hemen sonra bir polis geldi, bütün çiftlik evlerini kontrol ediyorlar. Karın olduğumu ve burada birlikte yaşadığınızı söyledikten sonra pek ilgilendiğini sanmıyorum."

Mail bir an ona baktı ve sonra, "Öyle yaptınız," dedi.

"Söyledim," dedi. "Ve o da gitti."

"Pekâlâ," dedi Mail, sesi düzdü.

Kadın elbisesinin eteklerini tuttu ve garip bir şekilde karga gibi sallanarak sahte bir reverans yaptı. "Manette hanımefendiyi ve çocuklarını aldınız."

Adam bu kelliğin karşısında şaşkına dönmüştü. Kendini toparlamaya çalıştı: "Ne?"

"Hadi ama John," dedi kadın. "Bu Gloria. Bana yalan söyleyemezsin.

Nereden aldın onları?" "Gloria..."

Ama o başını sallıyordu. "On beş bin kişiyi indirmiştik, hatırladın mı?" "Evet."

"Bu çok hoştu," dedi. "Manette'den alacağını tahsil etmene yardım etmek isterim... eğer izin verirsen."

"Tanrım." Adam ona baktı ve başını kaşdı.

"Onları görebilir miyim? Yani, başıma bir çorap falan geçirebilir misin? Yüzünü falan görmediklerini varsayıyorum."

"Gloria, bu parayla ilgili değil," dedi Mail. "Bu onun eski günlerde bana yaptıklarıyla ilgili."

Bu onu durdurdu. "Ah" dedi. Sonra: "Ona ne yapıyorsun?"

Mail on saniye düşündü, sonra "Ben ne istersem" dedi.

"Tanrım," dedi Gloria. "Bu çok"-sandalyede kıpırdandı-"temiz."

Mail şimdi gülümsedi ve "Hadi. Sana göstereyim."

Arka kapıdan çıkarken Gloria, "Bana onu düşünmeyi bıraktığını söylemiştin," dedi.

"Yeniden başladım," dedi

Mail. "Nasıl oldu?"

Mail cevap vermemeyi düşündü ama Gloria içeride onunla birlikteydi. Her ne kadar kasvetli ve sevimsiz olsa da, Mail'in zihninin nasıl çalıştığını, neler hissettiğini gerçekten bilebilecek birkaç kişiden biriydi.

"Bir kadın beni aramaya başladı," dedi. "Andi Manette'ten hoşlanmayan biri. Kim olduğunu bilmiyorum, sadece bir kadın olduğunu biliyorum. Manette'in hala benim hakkımda, nasıl biri olduğum hakkında konuştuğunu söyledi. Manette'in onunla cinsel olarak ilgilendiğimi söylediğini ve benden gelen seksi hissedebildiğini söyledi. On beş kez aramış olmalı."

"Tanrım, bu biraz tuhaf," dedi Gloria.

"Evet." Mail bunu düşünerek çenesini kaşıdı. "Asıl tuhaf olan beni buraya çağırması. Kim olduğumu biliyor ama bana kim olduğunu söylemiyor. Bunu anlayamıyorum. Ama Andi'den hoşlanmadığı kesin. O zorlamaya devam etti, ben de düşünmeye devam ettim ve çok geçmeden... nasıl olduğunu bilirsiniz. Sanki bir şarkıyı aklından çıkaramıyorsun."

"Evet. Bine kadar saydığım zamanki gibi." Gloria bir keresinde bir yıl boyunca tekrar tekrar bine kadar saymıştı. Sonra bir gün saymayı bırakmıştı. Saymayı başlatmak ya da durdurmakla pek bir ilgisi yokmuş gibi hissediyordu ama beynindeki sessizlik için minnettardı.

Mail sıırıttı: "Seni delirtiyor..."

Merdivenlerden inip küflü bodruma girerken Gloria, John Mail'i arayan kadının kim olduğunu fark etti. Ona söylemek için ağzını açtı ama sonra karar verdi. Bu onu kızdıracak bir şey olabilirdi, ağzından kaçıracağı bir şey değil. John'un bir dereceye kadar kontrol edilmesi gerekiyordu; eşitliğini korumak için savaşmanız gerekiyordu.

"Bir oda inşa ettim," dedi Mail, bodrum duvarındaki çelik kapıyı göstererek. "Eskiden kök mahzeniydi. O delikte çalışmak beni neredeyse öldürüyordu. Her on dakikada bir durup dışarı koşmam gerekiyordu."

Gloria başını salladı: onun klostrofobisini biliyordu. "Aç şunu," dedi.

Andi ve Grace, Grace'in sutyeninin çitçitini kullanarak üstteki kirisin çivisi üzerinde çalışmışlardı ama parmaklarındaki deri devam edemeyecek kadar ağrımadan önce sadece yarım saat kadar çalışabilmişlerdi. İlerleme kaydediyorlardı -çivinin yarım santimlik kısmı temizlenmişti- ama Andi çiviği çıkarmanın bir hafta daha sürebileceğini düşünüyordu.

Bir haftaları olduğunu sanmıyordu: Mail aynı anda hem daha hareketli hem de daha karanlık olmaya başlamıştı. Onu yönlendiren şeytanları hissedebiliyor, gözlerinde görebiliyordu. Adam kontrolünü kaybediyordu.

"Asla dışarı çıkarma," dedi Grace. Porta Potti'nin üzerinde duruyordu. "Anne, onu asla alamayacağız." Çitçitli tırnağı bıraktı ve Potti kapağının üzerine oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. O

ağlamadı: ikisinin de gözleri kurumuştı, sanki gözyaşları tükenmiş gibiydi.

Andi onun yanına çömeldi, kızının elini tuttu ve yuvarladı: çok küçük tırnağı tuttuğu yerdeki deri, daha derin, koyu mavi bir çürüğün üzerinde sıkışmış ve kırmızıydı. "Durman gerekecek. Kırmızılık geçene kadar başka bir şey yapma." Başparmağını işaret parmağının parçalanmış derisine sürterek kirişe baktı. "Biraz daha yapmaya çalışacağım."

"Yine de işe yaramaz," dedi Grace. "Bizim için çok büyük. O bir canavar."

"Denemek zorundayız," dedi Andi. "Eğer bir silah bulabilirsek..."

Tepelerinden gelen ayak seslerini duydular. "Geliyor," dedi Grace. Yatağa, köşeye doğru büzüldü.

Andi bir an için gözlerini kapadı, açtı ve "Unutma, göz teması yok," dedi.

Eline tükürdü, bir parmağını tozlu bir köşeye batırdı, uzanıp kir ve tükürük karışımını Grace'in tırnağın etrafını kazdığı ham tahtaya sürdü. Nem ahşabı koyulaştırdı ve hamlığı daha az fark edilir hale getirdi. Tatmin olduğunda -ayak sesleri merdivenlere ulaştığında ve daha fazla bekleyemediğinde- aşağı indi, Porta-Potti'yi duvara dayadı ve üzerine oturdu.

"O seninle konuşmadıkça konuşma ve başını aşağıda tut. O içeri girer girmez konuşmaya başlayacağım. Tamam mı? Grace, tamam mı?"

"Tamam." Grace yatağın üzerine yuvarlandı, yüzü duvara dönüktü, yırtık pırtık elbisesini bacaklarının etrafına çekti.

Mail kapıdaydı.

"John," dedi Andi, sesi donuk, yüzü gevşekti. Umutsuzca yorgun, cansız bir görüntü vermeye çalışıyordu. Onu kışkırtacak hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Haydi, kalk, bir ziyaretçimiz var." Andi kendine rağmen başını kaldırdı ve göz ucuyla Grace'in yuvarlandığını gördü. Mail hücreye indi ve Andi ayağa kalkarken koluna girdi ve Andi kapıya doğru yürüdü.

"Gelebilir miyim?" Grace ciyakladı. Andi'nin yüreği ağzına geldi.

Mail, "Hayır," dedi. Kıza hiç bakmadı ve Andi onu düşünmesine fırsat vermemek için hızlıca, "Kim o, John?" diye sordu.

"Eski bir tımarhane arkadaşım," dedi Mail. Onu kapıdan içeri itti, arkasından dışarı çıktı ve kapıyı kapatıp sürgüledi. Tozlu bodrum merdivenlerinin dibinde siyahlar giymiş bir kadın duruyordu. Elinde uzun, ince bir sopa vardı; bir ağaç dalı. Diğer elinde ise boynundan tuttuğu bir bira şişesi vardı.

Cadı, diye düşündü Andi. Sonra da Cellat.

"Tanrım, John," diye nefes aldı kadın. Yaklaştı ve Andi'nin etrafında dolaştı, sanki bir mankenmiş gibi onu aşağı yukarı süzdü. "Ona çok vuruyor musun?"

"Pek değil; çoğunlukla onu beceriyorum."

"O mu sana izin veriyor, yoksa sen mi onu zorluyorsun?" Kadın sadece birkaç santim uzağındaydı ve Andi onun nefesini, biranın ekşiliğini koklayabiliyordu.

Mail, "Çoğunlukla, sadece devam ediyorum ve yapıyorum," dedi. "Bana sorun çıkardığında, onu biraz dövüyorum." Andi ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Mail, "Hiçbir şeyi kırmamaya çalışıyorum. Çoğunlukla açık olan elimi kullanıyorum. Bunun gibi."

Andi'nin yüzüne sertçe vurdu ve Andi yere düştü ama kafası açıktı. Mail onu neredeyse her odadan çıkardığında ona vuruyordu ve Andi bu hareketi önceden tahmin etmeyi öğrenmişti. Onunla birlikte hareket ederek darbeyi biraz olsun yumuşatıyordu. Düşerek, ona vurmasına neden olan her neyse onu yatıştırıyordu.

Bazen kendini toparlamasına yardım ederdi. Bu sefer öyle olmadı. Bu kez siyahlar içindeki kadınla birlikte onun başında duruyordu.

"Biraz ip getirdim," dedi Andi'ye. Ona birkaç metrelik sarı plastik su kayağı ipini gösterdi. "Ellerini yukarı kaldır, hayır, ayağa kalkma. Sadece ellerini kaldır."

Andi adamın dediğini yaptı ve adam ellerini bileklerinden bağladı. İp sertti ve derisini kesiyordu.

"John, bana zarar verme," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Yapmayacağım," dedi Mail.

İkinci bir ipi Andi'nin bileğindeki bağlara bağladı, tavandaki kirişe monte edilmiş bir askıya geçirdi ve Andi'nin elleri ve kolları başının üzerine gelene kadar ucundan çekti, sonra da bağladı.

"İşte böyle," dedi Mail Gloria'ya. "Tam da istediğin gibi."

"Tanrım," dedi Gloria. Andi'nin etrafında yürüdü ve Andi de onunla birlikte dönerek onu izledi. Gloria, "Dönme, yoksa gerçekten görürsün," diye tersledi.

Andi durdu, gözlerini kapadı. Bir saniye sonra ince, hızlı bir ısıklık sesi duydu ve ardından ağaç dalı sırtına çarptı. Darbenin çoğu elbisesi tarafından emilmişti ama canı yanmıştı ve "Ahhhh," diye çığlık atarak diğer kadından uzaklaştı.

Gloria'nın sesi sıcak ve heyecanlıydı. "Tanrım. Elbisesini çıkarabilir miyiz? Göğüslerine vurmamak istiyorum."

"Devam et," dedi Mail. "Sana bir şey yapamaz."

Gloria doğruca Andi'nin yanına gitti ve bluzuna uzanırken, "Zaten kıyafetlerini elinden almalıydın. Onları bıçakla kesmeliyiz. Aynı şekilde çocuğu da..."

Mail tam arkasından yaklaşmış, ipin üçüncü bir uzunluğunu ellerinin arasında tutuyordu. İpi Gloria'nın boynuna geçirdi ve büktü: İp kadının boğazını kesti ve Gloria dönmeye, ipi yakalamaya çalıştı. Gözleri şişen kadının yüzü Andi'ninkinden birkaç santim ötedeydi. Andi savrulmaya, dönmeye çalıştı ama Mail bağırdı, "Hayır, izle şunu. İzle."

Andi geri döndü. Kadının dili dışarıdaydı ve küçük bir dans yapıyordu, ayakları yere vuruyor, kolları bir an için dönüyor, sonra parmakları ipi çekiştiriyor, sonra tekrar dönüyordu.

Mail bir yandan ipi çevirip bir yandan da kadını kontrol ederken kollarındaki ve yüzündeki kaslar belirginleşti; sonunda kadının gevşek bedenini bir kukla gibi tuttu, tuttu, tuttu, ta ki mesanesi gevşeyip idrar kokusu odaya yayılana kadar. Onu bir on saniye daha tuttu ama şimdi Andi'nin yüzünü izliyordu.

Andi izliyordu ama pek bir şey hissetmiyordu: Korku kapasitesi gözyaşları gibi iyice kurumuştı. Hayal etmişti

John Mail kendini ya da Grace'i bu şekilde öldürüyordu. Ve Genevieve'i rüyasında evde değil, okulun ilk günü elbisesi içinde bir mezarda görmüştü. Gloria'nın öldürülmesi neredeyse önemsiz görünüyordu.

Mail ipi bıraktı ve Gloria yüzükoyun yere düştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onu karşılamak için ayağa kalktığı anda hiç irkilmedi. Mail sırtına bir diz koydu, ipi tekrar sıktı, bir dakika daha tuttu, hızlıca bir denizci düğümü attı, sonra ayağa kalktı ve bir el hareketi yaptı.

"Tam bir baş belasıydı," dedi cesede bakarak. Sonra Andi'ye gülümsedi. "Gördün mü? Seninle ilgileniyorum. Seni eşek sudan gelinceye kadar döverdi."

Andi'nin elleri hâlâ başının üzerindeydi ve "Bu omuzlarımı acıtıyor..." dedi.

"Gerçekten mi? Zor iş." Onun arkasından yürüdü, ellerini beline doladı, dişlerini omzunun arkasına bastırdı ve cesede baktı. "Bu biraz-" dedi, bir kelime aradı ve Gloria'nınkini hatırladı- "biraz temiz," dedi.

19. BÖLÜM

Lucas'ın cep telefonu çaldı ve cebine baktı. "Bütün arkadaşlarıma acil bir durum olmadığı sürece telefonda uzak durmalarını söylemiştim," dedi. Lester başka bir telefon alıp çevirdi ve Lucas telefonu açmadan önce bir kez daha çalmasına izin verip, "Evet?" dedi.

"Ah, Lucas." Mail'in sesi. Arka planda yoğun bir trafik vardı. "Kıçın beni kovalamaktan yorulmaya mı başladı? Doğruyu söylemek gerekirse tatile çıkmayı düşünüyorum."

"Arabayla mı dolaşıyorsun?" Lucas sordu. Elini Lester'a doğru sallayarak başını salladı ve Lester aceleyle telefonuna bir şeyler fısıldadı, sonra telefonu bırakıp hızla odadan çıktı. "Kendini güvende hissediyor musun?"

"Evet, ben sürüyorum," dedi Mail. "Beni takip etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen," dedi Lucas. "Seninle konuşmam ve söyleyeceklerimi saçmalamadan bitirmem gerek."

"Peki, söyle bakalım dostum. Ama çok uzun sürmesin. Senin için bir ipucum var. Ve bu iyi bir ipucu."

"Neden önce onu bana vermiyorsun?" dedi Lucas. "Seni kızdırırsam diye."

Mail güldü ve sonra, "Sen komik bir adamsın. Ama dinle, bu gerçek bir ipucu. İlki gibi uzaktan değil."

"Bana ilkinin anlatır mısın?"

"Tabii ki hayır." Mail eğleniyordu. "Ama sana söyleyeyim, eğer bunu çözersen, beni adil bir şekilde yakalayacaksın. Hiç Monty Python izledin mi? Sanki" -kötü bir İngiliz aksanına büründü- "adil bir polis gibi."

"Peki ne oldu?"

"Bir dakika, yazdım. Doğru anlamın için sana okumam gerek. Tamam, işte burada..." Durakladı, sonra okuyan bir sesle: "Biraz boş dize, bir-on iki, dört-dört, bir-kırk-yedi-dokuz ve uzun bir dize; yirmi üç-iki, otuz iki-dokuz, altmış dokuz-yirmi iki." dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" Lucas sordu.

"İşte bu kadar. Bu çok basit bir kod ama çözebileceğini sanmıyorum. Eğer kırarsan, işim biter. Bayan Manette kıracağına dair benimle bahse girdi. Ve sana söyleyeyim, bu konuda dürüst olmalıyım, bahsi kaybetmesini istemezsin, Lucas. Hey, sana Lucas dememin sorun olmayacağını söylemiş miydin?"

Lucas, "Bayan Manette hâlâ iyi mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Geçen sefer yaptığı numaradan sonra mı? Saçmalık. Bu konuda biraz sert bir konuşma yaptık. Siz polisler buna ne diyorsunuz? Sert sevgi mi?"

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Ama gitmem gerekecek. Bütün bir polis bulutu üzerime geliyor gibi hissediyorum."

"Hayır, hayır-dinle beni," dedi Lucas ısrarla. "Hissetmiyorsun ama hastasın. Yani, bu yüzden öleceksin. Eğer içeri girersen yemin ederim sana hiçbir şey olmayacak, sadece bir şeyleri düzeltmeye çalışacağız..."

Mail'in sesi hırıltıya dönüştü. "Hey, ben tamir edildim. En iyiler ve en zekiler beni iyileştirmeye çalıştı, Davenport. Beni bir masaya bağlarlar ve her şeyimi düzeltirlerdi. Bazen unuttuğum ayları hatırlıyorum çünkü beni o kadar iyi iyileştiriyorlardı ki. O yüzden bana o düzeltme saçmalıklarından bahsetme. Ben düzeltildim. Birini düzelttiklerinde ne elde edersen ben de oyum." Sesi yine değişti, Hollywood'a döndü. "Ama, hey, dostum, gitmem gerek. Akşam yemeğinden sonra küçük bir amcık ayarladım, anlıyor musun? Sonra görüşürüz."

Ve gitmişti.

Lucas koridordan aşağı koştu ve 911 merkezinin güvenlik kapısından geçti. Lester çoktan oradaydı, yanında Lucas'ın FBI ajanı olarak tanıdığı bir adam vardı. Mikrofona konuşan operatörlerden birinin omzunun üzerinden bakıyorlardı: "Koyu renkli Econo-line minibüs ya da onun gibi bir şey, muhtemelen Rice Caddesi'nden daha batıya gitmiyor..." Lester Lucas'a, "Muhtemelen 694, doğudan batıya. Şu anda oraya su basıyoruz. Bütün minibüsleri yoldan çekiyoruz."

On beş dakika boyunca Merkez'de oyalandılar ve minibüslerin otoyoldan toptan çekilmesini dinlediler. Bir süre sonra birlikte Cinayet Büro'ya geri döndüler ve Sloan'ı ayaklarını masasına dayamış, bir çıktıya bakarken buldular.

"Da clue," dedi çıktıyı onlara doğru sallayarak.

"Şimdiden mi?" dedi Lucas. "Ne düşünüyorsun?"

"İncil ayetleri olabilir," dedi Sloan. "Bu tür sayılar var ve geçen sefer İncil'i kullanmıştı."

"Tabii zekice bir şey uydurup bizimle dalga geçmiyorsa," dedi Lester. "Belki de numaralarla bir ilgisi vardır."

"Belki de adresidir," dedi Sloan. "Ve ehliyet numarası."

"Belki de İncil'dir," dedi Lucas. "Bu olasılığı araştırabilecek biri var elimde."

"Elle," dedi Sloan, ipucu listesinden başını kaldırarak. "Bir rahibe manastırında faks makinesi var mı?"

"Evet," dedi Lucas belli belirsiz. Kasetin transkriptini okudu. "Kahretsin."

"Ne?"

"Gitme," dedi Lucas. "Bunu Elle'e fakslayayım."

Beş dakika sonra geri döndüğünde Cinayet Bürosu'na göz gezdirdi. Yarım düzine dedektif masalarda oturmuş konuşuyor, haritalara bakıyor, yemek yiyordu. İçlerinden ikisi bir İncil bulmuş ve şaşkınlıkla karıştırıyordu.

Lucas Sloan'ın masasına yaklaştı ve parmağını Lester'a doğru uzattı. Lester bir adım attı ve Lucas alçak sesle, "Söylediği iki şey vardı. Şifa bulmuş, yani adamımız bir devlet hastanesindeymiş. Her devlet hastanesi çalışanının ve uzun süredir hastanede kalan herkesin kompoziti gördüğünden emin olmalıyız."

Lester başını salladı. "Neden fısıldaşıyoruz?"

"Diğer şey yüzünden," dedi Lucas. "Oyuncu gömleğini fark ettiğimizi nasıl bildiğini hatırlıyor musun? Şimdi de Andi Manette'in bize bir mesaj göndermeye çalıştığını biliyor. Biliyor. Bilgi alıyor olmalı. Almak zorunda."

"Buradan mı?" Lester etrafına bakınarak nefes aldı.

"Muhtemelen değil, ama bilmiyorum. Bahse girerim aile brifinglerinden geliyordur. Dışarıda birilerinin Manette'ten kurtulmak için bir nedeni var. Her kimse, bu adamla konuşuyor."

Lester burnunu kaşıdı, gergindi, adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Şef çok sevinecek," dedi.

"Belki de ona söylememeliyiz," dedi Lucas. "Yani, onun iyiliği için."

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Lester.

"Bir sürü küçük külçe bulmamız gerektiğini düşünüyorum, farklı külçeler, saçmalıklar, tüm farklı aile üyelerine yediririz ve sonra diğer taraftan bir şey çıkıp çıkmayacağını görmek için bekleriz. Adamımızın tepki vereceği şeyler. Eğer onu kimin beslediğini bulabilirsek, onu çözebiliriz. Ya da kadını."

"Tanrım." Lester önce burnunu, sonra başını kaşıdı. Sonra, "Roux'ya söylemeliyiz. Bunun için para alıyor."

Roux, "Keşke bana söylemeseydiniz," dedi.

"Sana bunun için para ödüyorlar," dedi Lucas yüzünü ekşitmeden.

Roux içini çekti ve, "Doğru. O halde. Kritik olan her şeyi kendimize saklarız ama Manette'in mesajını nasıl kendimize saklayabileceğimizi anlamıyorum. Ne anlama geldiğini bilemezdik."

Lester, Lucas'ın aile içinde yanlış bilgi yayma fikrini açıkladı: Roux isteksizce onayladı ama gözlerini tavana dikerek, "Lütfen Tanrım, Tower olmasın," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Lucas. "Herkesin kayıtlı numaralarında kayıt cihazlarımız var, çünkü sadece bir yabancından gelen aramaları arıyorduk. Özel telefonlara da bakmaya başlamalıyız, listelenmemiş numaralara, giden aramalara. Ve bu konuda sessiz olmalıyız."

Roux Lester'a baktı, o da başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi ve sonra gözlerini kapatarak, "Öğrendiklerinde çok kızacaklar," dedi.

"Öğrendiklerinde bunu açıklayabiliriz," dedi Lucas. "Ama bu işi hemen şimdi halletmeliyiz. Yani, hemen şimdi. Zamanımız tükeniyor."

"Ama arayan her kimse kendi telefonundan arayacağını sanmıyorum."

"Neyin izlendiğini bildiklerini düşünüyorlarsa arayabilirler," dedi Lucas. "Ve o pislik onlarla temasa geçmek istediğinde aramak zorunda. Anormal olan her şeyden haberimiz olmalı; garip çalmalar, şifreli telefonlar, kulağa tuhaf gelen yanlış numaralar, her şey."

Roux içini çekti, ellerini masasına yaydı ve onlara baktı. "Böyle günler olacağını biliyordum," dedi.

"Bunu yapmalısın," dedi Lucas.

"Pekâlâ," dedi Roux. "Larry Baxter'ı arayacağım, Ayakkabıda Yaşayan Küçük Yaşlı Kadın hakkında tutuklama emri bile imzalar."

"Bu gece," dedi Lucas. "Anderson'a telefon şirketini aramasını ve aile üyelerinin her birinin numaralarının bir listesini almasını söyle. Sonra da telefon şirketine bir adam gönder ve orada oturup dinlemesini sağla."

"Adamlarımız tükeniyor," dedi Lester.

"Birkaç üniforma çek," dedi Lucas. "Orada Einstein'a ihtiyacımız yok."

Mail'in Lucas'ı aramasından sonra I-694 boyunca yüz kırk dört minibüs durduruldu. İki adam üzerlerinde kontroller yapılırken kısa bir süre tutuldu ve sonra serbest bırakıldılar.

"Ne yaptığını biliyor musun?" Lucas Cinayet Bürosu'ndaki duvar haritasına bakarak, "Ne yaptığını biliyor musun?" dedi. Haritanın tepesindeki çevre yolunu işaret etti. "Bahse girerim otoyola paralel giden tali bir yoldadır. Bahse girerim C İlçe Yolu'ndaydı, eğer onu takip ediyorsak 694'e bakmamız gerektiğini biliyordu."

"Yani... bu zor olacak," dedi Lester haritaya bakarak. "Sadece bir yol ya da cadde yerine bütün bir bölgeyi su altında bırakmaya çalışmamız gerekecek."

"Onu bu şekilde yakalayamayız," dedi Lucas. "Bizi değiştirmeye devam edecek."

Elle tekrar aradığında Lucas tam gitmeye hazırlanıyordu. "Faksımın düğmesine basıyorum. Bir faks geliyor olmalı."

Bir saniye sonra Lucas faks telefonunun bir kez çaldığını duydu ve ardından faks makinesi ofisin diğer ucunda vızıldamaya başladı: "Şimdi geliyor."

"Tamam," dedi kadın. "Şimdi. Eğer İncil'se tabii ki Mezmurlar'dır." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Mezmurlar, onun alıntılacağı kadar yüksek bölüm numaralarına sahip tek kitaptır," dedi. "Eğer Mezmurlar'dan değillerse, o zaman sadece bir sürü saçmalık. Herhangi bir şey olabilir."

"Ama ya hepsi Mezmurlar'dansa?" Lucas sordu.

"Söylediği şey buydu," dedi Elle. "'Küçük bir boş ayet' dedi ve sonra sayıları sıraladı. Ve işte ilk üç ayet. Bunlar Kral James Versiyonu'ndan, bu arada -sanırım muhtemelen

Çünkü dindar olduğundan şüpheliyim ve eğer değilse, muhtemelen bir James'i vardır."

"Pekâlâ. Ama Papa çok kızacak." Diğer uçta bir sessizlik oldu ve Lucas, "Üzgünüm," dedi.

"Neden gidip şu faksı getirmiyorsun?" dedi.

"Bir dakika." Telefonu bıraktı, faksı aldı ve geri döndü. "Hazır."

"Mezmun 112:10," dedi kadın. Lucas faksı takip ederek okudu: "Kötüler bunu görecek ve kederlenecek; dişlerini gıcırdatacak ve eriyip gidecek: Kötülerin arzusu yok olacak.

"Mezmun 4:4: Huşu içinde dur ve günah işleme: Yatağında kendi yüreğinle sohbet et ve sakın ol. Selah.

"Mezmun 147:9: Hayvana yemini, Ağlayan kuzgun yavrularını verir."

Bir kâğıt hıştırtısı duyuldu ve Elle, "Anladın mı?" dedi.

"Evet. Ama nedir bu?" Zebur'u inceledi ama hiçbir şey bulamadı.

"Başta hiçbir şey göremedim. Ayetlerin kendi durumuyla ya da kadınların durumuyla ilgili olması gerektiğini düşünüp durdum. Aralarında psikotik bir bağlantı kurmuş olmalı diye düşündüm. Bunlar çok güçlü imgeler; gıcırdayan dişler, kuzgunlar ve hayvanlar, kötüler ve kederliler. Sorun şu ki, onları hiçbir şeyle ilişkilendiremedim. Hiçbir bağlantı yoktu."

"Elle? Nereye varmaya çalışıyorsun?" Lucas sordu.

"Aptalca bir soru," dedi rahibe. "O kadar aptalca ki cevabı evet olmadığı sürece açıklamak istemiyorum."

"Öyleyse sor."

"Bütün bu olaylara karışan Crosby adında biri var mı?"

Bir anlık sessizlikten sonra Lucas, "Elle, gazeteleri ve televizyon haber bültenlerini Gloria Crosby adında bir kadının resimleriyle donatmaya hazırlanıyoruz. Adamımızı tanıyor. Sen nereden biliyorsun?"

Elle hafifçe gülerek, "Bunun çok aptalca olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Ne?"

"İlk üç mısradaki tek kelimelerin sıralanışı, 'boş mısra'nın önce gelmesi."

"Elle, lanet olsun..."

"Her mısradaki sırasıyla şu kelimelerden biri var: Blank, Gnash, still, young."

Lucas gözlerini kapadı ve sonra sıırttı. "Tanrım, bu çocuğu sevdim. Bu grup: Crosby, Nash, Stills and Young. Sanırım sıralama yanlış ama..."

"Sanırım bu kadar."

Lucas'ın gülümsemesi soldu. "O zaman onu yakaladı. Crosby."

"Benim yorumum bu olurdu. O dizeden sonra, 'uzun çizgi' diyor. Bu da ilk üç dizenin anlamını sonraki üç dizeden ayırıyor. Bu üç ayetin ilk ikisi hakkında hiçbir fikrim yok. Biraz ipucum var ama oldukça genel."

Lucas kâğıda çizdiği uzun çizginin altındaki iki ayeti okudu. İlki Mezmur 23:2'ydi: Beni yeşil çayırda yatırır, Durgun suların yanına götürür.

"O öldü," dedi Lucas. "Bu ayet cenazede okunur."

"Tabii onu Stillwater'a götürdüğünü ima etmiyorsa."

"Evet." Beşinci ayeti taradı, Mezmur 32:9: "At gibi ya da katır gibi olmayın, ki onlar anlayışsızdır; size yaklaşmasınlar diye ağızları dizginle tutulmalıdır."

Uzun bir sessizlik anından sonra Lucas, "Bana bir şey ifade etmiyor," dedi.

"Benim için de öyle. Ama bunu düşüneneğim." "Peki ya sonuncusu?"

"Beni endişelendiren de bu: 69:22: Sofraları önlerine tuzak olsun; ve onların iyiliği için olması gereken şey, tuzak olsun."

"Huh," dedi Lucas.

"Dikkatli ol," dedi Elle. "Seni uyarıyor."

"Uyaracağım. Ve Elle: teşekkürler."

"Dr. Manette ve çocuklar için dua ediyorum," dedi Elle. "Ama acele etmelisin, Lucas."

Lucas gitmeden önce Anderson'ı aradı ve, "Stillwater yakınlarında at çiftlikleri -ya da katır çiftlikleri- var mı bir bak," dedi.

"Var," dedi Anderson. "Bir sürü var. St. Paul'un atçılık bölgesi sayılır."

"Sahiplerini araştırmaya başlasak iyi olur," dedi Lucas. "Bir liste yap."

BÖLÜM 20

Lucas nihayet eve vardığında hava mışıl mışıl uyuyordu. Kapıdaki bir aralıktan gelen koridor ışığında kıyafetlerini çıkardı ve ceketini, pantolonunu ve gömleğini bir sandalyenin üzerine bıraktı. Parmak uçlarında banyoya gidip geri çıktıktan sonra saatini çıkarıp yatak masasının üzerine koydu ve onun yanına kayd.

Kadın sıcaktı, rahattı ama Lucas uyuyamıyordu. Birkaç dakika sonra kalkıp parmak uçlarında çalışma odasına gitti, eski deri koltuğa oturdu ve düşünmeye çalıştı.

Aynı anda çok fazla şey oluyordu. Düşünecek çok şey vardı. Ve o, kalıpları ya da açıkları **a r a m a k** yerine gerçeklerle uğraşıyordu. Ayaklarını uzattı, parmaklarını dikleştirdi, gözlerini kapattı ve zihninin dolaşmasına izin verdi.

Ve on dakika içinde, muhtemel katili hastane kayıtlarından tespit ettiklerinde ya da kaçırın kişinin bilgi kaynağını çözdüklerinde davanın çözüleceği sonucuna vardı. İki sağlam aç, ama üzerlerinde yeterince baskı yoktu.

Yani: Dunn, Tower ve Helen Manette, Wolfe.

Elbette, sızıntının aileden olmama ihtimali de vardı. Soruşturmanın içinden biri olabilirdi, bir polis. Ama Lucas öyle düşünmüyordu. Kaçırın kişi açıkça deliydi. Bir polisin bir deli, hatta bir aile delisi için kendini tehlikeye atması pek olası değildi. Onlar basitçe çok güvenilmezdi.

Hayır. Birinin çıkarı olmalıydı.

Wolfe. Wolfe Manette ile yatıyordu. Manette'in pek parası kalmamıştı. Köpek maması.

Lucas kaşlarını çattı ve saatine baktı. Dunn her gece geç saatlere kadar ayaktaydı. Lucas Anderson'ın günlük kaydını aldı, Dunn'ın ev telefonuna baktı ve aradı. Dunn ikinci çalışta biraz nefes nefese telefonu açtı: "Alo?"

"Bay Dunn, ben Lucas Davenport."

"Davenport, beni korkuttun. Gecenin bu saatinde arayanın o adam olabileceğini düşündüm." Lucas Davenport dedi. Sonra da: "Sizin için ne yapabilirim?"

Lucas, "Kaçırılma gecesi seninle konuştuğumda bana Tower ve Andi Manette'in bir fondan para paylaştıklarını söylemiştin." dedi.

"Bu doğru."

"Eğer karın ve çocukların ölmüş olsaydı, o vakfa ne olurdu?"

Uzun bir sessizlik anından sonra Dunn, "Bilmiyorum. Bu tröstün şartlarına ve mütevellilere bağlı. Tek hak sahipleri Tower ve onun soyundan gelenler. Eğer hiç torunu olmasaydı... sanırım Kule'ye giderdi."

"Tower nalları dikerse... affedersiniz..."

"Evet, evet, Tower nalları dikerse, ne olur?" "Karısı alır mıydı?"

"Hayır, yani Andi ve çocuklar hâlâ etrafta olsaydı almazdı. Tanrım, konuşma şeklimi dinle, Tanrı aşkına." Ve telefon kapandı. Lucas ne olduğundan emin olamadan ahizeye baktı. Tekrar aradı.

İlk çaldığında bir polis açtı ve önsöz söylemeden, "Şef Davenport?" dedi.

"Evet, Dunn'la konuşuyordum."

"Tanrım, efendim, ne dediğinizi bilmiyorum ama çıldırdı. Yatak odasına geri döndü."

"Ah."

"Onu getirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, bırak gitsin. Ona üzgün olduğumu söyle, tamam mı?" "Tabii, söylerim..."

"Ve tekrar bir araya geldikten sonra, Manette Trust belgesinin bir kopyasını alıp alamayacağımı sor. Etrafta bir tane olmalı."

Hâlâ uyanık olan Lucas yatağa geri dönüp bir süre tavana baktı, sonra dönüp Weather'ın omzunu kavradı ve kulağına, "Uyanabilir misin?" diye fısıldadı.

"Hmmm?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Sabah ameliyata girecek misin?"

"Saat 10'da," dedi.

"Ah..."

"Ne?" Sırt üstü biraz daha yuvarlandı ve uzanıp onun yüzüne dokundu.

"Seninle dava hakkında konuşmam gerek. Bir kadının fikrine ihtiyacım var. Ama eğer çalışıyorsan..."

"Ben iyiyim," dedi, şimdi daha uyanıktı. "Anlat bana."

"Tower her an ölebilir. Eğer Andi ve çocuklar gittiye, karısına bir sürü yük binecektir. Elinde ne varsa, artı -belki- vakıfta ne varsa. Muhtemelen dört milyon, artı bir milyon dolarlık ev. Asıl soru şu: Nancy Wolfe bunu yapabilir mi? Peki ya Helen?"

Weather dikkatle dinliyordu. "Bir şey diyemem, ikisi de olabilir. Normalde Wolfe'a hayır derdim. Tower'la bir ilişkisi olsa bile, onunla evleneceğinden o kadar emin olamaz, zaten para için manevra yapıyor olurdu. Üç kişiyi öldürecek kadar değil. Helen'ın Andi ve çocuklarla ilgili hiçbir yatırımı yok. Andi'nin annesi ölmeden önce Tower ile bir ilişkisi vardı, bu yüzden muhtemelen Audi ile birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Ve eğer Helen Nancy Wolfe ile olan ilişkisini biliyorsa, belki..."

"Evet. Eğer Andi ve çocuklar ölürse, Manette boşanmadan daha fazla kazançlı çıkar. Andi ve çocuklar gittiye ve Manette stresten ya da boşanmadan önceki stresten ya da her ikisinden nalları diktiye... daha iyi. Yani Helen iyi görünüyor."

"Bunun dışında."

"Ama," diye tekrarladı Lucas.

"Wolfe'un Andi Manette'le ilişkisi hakkında pek bir şey bilmememiz dışında. Bize ortak ve eski arkadaş oldukları söylendi ama tam da bu noktada gerçekten derin, zengin, bastırılmış nefretler bulacaksınız. Onlarca yıl öncesine dayanan şeyler. Lisedeki en iyi arkadaşım on dokuz yaşındayken evlendi, bir sürü çocuğu oldu ve kendini bir motelde hamburger çevirirken buldu. Onu son gördüğümde fark ettim ki... Sanırım benden nefret ediyor. Andi her zaman zengindi, Wolfe'un parası yoktu; Andi, Wolfe'un ilk tanıştığı ve daha sonra multimilyoner olan bir adamla evlendi. Andi'nin yakışıklı çocukları var, Wolfe ise hayatının şu anki dönemiyle yüzleşmek zorunda.

evlenmeyecek ve çocuk sahibi olmayacak. Ve belki Andi bu ilişkiye müdahale eder. Acaba bundan haberi var mı? Her neyse, bunların hepsi oldukça duygusal şeyler ve oldukça karışık."

"Evet. Ve başka bir şey daha var," dedi Lucas. "Eğer biri Andi Manette'in üzerine bir meyveli kek katili saldıysa, meyveli kek katili seçmeyi Wolfe'tan daha iyi kim bilebilir?"

"Belki de yanlış dosyalara bakıyorsun," dedi Weather. "Belki de Nancy Wolfe'unkilere bakmalısın." Bir süre sonra, "Ve her zaman George Dunn vardır."

"O artık bana doğru gelmiyor," dedi Lucas. "Çok iyi bir yalancı, çok iyi bir aktör olmalı."

"Başka bir deyişle, bir sosyopat," dedi Weather. "Bunu söylediğine sevindim," dedi Lucas.

"Çok başarılı iş adamlarının çoğu öyledir - en azından ben öyle duydum. Cerrahlar gibi..."

"Nancy Wolfe bir keresinde ona sosyopat demişti," dedi Lucas.

"... ve eğer işlerini yarı yarıya azaltacak bir boşanmayla karşı karşıya kalırsa... Değeri ne kadar demiştiniz?" Weather sordu.

"Yalan söylemiyorsa otuz milyona kadar çıkabilir."

"Yani Andi Manette'in ölümü onun için on beş milyon dolar değerinde olabilir," dedi Weather. "Size bir şey söyleyeyim. Zengin insanlar paralarına çok bağlanırlar. Bu onların organlarından biri gibidir, hatta daha fazlası. İki milyon doları olan çoğu insana bir milyonu mu yoksa bir ayağını mı kaybetmeyi tercih edeceğini sorsanız, bence çoğu ayağını kaybetmeyi tercih eder."

"Ama bu sadece Andi Manette gerçekten boşanmak istiyorsa geçerli," dedi Lucas. "Dunn onu tekrar bir araya getirmeye çalıştığını söylüyor."

"Başka ne söyleyebilir ki? Ondan nefret ettiğini ve kaçırıldıklarına sevindiğini mi?"

"Evet." Sorun cinayet nedeni olmaması değildi. Sorun bir neden seçmekti.

"Son olasılığı unutma," dedi Weather. "Kule. Babası."

"Hasta bir aklın var, Karkinnen."

"Bir babanın kızının peşinden gitmesi ilk kez olmuyor. Eğer çaresizse..."

Lucas sırtüstü uzandı, parmaklarını karnına geçirdi ve, "Depresyona girdiğimde, ne zamansa, en kötü şeylerden biri geceleri uyanık yatarken her şeyin kafamda dönüp durması ve buna engel olamamaktı. Bu tam olarak aynı şey değil ama bağlantılı. Tanrım. Dönüp duruyorum: Dunn, Wolfe, Manettes; Dunn, Wolfe, Manettes. Cevap orada."

Weather bacağını okşadı. "Bir yolunu bulacaksın."

"Beni rahatsız eden başka bir şey var. Gloria Crosby'nin dairesinde bir şey gördüm ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ama önemli bir şey."

Kendini yukarı itti: "Unuttun mu?"

"Tam olarak unutmadım. Oradaydı ama sanki onu hiç fark etmemiş gibiydim. Hani sokakta bir yüz görürsün de bir saat sonra eski bir sınıf arkadaşın olduğunu anlarsın ya. Bunun gibi. Bir şey gördüm..."

"Üzerinde uyu," dedi. "Belki bilinçaltın onu dışarı atar."

Bir süre sonra karanlıkta, Weather kendi yastığına döndükten sonra, "Biliyor musun, o iki İncil ayeti beni de etkiledi. Stillwater olmalı. Bu doğru olamayacak kadar büyük bir tesadüf -ya da bir hile ya da başka bir şey- olurdu. Ama neden bahsediyor?"

Ve Weather "ZZZzzttug" gibi bir şey söyledi.

Uyandığında, gözlerini açmadan önce İncil ayetlerini düşündü. Belki de anahtar "değil" idi. At ya da katır gibi olmayın, çünkü onlar size yaklaşmasınlar diye ağızları dizginle tutulmalıdır. Ama anahtar sözcük "değil" olsa bile, diye düşündü alaycı bir tavırla, sizin anlayışınız yok. Peki kim kime yaklaşıyordu?

Tıraş olurken, duş alırken bu konuyu düşündü ve aklına parlak bir şey gelmeyince giyinmeye başladı. Gün muhteşemdi: güneş ışığı oturma odasındaki ahşap panjurlardan içeri süzülüyordu ve tüm his mükemmel bir sonbahar günüydü. Gömleğini giyip kravatını takarken, Openers'ın sabah programını izledi. Hava durumu sunucusu, tüm yağmurdan sorumlu alçak basınç sisteminin doğuya doğru gittiğini ve şu anda Ohio'ya işemekte olduğunu söyledi;

Eğer oraya gidiyorsanız, akşama kadar New York'ta ek işleme faaliyeti beklenebilir. Hava durumu sunucusu ne işlemekten ne de işlemekten bahsetmişti ama bahsetmeliydi, diye düşündü Lucas. Kendini ısıklık çalarken buldu, durup nedenini merak etti ve güzel bir günün güzel bir gün olduğuna karar verdi. Kaçırılma olayı günün suçu değildi ama ısıklık çalmayı bıraktı.

"Yani sıkıştık mı?" Roux sordu. Arkasındaki küllükte yanmakta olan sigarayı unutarak bir sigara yaktı. Ofisi nikotin kokuyordu ve her yıl yeni perdelere ihtiyaç duyacaktı. "Tek yapabileceğimiz öğütmek mi?"

"O İncil ayetlerini Stillwater'a gönderttim," dedi Lucas. "Belki yerel polisler bir şeyler bulur."

"Ve belki de iyilik perisi beni tatlı tatlı öper," dedi Lester.

"İğrenç bir düşünce," dedi Roux. "İğrenç."

"Bence dört büyükleri zorlamaya başlamalıyız: Manettes, Dunn, Wolfe. Onları parçalara ayırmaya başlamalıyız. Birileri konuşuyor."

Roux başını salladı. "Buna tam olarak inanmıyorum. Telefon dinlemelerimiz devam ediyor, ama tam kapsamlı bir saldırıya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Telefonları kim dinliyor?" Lucas sordu.

Lester boğazını temizliyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ne?"

"Larry Carter, üniformalı, sonra bu gece, Bob. Greave." "Ah, kahretsin," diye inledi Lucas.

"Bunu yapabilir," dedi Lester savunmacı bir tavırla. "O aptal değil, sadece..." El yordamıyla bir cümle aradı.

Roux, "Soruşturmaya meydan okuyor," diye önerdi. "İşte bu," dedi Lester.

Lucas ayağa kalktı, "Dunn, Wolfe ve Manette'lerle ilgili ham belgelerden çıkarabildiğim her şeyi çıkardım ve hastanelerdeki tüm malzemelere ve Andi Manette'in dosyalarındaki olası adaylara bakmak istiyorum," dedi. "Şansımız yaver gitmezse iş burada kopacak."

"İyi şanslar; çok fazla var," dedi Lester. "Anderson'ın kitabının yeni bir kopyasını alsan iyi olur. Orada daha yeni şeyler var."

Elimizde bir sürü liste var."

Lucas bütün günü bir ortaçağ keşişi gibi kâğıtların üzerine eğilerek geçirdi. İşe yarar her şeyin fotokopisini çekip daha küçük bir dosyaya koyuyordu. Günün sonunda, ek inceleme için elli parça kâğıdı ve eve götürmek için bir ayak uzunluğunda dosya yığını vardı. Saat altıda ayrıldı, kalan gün ışığının tadını çıkardı, kaçırdığı harika gün için pişmanlık duydu ve sonsuza dek gitti. Bugün Weather ile kuzeye gidip ondan yelkencilik hakkında biraz daha fazla şey öğrenecekleri bir gün olabilirdi. Bir S2 alıp yarışmaktan bahsediyorlardı. Belki gelecek yıl...

Sakin bir akşam geçirdiler: hızlı bir mil koşusu, bol havuçlu küçük, kolay bir akşam yemeği. Daha sonra Lucas ödev dosyalarını karıştırırken Weather da Larry Rivers'ın Ne Yaptım? adlı otobiyografisini okudu. Arada sırada ona bir paragraf okuyor, birlikte gülüyor ya da inliyorlardı. Kırmızı sandalyede otururken, sarı ışık yüzünün yarısını aydınlatırken, onun New York'ta gördüğü bir tabloya benzediğini düşündü. Vermeer, işte buydu. Ya da Van Gogh- ama Van Gogh çılgın bir adamdı, o yüzden Vermeer olmalıydı. Her neyse, tablodaki ışığı hatırladı.

Ve kız da ışıktaki öyle görünüyordu, diye düşündü.

"Yatmam lazım," dedi üzüntüyle, saat dokuzu biraz geçse. "Beş buçukta kalkmam lazım. Bunu daha sık yapmalıyız."

"Neyi?"

"Hiçbir şey, birlikte."

O gittikten sonra Lucas tekrar dosya yığınına karıştırmaya başladı; JOHN MAIL yazan dosyaya geldi; ismin arkasına biri [merhum] yazmıştı.

Lucas bunun iyi görüldüğünü düşündü. Dosyayı açtı ve okumaya başladı.

Telefon çaldı ve açtı. "Evet?"

Greave: "Lucas, altıma işiyorum. Pislik herif Dunn'la konuşuyor."

21. BÖLÜM

Greave, Lucas'ı asansörün kapısında karşıladı. Üzerinde gömlek kolları vardı, kravatı omuzlarından sarkıyordu ve saçları öbek öbek dikilmişti. "Tanrım, beni bir Noel ağacı gibi aydınlattın," dedi. "Duyduklarıma inanamadım."

Lucas'ı çıplak ama aydınlık bir koridordan geçirip açık bir ofis kapısına doğru götürdü, topukları fayans zeminde yankılanıyordu.

"Feeb'leri mi çağırdın?" Lucas sordu. "Hayır. Aramalı mıyım?"

"Henüz değil." Ofis kafeterya tarzı katlanır bir masa, üç ofis sandalyesi ve bir televizyonla döşenmişti. Masanın üzerinde bir grup bej renkli tuşlu telefon ve bir teyp, bir tabak çörek kırıntısıyla birlikte duruyordu; televizyon açıktı ama sesi kapalıydı, Jane Fonda koşu bandında koşturuyordu. Masanın yanında yerde bir yığın dergi duruyordu.

"Kayda aldım," dedi Greave. Kayıt cihazındaki bir düğmeye bastı ve kaset önce çalan, sonra da açılan bir telefonun sesiyle birlikte dönmeye başladı.

"George Dunn,"

"George?" Mail'in sesi neşeli ve kayıtsızdı. "Karın Andi'yi arıyorum."

"Ne? Ne dedin sen?" Dunn afallamış görünüyordu.

"Karınız için arıyorum. Bu arama izleniyor mu? Andi'nin hatırı için doğruyu söyleyen iyi olur."

"Hayır, Tanrı aşkına. Ben arabadayım. Kimsiniz?"

"Andi'nin eski bir arkadaşı... Şimdi dinle; paket için yüz bin istiyorum. Üçü için."

"Bunun bir dolandırıcılık olmadığını nereden bileceğim?" Dunn sordu.

"Bir kayıt dinleteceğim." Belli bir süre el yordamıyla konuştuktan sonra Andi Manette'in tiz sesi kaydedildi: "George, ben Andi. Bu adam sana ne diyorsa onu yap. En son konuştuğumuzda ne konuştuğumuzu sana söylememi istedi... Beni kulüpten aramıştın."

ve sen gelmek istedin, ama ben çocukların zaten yatakta olduğunu ve hazır olmadığımı söyledim..."

Kayıt cümleinin ortasında sona erdi ve Mail, "Ondan sonra biraz pasaklı oluyor, George. Bunu duymak istemezsin. Her neyse, bunun gerçek olup olmadığı hakkında başka sorunuz var mı?"

Dunn'ın sesi kaya gibi çıkmıştı. "Hayır."

"Yani, bankaya gidip rakamları kaydedilmiş ve UV tozuyla tozlanmış bir sürü para almanı istemiyorum - barut ve tüm o FBI saçmalıkları. Eğer bunu yaparsan, haberim olur ve hepsini öldürürüm."

"Parayı almam lazım."

"George, Prescott, Wisconsin'deki bir kiralık kasada kimsenin bilmediği, çoğu kruggerrands olan yaklaşık altmış bin kasa paran var. Tamam mı? Zaten hiç takmadığın 8.000 dolar değerinde bir Rolex'in var. Andi'nin 25.000 dolarlık elmas mücevheri ve annesinden kalma bir yakutu var, hepsi First Bank'taki ortak kasanızda. Ve iki evde saklı birkaç bin dolar nakit paranız var... anladınız mı?"

"Seni orospu çocuğu."

"Hey. Bunu iş gibi tutmaya çalışalım, tamam mı?" Mail'in sesi alaycıydı ama pek de alaycı değildi.

"Bunu sana nasıl ulaştırabilirim? Yanımda polisler var, senin aramanı bekliyorlar."

"I-94'ü doğuya, St. Croix'ya kadar kullan, 95. Otoyol'da in, batıya doğru geri dön ve Minnesota Welcome istasyonunda dur. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Kola makinesinin yanında bir telefon var. Saat yediden hemen önce oraya git, ama parmağını kancanın üzerinde tut. Saat yedide arayacağım. Meşgulse, yediyi beş geçe tekrar deneyeceğim. Eğer hala meşgulse, 10'dan sonra tekrar deneyeceğim, ama hepsi bu: ondan sonra yokum. Polislere söylemeyi aklından bile geçirme. Arabayla dolaşıyor olacağım ve hareket halindeyken beni takip edemezler. Deniyorlar. Seni telefona bağladığımda, sana bazı talimatlar vereceğim."

"Tamam."

"Eğer polis görürsem, giderim."

Telefon kapandı.

"Bu kadar," dedi Greave.

"Tanrım." Lucas hızlı bir daire çizerek yürüdü, durup pencereden şehrin ışıklarına baktı, sonra, "Lester ve şefle konuşacağız. Başka kimseyle değil. Hiç kimseyle. Bir ekip kurmalıyız."

Roux, FBI'ı devreye soktu. Lucas buna karşı çıktı ama o ısrar etti: "Tanrı aşkına Lucas, onların yaptığı iş bu. Bu onların en büyük uzmanlık alanı. Onları dışarıda bırakamayız -bırakırsak ve işi batırırsak, bu hepimizin kıcı olur. Öyle de olmalı."

"Bunu halledebiliriz."

"Eminim yapabiliriz, eğer gerçekse. Ama başka bir şeyse, boka batarız dostum. Hayır, içeri girmeleri gerek."

Lucas Lester'a baktı, o da Roux'ya hak vererek başını salladı.

"Ben onları ararım, siz de onlara bilgi verirsiniz. Dunn'ı takip eden ekipte temsilciler olmasını isteyeceğiz. Sen, Lucas, bir başkası."

"Sloan ya da Capslock."

"Hangisi olursa, ya da ikisi birden," dedi Roux. Onlardan uzaklaştı, çakmağını çaktı ve bir sigara daha yaktı. "Tanrım, umarım bu son olur."

Bütün gece uyanık kalıp Roux'yla tartışan ya da tüyleri diken diken eden Lucas saat beş buçukta eve uğrayıp Weather'la kahvaltı etti.

"Bunun gerçek olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. O sabah post-doc'lar için bir seminer düzenliyordu ve soluk keten bir takım elbise ile ipek bir eşarp giymişti.

"Kesinlikle kulağa hoş geliyor," dedi Lucas. "Dunn tamamen spontane gelişti. O telefonu düne kadar izlememiştik ve ona bundan bahsetmemiştik... yani evet, aramaya inanıyorum. Yine de bu pisliğin karısını ve çocuklarını teslim edeceğini sanmıyorum."

"O zaman telefon bir şey için iyiydi," dedi Weather. Lucas başıyla onayladı. "Eğer gerçekse, bu Dunn'ı listeden çıkarır."

"Tabii..." Weather dedi ki.

"Ne?"

"Tabii ofisinde biriyle konuşmuyorsa ve o kişi de bu haberi ona iletmiyorsa."

Lucas onu başından savdı. "Bunu düşünmek bile çok karmaşık.

Mümkün ama onlara asla ulaşamayız."

Pioneer-Press'in gazete dağıtım arabasının evin dışında yavaşladığını duydular. Lucas onu almak için dışarı koştu ve koşarken Star-Tribune arabası geldi ve onu da aldı. Her iki gazetede de Crosby'nin fotoğrafları vardı.

"Bize ne yararı olacaksa," dedi Lucas haberleri tarayarak. "Kız onun elinde."

"Bugün gazetelerle konuşmayı planlamıyor muydun?" Lucas alnını tokatladı. "Evet. Kahretsin. Öğlen."

"Biraz uyu," dedi kadın.

"Evet." Saatine bir göz attı. Neredeyse altı olmuştu. "En azından birkaç saat."

Weather kahve fincanını ve tostunu yediği tabağı alıp lavaboya götürdü, sonra masaya geri dönüp saçlarını karıştırırken güldü.

"Ne?" diye sordu.

"On beş yaşındaymışsın ve ilk randevuna çıkacakmışsın gibi görünüyorsun. Bir şeyler yapmaya başladığında hep öyle olursun. Ne kadar berbat ve ne kadar yorulduysan o kadar mutlu görünüyorsun. Bütün bunlar berbat şeyler ve sen bunun tadını çıkarıyorsun."

"Bu ilginç," diye itiraf etti Lucas. "Konuştuğumuz bu çocuk ilginç bir çocuk." Pencereden dışarı baktı, karşı komşusu yaşlı cocker spaniel'ini gezdiriyordu ve gün bir fare kadar sessiz başlıyordu. "Yani, bilirsiniz, bir kabus için."

Beş televizyon kanalından ve iki büyük gazeteden muhabirler öğlen saatlerinde şirket merkezine geldiler. Lucas beş dakika boyunca polis taktik simülasyon yazılımı ve oyun programları hakkında konuştuktan sonra muhabirleri Ice'a yönlendirdi.

Ice, kamera kayıttayken, "Size bu enayiye nasıl yakalayacağımızı ve kışını duvara nasıl çivileyeceğimizi göstereceğiz," dedi.

Lucas kameramanların ve muhabirlerin hızlı gülümsemelerini gördü: elinde bir hit vardı. Barry Hunt onunla göz göze geldi ve birbirlerine başlarını salladılar.

"İlk olarak, neye benzediğini biliyoruz."

Ice, şüphelinin kompozit çiziminin yüz özelliklerini değiştiren sanat programını çalıştırdı, ekleme ve çıkarmalar yaptı.

saç, bıyık, sakal, gözlük ve yaka stillerini siliyor. Diğer teknisyenler canlı yayındaki muhabirlerin fotoğraflarını çekmek ve yüzlerini çeşitli stillerle değiştirmek için bir kamera kurdular. Ardından, sözde kaçırılan kişinin saklandığı yerin genel konumunu gösteren, İkiz Şehirlerin üç boyutlu haritalarının döndürülmesini içeren bir şov hazırladılar.

"Kimse bunun ne anlama geldiğini ve adamı yakalamaya nasıl yardımcı olacağını sormadığı sürece harika gidiyor," diye mırıldandı. İnce ayrılmadan hemen önce Lucas'a.

Lucas bilgisayar ekranlarının etrafında duran ve gülen muhabirlerden oluşan kalabalığa baktı: "Bunun için endişelenmeyin," dedi. "Bu harika bir video. Kimse bunu bozacak bir şey soracak kadar aptal olamaz."

Saat üçte Dunn görev gücü federal binada toplandı; Roux, Lucas ve Sloan şehri temsil ediyordu. Lucas geldiğinde Roux ve Sloan içeri giriyorlardı ve Roux, "Dunn parayı topluyor. Federaller onun peşinde."

"Mükemmel," dedi Lucas.

Dumbo ve yirmi FBI ajanı bir konferans odasına dolmuş, üç şehir temsilcisine de yer kalmıştı. Lucas bir tür stajyer olduğunu düşündüğü bir kızın yanına oturdu ama kız yeterince büyük görünmüyordu. On beş ya da on altı diye düşündü. Kız ona bakıyordu, vücuduna ve yüzüne göre fazla yaşlı olduğunu düşündüren seviyeli, tahmin edici bir bakış. Dumbo'yla yüzleşirken onun arkasında oturmasından rahatsızlık duydu.

Dumbo prosedürü açıkladı: Yedi arabada on dört ajan, artı havada bir gözcü ile bir helikopter. "Arabasını, arka lambasına bağlanmış bir kızılötesi flaşörle işaretledik bile. Anladığım kadarıyla Minneapolis de aynı tekniği kullanıyor," dedi Dumbo, kulaklarını çınlatarak.

"Onun gibi bir şey," dedi Sloan. "Arka lamba olayını sevdim. Hoş bir dokunuş. Konuşmalıyız."

Dumbo memnun görünüyordu: "Helikoptere mi binmek istersiniz yoksa yere mi inmek?"

"Ben yerdeyim," dedi Lucas.

"Ben Lucas'la gideceğim," dedi Sloan. "Telsiz kodlarını koordine etmeliyiz."

"Elbette." Dumbo FBI teknik elemanlarından birini işaret etti.

"Dinlenme tesisine kim giriyor?" Lucas sordu. "Görünüşe göre iyi."

"Marie," dedi Dumbo ve Lucas'ın arkasındaki kadına başıyla işaret etti. Lucas ona dönüp bakınca kadın sırtıttı. "Ona lise ceketi ve pileli bir etek giydirip sakız vereceğiz. Dunn'ın hemen arkasından içeri girecek ve telefonlara yönelecek. Bir bölmede dört tane var. Dördünü de izliyoruz. Eğer Dunn beklemek zorunda kalırsa, o da bekleyecek. Beklemezlerse, bir tanesine girip erkek arkadaşıyla konuşmaya başlayacak. Her şeyi ve herkesi arıyor olacak."

Roux, masanın karşısından kadına bakarak, "Ya erken gelişmişsin ya da görüldüğünden daha yaşlısın," dedi.

"Otuz iki yaşındayım," dedi kadın, genç ve tatlı bir soprano sesiyle.

"Ve Danny McGreff-" Dumbo, iri kare yüzlü ve iki günlük sakallı bir adama başıyla işaret etti: "Dunn'ın planladığı saatten yarım saat önce oraya varacak, Dunn'ın telefonunu alacak ve Dunn'ın kapıdan girdiğini görene kadar telefonda kalacak. Sonra vedalaşıp telefonu askıya bırakacak ve gidecek. Kimsenin beklemesi gerektiğini düşünmüyoruz - onları izlediğimiz süre boyunca dördünün de bağlı olduğu bir zaman hiç olmadı."

"Yani içeride bir ajanınız ve dışarıda da en az bir ajanınız olacak..."

"Mekanda üç tane olacak," dedi Dumbo. "Bir depo var oda, kilitlenebilir, ve oraya birkaç saat önceden iki adam koyacağız. Dışarı çıkmayacaklar ve anahtar olmadan içeriyi kontrol etmenin bir yolu olmayacak."

Toplantı dağılırken Dumbo, "Telsiz iletişimini temiz tutmaya çalışalım, olur mu? Washington bu gece bir belgesel çekimi için bir kameramanın bizimle gelmesine izin vermemizi istedi. Ben de kabul ettim."

Kapıdan çıkarken bir FBI teknisyeni Lucas'a, "Kutunu Fox'ta tut," diye mırıldandı.

Sloan, "Başımız belaya girebilir," dedi.

"Nasıl?" Roux sordu. Pirinç döner kapıları iterek sokağa çıktılar.

"Her şeyi çözmüşler," dedi Sloan. Bir Dentine paketini soymaya başladı. "Her şey bir programa bağlı. Ama bu görüldüğü kadar kolay olamaz, destede bir yerlerde bir joker var."

Lucas sokağın aşağısına ve yukarısına baktı ve Robert Lika adında bir zamanlar pezevenklik yapmış birini gördü. Lika bir kapı aralığına işiyordu, bir elini kapı aralığı sıradan bir pisuvarmış gibi kapı pervazına dayamıştı. "Şuna bakar mısın?"

"Bakmamayı tercih ederim," dedi Roux ve yüzü renklendi. "Biraz pembeleşmişsin," dedi Lucas.

"Biliyor musun, son iki üç yıla kadar bunu pek görmezdin," dedi Roux, Lika'ya bakarak. "Şimdi her zaman görüyorsun. Bu çok garip bir dönüş..."

Federal operasyon çoktan başlamıştı ama Lucas ve Sloan, Dunn mola yerine doğru yola çıkana kadar olaya dahil olmayacaklardı. Federaller onu izliyordu: Sabah bankaları dolaştıktan sonra ofisine gitmişti ve hâlâ oradaydı.

Sloan'ın karısının nasırı alınmıştı ve ayağı hâlâ hassas durumdaydı; Sloan şehir saatinde alışveriş yapmak için sıvışmıştı. Lucas huzursuzdu, bir polis barında öğle yemeği yedi, Chicago karşısında Vikes'a yirmi dolar yatırdı, sekiz puanlık farkı yedi -Bears berbattı- bir süre hava yollarında yürüdü, kadınlara ve kıyafetlere baktı ve cebindeki yüzükle oynadı.

Bunu yapacaktı, karar verdi. Basit bir şey olacaktı; çocukça numaralar, sofistike yanlış yönlendirmeler ya da açıklamalar olmayacaktı. Sadece soracaktı. Hayırdan başka ne diyebilirdi ki? Ama hayır demeyecekti. Onun ne düşündüğünü bilmek zorundaydı -aklını okuyabiliyordu, bunu kanıtlamıştı. Muhtemelen sabırsızlanmaya başlamıştı; belki de tüm bu gecikmeyi bir çeşit hakaret olarak görüyordu. Ama asıl mesele, hayır demeyecek olmasıydı. Teknik olarak hayır diyebilirdi. Ya bu konuda gerçekten iyi davranmaya başlarsa... Lanet olası kadınlar.

Acaba Dunn ne yapıyor?

Saat dört buçukta ofise geri döndü, dosyaları çıkardı ve tekrar okumaya başladı. Ölen çocuğun dosyası, neredeymiş? Bakalım, Lake Street Köprüsü'nden atladığı bildirilmiş, ihbar memurları bot çağırmış...

Halkla ilişkiler görevlisi kadın kafasını kapıdan içeri uzattı. "Lucas, televizyonda tanıtımlarda senden bahsediyorlar, izlemek istersen b i r k a ç dakika içinde uyanmış olacaksın."

"Evet, istiyorum..." Lucas tam raporun sayfasını çevirip halkla ilişkiler görevlisi kadına bakmıştı ki gözüne bir görüntü takıldı ve bu görüntü Gloria'ydı. Onu bulmaya çalışarak tekrar sayfaya baktı.

"Lucas?"

"Evet, geliyorum..." Neredeydi? Sayfanın altında buldu:

"... tanık Gloria Crosby onun devlet hastanesinden çıktığından beri depresyonda olduğunu ve reçeteli ilaçlarını almayı bıraktığını söyledi. Crosby, şahsın sokak uyuşturucuları kullanıyor olabileceğini ve mantıksız davrandığını söyledi ve 8/9 tarihinde şahsı aşırı dozda uyuşturucu aldığı gerekçesiyle Hennepin General'a yatırdı. Crosby, şahsın kendisini arayarak Lake Caddesi'ndeki Stanley Grill'de buluşmak istediğini ve oraya gittiğinde şahsın köprüye doğru yürümeye başladığını söyledi. Kadın adamın peşinden yürümüş ancak köprüye vardığında şahıs korkuluklarda duruyormuş ve kadın ona yaklaşmadan inmiş. Crosby yardım çağırmak için Stanley Grill'e geri koştuğunu söyledi..."

Lanet olsun. Gloria Crosby. Masanın üzerine çömeldi ve ne olduğunu anlamaya çalışarak kalan kâğıtları karıştırdı. Telefon çaldı ve masanın üzerinden kaptı:

"Ne?"

"Lucas, hatta..."

"Evet, evet." Ahizeyi kapattı, kâğıtlara geri döndü ve sonra telefonu tekrar kaldırıp Anderson'ın numarasını tuşladı.

"Bu Lucas..."

"Lucas, sıra sende..."

"Evet, evet, siktir et, dinle, John Mail adında bir adam hakkında bulabileceğin her şeyi bulmalısın, DOB 7/7/68. Devlet hastanesinde yatmış. Bulabildiğimiz en yeni fotoğrafa ihtiyacımız var. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ni kontrol edin ve ailesini bulun... bekleyin, bekleyin, ben hallederim..." Lucas karıştırdı.

gazeteler aracılığıyla. "Ailesi Wayzata'daki 28 Sharf Lane'de yaşıyormuş. Lanet olsun, McPherson oralı olduğunu söylemişti."

"Kim?"

"Şunu al dostum. Bu da bir şeydir."

Telefonu tekrar kapatıp Mail'in dosyasını gözden geçirdi ve dış kayıtlarıyla ilgili referansı buldu. Lanet olsun. Defterini aldı ve Adli Tıp'ın numarasını aradı.

"Sharon, ben Lucas Davenport... evet, iyi, hepsi iyileşti, evet, dinle, benim için bir şey çıkarmanı istiyorum. Birkaç yıl önce Lake Street Köprüsü'nden atlayan John Mail adında bir adamla ilgili bazı kayıtlara sahip olmalısın, ihtiyacın olursa sana tarihi bulabilirim. John Mail. Tamam, beklerim."

On saniye sonra geri döndü. Mail bilgisayarın başındaydı. "Orada bekle," dedi Lucas. "Ben hemen oraya gidiyorum."

Lucas kapıdan çıkıp sokağın aşağısına, Adli Tıp'a doğru beş dakikalık hızlı bir yürüyüş yaptı. Brunswick adında bir adli tıp müfettişi bilgisayara bakıyordu.

"Sıcak bir şey mi var?" diye sordu.

"Bir adamın öldüğünü söylüyorsun," dedi Lucas. "Bence hâlâ hayatta olabilir."

"Gördüğümüz adam ölmüştü," dedi Brunswick. "Resimlere bakıyordum." Sekize on ebadında renkli fotoğraflardan oluşan bir grubu Lucas'a uzattı. Cesedin kalıntıları. Hâlâ kısmen Levi marka bir kot pantolonun kalıntılarına sarılmış olan ceset, paslanmaz çelikten bir masanın üzerine yayılmıştı. Gövdesi gri bir ip ya da ot topuna benzese de çoğu kemikti. Yüzü yoktu ama koyu renk saçları hâlâ yerindeydi. Her iki eli de kayıptı, bir kolu da.

"Şekli kötü. Eller doğal mıydı? Çıkarılmış olma ihtimalleri var mı?"

Brunswick başını salladı. "Bunu söylemenin bir yolu yok. Ceset parçalanıyordu. Olağandışı olan tek şey, gövdenin etrafında tel ya da başka bir şeyle bağlandığına dair kanıtlar olmasıydı. Tanrı bilir, Mississippi'nin o bölgesinde her şey olabilir."

"Birisi cesedi bir yere demirlemiş olabilir mi? Bulunmaya hazır olana kadar?"

"Çok kötü bir fikrin var, Davenport."

"Ama sen bunu zaten düşünmüştün," dedi Lucas.

"Evet. Ve bu mümkün. Onu bağlayan her neyse, bir süre elinde tutmuş. Sonunda neredeyse cesedi kesip atmış. Ceset bulunduğunda herhangi bir bağ izi yoktu ama."

"Peki ya diş kayıtları?"

"Kayıtlara göre doğru adam. İşte cesedin röntgenleri ve diş röntgenlerini görebilirsiniz."

Lucas eğilip baktı: Birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Diş kayıtlarının köşesinde devlet hastanesinin bir telefon numarası vardı. Lucas Brunswick'in telefonunu aldı ve numarayı tuşladı.

"Doğru olamaz," dedi Lucas.

Bir kadın cevap verdi. Lucas kendini tanıttı ve "Dr. L. D. Rehder'la konuşmam gerekiyor, hâlâ orada mı çalışıyor? Özür dilerim, kadın mı? Evet, bu gerçekten önemli. Evet." dedi.

Brunswick'e, "Beklemedeyim." dedi.

Brunswick, "Bu Manette davası mı?" diye sordu. Lucas, "Bir parçası," dedi.

Brunswick, "Karım dün gece kadına yönelik şiddeti protesto etmek için yürüyüşe çıktı," dedi.

"Umarım işe yarar," dedi Lucas.

Telefonda bir kadın, "Ben Dr. Rehder," dedi.

"Evet, Dr. Rehder, bir süre önce hastalarınızdan biri görünüşe göre intihar etmiş. Cesedin kimliği ofisinizdeki diş kayıtlarıyla doğrulandı," dedi Lucas. "John Mail adında bir çocuk."

"John'u hatırlıyorum." Sesi hoş bir şekilde kırılmıştı. "Bir süredir bizimle birlikteydi."

"Kayıtlara ulaşip onları başkasının kilerle değiştirmesinin bir yolu var mı? Yani, hastaneden çıkmadan önce?"

"Oh, hiç sanmıyorum. Tamamen farklı bir alana kapatılmıştı. Oradan kaçması, fark edilmeden buraya girmesi, sonra buradan çıkıp tekrar oraya girmesi gerekirdi. Bu çok zor olurdu."

"Kahretsin," dedi Lucas.

"Köprüden atlayanın John olup olmadığı konusunda bir şüphe var mı?" diye sordu Render.

"Evet. Bayan Manette ve kızlarını kaçıran adamın polis tarafından çekilmiş fotoğraflarını görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

Rehder, "Evet, gördüm. John'un koyu renk saçları vardı." "Saç rengini değiştirmiş olabilir..."

"Bir dakika, kâğıdımı alayım."

"Kâğıdını alıyorum," dedi Lucas Brunswick'e. Onlar beklerken cesedin resimlerini karıştırdı. Sonra Rehder tekrar geldi ve, "Eğer saç değişmişse, eğer saç siyahsa, keçeli kalemimle renklendirdim. John olabilir. Çene çizgisinde doğru olmayan bir şeyler var."

Lucas başını salladı. Onun haklı olduğunu biliyordu. "Pekâlâ. Gloria Crosby ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Gloria mı?" Rehder söyledi. "Gloria bizim için çalışan bir yardımcıydı." Lucas gözlerini kapadı. Yakaladım.

BÖLÜM 22

Anderson telaşlı, elleri kâğıtlarla dolu, ortakçı yüzü kalıcı bir şaşkıya dönüşmüş bir halde, "Sloan sana arabayı getireceğini söylememi istedi. Dunn hareket ediyor: buradan gitmelisin."

Lucas ceketini çekip çıkarak, "Posta işinde kal," dedi.

Anderson parmaklarıyla işaretledi. "Arkadaşlarını takip ediyoruz, köprüden beri onunla karşılaşan olmuş mu, bir isim bilen var mı diye bakıyoruz. Cesedin gerçekte kime ait olduğunu bulmaya çalışıyoruz ama bu bir sorun olacak. Hastanede dış bakımı yaptıran, Mail'in boyutlarına ve yaşına yakın ve aynı zamanda dışarıda olan biri olmalı, ancak buna uyan yüzlerce insan var, hepsi akıl hastası ve çoğunu bulmak imkansız. Mail'in ailesini bulmaya çalışıyoruz. Annesi ve üvey babası. Ayrılmış olabileceklerini düşünüyoruz. Seattle bölgesine taşındıklarını biliyoruz ama üvey babanın arkadaşlarından biri orada ayrıldıklarını duymuş ve anne yeniden evlenmiş olabilir."

"Peki ya adamın düzgün fotoğrafları?"

Anderson, "Hastaneden ve Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden gelen fotoğraflar var ama hepsi çok eski," dedi.

"Evet, ama üzerinde çalışabileceğimiz gerçek bir şeyle onu yaşlandırabiliriz. Gerekirse onları şirkete götürün. Bu sabah iyi şeyler yapıyorlardı."

"Tamam. Ama bunları basına verip vermeme konusunda şefle konuşmanız gerekiyor. Eğer dediğiniz kadar uçurumun kenarındaysa..."

"Evet. Geri geleceğim. Konuşana kadar hiçbir şey yapma. Ve bir şey olursa -herhangi bir şey- beni ara. Telefonda olacağım."

Lucas dışarı çıktığında Sloan elinde bir beyzbol şapkasıyla binaya doğru yürüyordu.

"Nerede o? Dunn mı?"

"Şu anda kasabadan geçiyor," dedi Sloan omzunun üzerinden, dönüp tekrar sokağa yönelirken. Elinde bir

gri, dört yaşındaki Chevy Caprice motoru çalışır halde trafikte oturuyor. "Motive olmalıyız."

Federallerden aldıkları telsizler standarttı: Lucas aradı, kimlik tespit protokollerini kontrol etti ve zebranın devam ettiği, şahsın yakalandığı söylendi.

"Demek ki helikopterden arabayı görebiliyorlar," dedi Lucas.

"Harika," dedi Sloan.

"On dört saçmalığından daha iyi," dedi Lucas. "Bunu hiç anlamamıştım."

"Haritaları getirdin mi?"

"Evet, ne olur ne olmaz diye Hudson bölgesi için de bir tane aldım." Lucas cebinden haritaları çıkardı. Radyo geçirdi;

Beyaz Ayı Bulvarı Kavşağı'na yaklaşıyoruz.

"Bu gerçekten berbat bir şey, biliyor musun?" dedi Lucas. "Burada oturmuş bunun biraz fazla tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Dunn'ın arabasıyla şehirden banliyölere doğru ilerlerken Lucas, Sloan'a John Mail'in kimliğini tespit ettiklerini anlattı. "Henüz kimliğini tespit edemedik," dedi Lucas.

Sloan kendinden emin bir şekilde, "Eğer aradığımız adam oysa, bulacağız," dedi. "Yüzünü bulduğumuzda..."

"Umarım," dedi Lucas.

Artık kırsaldaydılar ve beyaz kabarık bulutlar yılın son kesimi olan yeni biçilmiş samanların üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Lucas'ın söyleyebildiği kadarıyla fasulye ve mısır Minnesota'da hiç olmadığı kadar iyiydi, mısır yapraklarının kenarında altın rengi çizgiler gösteriyordu, fasulye ise çoktan kahverengileşmiş ve kurumuştu. St. Paul'den birkaç mil uzakta, ultra hafif bir uçak otoyolun üzerinde daireler çiziyordu; pilot, derisi ve siyah kaskıyla açıkça görülebiliyordu. Daha ileride, St. Croix Nehri'ne doğru, yarım düzine parlak renkli sıcak hava balonu doğuya, Wisconsin'e doğru sürükleniyordu.

Telsizden, "95'te indi... tekrar indi, doğuya doğru gidiyor. Burası beş; onu yakaladık.

Dumbo: Herkes yerini alsın.

"15. otoyolda inin," dedi Lucas, bir çıkış tabelasını göstererek. "Kuzeye gidin, dönecek bir yer bulun ve geri dönün. "Kuzeye git, dönecek bir yer bul ve geri dön.

Bir yere otur. Mail dışarıda dolaşırken bizi görürse beni tanır."

Sloan rampayı çıktı, tepede durdu ve siyah asfaltlı yolda kuzeye doğru ilerlemeye başladı. "Arkadan bir minibüs geliyor," dedi Sloan.

Lucas koltuğunda kaykıldı ve Sloan ilk sola saptı. Minibüs ana yolda kaldı. Sloan dikiz aynasına bakarak, "Sarışın. Kadın." dedi. U dönüşü yaptı ve geri dönmeye başladı.

O içeride. Onu koruyoruz. "İyi gidiyorlar," dedi Lucas endişeyle.

"Onlara zaman ver," dedi Sloan. "Tüyler ıslak bir rüyayı bile mahvedebilir."

Lucas ve Sloan aynı anda saatlerine baktılar. Sloan, "Beş dakika," dedi ve Lucas homurdandı.

Eyaletler arası yola doğru geri dönüyorlardı, görünürde başka araba yoktu. Arazi, gün batımından adaçayına kadar değişen pastel tonlarda plastik kaplamalı yeni banliyö evleriyle doluydu; orada burada bir çiftlik tarlası yolun kenarına kadar geliyordu. Bir koyun sürüsü bir merada otliyordu.

Lucas, "Yeşil otlaklar," dedi. "Ne dedin?" Sloan ona baktı.

Lucas, "Bunlar Mezmurlar'daki yeşil otlaklar," dedi. Elle haklıydı. Kırım üzerine bahse girerim ki bizi Stillwater'a götürmek üzere. Stillwater'dan ne kadar uzaktayız? On mil mi?"

"O civarda."

"O tarafa doğru gidelim," dedi Lucas aceleyle. "Zaten hiçbir işe yaramıyoruz."

"Eğer bizi o yönlendiriyorsa, o zaman bu görüldüğü gibi olmayabilir..." "Evet, evet," dedi Lucas. "Kesinlikle doğru."

Ve telsiz, "Vurulduğu doğrulandı, doğrulandı." dedi. Gitti, gitti, Jimmy beni bul... ne? Cep telefonu teyidi aldık ama cep telefonu tanımlaması yok, çok hızlıydı. Bunu çalıştırabilir miyiz, Jimmy? Jimmy? Şüpheli mola yerinden çıktı, arabaya doğru gidiyor.

"Ne dedi lan o?" Lucas sordu. "Mail ne dedi?"

Ve telsizde, Şahsa piknik masasına gitmesi ve alt taraftan bir not çıkarması ve talimatları takip etmesi söylendi... şahıs şu anda

piknik masasında, denek arabaya doğru yürüyor, bir kağıt okuyor, elinde talimatlar var...

"Haydi, lanet olsun, gitmemiz gerek," dedi Lucas. "Burası Stillwater."

Şüpheli I-94'te batıya doğru ilerleyen bir arabanın içinde. "Yanlış yol," diye homurdandı Sloan.

"Oradan başka seçeneği yok," dedi Lucas. Kendi alnına bir tokat attı. "Ve bir düşünün, bir düşünün: Adam Dunn'ın cep telefonu ile ilk bağlantıyı kuruyor ve onu umumi bir telefona yönlendiriyor? Bunu neden yaptı? Neden onu tekrar cep telefonundan aramadı? O zaman ankesörlü telefonu başka birinin kullanma ihtimaliyle uğraşmak zorunda kalmazdı. Bunu neden yaptı, Sloan?"

"Bilmiyorum." Sloan düşünürken kaşlarını çatı. "Belki.. hayır. Eğer şimdi cep telefonuna güvenmiyorsa, dün neden güvendi?"

"Güvenmedi. Belki de onu izleyeceğimizi düşünmüştür," dedi Lucas. "Belki de yakınlarda olalım ama nerede olduğumuzu bilsin diye yaptı. O orospu çocuğunun şu anda Stillwater'da olduğuna bahse girerim. Lanet olsun, ne yapıyor bu?"

Üç dakika sonra telsizden Subject'in 15. Otoyol'dan çıktığı... Eyaletlerarası'nı geçtiği, Eyaletlerarası'na tekrar girdiği...

"O ne yapıyor?" Sloan sordu. "Neden bu taraftan gitmedi?" "95'e inecek ve 95'i kuzeye, Stillwater'a götürecekt."

Lucas dedi ki. "Haritanız yoksa daha basit. Oraya ne kadar çabuk varabiliriz?"

"Altı ya da yedi dakika içinde orada oluruz. O da on dakika arkamızda olacak. Eğer haklıysan."

"Haklıyım."

"Evet, biliyorum." Sloan Chevy'yi doksana çıkardı, direkli hangarlarıyla Lake Elmo havaalanını geçti ve Stillwater'a doğru 5. Otoyol'a girdi.

"Lanet olsun, keşke Stillwater polisleriyle birlikte olsaydık. Sadece oturup izleyecek birkaç adam. Mail'in bir resmini buraya gönderebilirdik."

Eyaletler arası yolda doğuya doğru ilerleyen geçit törenini dinlediler, sonra Lucas telsizden Dumbo'ya bağlandı. "Stillwater'a gidiyoruz."

Sanırım bize gönderdiği İncil ayetleriyle oynuyor. Muhtemelen öncü araçlarınız 95. Otoyol'da inip kuzeye doğru yola çıkmalı. Sakin olun: iki ayet daha var ama sonuncusu bir tuzaktan bahsediyor."

"Hallettim, Minneapolis," dedi Dumbo. "Başınızı eğin. Kalabalık istemiyoruz."

"Teknik tavsiye için teşekkürler," diye mırıldandı Sloan.

Dunn ve federal geçit töreni otoyoldan çıkarken, Sloan 36. Otoyol giriş rampasında bir Dodge pikabın yanından geçti. Kamyonet yanlarından geçerken direksiyonu bankete kırdı ve genç, uzun saçlı bir adam olan sürücü kornaya bastı, sonra da trafikte ilerlerken peşlerinden geldi, marketler ve fast-food dükkanlarının bulunduğu uzun bir geçitten geçtiler.

"Pislik," dedi Sloan dikiz aynasından sırtarak. "Umarım hiç çocuk öldürmemiştir," dedi Lucas.

"Evet. Yalnızca lanet olası evrak işleri. Işık yanıyor, inip onunla sohbet etmek ister misin?"

"Tabii ışıkta geçmek istemiyorsan." "Pekâlâ."

Işık için yavaşladıklarında kamyon arkalarında belirdi, tamponlarına on beş santim kalmıştı ve çocuk tekrar kornaya basmaya başladı.

Lucas dönüp arka koltuğa baktı. Kamyoncunun bir eli direksiyonda, diğer eli kornadaydı; yanındaki yolcu koltuğunda oturan genç bir kadın bağıırıyor gibiydi -köpek dişlerinin uçlarını görebiliyordu- ama Lucas kadının şoföre mi yoksa kendisine mi bağırdığını anlayamadı. Sonra kadın ona parmağını gösterdi ve Lucas kesinlikle hedefin kendisi olduğuna karar verdi. Kamyoncu vitesi parka aldı, kapısını açıp dışarı çıkmaya başladı ve Sloan kırmızı ışıkta geçti.

"Lanet olsun, kırmızıda geçiyor," dedi Sloan aynaya bakarak.

Telsizden: Bayport'un iki mil dışında, yavaş ve sabit.

"Bu adam hakkında bir şeyler yapmalıyız," dedi Sloan, St. Croix Nehri'ne doğru uzun bir virajı dönerlerken. Dunn'ın rotasından sapmışlardı ve 95. Otoyol'a yaklaşıyorlardı.

onu. "Dunn beş mil uzakta değil. Bayport'tan geçmek onu yavaşlatacaktır ama bu pislik..." Aynaya baktığında kamyonun peşlerinden geldiğini gördü.

"Pekâlâ," dedi Lucas. "İleride bir marina var. Oraya çek. Arkamızdan gelecek ve ben de onu otoparkta indireceğim." Lucas 45'liğini omuz askısından çıkardı, şarjörü taktı, fişeği fişek yatağından çıkardı, şarjörü yerine taktı ve fazla fişeği ceketinin cebine attı. "Ne baş belası ama."

"Hazır mısın?" Sloan sordu.

"Evet. Kelepçelerin var mı? İhtiyacımız olursa diye?" "Eldiven bölmesinde."

Sloan marina girişine gelene kadar hızını artırdı, sonra frene bastı ve onları otoyoldan çıkardı. Kamyoncu neredeyse onlara çarpıyordu, son anda direksiyonu kırdı ve kamyonu arkalarından yola doğru kırdı. Sloan park yerine varana kadar ilerlemeye devam etti, sonra bir daire çizdi. Kamyoncu önlerini kesti ve neredeyse burun buruna durdular.

Lucas kapıyı açıp dışarı çıktı ve tabancasını kılıfına geri koydu. Kamyoncu çoktan yere yatmış, kamyonunun arkasında koşturuyor ve açık kamyon kasasına uzanıp bir şeyler arıyordu. Lucas ona doğru koşarken kamyoncu ikiye dört uzunluğunda bir şey çıkardı ve Lucas, "Polis," diye bağırıp sol elindeki rozeti gösterdi ve sağ elindeki tabancayı çekti. "Yere yat. Yere yat, pislik."

Kamyoncu, sanki yanlışlıkla eline geçmiş gibi şaşkın gözlerle ikiye dörde baktı, sonra da kamyonu geri attı. "Önümü kestin," dedi.

"Yere yat lan," diye bağırdı Lucas.

Kadın yolcu tarafından çıkmaya başladı ama silahı görünce tekrar içeri girip kapı kilitlerini yumrukladı. Sloan dışarı çıktı ve rozetini görebileceği bir yere kaldırdı.

Kamyoncu asfalta yatmış, yukarı bakıyordu ve Lucas, "Acil bir işimiz var, çok acelemiz var yoksa kışını tekmeleyip çilek reçeline çeviririm," dedi. Olduğu gibi, kamyon plakasını alacağım. Burada oturmanı istiyorum.

yarım saat. Kamyonda oturabilirsin ama yarım saat oturduktan sonra gidebilirsin. Ondan önce gidersen, kışına tekme basarım. Seni on beş trafik suçundan ve memurlara müdahale etmek gibi birkaç ağır suçtan hapse atarım. Anladın mı?"

"Anlıyorum, efendim." Kamyoncu sakinleşmişti.

"Pekâlâ. Kamyona bin ve otur. Yarım saat."

Lucas aceleyle arabaya döndü ve Sloan arabayı bir daire çizecek şekilde çekti ve gülmeye başlamadan önce park alanının yarısını geçmişlerdi.

"Komik ama Tanrım, keşke az önce olanlar olmasaydı," dedi Lucas 45'liyi yeniden doldururken. "Radyoda başka bir şey söylediler mi?"

"Evet, dediler ki..." Sloan daha söyleyemeden telsizden "Bayport'a girdi, hâlâ kuzeye doğru ilerliyor. Onu yakaladık.

"Beş dakikamız var," dedi Sloan.

"Ana cadde sadece on blok uzunluğunda. Hadi aşağı inelim ve ne görebileceğimize bakalım," dedi Lucas.

Stillwater eski bir kereste fabrikası kasabasıydı ve yüzyıl başı ticaret binalarının çoğu hâlâ yerinde duruyor, Ana Cadde'yi dolduruyordu. Binalar turistler düşünülerek yenilenmişti ve şimdi tuğla ve bakır kap restoranları, eğretili otu barları ve tereyağı yayık antika dükkânlarıyla doluydu; tuğla dükkân cephelerinin uzun sırası bir Fina istasyonunun beyaz plastiğiyle süslenmişti.

Lucas koltuğuna yığılmıştı, başında Sloan'ın beyzbol şapkası vardı, sadece gözleri pencere pervazının üzerindeydi. Bir çocuk gibi görüldüğünü umuyordu ama bu konuda bahse girmezdi. "İki milyon minibüs," dedi. "Nereye baksan bir minibüs var, eğer o orospu çocuğu hâlâ o minibüsü kullanacak kadar aptalsa."

Helikopter: Şüpheli Bayport'a doğru ilerliyor.

Sloan kasabayı boydan boya dolaştı ve ilgi çekici hiçbir şey görmediler: turistlerle dolu vitrinler, yürüyüş yollarında aylak aylak dolaşan gençler, Mail olabilecek ama olmayan bir delikanlı. Bir pizzacının ışığında yüzü beş yaş genç görünüyordu.

Şehrin kuzey ucunda Lucas, "Hız ırlanmak için üç ya da dört dakikamız var. Hadi diğer uca dönelim ve bir yer bulalım.

Sokağı izleyebileceğimiz bir yere. Eğer hemen dönerse, onu görebiliriz. Eğer geçip giderse, arkasına düşebiliriz."

"Federallerin canı cehenneme," dedi Sloan.

"Siktir et onları. Bir şeyler oluyor."

Sloan, çıplak, oluklu metalin üzerine boyası dökülmüş, dans eden kovboy çizmelerinin sıralandığı köhne bir binanın otoparkında U dönüşü yaptı. Trafiğin durmasını bekledikten sonra şehrin güney ucuna geri döndüler, bir otoparka girdiler ve caddeye bakan boş bir engelli park yeri buldular. Bir sıra çam ağacı park yerini sokaktan ayırıyordu. Sloan engelli park yerine girerken, "Muhtemelen ceza yerim," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Seni hep özürlü olarak düşünmüşümdür."

Telsiz: Şahıs Bayport'tan çıktı ve kuzeye doğru ilerliyor. "Neden böyle konuşuyor?" Sloan sordu.

"Yanında kamera var. Bir dakika içinde fail diyecek."

Otoparkta bulundukları yerden, ağaçların arasından bakıp 95. Otoyol'dan şehre gelen arabaları görebiliyorlardı. Dunn gümüş rengi bir Mercedes 500 S kullanıyordu ve helikopter telsizinden Denek Stillwater'a giriyor anonsu yapılırken Lucas trafik akışında onu seçti.

"Onu gördün mü?"

"Onu yakaladım."

"Bırak geçsin."

Sloan arabayı engelli yolundan geri çekti. "Federaller nerede acaba?"

"Muhtemelen pek yakın değildir."

Mercedes geçip gidene kadar ağaçların arkasında beklediler ve sonra Sloan arabayı otoparktan çıkarıp Ana Cadde'ye geri çekti. Dunn'la aralarında iki araba vardı. Koltuğuna yığılmış olan Lucas onu göremiyordu.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu, kırmızı ışıktaki durduklarında.

Sloan biraz sola yanaştı ve, "Hiçbir şey. Dümdüz ileriye bakıyor."

"Ne düşünüyorsun? Dunn yasal mı?"

Sloan ona baktı. "Eğer değilse, bunu önceden ayarlamış olmalılar."

"O zeki bir adam."

"Bilmiyorum," dedi Sloan. Trafik yeniden hareket etmeye başladı.

"Bu çok zor olurdu."

"Evet."

Bir süre sonra Sloan, "Görünüşe göre kasabanın içinden geçiyor. Tabii şu eski tren istasyonuna gitmiyorsa. Ya da antika dükkânlarından birine."

"Kahretsin: Umarım tekneyle bir yere gitmiyordur. Federaller bir tekne mi düşündü? Orospu çocuğu denize açılırsa..."

"Birinden bir tekne alabiliriz," dedi Sloan.

"Piknik masasından aldığı notu görmek için on dolar verirdim."

"Senin paranla daha iyisini yapabilirsin," dedi Sloan. "Hey. yavaşlıyor. Lanet olsun, tam bizim döndüğümüz yerden dönüyor."

"Geçip gidin," dedi Lucas. Biraz doğruldu ve gümüş renkli Benz'i gördü.

Kovboy çizmeleriyle boyanmış binanın dışındaki çakıllı otoparkta dönüyordu. Sloan bir sonraki park yerine, bir marinaya girdi ve Dunn'la aralarında iki araba olan bir yer buldu.

"Lanet olsun," dedi Lucas. Elini alnına götürdü.

Şüpheli durdu. Şüpheli durdu. Beş, peşinde misin? Onu gördük, caddenin aşağısındaki otoparka doğru ilerliyoruz.

Sloan, "Bütün otopark polislerle dolacak," dedi. "Bunlar onlar olmalı." Koyu renkli bir Ford otoparka girdi ve Lucas aracın yetişkin boy kafalarla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Şu yerin adını görebiliyor musun?" Lucas sordu. "Nerede olduğunu?"

"Işık yok," dedi Sloan. Caddenin karşısında Dunn arabasından iniyordu. Çizme dükkânına baktı ve ağır adımlarla oraya doğru ilerledi. Elinde bir evrak çantası vardı ve sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi yığılıp kalmıştı.

Lucas federal telsizi eline aldı. "Ben Davenport. Sizin adamlarınızla aynı otoparktayız. Eğer o binaya girmeye çalışırsa, onu durduracağım. Adamlarını yaymanı istiyoruz."

Sokağa çıkın, bir ağ kurun ve yüzlere bakın, Mail'i bulabilecek misiniz bakın. O buralarda bir yerde."

Dumbo kekeliyordu. "Davenport, sen buradan uzak dur. Sen buradan uzak dur, her şey kontrolümüz altında."

Sloan merakla ona bakıyordu ve, "Lucas, sanmıyorum ki..." dedi.

"Becer beni, becer beni," dedi Lucas. Kapıyı iterek açtı.

"Lucas!" Dunn çok uzakta olmasına rağmen Sloan fısıldıyordu.

Kovboy binasının önü boyunca beton bir yükleme rampası uzanıyordu ve Dunn bir uçtaki basamaklardan ağır ağır çıkıyordu. Bina karanlıktı ve hiçbir hareket belirtisi yoktu. Dunn kapıya yöneldi ve Lucas elinde telsizle arabadan çıktı.

Sloan, "Lucas..." dedi.

Lucas telsizi ağzına götürdü ve "Onu durdurmalıyım. Adamlarını dışarı çıkar." Telsizi arabaya geri attı ve Dunn'a bağırarak koşmaya başladı: "Dunn, Dunn! Bekle. George Dunn..."

Dunn durdu, elini dükkânın kapısına dayadı. Lucas el salladı ve arkasına bakınca Sloan'ın peşinden geldiğini gördü. "Binanın arka tarafını tut," diye bağırdı Lucas. Sloan bir şeyler bağırıp ayrıldı ve Lucas, öylece duran Dunn'a doğru koştu.

"İn oradan aşağı," diye bağırdı Lucas yukarı çıkarken.

"Seni orospu çocuğu," diye bağırdı Dunn. "Çocuklarımı öldürdün..."

"Çık oradan," diye bağırdı Lucas. Basamakları koşarak çıktı - karanlık pencereden zar zor seçilebilen "Bit and Bridle" yazısını gördü- ve silahına uzandı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Dunn sordu. Yüzü gerginlik ve öfkeyle gerilmişti.

"Yanlış giden bir şeyler var," dedi Lucas. "Bütün bunlar bir tuzak."

"Tuzak," diye bağırdı Dunn. "Tuzak mı? Sen sadece..." Lucas onu durduramadan Dunn kapı tokmağını çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Lucas irkildi. Hiçbir şey olmadı. "... çocuklarımı öldürdü..."

Lucas 45'liğini çekip Dunn'ın yanından geçerek binaya girdi, el yordamıyla bir elektrik düğmesi aradı, buldu ve düğmeye **bastı**. Onun için

Sürpriz bir şekilde ışıklar yandı. Dükkân boştu ve görünüşe göre bir süredir de boştu. Karşısında uzun, çıplak bir tezgâh ve onun arkasında boş raflar vardı. Her yer tozla kaplıydı.

Bir besleyici merdivenlerden yukarı koştu. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı Lucas'a. Lucas ona el salladı ve sonra, "Sokağa çıkıp Mail'i izlemelisin. Bunu bir yerden izliyordur."

"Neyi izliyor?"

"Burada her ne yapıyorsa," dedi Lucas. "Burası eskiden Bit ve Bridle adında bir yerdi. İncil'deki ayetlerden birinde dizgin ve dizginle ilgili bir şey söyleniyordu. Her şey çok kolaydı."

Fedai boş odaya baktı, sonra ceketinin altına uzanıp bir Smith ve Wesson otomatik silah çıkardı. "Şu kapıyı denemek ister misin? Yoksa bomba imha ekibini beklememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bir göz atalım," diye önerdi Lucas. Dunn'a, "Sen dışarıda bekle," dedi.

"Evet, saçmalık."

"Dışarıda bekle lan," dedi Lucas.

Dunn çantayı bıraktı ve "Beni alıp alamayacağını hemen öğrenmek ister misin?" dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Lucas. Dunn'dan uzaklaştı ve binanın arka tarafına açılan bir kapıya yöneldi. Kapı sadece bir santim açıktı ve Lucas kapının arka tarafında durarak kapıyı bir santim daha itti. Hiçbir şey olmadı. Federal, açılan taraftan içeri girdi, köşeye uzandı, bir dakika boyunca el yordamıyla elektrik düğmesini buldu ve açtı.

Dunn "Burada hiçbir şey yok." diyene kadar ortalık ölüm sessizliğine büründü. Gitmiş."

Lucas iki santimlik açıklıktan baktı, hiçbir şey görmedi, sonra kapıyı önce bir adım, sonra da sonuna kadar itti. Kapı bir depoya benzeyen bir odaya açıldı. Tozla kaplı bir yığın raf bir duvara yaslanmıştı. Bir avuç dolusu boş makbuz formu ahşap zeminin üzerine saçılmıştı. Duvarda hâlâ 1991 tarihli bir Snap-On Tool takvimi asılıydı.

"Biri buraya gelmiş," dedi federal. Smith'ini yere, tozun içinde birbirine karışmış ayak izlerine doğrulttu. Parmak izleri

daha arkadaki başka bir kapıdan. Kapı birkaç santim açıktı. Lucas kapının yanında durdu ve seslendi, "Posta? John Mail?"

"Kim o?" Dunn sordu. "O adam mı?" "Evet."

"Bir ışık düğmesi var," dedi federal. "Onu alacağım, dikkat et."

Düğmeye bastı ve binanın orta şaftının etrafına dağılmış üç ampul yandı. Bina en son tahıl depolamak için kullanıldığından beri tadilattan geçirilmişti ve tahıl deposu Şaft vardı olmuştur bölümlenmiş

içine depolama odalar ve bir alıcı iskelesi.

Odaların tavanı yoktu ama doğrudan kuyunun tepesine bakıyordu.

Şaftın içindeki ışık zayıftı.

üç ampul için çok büyüktü.

Ama üstlerindeki karanlığın içinde bir şey kıtıldadı. Hepsi birden onu gördü ve Lucas ile federaller silahlarını kaldırarak duvara yaslandılar.

"O da ne?"

"Ah, Tanrım," diye bağırdı Dunn, kendi ayak izleri üzerinde dönerek, başını yukarı kaldırdı. "Bu Andi, Tanrım..."

Sonra Lucas onu görebildi, siyah gövdesi ve altındaki ayakları, kuyunun tepesindeki sarı bir ipten sarkıyordu. Henüz denemedikleri kapı alıcı rıhtımına ve kuyunun ana kısmına açılıyordu. Dunn kapıya doğru ilerledi, ellerini kapıya doğru uzattı.

"Bekle, bekle," diye bağırdı Lucas. Kendini bir vücut bloğuyla odanın karşısına fırlattı, Dunn'ı dizlerinin hemen arkasından yakaladı ve onu yere serdi. Fed bir an boyunca yerde debelenirken donup kaldılar ve Lucas, silah hâlâ bir elinde, onu kontrol etmeye çalışarak, "Tut onu, Tanrı aşkına," diye mırıldandı federe.

"Bu Andi," diye inledi Dunn, federal tabancasını bırakıp Dunn'ın ceketini tutarken. "Bırakın beni."

"O senin karın değil," dedi Lucas. "O Crosby adında bir kadın."

"Crosby mi? Crosby de kim?"

"Mail'in bir arkadaşı," dedi Lucas kısaca. "Kadının izini sürmeye çalışıyorduk ama ona önce o ulaştı."

Lucas tekrar ayağa kalkarak tabancasını kılıfına soktu ve kuyunun kısmen açık olan kapısına gitti. Kapı aralığında hafif bir cereyan vardı ama başka bir şey yoktu. Lucas uzandı, başka bir ışık düğmesi buldu, tereddüt etti ve sonra düğmeyi çevirdi. Işıklar yine çalışıyordu. Kapıdaki aralıktan baktı, hiçbir şey görmedi. Ne bir kablo, ne de bomba olabilecek bir şey. Kapıyı itti ve içeri adım atmaya hazırdı.

Ama kapı bir an için direnir gibi oldu, sadece kıl payı bir direniş ve sonra bir kırılma, neredeyse fark edilmeyecek kadar ama Lucas'ın geri sıçramasına yetecek kadar.

"Ne?" FBI görevlisi ona sırtıyordu.

"Hissettiğimi sanmıştım..." Lucas başladı. Elini kapıya doğru uzattı ve bir adım attı.

Kapı yüzüne bir adım kala patlayacak gibi olunca neredeyse ayakları yerden kesiliyordu.

Görebiliyorum, diye düşündü, ellerini yüzüne götürdü. Hiçbir şey acıtmıyor...

"Ne?" diye bağıırıyordu federal, silahını tekrar çıkarmış, paramparça olmuş ahşap kapıyı gösteriyordu. "Ne? Ne? O da neydi öyle?"

Toz üzerlerine çökmüş ve arka odadan duman gibi dışarı yuvarlanmıştı. Lucas ağzındaki kirin tadını alabiliyor, gözlerindeki kumu hissedebiliyordu. Dunn refleks olarak arkasını dönmüştü ama şimdi geri dönmüştü, saçları ve omuzları kirle kaplanmıştı.

"O da neydi öyle?"

Lucas kapıya doğru geri adım attı, itti, tekrar itti, sertçe itti. Kapı bir adım açıldı ve içeri baktı. Diğer tarafta zemin nehir taşlarıyla doluydu, balkabağı büyüklüğünde granit parke taşları, on beş yirmi tane.

"Tuzak," dedi Lucas. Kapıyı tekrar itti ve bir kaya yuvarlanarak kapıdan uzaklaştı. Lucas içeri adım attı ve kapının üstünden karanlığa doğru uzanan ipi gördü. "Uzun bir yoldan düştüler. Eğer onlardan biri sana çarparsa, gülle yemiş gibi olursun."

"Ama bu Andi değil mi?" Dunn onu takip ederek cesede baktı. Daha güçlü ışıkta, kadının ayak tabanlarını başlarının üzerinde dans eden ayak izleri gibi görebiliyorlardı.

"Hayır. Bu sadece yem," dedi Lucas. "Bu bizim düşünmeden kapıdan geçmemizi sağlamak içindi."

"Pislik herif," dedi federal. Üzerinin tozunu alıyordu. "Birileri yaralanabilirdi."

BÖLÜM 23

Mail'in tuzağı patlamıştı ama boş çıkmıştı. Yine de onu heyecanlandırmıştı: Bunu çözmek, kurmak. Gloria'nın cesedini çatı katına koymayı planlamamıştı ama zihninde o kadar iyi çalışmıştı ki, peynir onları hiç düşünmeden tuzağa çekmişti.

Çok yaklaşmış olmalıydılar çünkü tuzağa düşmüşlerdi. Davranışlarından bunu anlayabiliyordu.

Davenport, "Bir bubi tuzağı olacağını, bir şeyler olacağını biliyorduk," dedi. Durumu acımasız bir şekilde neredeyse komik buluyor gibiydi. Sırtını Bit amp; Bridle'a dayamıştı, sert yüzü televizyon ışıklarıyla daha da sertleşmişti; takım elbisesi kırışmamış gibiydi, kravatı soğuk mavi gözleriyle uyumluydu. "Bölgeyi plakasız araçlarla doldurarak onu tespit edebileceğimizi umuyorduk. Hâlâ plaka numaralarını inceliyoruz."

Mail televizyon ekranına doğru "Yalan söylüyorsun, pislik herif," diye bağırdı. Sonra güldü ve elindeki bira şişesiyle ekranı işaret etti. "Şansın yaver gitti, orospu çocuğu."

Davenport gözlerini kırpmadan ona baktı. Davenport'un arkasında polisler Bit amp; Bridle mağazasının vitrinine üşüşmüştü. Davenport'un söylediklerinin bir kısmını kaçırdı ve "... Gloria Crosby hakkındaki Adli Tıp raporunu beklememiz **g e r e k e c e k** . Uzun bir süre orada kalmış olabilir. Bizimle yüzleşme riskine gireceğini sanmıyoruz."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Mail. Sandalyeden fırladı ve televizyonu yumruklayarak kapattı, oturdu, iki kez zıpladı, kumandayı aldı ve tekrar yumruklayarak açtı.

Bu doğru değildi: sahte dizelerle onları Stillwater'a çekmişti - Stillwater'a bakacaklarını biliyordu, ama Dunn şehrin hemen dışındayken şehre gitmezlerdi. Dunn'la birlikte kalacaklardı. Mail, Dunn'ı ilk aramasından hemen sonra, sabahın erken saatlerinde Stillwater'daydı ve

hiçbir yerde polis yoktu. İşaretsiz arabalar, saçmalık. Fark ederdi.

Ama plakaları için endişeleniyordu; bir yerlerde bir listede miydiler?

Konuşan kafa yoluna devam etmişti: Davenport gitmiş, haber programı bilgisayar kabinleriyle dolu bir odaya ve bir monitörün etrafında toplanmış bir grup genç insana geçmişti. Aralarında bir savaş odası gibi aciliyet havası vardı.

Muhabir şöyle diyordu: "... aynı zamanda polis ve güvenlik odaklı bilgisayar eğitim yazılımları üreten bir şirketin sahibi. Andi Manette ve çocuklarının aranması süresince bu kaynakları departmanın emrine verdi. Oyun ve yazılım uzmanlarından oluşan bir çalışma grubu, bubi tuzağı olasılığı da dahil olmak üzere kaçırmanın hamlelerini tahmin etti..."

Ne?

"... kaçırın ya da kaçıranlara yaklaştıklarına inanıyoruz..." "Bu saçmalık," dedi Mail. Ama videoyu izlediğinde

Ekranlarının başına çömelmiş olan grubu kıskanıyordu. İyi ekipman, iyi grup. Hepsi gayri resmi giyinmişti ve adamlardan ikisinin elinde büyük boy kahve fincanları vardı. Muhtemelen hepsi geceleri pizza ve bira içmeye gidiyor ve gülüyorlardı.

Muhabir şöyle diyordu: "... ama herkes ona sadece soyadıyla hitap ediyor, Ice." Punk saç kesimi ve hızması olan şaşırtıcı derecede çekici genç bir kadın Mail'e sırtarak, "Neredeyse iki kez sahip oluyorduk. Neredeyse. Ve bu gerçekten heyecan verici. Daha önce hiç polislerle çalışmamıştım -yani Lucas hariç- ve bu oldukça ilginç. Tilt oyunu falan programlamaktan kesinlikle daha iyi. Kesinlikle."

"Onu yakalayacağınızı düşünüyor musunuz?" diye sordu muhabir.

Ice başını salladı. "Evet, eğer polisler rutin bir hata yüzünden onu önce yakalamazlarsa." Tam da "sıçıp batırmak" demek üzereydi, diye düşündü Mail. Ve ondan hoşlanmıştı. "Şu anda, şurada"-klavye başında toplanmış iki kadını işaret etti-"adam hakkında bildiğimiz her şeyi giriyoruz ve oldukça fazla şey biliyoruz. Tüm olası şüphelilerin bir listesini ekledik, bilirsiniz, polis departmanından önceki suçluların profilleri, Andi Manette'in hastaları ve benzeri gibi. Çok uzun sürmeyecek, bir düğmeye basacağız ve bazı isimler ortaya çıkacak,

Bildiğimiz diğer şeylerle çapraz referanslı. Adamımızın adının tamamen listede olduğuna bahse girerim."

Hikaye sona erdiğinde Mail mutfağa gidip bir telefon rehberi çıkardı ve Davenport'un şirketine baktı. Şirketi Minneapolis'te, 280 numaralı otoyolun batısındaki eski depo ve demiryolu bölgesinin aşağısında, Üniversite Caddesi'nde buldu. Hah. Muhtemelen her yerde polis vardır.

Ön odaya döndüğünde, başka bir konuşmacı Ortadoğu'daki bir birlik hareketinden bahsediyordu ve Mail kumandayı alıp sörf yaptı.

Yine Ice çıktı, Kanal Üç. "Adamın belli bir kaba zekâsı var, bu yüzden saldırı sırasında peruk takmış ya da saçını boyamış olabileceğini düşünüyoruz. Tanıklardan biri saçının pek doğru görünmediğini söyledi. Eğer gerçekten koyu renk saçlı olsaydı, daha çok böyle görünürdü..."

Televizyon bir kompozite geçti. Mail perçinlendi: bilgisayar kompoziti tam olarak ona benzemiyordu ama yeterince yakındı. Minibüsü ve oyun oynamayı biliyorlardı.

Sinirli bir şekilde küçük bir tırnağını kemirdi. Belki de bu insanların gerçekten bir değeri vardı.

Şu Ice denen piliç: Andi Manette kadar iyiydi. Bir ara onu denemek istiyordu.

Ama Davenport ve bu bilgisayar operasyonu... bir şeyler yapılmalıydı.

Andi ve Grace zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı: Andi onları uyanık tutmaya çalışıyordu ama Mail'in ziyaretleri arasında giderek daha fazla uyuduklarını, yatağın üzerinde atılmış ceninler gibi kıvrıldıklarını fark ediyordu.

Andi saldırıların sayısını unutmuştu. Mail giderek daha şiddetli ve daha öfkeli olmaya başlamıştı. Cadı-kadın olayından sonra Mail onu kollarını havaya kaldırarak dövmüştü ve Andi kendini koruyamamıştı; o gece idrarında kan bulmuştu.

Şimdi onu hayal kırıklığına uğratıyordu ama ne beklediğini bilmiyordu ve bu konuda bir şey yapamazdı. O başlamıştı

Grace'le konuşuyordu -bir iki kelime, bir cümle- Andi'yi dışarı çıkarıp tekrar içeri soktuğunda. Andi onun ilgisinin değiştiğini hissedebiliyordu.

Uykusunda ondan saklanan Grace de öyle. Bazen de kabuslarında inliyor ya da sızlanıyordu. Andi önce onu tuttu, sonra kendi kulaklarını kapatmaya çalıştı, sonra korktuğu için kıza kızdı, sonra öfkesi yüzünden suçluluk duygusuyla yıkandı ve kızı tuttu, sonra yine kızdı...

Konuştuklarında Andi'nin önereceği pek bir şey yoktu. "Eğer seni alırsa, altını ıslat. Sadece... işeyin. Bunun gibi pek çok insanı uzaklaştırması gerekir."

"Tanrım, anne..." Grace'in gözleri bir şeyler yapması için ona yalvarıyordu: Andi'nin kendi kâbusu, ama bir türlü uyanamıyordu.

Üst kırışteki çivi belki de yarı açıktaydı ve eskisi gibi yerinden oynatılamıyordu. Üzerinde çalışmaktan vazgeçmişlerdi ama Andi sırt üstü döndüğünde koyu renkli ahşapta belli belirsiz parlayan çivi başını görebiliyordu. Bir sitem...

Grace'le iki saattir konuşmamışlardı ki Grace yorgunluktan uyuyamayıp sol yanından sağ yanına yuvarlandı ve yatağın yay gergisi kırıldı. Yay, üzerini örten pedin içine doğru itildi ve Grace'in yanağına küçük, rahatsız edici bir çıkıntı yaptı.

Grace'in tek söylediği "Tanrım," oldu.

Andi: "Ne?" Sırt üstü döndü ve başını kaldırıp ampule baktı. Er ya da geç yanacağını ve karanlıkta kalacaklarını düşündü. Bu daha mı iyi olurdu? Düşünmeye çalıştı.

"Yatakta bir şey kırıldı," dedi Grace. Bir eliyle kendini yukarı itti ve diğer eliyle şişliği yumrukladı. "Şişlik yapıyor."

Andi başını çevirip baktı: şişlik sanki biri başparmağını yavaşça pedin içinden geçirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Sadece yana kay..." Sonra aniden doğrulup oturdu. "Grace, orada bir kaynak var."

Grace, "Yani?" dedi.

"Yani bir yay, bir çivi kadar iyidir."

Grace önce ona, sonra yatağa baktı ve yüzündeki donukluk biraz olsun gider gibi oldu. "Bir tane çıkarabilir miyiz?"

"Eminim."

Yatağın üzerinden sürünerek kalktılar, ters çevirdiler ve kumaşı kazımaya çalıştılar. Kumaş deri kadar sertti; Andi bir çiviyi bile zarar vermeden kırdı.

"Çok hızlı gitmeye çalışıyoruz," dedi Grace. "Çivide olduğu gibi yavaş gitmeliyiz. Bırak da çiğneyeyim."

Grace sonsuza kadar çiğnedi - beş dakika boyunca - sonra Andi iki dakika daha çiğnedi ve sonunda kesti. Delik küçüktü ama biraz endişeyle Grace'in bir parmağını sokabileceği kadar açtılar. Delikten çekiştirerek kumaşı yarmaya başladı ve sonra Andi iki elinin parmaklarını aynı anda içeri sokabildi ve yatağın alt kısmında iki metrelik bir delik açtı.

Yaylar hem bağlı hem de dikilmiş çelik sarmallardı. Dişlerini kullanarak birini serbest bırakmak için yirmi dakika daha uğraştılar.

"Buldum," dedi Andi, yayı delikten çıkarırken. Grace onu aldı ve ellerinde çevirdi. Yayın ucu sivri ve kesikti. Bunu başka bir yayın etrafındaki dikişi sökmek için kullandı ve bir dakika içinde ikincisini de serbest bıraktı.

"Bahse girerim çiviyi bunlarla çıkarabiliriz," dedi Grace başını kaldırıp yukarıya bakarak. Yüzü kirlenmiş, kir gözlerinin etrafındaki kırışıklıklara dönüşmüştü.

"Deneyebiliriz ama bakalım bu şeyleri uzattığımızda ne olacak. Belki de ihtiyacımız olmaz." Andi yayın ucunu duvardaki açıkta duran granit kayaya, beton zemine sürttü: bir an sonra ona, sonra da Grace'e baktı. "İşe yarıyor," dedi. "Onları keskinleştirebiliriz."

Bir an sonra yukarıdaki zeminde ayak sesleri duydular. "Yatağa geri dönün," diye tersledi Andi. Yayları deliğe geri koydular, yatağı ters çevirdiler, duvara dayadılar ve üzerine kıvrıldılar.

Grace'in sırtı Andi'ye dönüktü, bu yüzden duvara fısıldadı, "Ona iyi davran. Belki sana zarar vermez."

"Ben... olamam," diye fısıldadı Andi. "Beni oraya götürdüğünde bir şeyler kapanıyor."

"Dene," diye yalvardı Grace. "Seni dövmeye devam ederse ölürsün."

"Deneyeceğim," dedi Andi. Adımlar yaklaştıkça fısıldadı, "Başını eğ. Göz teması yok."

BÖLÜM 24

Roux ofisinin yarı karanlık odasında ayaklarını uzatmıştı. Sigarasının ateş böceği gibi parıltısıyla dalgın dalgın gecenin sokağına bakıyordu.

"Stillwater'la iyi anlaştım," dedi başını çevirmeden.

"Teşekkürler." Lucas diyet kolasının kapağını açtı ve oturdu. "Dunn'dan ne haber? Federaller onu herhangi bir şeyle suçlayacaklar mı?"

"Sesler çıkarıyorlar ama çıkarmayacaklar. Dunn zaten Washington'la konuşuyor," dedi. Perdelerine doğru bir duman halkası üfledi.

"Bunun çok kolay olduğunu, Mail'in bizi oyaladığını bilmeliydik," dedi Lucas. "Bu arada, Lester sana söyledi mi bilmiyorum ama Crosby çatı katına çıkamadan öldürüldü. Onu biz öldürmedik."

"Bana söyledi. Bu arada televizyonda harika görünüyordun. Tuzak işini çözme konusunda neredeyse doğruyu söylüyor olabilirdin," dedi Roux.

"Federaller de aynı fikirde," dedi Lucas.

"Fazla seçenekleri yok. Yapmazlarsa aptal gibi görünecekler." Roux sigarayı kül tablasında söndürmek için döndü, paketten bir tane daha çıkardı ve plastik bir çakmakla yaktı. "Mail denen adamı aradığımızdan emin misin?"

"Evet. Oldukça eminim," dedi Lucas.

"Ama bununla dışarı çıkmak istemezsin."

"Onu tetiklemesinden korkuyorum. Eğer onun gerçek yüzünü yayına verirsek kaçmak zorunda kalır. Arkasında kimseyi bırakmaz."

"Huh." Roux sigarasının küllerini karıştırdı. "İlerleme gibi görünecek bir şey kullanabilirim."

"Bende öyle bir şey yok."

"Mail'in adı duyulacak," dedi.

"Evet, ama belki bir ya da iki gün sonra. Bundan daha uzun süreceğini sanmıyorum."

"Acaba hâlâ hayatta mı? Manette."

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Onu öldürdüğünde bir daha ondan haber alamayacağız. Bunun bir anlamı olmaz. Bizimle uğraştığı ve beni aradığı sürece kız hayatta demektir. Ve sanırım kızlardan biri de."

"Tanrım, çok yorgunum," dedi kadın.

"Söyle bana," dedi Lucas. Esnedi. "Bu gece şirkette uyuyacağım. Bir karyolada."

"Yanında kim var?"

"İstihbarat elemanları. Sloan da bu gece orada."

"Hala geleceğini düşünüyor musun?"

"Eğer televizyon izliyorsa, gelebilir. Merak edecektir. Bu arada biz de arkadaşlarını yakalamaya çalışıyoruz."

Akşam geç saatlerde birkaç bulut gelmiş ve havayı temizlemeye yetecek kadar yağmur bırakmıştı. Artık gitmişlerdi ve yerdeki ışıkların arasından parlak yıldızlar görünüyordu. Lucas arabaya bindi ve şehrin karşısındaki Üniversite Caddesi'ne doğru yola koyuldu. Dikiz aynasında bir kamyonet fark etti ve düşündü: İkiz Şehirlerde on binlerce kamyonet vardı. Mail gün içinde şirkete gelirse ve planladıkları gibi bölgeyi ekiplerle doldururlarsa, ağda kaç minibüs olurdu? Yüz mü? Yüz tanesi idare edilebilir. Ama ya beş yüz ya da bin olsaydı?

Belki de ofisteki teknisyenlerin, şehrin bir kilometrekaresinde on dakikalık bir süre içinde kaç minibüs bekleyebileceğini söyleyecek bir tür istatistik yazılımı vardı. Bir sanayi bölgesinde minibüslerin yoğunluğu bir banliyödekinden daha mı fazla olurdu?

Üniversite'nin dışındaki bir Subway mağazasına girdiğinde hâlâ bunları düşünüyordu. Ön camdan iki genç sandviççi görebiliyordu, ikisi de kıvılcı saçlıydı, belki de ikizdiler. Dükkânda başka kimse yoktu. Esnedi ve içeri girdi. Burası turşu ve çeşni kokuyordu; marulun temiz, sulu kokusu ekmeğin maya kokusuna karışıyordu.

"Bana beyaz üzerine bir ayak uzunluğunda BMT ver, jalapenos hariç her şey olsun," dedi.

Kızıl saçlılardan biri arka tarafta kaybolmuştu. Diğer sandviç üzerinde çalışmaya başladı. Lucas tezgâha yaslanıp tekrar esnedi ve başını çevirdi. Sokağın karşısına bir minibüs park etmişti. Lucas başını çevirdiğinde aracın arka lambası yanıp söndü. Karanlık aracın içindeki biri fren pedalına basmıştı. Minibüs, dikiz aynasında gördüğü minibüse benziyordu.

Lucas sandviççi adama dönerek, "Hey, çocuk," dedi. "Ben bir polisim ve bir polis çağırısı yapmam gerekiyor. Ben konuşurken kafanı kaldırıp bakmanı istemiyorum. Sadece sandviç üzerinde çalışmaya devam et, tamam mı?"

Çocuk kafasını kaldırmadı. "Neler oluyor?"

"Caddenin karşısında bir minibüs var ve bela olabilir. Kontrol için bir ekip arabası çağıracağım. Bana şu büyük kök birası bardaklarından birini ver ve sandviç üzerinde çalışmaya devam et."

"Neredeyse bitirdim," dedi çocuk, Lucas'a bakarak.

"Bir tane daha yap. Aynı şey. Pencereden dışarı bakma."

Lucas kök birası bardağını soda makinesine götürdü, orada gözden kayboldu ve cebinden cep telefonunu çıkarıp aradı. "Ben Davenport. Beni Üniversite Caddesi'ndeki Subway'e kadar takip eden bir minibüs var, acilen birkaç arabaya ihtiyacım var." Santral memuruna adresi verdi ve arabaların minibüsün iki yanındaki köşelerden gelmesini istedi. "Her arabadan bir kişi inip köşeye kadar yaya olarak yürüsün. Yerlerini aldıklarında bana haber verin, ben de geleyim."

"Bekle." Görevli on beş saniye sonra geri döndü. "İki araba yolda, Lucas. Bir dakika ya da biraz daha uzun bir süre içinde orada olacaklar. Beklemede kal, sana haber verimiz."

"Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar mı?"

"Evet. Senin Subway'den çıktığını görene kadar bekleyecekler."

Lucas elinde cep telefonu dolu bardakla tezgâha geri döndüğünde çocuk ikinci sandviçini bitirmek üzereydi.

"Soyulacak mıyız?" diye sordu çocuk başını öne eğerek. "Hiç sanmıyorum," dedi Lucas. "Bence bu başka bir şey."

"Burası iki kez soyuldu," dedi çocuk. "Ben burada değildim. Kardeşim buradaydı."

"Onlara sadece parayı ver," dedi Lucas çocuğa on dolarlık bir banknot uzatarak.

"Herkes böyle söyler." Çocuk ona biraz bozukluk uzattı ve cep telefonu fincandan çizildi. Lucas onu yüzüne götürüp, "Tekrar söyler misin?" dedi.

"Her şey hazır."

"Ben çıkıyorum."

Bunu bitirmek için harika bir yol, diye düşündü Lucas girişe doğru yürürken. Sıkıydı: Minibüste bir şeyler ters gidiyordu. Bir şeyler olmak üzereydi. Sokaklarda olan herkes bunu görür, yaklaştığını hissedirdi.

Kapıda, bir elinde sandviç poşeti, diğerinde fincan ve cep telefonu olduğu halde durakladı, elini araba anahtarı arar gibi cebine attı ve minibüsü kontrol etti. Daha eskiydi, çamurluklarında, yan panellerinde ve arka lambalarının etrafında paslanmış delikler vardı. Fincan ona bir şeyler söyledi ve o da fincanı ağzına götürdü. "Ne?"

"Az önce aracın diğer tarafından, onları göremeyeceğiniz bir yerden iki adam indi. Silahlı olabilirler."

"Tamam." İki adam mı?

Lucas kapıyı itti ve Porsche'ye doğru ilerlemeye başladı. İki adam arabanın arkasından dolanıp ona doğru gelmeye başladıklarında arabaya doğru yolu yarılamıştı. Biri uzun boylu ve inceydi, ince bir keçi sakalı vardı; diğeri kısa boylu ve kaslıydı, uzun ve ağır kolları vardı. Uzun boylu olan ince pamuklu bir ceket giymişti; kısa boylu olan ise üzerinde harf olmayan bir lise ceketini giymişti. Ona doğru işaret ediyorlardı ve o düşündü: Bir soygun mu? Belki de Mail'le bir ilgisi yoktur?

Yirmi metre uzaktaydılar ve hızlı hızlı yürüyorlardı, elleri ceplerinde, ona bakıyorlardı, arabadan uzaklaşıyorlardı. Lucas aniden durdu, ona doğru yön değiştirdiler ve eğilip sandviçleri asfaltın üzerine koydu ve aynı hareketle tabancasını çekip onlara doğrulttu.

"Polis. Orada durun. Ellerinizi havaya kaldırın, ellerinizi kaldırın."

Arkadan iki üniformalı polis koşarak geldi, silahlarını çekmişlerdi ve biri "Polis" diye bağırdı.

Minibüs gitmeye çalıştı; karanlık camın arkasından görünmeyen sürücü motoru çalıştırdı, ileri doğru ateş etti ve bir ekip minibüsten dışarı fırladı.

sokağın yarısına kadar geldi ve durdu. Minibüs şoförü durdu, sonra sokağın kenarına çekti. Sokaktaki iki adam kararsızca etraflarına bakınırken, biri ellerini yavaşça ceplerinden çıkardı ve "Ne? Ne istiyorsunuz?" dedi. Diğeri yavaşça ellerini kaldırdı.

"Yere yat," diye bağırdı Lucas. "Hadi, rutini biliyorsunuz: yere yatın."

Ve biliyorlardı. Dizlerinin üzerine çöktüler, sonra ellerini başlarının arkasına koyarak yere uzandılar.

Lucas yaklaştı ve "Minibüsteki posta mı?" diye sordu.

"Posta falan yok," dedi iki adamdan daha uzun olanı. "Bize ne yapıyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi Lucas sert bir sesle. "Andi Manette'i ve kızlarını kaçırdınız ve eğer nerede olduklarını hemen bulamazsak sizi federallere teslim edeceğiz. Adam kaçırmamanın federal cezası elektrikli sandalyedir, sevgili dostlarım."

Kısa boylu adam şimdi gözlerini yukarı çevirmişti. Korkmuş ve şaşkıındı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

İki ekip minibüsü kuşatırken yaya iki polis de gelmişti. "Kelepçeleyin onları," dedi Lucas.

Minibüse doğru yürüdü, şoför ellerini görüş alanında tutarak yavaşça dışarı çıkıyordu. Adam siyahtı. Lucas, "Kahretsin," dedi ve yerde yatan iki adama doğru yürüdü. Üniformalılar üstlerini aramış ve bir Davis.32 ile bir kutu biber gazı bulmuşlardı.

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu üniformalılardan biri, Harper Coos adında bir çavuş.

"Ah, beni soyacaklardı," dedi Lucas. "Muhtemelen arabayı fark etmişlerdir. Başka bir şey olabileceğini düşündüm."

Minibüsteki polisler, "Silahımız var," diye seslendi.

"Onları kovalayın ve silahla suçlayabiliyorsanız suçlayın," dedi Lucas. "Aksi takdirde onları serbest bırakmak zorunda kalacaksınız. Onlara beni soymaya başlamaları için hiç fırsat vermedim."

"Çok kötü," dedi Coos.

"Evet," dedi Lucas. "Sik kafalılar beni heyecanlandırdı."

Şirketin dışındaki otoparkta yarım düzine araba vardı ve binadaki neredeyse tüm ışıklar açıktı.

"Bana bir sandviç getirir misin?" Ses gökyüzünden aşağı süzülüyordu. "Kim o?" Lucas yukarı baktı ama parlak ışıklı pencereler çatı hattı boyunca karanlıkta hiçbir şey göremiyordu.

"Haywood."

"Fazladan bir denizaltım var."

"Bir yedek için yüz dolar öderim."

"Hemen getiriyorum."

"Üç dolara ne dersin? Bende de o kadar var." "Doksan yediyi borçlanabilirsin," dedi Lucas.

Sloan ve üç genç programcı tek bir ekrana bakıyorlardı ki programcılardan biri Lucas'ın içeri girdiğini gördü. Klavyede çalışan adamı dürttü, o da dönüp, "Ah. Selam." dedi. Önündeki ekran karardı.

"Hey. Bu denizaltıyı çatıda çalıştıracam. Ne yapıyorsun?"

"Um, sadece oyalanıyorum."

"Göster ona," dedi Sloan. "Muhtemelen bir milyon daha kazanacak."

"

"Evet, göster bana," dedi Lucas, grubun yanına doğru yürürken.

Programcılarının hepsi sandalyedeki adama sırtıyordu.

omuz silkti ve tuşlara vurmaya başladı. "Şu ekran koruyucuları biliyor musun? Uçan tost makineleri, ekranın etrafında yüzen tropik balıklar falan?"

"Evet."

"Ve bazı dergilerin ekran koruyucu olarak nasıl pinup'lar çıkardığını biliyor musun?"

"Evet."

"Şey..." Ekranda bir pinup belirdi, bir bacağını nazlı bir şekilde kaldırmıştı, ancak neredeyse inanılmaz derecede diri göğüsleri tam olarak görünüyordu.

"Öyle mi?" Lucas bekledi. Bu kadın oldu güzel ama özel bir şey yoktu.

Ta ki göğüsleri havalanıp uçan tost makineleri gibi kendi başlarına ekranın etrafında uçmaya başlayana kadar.

"Uçan hooters-Davenport Simulations'ın Uçan Tost Makinelerine cevabı," dedi çocuk.

Lucas, "Eğer Davenport Simulations'ın adı bu ürünün herhangi bir yerinde geçerse, silahımı çıkarıp hepinizi öldürmek zorunda kalacağım," dedi.

"Bazı insanlar bunun zevksiz olduğunu düşünebilir," diye kabul etti sandalyedeki çocuk.

"Bu, yüzen kediciklerle ilgilenmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Sloan.

"Ben almayayım," dedi Lucas.

Uzaklaşmaya başladı ve sonra döndü. "İce bu şeyler hakkında ne düşünüyor?"

Sandalyedeki programcı ürperdi: "Bilmiyor. Eğer bilseydi bizi avlar ve haşarat gibi öldürürdü."

"Bu da bana şunu hatırlattı," dedi diğerlerinden biri. "Aradı ve buralarda olup olmadığınızı sordu. Sizi polis departmanında arayacağını söyledi."

"Bu ne zaman oldu?"

Diğer adam omuz silktili. "On, on beş dakika önce. Evde, numarasını aldım." Lucas'a bir kâğıt uzattı.

"Tamam." Lucas kâğıdı cebine soktu ve arka taraftan merdivenlere doğru yürüdü, ikinci kata çıktı, sonra da daha kısa bir merdivenle çatıya çıktı.

Lucas çatı kapısından içeri girdiğinde Haywood binanın çevresinde volta atıyordu.

"Bir şey var mı?"

"Bir avuç patenci gelip gidiyor, hepsi bu," dedi polis. Siyah, uzun kollu bir gömlek ve mavi kot pantolon giymişti, yüzünde de siyah-yeşil Treebark kamuflaj maskesi vardı. Sokaktan görünmezdi. "Bir sonraki bloktaki Bottle Cap'in önünde biraz kokain servisi yapılıyor."

"Orada yeni bir şey yok," dedi Lucas.

Gece hoş ve serindi, yıldızlar döngünün ağır ışıklarından uzakta daha parlaktı. Lucas ona bir sandviç uzattı ve çatının kenarındaki duvarın üzerine oturup sandviçleri açtılar.

Haywood bir yandan ığnıyor, bir yandan da Night Mariner gözlükleriyle sokakları tarıyor, pek bir şey söylemiyordu.

Lucas denizaltısını bitirdi, sonra cebinden cep telefonunu ve Ice'tan aldığı notu çıkarıp numarayı tuşladı. Ice ikinci alışta cevap verdi.

"Bayan Ice, ben Lucas Davenport."

"Bay Davenport, Lucas." Sesi biraz nefes nefese gibiydi. "Sanırım burada biri var. Bana bakıyor. Benim evimde."

25. BÖLÜM

Ice, St Paul Desnoyer Park'ta, Mississippi'den birkaç blok ötede, iki katlı tuğla bir evde yaşıyordu. Sadece üst kat aydınlıktı: Del kapı ziline dokunduğunda arkasına bakmadan "Yok bir şey," dedi.

Lucas, Del'in minibüsünün arkasındaydı, renkli camın arkasında görünmüyordu, bir elinde radyo, diğerinde telefon vardı. 45'liği yerdeydi; karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Arkalarında bir kasırga çiti, diğer tarafta ise Town and Country Club golf sahası vardı. "Verandadaki adam hiçbir şey göremiyor," dedi telefona.

"Aşağı ineyim mi?" Ice sordu.

"Hayır, hayır, sadece bekle. Kapı açıksa kalkacaktır." "Öyle olmalı..."

Lucas, Ice'a "Dayan," dedi. Del'e de telsizden, "İçeri gir. Doğruca beyaz kapıya git, oradan geç, sonra da sağa dönüp merdivenlerden yukarı çık."

"Tanrım, bu boku seviyorum," dedi Del. Derby şapkası, beline kadar çekilmiş beyaz bir gömlek, çok büyük ve çok kısa bir pantolon ve pamuklu bir ceket giymişti. Omzuna bir gitar kutusu asılmıştı. Karanlıkta, uzaktan bakıldığında yirmili yaşlarında bir müzisyen olduğu anlaşılıyordu. "Ben içeri giriyorum."

Del ön kapıdan içeri girdi, sağ eli göbeğinin önünde garip bir şekilde kıvrılmıştı. Elinde bir Ruger.357 vardı ve onu sokaktan görünmeyecek şekilde tutmaya çalışıyordu.

O evin içinde kaybolunca Lucas sürünerek minibüsün diğer tarafına geçti ve dışarı baktı, sonra da ön ve arka camlardan sokağı kontrol etti. Sadece birkaç ışık yanıyordu. Sokakta hiçbir şey hareket etmiyordu. Ice'ın evindeki ışıklar önce yandı, sonra söndü. Sonra radyodan Del'in sesi duyuldu. "Merdivenlerdeyim. Hiç ses yok. Yukarı geliyorum."

Lucas telefona, "Yukarı geliyor," dedi ve kendi kendine, "Gitti..."

Mail, Ice konusunda ne yapacağına karar verememişti. Aslında, diye düşündü, onunla çıkmak isterdi. Birlikte iyi giderlerdi. Ama bu mümkün görünmüyordu, artık değil. Baskıyı hissetmeye, balonun kenarlarının üzerine çöktüğünü hissetmeye başlamıştı. Andi Manette ve onun bedeninin ötesini düşünmeye başlamıştı.

Bunun farkına vardığında - "sonrası" için zar zor bilinçli bir plan yaptığının farkına vardığında- üzerine bir tür depresyon çöktü. O ve Andi bir şey üzerinde çalışıyorlardı: bir ilişki.

Eğer hayatına devam ederse, Andi ve çocukla ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Zihninde bunun üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bunu yapmanın en iyi yolunun Andi'yi dışarı, üst kata ve bahçeye çıkarıp vurmak olduğunu düşündü. Evde kanıt olmazdı ve cesedi sarnıca atabilirdi. Sonra çocuk aşağı iner, kapıyı açar ve işi bitirir. Bir süre sonra da sarnıca bazı hurdaları atabilirdi - sürükleyebileceği eski bir disket ve kimsenin çıkarmak istemeyeceği başka metal hurdalar vardı. Sonra burayı başka biri kiraladığında, sarnıca baksalar bile temizlemek için hiçbir girişimde bulunmayacaklardı. Sadece toprakla doldurup yeniden inşa edeceklerdi.

Zamanın yaklaştığını düşündü.

Ama bu onu üzüyordu. Son birkaç gün bildiği en tatmin edici günlerdi. Ama sonra, gençti: yeniden aşık olabilirdi.

Ice gibi birine.

Mail, Ice'ın evinden bir blok ötede, ön bahçesinde satılık tabelası olan bir evin garaj yoluna park etmişti. Bir satıcı kadın, Cedar Rapids'ten gelen genç bir çiftle manzarayı gösterebilmek için resimli pencerenin perdelerini çektiğinde oradan geçiyordu. Mail içeri baktı: evde hiç mobilya yoktu. Orada kimse yaşamıyordu. Satıcı kadın gittiğinde, garaj yoluna k a d a r çekip oturdu ve Ice'ın evindeki ışıkları izledi. Golf sahasının etrafında on beş dakika dolaştığı için mahallenin düzenini biliyordu. İsterse muhtemelen ara sokaktan aşağı inip evin arkasından yukarı çıkabilir ve belki arka kapıyı zorlayabilirdi.

Ama bunu istediğinden emin değildi. Sadece ne yaptığından emin değildi ama Ice'in görüntüsü aklıdaydı.

Gitarist mavi bir minibüsle geldiğinde hâlâ bekliyordu. Gitarist Ice'la birlikte ayrıldığında da bekliyordu. Ayrılmak için tuhaf bir zaman, diye düşündü.

Geride kalarak onları takip etti.

Ice ve Del birlikte kaldırımdan aşağı indiler, Ice Kore Savaşı döneminden kalma bir askeri ceket ve tayt giymiş, sigara içiyordu. Sigarasını sokağa doğru savurdu, dumanını üfledi ve minibüsün yolcu tarafına tırmandı.

Otoyoldan geçip şirket ofislerine doğru giderlerken kadın Lucas'la konuşmak için yarım döndü. Lucas onun ne kadar genç olduğunu düşündü: iz bırakmamış yüzü, heyecandan ve bağılıktan ön koltukta zıplaması.

Çok kararlıydı. "Onu üç kişi gördü, ikisi ön tarafta, biri de ara sokakta; bir minibüsle geçiyordu ve arkamdaki adam olan Bay Turner yüzünü yakından gördü. Ona yaptığımız kompozitleri gösterdiğimde Mail'in yüzünü yaşlandırdığımızı seçti. Emin oldu. Mail'in sokaktaki adam olduğunu söyledi."

"Seni televizyonda görmüş," dedi Lucas. "Şirketin peşine düşeceğini düşünmüştüm. Senin peşine bizzat düşeceğini düşünmemiştim."

"Neden ben?"

"Görünüşün yüzünden," dedi Del birkaç saniyelik sessizlikten sonra açık açık. "Onun nasıl bir çocuk olduğu hakkında bir fikrimiz var. Seninle ilgilenebileceğini düşündük."

"Bu yüzden televizyoncular senin peşindeydi," dedi Lucas. "Teknisyenlerden oluşan bir kalabalığın içinde göze çarpıyorsun."

Lucas'ın gözlerinin içine baktı. "Bu yüzden mi benim de işin içinde olmama bu kadar sevindin?"

Lucas hayır demeye başladı ama sonra başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Pekâlâ," dedi kadın ve ön tarafa döndü. Dikiz aynasında onun gözlerini gördü. "Zam istemek için iyi bir zaman mı?"

Lucas sırtıttı ve "Bunu konuşabiliriz," dedi. "Neden

Del'le birlikte gelmedin?" Ice sordu.

"O benim kim olduğumu, oyun yazdığımı biliyor," dedi Lucas. "Ve muhtemelen beni simaen de tanıyor. Sanırım kaçırılma olayından bir gün sonra o orospu çocuğuna rastladım."

"En azından etrafı kokluyor," dedi Del.

"Evet," diye başını salladı Lucas ve arka camlardan dışarı baktı. Arkada başka bir minibüs daha vardı ve bir diğeri de karşı caddede bekliyordu. "Dışarıda bir yerde."

"İyi ki silahım varmış," dedi Ice.

Lucas ona döndü ve "Ne?" dedi.

Ice belini karıştırdı ve mavimsi bir 380'lik otomatik tabanca çıkardı, tavan ışığında çevirip emniyetini açtı.

"Ver şunu bana," dedi Lucas sinirli bir şekilde, elini uzatarak.

"Siktir git dostum," dedi kadın. Silahı beline geri soktu. "Onu saklayacağım."

"Belanı arıyorsun," dedi Lucas. "Söyle ona, Del."

Del omuz silkti: "Sadece yaşlı karım için bir tane aldım. Ama böyle boktan bir şey değil." Ice'a baktı. "Eğer bir tane alacaksan, daha büyük bir şey al."

Ice başını salladı: "Ben bunu seviyorum. Çok şirin." "Haznede kabuk var mı?"

"Hayır."

"Güzel. Pantolonunda böyle taşırken taşaklarını patlatmaktan korkmana gerek yok."

Mail iki blok geride durdu, onları St. Anthony'den Cretin'e, oradan da otoyolun karşısına, Üniversite'ye kadar takip etti. Sola döndüklerinde gitmelerine izin verdi.

Davenport'un, diye düşündü. İşe geri dönüyor.

Müziyenin kim olduğunu merak etti; tam zamanlı bir ilişki mi, yoksa sadece bir gezinti mi?

Davenport'a bir göz atmak isterdi ama yanlış kokuyordu. Elbette, belki de sadece paranoyaklaşıyordu. Mail kendi kendine güldü. Paranoyaktı; herkes öyle derdi. Yine de, eğer Davenport'unkine bakması gerekiyorsa, bir deneme yapmak iyi bir fikir olabilirdi. Bir kukla göndermek için.

"Acaba Ricky Brennan nerede?" diye düşündü.

BÖLÜM 26

Haywood çatıdan seslendi. "Biri geliyor." Lucas bir saattir karyoladaydı, fermuarı açılmış uyku tulumuna yarı sarılmıştı, zihni uyumak için fazla huzursuz hareket ediyordu. Torbayı tekmeleyerek çıkardı ve el yordamıyla telsizi aradı. "Geliyor musun? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, rayların orada bir pislik var, doğrudan geliyor, sanki Vietnam'daymış gibi içeri girip çıkıyor. Ama buraya geliyor. Yüzünü görebiliyorum, binaya bakıyor."

"Peşinden ayrılma," dedi Lucas. Ayağa kalktı, deponun ışıklarını yaktı ve pantolonunu çekti. Telsiz yine geçirdi. Sloan, "Hareket ediyor muyuz?" diye sordu.

"Belki." Lucas Merkez'i aradı. "Sel planından haberin var mı?"

"Evet." Merkez memurunun sesine biraz gerginlik karışmıştı.

"Arayabilirim," dedi Lucas. "Benim adresime. Hemen bir ön çağrı yap, insanları hazırlanma noktalarına götür ama henüz kimseyi getirme."

"Anladım."

Bir konferans odasında uyuyorlardı, Sloan konferans masasının altındaki havalı yatakta, Lucas ise kapının yanında. Sloan karanlıkta pantolonunu ve gömleğini karıştırdı. "Neler oluyor?"

Lucas ceketini hariç tüm kıyafetleriyle uyumuştı. Tabanca teçhizatını çıkardı ve "Biri geliyor. Hay onu izliyor."

Haywood aradı. "Binanın arkasına doğru geliyor çocuklar. Sanki gizlice yaklaşıyor. Sanırım şu eski yükleme iskelesine doğru gidiyor... orası asma kilitli, değil mi?"

"Evet. Muhtemelen karanlık taraftan dolanıp pencerelere yönelecek," dedi Lucas. "Peşinden ayrılma, bizim için onu çağır. Fişi takacağız."

"Bu lanet şeylerden nefret ediyorum," diye homurdandı Sloan, ten rengi radyo fişini kulağına iterken. Lucas da kendi kulağıyla sorun yaşıyordu, sonunda

Merdivenlerden aŖağı inmeye baŖladıklarında. Lucas, "Sen binanın solundan dolaŖ, ben de sağından dolaŖacağım," dedi.

"Sakin ol," dedi Sloan. Silahını ıkarmıŖ, bacağıının aŖağısını gösteriyordu.

"Evet." Lucas 45'liğıin haznesine bir mermi yerleŖtirdi, karo kaplı koridorda sert, cırcırlı bir ses ıktı.

"Pencerelere doğru gidiyor," dedi Haywood. Sesi Lucas'ın kafatasının ortasından geliyor gibiydi. "Bu adam baŖka bir Ŗey. Parmak ucunda yürüyor gibi. Tweety Bird'e sinsice yaklaŖan Kedi Sylvester'a benziyor."

Lucas baŖını salladı: Mail'in zihnindeki resmi ne komik ne de aptalcaydı. "Biz yokuz," diye mırıldandı mikrofonuna. "Onu biz alacağız."

Sloan sola doğru koŖarken Lucas yavaŖca sağa doğru ilerledi, tabancası hazırды. KŖede bekledi ve dinledi. Çok fazla araba ve uyuŖturucu barından aŖağı süzülen bir ses: Ŗunu gördün mü? Ne yaptığını gördün mü? Tekrar yap.

"Pencereleri deniyor. Tam baŖının stndeeyim." Haywood yumuŖak bir sesle Lucas'ın kulağıına konuŖtu. Sloan hazır olmalıydı.

Lucas binanın kŖesinden adımıını attı. Bir adam pencerenin bir kŖesini kırmıŖ, bir saz parçasını sallıyordu ki Lucas bir adım atıp, "Kıpırdama," diye bağırdı.

Diğer taraftan gelen Sloan bir saniye sonra "Polis," diye bağırdı ve ikisi de binadan bir adım, iki adım uzaklaŖtılar, adam geniŖleyen bir üçgenin noktasında aralarında sıkıŖmıŖtı. Kapana kısılmıŖ adamın sarı, omuz hizasında saçları vardı ve Lucas kaçıran kiŖinin ilk tariflerini dŖnd. O da kaslıydı ama kısa boyluydu. BaŖını nce Lucas'a, sonra Sloan'a, sonra tekrar Lucas'a çevirdi.

Sonra tek kelime etmeden Sloan'a doğru koŖtu ve kamıŖı kaldırdı.

"Dur, dur..." Sloan ve Lucas ığlık atıyordu ama adam hızla içeri girdi. Lucas silahını çekti ama adam Sloan'a çok hızlı yaklaŖıyordu.

Sloan onu vurdu.

Hızlı, düz bir namlu parlaması oldu ve adam çığlık attı, sendeledi ve yere dŖt ve Sloan, "Ah, kahretsin, ah, kahretsin," dedi.

Lucas Haywood'a, "Merkeze haber ver. Onlara yerde bir adamımız olduğunu söyle. Buraya bir ambulans çağdırmalarını söyle."

"Arıyorum," dedi Haywood.

"Anlaşıldı, Lucas. Ambulans yolda."

Yerdeki adam bacağını tutarak yuvarlanıyordu ve Lucas tabancasını bir kenara bırakıp adamın yanına gitti, sırtına diz çöktü, onu kelepçeledi, okşadı, ucuz bir krom 38'lik bulup Sloan'a verdi, o da cebine koydu. Sonra Lucas yaralı adamı yuvarladı: adam inledi, küfretti. Şişman, yuvarlak bir yüzü ve soluk mavi gözleri vardı. Bu John Mail değildi. "Konuşabiliyor musun?"

"Siktiğimin bacağı, dostum." Yaralı adamın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bacağı kırıldı. Lanet kemiği hissedebiliyorum."

"Ah, Tanrım," dedi Sloan. "Ne lanet bir gün."

Lucas kötü ışıktaki kontrol etti ve adamın sağ kalçasında yayılan ıslak lekeyi gördü. "Manette'ler nerede?" diye sordu.

"Kim?" Adam korkmuştu ve gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Sen kimsin? Adın ne senin?" Lucas sordu. "Ricky Brennan."

"Neden buraya geldin Ricky? Neden burayı seçtin?"

"Şey, dostum..." Ricky'nin gözleri Lucas'tan uzaklaştı ve Lucas onu kaybedebileceğini düşündü.

"Hadi ama pislik herif," dedi Lucas.

"Şey, bu adam bilgisayar manyaklarından biraz toot alabileceğimi söyledi. Arka odada bir çanta dolusu ot varmış, bütün gece yetecek kadar. Lanet olası bacağı, adamım, lanet olası bacağı beni öldürüyor."

"Kahretsin," dedi Sloan ve şoka girecekmiş gibi görünüyordu.

Lucas telsizi açtı: "Janet? Sel. Seli çağırıyorum." "Tamamdır."

Sloan yaralı adamın yanına oturdu. "Ambulans geliyor," dedi.

"Gerçekten canım yanıyor, dostum."

Haywood koşarak geldi ve Lucas, "Flaş var mı?" dedi. "Evet."

Lucas cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı, kâğıdı açtı, kompozitleri sıraladı ve Mail'in koyu renk saçlı fotoğrafını buldu.

"Bu o adam mı?" Lucas el fenerini kâğıdın üzerine tuttu.

Ricky yine uzaklaşıyordu ama ışık onu geri getirdi ve kâğıda odaklandı. "Evet. Bu o adam."

"Nerede o?"

"Park rampasında bekleyecekti." Bir kolunu uzattı. Rampa görüş alanının dışındaydı, binanın uzak tarafındaydı. Lucas telsize geri döndü. "Janet, lanet olsun, bu gerçek bir şey, o burada bir yerde. Gelmeye devam etsinler."

"Orada olmalılar, Lucas. Zaten köpeklerle birlikte dışarıdalar."

Sonra Lucas siren seslerini duydu: Her yönden gelen on beş yirmi kadar siren sesi. Daha sonra daha fazlası da gelecekti. Devriye görevlileri Mail'i sıkıştırmak, onu korkutmak için sirenleri kullanmaya karar vermişlerdi. "Onlara bu gece aldıkları bilgi paketlerine bakmalarını ve Cat'teki gibi C bileşimine bakmalarını söyle. Adamımız o."

"Cat'in C'si."

Lucas tekrar Ricky'nin üzerine eğildi. "Adamın adı John Mail, değil mi?"

"Oh, adamım, lanet olası
bacağım." "John Mail mi?"

"Evet, dostum. John. Onu etrafta görüyorum. Bilirsin işte. Onu etrafta görüyorum ve 'Hey, John' diyorum. O da 'Hey, Ricky' diyor. Hepsi bu kadar. Burada bir şey olduğunu söyledi. Görmüş. Lanet bacağım, adamım, bir şeyin var mı? Percodan falan var mı?"

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Ah, dostum, adamı tanımıyorum bile, bilirsin, onu içerideyken görürdüm, sadece 'Merhaba, Ricky' derdi. Hepsi bu." Ricky inledi. "Peki ya Percodan, dostum?"

Lucas Sloan'a, "Ne yapacağımızı görmek için bir yem gönderdi," dedi. Sonra da: "Sen burada kal. İfadeni ve silahını isteyecekler."

Haywood'a: "Hadi. O gözlükler sende mi?"

"Evet."

Ve Sloan'a: "İyi misin?"

Sloan yutkundu ve başını salladı. "İlk kez," dedi. "Hoşuma gittiğini sanmıyorum."

"Onu ambulansa bindir ve endişelenme." Lucas ona sırtıttı ve sırtına bir tokat attı. "Alçaktan ateş ettiğine inanamıyorum, seni aptal herif," dedi. "Eğer onu ıskalamış olsaydın, o kamışı kafana on beş santim kadar batırırdı."

"Evet, evet." Sloan yutkundu. "Aslında göğsünün ortasına nişan almıştım."

Lucas sırtarak, "Nasıl olduğunu bilirim. Hadi, Hay." Lucas ve Haywood binanın önüne doğru koştular, Lucas bir kez arkasına baktı. Sloan, Ricky'nin başında duruyordu ve Lucas onun özür diliyor olabileceğini düşündü. Arkadaşını izlemek zorundaydı: Sloan vurulduğu için dengesiz görünüyordu. Ve Lucas bunun karakterine uygun olduğunu düşündü. Sloan polislikte ortaya çıkan ilişkileri, kavgaları severdi. Ara sıra kavga etmekten bile hoşlanıyordu. Ama hiçbir zaman gerçekten kimseyi incitmek istememişti.

Sonra Lucas park rampasına doğru döndü ve Haywood'la birlikte silahlarını çıkararak kaldırımda koşmaya başladılar. Üniversitenin yukarısında, barikatların içeri girdiğini ve her yerde, her yönde yanıp sönen kırmızı ışıkları görebiliyorlardı.

"Lanet olası bir ışık rafı kongresine benziyor," diye nefes nefese kaldı Haywood,

Lucas onu duydu ama cevap verecek zamanı yoktu: Üniversite'deki ofis binasının etrafından dolanmışlar ve rampaya çıkıyorlardı. Lucas, "Hadi yukarı çıkalım. Hazır mısınız?"

Haywood, "Formdan düştüm," dedi. "Hadi çıkalım."

Lucas ilk basamakları çıktı: birinci katta park etmiş yarım düzine araba vardı ve hızla onları kontrol ettiler. Sonra bir sonraki basamağa çıktılar ve Lucas alçak, beton güverte duvarının üzerinden bakarken kuzeye, demiryolu raylarına doğru giden arka lambaların yanıp söndüğünü gördü.

"Bunu gördün mü?"

"Neyi?"

Işıklar tekrar titreşti. "İşte orada."

"Evet. Biri karanlıkta sürünerek ilerliyor, farları yok," dedi Haywood.

"Orospu çocuğu, bu o." Lucas telsizi yüzüne dayadı: "Bir arabaya ihtiyacım var... bu binanın adı neydi? Hansen mandırasının yanında bir arabaya ihtiyacım var, Hansen mandırasının batısındaki ilk yol. Şüpheli görüş alanımızda, asansörlere doğru gidiyor."

Haywood çoktan döşemeyi geçip merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı, Lucas da birkaç adım gerisindeydi. Karartılmış araç neredeyse iki blok ötedeydi ve yere indiklerinde artık onu göremiyorlardı. Engebeli zeminde tahıl asansörüne doğru beceriksizce koşuyorlardı ki bir çift far onları arkadan yakaladı, sonra bir diğeri. Döndüklerinde iki ekibin kendilerine doğru geldiğini gördüler; Lucas onlara el salladı ve koşmaya devam etti.

Arabalar yetiştiğinde Lucas ileriye işaret etti. "Asansörün altından geçiyordu."

Öndeki arabanın şoförü bir çavuştu. "Oradan çıkış yok," diye homurdandı, "Orası tamamen çıkmaz sokak."

"Raylara çarpmış olabilir mi?"

Polis omuz silkti. "Belki. Ama biz onu görürüz. Onların yanından yılan gibi kaçabilir." Telsizini eline aldı ve "Rayların karşısındaki 280 numaralı üst geçitte bir araca ihtiyacımız var. Raylara biraz ışık tutun. Helikopter nerede?"

"Helikopter havaalanından ayrılıyor, beş dakika içinde orada olur. Raylardaki arabayı teyit ediyoruz."

Lucas, "Buraya bir K9 getirin," dedi.

Çavuş, "Onları aradık, yoldalar," dedi. Araba önlerinden çekildi, ikinci araba da arkasından. Çavuş telsizle konuştu: "Rayların kuzeyinde birkaç adama ihtiyacımız var."

Asansörlere doğru koşarlarken Haywood, "Orası karanlık olacak," diye homurdandı.

"Ama onu yakaladığımızda, sadece minibüsünü alsak bile, plakayı sökmüş olsa bile şasi numarasını alırız... o zaman bir isim ve adres buluruz."

Haywood, "Tavukları sayıyorsun," dedi.

"Saymak zorunda kaldığımız ilk lanet tavuk ve ben o orospu çocuğunu sayıyorum," dedi Lucas.

27. BÖLÜM

Polis, sağ eli vücudundan uzakta, binanın yanından aşağıya doğru kaydı.

Silah taşıyor, diye düşündü Mail. Gece havası yoğun, serin ve nemliydi ve gece özellikle karanlık görünüyordu; o kadar iyi göremiyordu ama polis Davenport olamayacak kadar küçüktü.

Yine de bu bir tuzaktı, ilkel bir tuzak. Mail gülümsedi ve gitmek için döndü, sonra yavaşladı, geri döndü, oyalandı. Davenport'un binası bir blok ötedeydi ve sanki bir film izliyormuş gibi kendini ondan uzak hissediyordu. Film daha yeni başlamıştı.

Ricky'yi Hennepin Caddesi'nin köşesinde bulmuştu, yarı sarhoştı, yüzü asıktı, saçları pamuk şeker gibi birbirine yapışmıştı. Kokain ve bir sürü bilgisayar amcığı fısıldamıştı ve Ricky salyalarını akıtmaya başlamıştı. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Ricky'nin işlevini yerine getirebilmesi için uyuşturucuya ihtiyacı vardı; kokain, speed, asit, ot, peyote, alkol, hatta bir seferde iki ya da üç tanesi olmadan dünya doğru değildi. Yıllarını içeride geçirmişti ve damarlarında uyuşturucu akmadığı bir zamanı zar zor hatırlıyordu ve o uyuşturucusuz haliyle ilgili hatırladıkları da hiç hoşuna gitmiyordu. Daha fazla dişçiye ihtiyacı olduğunu düşündü, "Al, bunu senin için uyuşturayım" diyecek insanlara.

İçeride bile, etrafta çok tuhaf insanlar varken -Tanrı'yla konuşan ve kişisel mektuplar alan insanlar- Ricky'ye deli gözüyle bakılıyordu.

Ama psikiyatristler onun toplum içinde işlev görebileceğini söylediler, bu yüzden onu dışarı çıkardılar ve bunu yaparken kendileriyle gurur duyuyorlardı. Şimdi Ricky çöp kutularından yiyor, kapı aralıklarına sığıyor ve belinde hurda bir tabanca taşıyordu. Dilenebildiği, satın alabildiği ya da çalabildiği her hapı yutuyordu.

Şimdi Ricky görüş alanının dışındaydı, binanın uzak tarafındaki pencerelere bakıyordu. Polis binanın arka tarafında, Ricky'nin bulunduğu tarafa doğru koşuyordu; hapishanedeki bir mahkûma benziyordu

bir duvar boyunca koşarken spot ışığına yakalandı. Polis köşede durdu, hızlıca bir göz attı, başını geri çekti, tekrar baktı, silahını doğrultarak binadan dışarı koştu ve bağırışlar başladı, kelimeler uzaktan seçilemiyordu.

Mail tekrar gitmek için döndü. Sonra silah sesini duydu ve geri döndü: "Orospu çocuğu."

Tekrar gülümsedi, eğleniyordu; neredeyse gülecekti. Ne şaka ama. Ricky'yi vurmuşlardı ya da Ricky onlardan birini vurmuştu. Görebildiği polis tabancasını yanına bırakmış ve ilerlemişti. Demek ki Ricky'ydi.

Hareket zamanı.

Park rampasını koşarak geçti, kısa bir merdivenden inerek caddeye çıktı. Minibüs çoktan Üniversite Caddesi'ne yönelmişti. Bir buçuk dakika içinde bir mil uzaklaşmış olacaktı. Kapının kilidini açtı, içine atladı -ışıklar birkaç yüz metre boyunca sönük kalacaktı- köşeye kadar gitti, sağa baktı, sola baktı. Sirenleri duydu, ışıkları gördü.

Caddenin aşağısında, solda bir polis arabası, aceleyle geliyordu: ama gitmek istediği yol buydu. Sağa dönerse, Davenport'un binasının önünden geçmesi gerekecekti. Bunu yapmak istemiyordu.

Tereddüt etti. Polis muhtemelen çatışmaya gidiyordu. O geçene kadar bekleyebilirdi.

Mail geri vitese taktı ve geri gitmeye başladı ama o sırada polis arabası hâlâ altı ya da sekiz blok ötede, beklenmedik bir şekilde caddenin karşısına doğru yan yattı. Sonra sağında daha fazla ışık gördü, sonra da solunda caddeyi kapatan ekibe katılan başka bir araba.

"Orospu çocukları."

Sanki bir el kalbini tutmuş ve sıkılmış gibi hissetti. Davenport'u hafife almıştı. Tuzak bina değildi. Bütün lanet olası bölge tuzaktı.

Farları hâlâ kapalıydı, hızlı bir U dönüşü yaptı ve sokağın sonundaki tahıl asansörüne doğru yuvarlandı. Oraya hiç gitmemişti, ne bekleyeceğini bilmiyordu ama yakın çevreden çıktıktan sonra, tamamen temizlenene kadar arka sokaklardan ilerleyebilirdi.

Yüzünde soğuk bir ter belirdi ve elleri direksiyonu öyle sıkı tuttu ki canı acıdı. Bundan kurtulması gerekiyordu.

Ama ışıklar olmadan pek bir şey göremiyordu. Garip, tuhaf şekiller, tekerleksiz traktör römorkları solda belirliyordu. Orada burada, pençeli bir makine, mutasyona uğramış, hafriyat makinesi gibi. İki asansör binasının arasından geçti, yavaşladı. Minibüs yedi inç derinliğinde ve minibüsün yarısı kadar uzunluğunda bir çukura düştü, sonra diğer taraftan çıktı. İki römork bir yükleme rıhtımına park edilmişti. Başka bir minibüs de onların arasına sıkışmış, dışarı bakıyordu.

Mail ön cama doğru eğildi, daha iyi görmeye çalıştı, sonra yan camı indirdi, duymaya çalıştı. Etraf öğütülmüş tahıl, belki de mısır kokuyordu. Karanlıkta ilerledi, sonra daha aydınlık bir alana girdi, bir ofis kapısının üzerindeki çıplak bir ampulün ışığı.

Ofiste ışık yanmıyordu ama...

Yol bir kapıda sona eriyordu, kapalı ve kilitli bir kapı, arkasında karanlık binalar vardı. Çıkmaz sokak mı? Çıkmaz sokak işareti yoktu. Geri döndü ve tahıl asansörünün yanından doğuya giden çakıllı bir yol buldu. İleride, kendisinden biraz daha yüksekte, belki de bir tepenin üzerinde, işlek bir caddenin ışıklarını görebiliyordu. Oraya doğru ilerleyebilirse... Ama o da neydi?

Işıkları yanıp sönen bir polis arabası tepenin üzerinde durdu ve Mail bunun bir tepe değil, bir üst geçit olduğunu fark etti. Yukarı çıkış yoktu, caddeye çıkış yoktu. Üzerinde bulunduğu yol çakıldan toprağa dönüşüyordu. Solda, ışısız bir çiftlik tarlası gibi karanlıktan başka bir şey yoktu. Sağda, daha önce gördüğü tekerleksiz traktör römorklarına benzeyen kutular sıralanmıştı.

Yavaşladı, geri dönmeyi düşündü, omuzlarının üzerinden baktı ve asansördeki polis ışıklarını gördü. Onu görmüşler miydi? İleri gitmek zorundaydı.

Aniden, kocaman karanlık bir şekil neredeyse hiç ses çıkarmadan solundan geçti ve minibüsü sağa doğru çekti.

"Ne?" diye bağırdı. Şimdi korkmuştu, direksiyonu kavırıyor, karanlığa bakıyordu. Şekil ses çıkarmıyordu ama gürültüsünü hissedebiliyordu: karanlıktan bir şey çıkmıştı, Japon korku filmlerindeki bir yaratık gibi, Rodan gibi... ve fark etti

bir dizi yük vagonu gecenin içinde hayalet gibi geçip gidiyordu. Onlara bağlı bir motor yoktu. Sadece süzülerek geçip gidiyorlardı.

Ve solunda, bir çiftlik tarlasına **b e n z e y e n** karanlıkta birden fazla demiryolu hattı olduğunu fark etti. Şimdi loş, ortam ışığında bazılarını görebiliyordu, siyah alana karşı ince, çelik gibi yansımalar. Kaç tane olduklarını göremiyordu ama birkaç tane vardı.

Üst geçitteki polis arabası aniden aydınlandı ve bir projektör raylar boyunca soldan sağa doğru sallandı. Diğer yönden, sağdan sola doğru gelseydi, onu yakalayabilirdi ama hâlâ yarım mil uzaktaydı. Hal böyleyken, rayları kaplayan kutuların duvarındaki bir deliğe girecek zamanı vardı.

Kutuların arasında hiçbir şey göremiyordu; park lambalarını riske atmak zorundaydı. Polis projektörü arkasındaki tarlayı taradı ve tekrar ilerledi ve içinden geçtiği kutulara paralel başka bir kutu sırası buldu. Kutu sıralarının arasında başka bir toprak yol uzanıyordu ve ona döndü. Park lambaları "Burlington Northern Konteyner Sahası - İzinsiz Girenler Kovuşturulacaktır" yazan bir tabelaya takıldı.

Konteynerler. Hah. Konteynerler bittiğinde yol da bitiyordu: ileride toprak, çimen ve görölme ihtimalinden başka bir şey yoktu. İkinci bir polis arabası üst geçitte ilkine katılmıştı ve ikinci bir projektör dışarı fırlayıp rayları inceledi. Üst geçidin korkulukları boyunca küçük aksiyon figürleri gibi duran polisleri görebiliyordu.

"Lanet olsun. Lanet olsun." Yakalanmıştı, sıkışmıştı. Koltuğun altına uzanıp 45'liğini aldı. Silah rahatlatıcı değildi: elinde büyük, soğuk bir yumru gibiydi. Eğer onu kullanmak zorunda kalırsa, ölecekti.

Silahı kalçalarının arasına koydu, minibüsü üst geçidin görüş alanından çıkana kadar geri çekti, kontağı kapattı, dışarı çıkmaya başladı ama tepe lambası titredi ve kapıyı hızla kapattı. Kahretsin. Bunu nasıl yapacağım? Sonunda arkasına uzandı, tepe lambasının kubbesini kazıdı ve ampulü çevirerek çıkardı. Sonra dışarı çıktı, silahı cebine koydu ve kutu sırasının sonuna doğru kayd.

Her yerde siren sesleri vardı, daha önce hiç duymadığı bir şeydi, yıllar önce yangın çıkarırken bile duymamıştı. Birden

Sirenler çok yakın görünmüyordu ama mümkün olan her yönden geliyorlardı.

"Boku yedim," dedi, yarı yüksek sesle. "Boku yedim." Ve konteynırlardan birini tekmeledi. "Boku yedim."

Ellerini saçlarında gezdirdi. Dışarı çıkmak zorundaydı. Minibüse doğru koştu, bir an durdu, sonra konteynerlerin olduğu sıraya doğru koştu. Konteyner kutuları ikişer ikişer, uç uca, iki uzun sıra halinde, aralarındaki raylarla birlikte istiflenmişti. Bazı yerlerde bir konteyner çekilmişti. Birkaçında ise her iki konteyner de çekilmişti, tıpkı içinden geçtiği delikte olduğu gibi.

Bu noktalarda, ya rayların ötesini ya da asansörlerin diğer tarafındaki mahalleyi görebiliyordu. İkili aralıklardan birini buldu ve dikkatle aşağıya doğru yürüdü, elini konteynerin kenarında gezdirdi, ayağının altındaki yığın yaban otlarını hissetti. Asansörün diğer tarafındaki mahalle uyanmaya başlamıştı. Sokağın her tarafında ışıklar yanıyordu ve bir adamın bağırdığını duydu. Yanıp sönen kırmızı ışıkların yansımaları evlerin yan pencerelerinden yansıyor. Her yerde polisler vardı.

Kahretsin, kahretsin.

Onu yakalamışlardı ya da yakalayacaklardı. En azından minibüs.

Minibüse doğru yürüdü ve aklına minibüsü tek bir konteynırın çekildiği boşluklardan birine park ederse, orta yoldan aşağıya doğru yürüyüp her bir boşluğa bakmadıkça kimsenin onu göremeyeceği geldi. Eğer bir polis sadece raylara bakarsa, raylar boş görünecekti.

Bu ona biraz zaman kazandırabilirdi.

Mail aceleyle kamyonu gitti, onu elli metre kadar geri çekti, sonra manevra yaparak tek bir konteyner alanına soktu. Onu bir daha görebileceğinden şüpheliydi. Kamyonet ve muhtemelen tüm bilgisayarlarıyla birlikte Roses adını da terk etmek zorunda kalacaktı.

Peki ya parmak izleri? Roses adını bulurlarsa sorun olmazdı ama parmak izlerini bulurlarsa asla huzura kavuşamazdı.

Ceketini, gömleğini ve tişörtünü çıkardı, gömleğini ve ceketini tekrar giydi ve tişörtünü kullanarak minibüste dokunmuş olabileceği her şeyi sildi. Zihni harıl harıl çalışıyordu.

Şarj kolları, direksiyon, tabii ki kül tablası, koltuklar, torpido gözü, gösterge paneli... yerdeki tüm kağıt çöplerinden kurtulmak.

Ama sonra aklına bilgisayarlar geldi. Lanet olsun. Depodaki her şeyde onun parmak izleri olacaktı. Minibüsü bulurlarsa, depoyu da bulurlar ve parmak izlerini oradan alırlardı.

Kafasında problemi çözmeye çalışarak silmeye devam etti. İçeride işini bitirdi, dışarı çıktı, kapıyı dirseğiyle iterek kapattı ve dışarıyı silmeye başladı. Lanet olası bilgisayarlar.

Dış tutamakları, plakaları ve silecekleri sildi. Motorla hiç uğraşmamıştı, hayatında kaputu hiç kaldırmamıştı, o yüzden bu bir sorun değildi.

Ve düşündü: Yangın.

Dükkâna geri dönebilirse yangın çıkabilirdi. Bir yangın her şeyi hallederdi. On galon benzin, biraz yağ ve bilgisayarlar çıra gibi yanardı.

Yine de işini şansa bırakamazdı. Her şeyi alamayabilirdi, bir ya da iki parmak izi bulabilirdi. Bu yüzden bir süre kaybolması gerekecekti ve bu da Andi Manette ile kızı yerleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onları sarnıca atabilirdi; bu sadece bir saniyesini alırdı. Bu düşüncede küçük, karanlık bir çekilme hissetti ama bunun geleceğini biliyordu.

Tamam. Bitti. Kapı kollarına son bir kez vurdu, tişörtü ceketinin cebine soktu ve konteynırların karanlık gölgeleri arasından rayların karşısına bakan bir açıklığa doğru yürüdü.

Koyu renk ceket ve kot pantolonuyla demiryolunda neredeyse görünmez olmuştu. Karanlıkta yürümeye başladı, bir eli denge için önündeydi, ayakları engebeli zeminde yol alıyordu. Arkasında, asansöre doğru bir köpek havladı; sonra bir başkası.

Lucas minibüsün sürücü tarafındaki camı yumruklarken bir devriye yüzbaşı geldi. Camı kırmak için bir kaldırım taşı parçası kullandı, sonra kırık pencereden uzanıp kilidi açtı. Haywood da onun yanındaydı ve kirli camlardan içeri bakmaya çalışıyordu.

Kapıyı açtıklarında Lucas, "Kâğıt," diye homurdandı. Yolcu tarafının zemininde bir pano duruyordu ve onu eline aldı. Bir bloknot

İçine pembe bir kâğıt sıkıştırılmıştı, antetli kâğıtta "Carmody Foods" yazıyordu.

"Onu yakaladınız mı?" diye sordu kaptan yukarı çıkarak.

Lucas kaşlarını çattı ve başını salladı. "Sanırım bu buraya ait... kontrol etmeliyiz ama başka bir minibüs arasak iyi olur. Burada, buraya dönerken gördük."

Kaptan minibüsün ön tarafına doğru yürüdü, bir süre etrafı karıştırdıktan sonra, "Motor soğuk," dedi.

"O zaman bu değil," dedi Lucas. Panoyu kamyonete geri fırlattı. "Hadi Hay, raylardan aşağı inelim."

"Bu işi nasıl yapmak istiyorsun, şef?" diye sordu yüzbaşı. "Bu senin kararın."

"Sen yönet," dedi Lucas. "Bu işi nasıl yapacağını benden daha iyi biliyorsun. Adamlarına Haywood'la benim dışarıda dolaşacağımızı söyle yeter."

Kaptan başını salladı. "Tamamdır." Birine bağırarak koşar adım uzaklaştı ve bir K9 aracının geldiğini duydular ve bir dakika sonra helikopter ilk geçişinde vızıldadı. Lucas ve Haywood aşağıya ilk koştuklarında asansör avlusu karanlık ve yasaklayıcıydı. Şimdi her yerde farlar vardı ve helikopter bir projektör yakmıştı. Hâlâ karanlık alanlar vardı ama saklanacak daha az yer vardı.

"Bu Stillwater'da bir asansördü, değil mi? Asılan kızı bulduğunuz yer mi?" Haywood üstlerindeki asansöre bakmak için boynunu bükerek sordu. "Acaba bir bağlantı var mı?"

"Bu pek... mantıklı görünmüyor. Bu bir tesadüf olmalı," dedi Lucas.

"Sen tesadüflere inanmazsın," dedi Haywood.

"Gerçekleştikleri zamanlar hariç," dedi Lucas. Tasmalı Alman kurdu olan bir köpekli polis memurunun arkasında yürüyorlardı. Polis ve köpeği asansörün arka tarafını incelemeye başladığında Haywood, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Lucas etrafına bakındı: Rayların yakın tarafında küçük makas kulübelerinden devasa asansörlere kadar bir dizi bina vardı ve uzak tarafta daha fazlası. Bir başka asansör seti batıya doğru uzanıyordu. "Saklandığından şüpheliyim. "Saklandığından şüpheliyim.

kaçardı. Minibüs yok ve tüm bu küçük yan yollar doğuya gidiyor. Muhtemelen birini seçti ve gidebildiği kadar gitti."

"Oraya varmadan önce 280'de ekipler vardı."

"Evet. Yani burayla orası arasında bir yerde." Ritmi duydular, sonra helikopterin ışıkları geldi, sonra bir projektör ötelerindeki rayları aydınlattı ve helikopter tepelerinde kükredi. "Şu tarafa gidelim... ışıkları takip edelim."

Mail rayları geçmeye karar verdi: diğer tarafta daha az hareketlilik vardı ve polis arabalarının sağladığı artan aydınlıkta, diğer taraftaki karanlık ev sıralarını ve küçük bahçeleri görebiliyordu. Oraya girdiğinde gizlice kaçabiliyordu.

Karşıya geçmeye başladı, neredeyse bir projektöre yakalanıyordu: beklediğinden daha hızlı geldiler ve yüzüstü düşmek zorunda kaldı, etini saklamak için ellerini altına aldı.

Işık durmadı ama devam etti, çömeldi ve tekrar koşmaya başladı, ışık geri geldi ve tekrar yere düştü. Bir dahaki sefere ayağa kalkmaya zahmet etmedi, sadece elleri ve dizleri üzerinde rayların üzerinden, yol yatağının diğer tarafından aşağıya, sonra bir sonrakinden yukarıya ve rayların üzerinden geçti. Taşlar ellerini ısırdı ama yaralanmaktan çok sıyrıldığını hissetti.

Helikopter görüldüğünde avluyu yarılamıştı: altındaki ışık izi elli fit genişliğindeydi. Helikopterin gelişini izledi ve eğer helikopterin ışığına yakalanırsa işinin biteceğini anladı.

Mail ayağa kalktı ve koştu, yere düştü, kalktı ve başı eğik koştu. Köprüden gelen polis arama ışığı yanından geçip gitti ve o da yoluna devam etti, helikopterin ışığı aşağı yukarı ona doğru geliyordu ama geldiği gibi raylar üzerinde ileri geri kayıyordu. İleride küçük bir kulübe belirdi ve arama ışığı tepesinde yanarken yanındaki otların arasına dalıp sertçe yuvarlandı.

Yüzü aşağı dönük olsa bile, güçlü ışık otları keserek gözlerini kamaştırdı. Ve ışık devam etti.

Yukarı baktı ve zikzaklar çizerek üst geçide doğru yavaşça ilerleyen helikopteri gördü. Ayağa kalktı ve tekrar koşmaya başladı.

Bir polis arabası, ışıkları yanıp sönerek, rayların diğer tarafındaki mahalleden geçiyordu, ama onun bir ya da iki sokak batısındaydı. Etrafında ağaçlar olan bir tür ticari binaya doğru koşuyordu. Yönünü oraya doğru çevirdi; çalıların arasına saklanabilirdi. Köprüdeki polisler onu projektörle taradı ve adam yere yığıldı. Bir saniye sonra ışık geri geldi, başının üstünden geçerek onu seçti. Raylara doğru geri sürüklendiğinde, ağaçlara doğru son birkaç adımını atmayı başardı.

Ve yolunun su tarafından kapatıldığını gördü.

"Hayır-hayır," dedi yüksek sesle. Bir mola veremezdi.

Ortasında bir gölet olan küçük bir mahalle parkındaydı. Işık geri geldi ve elleri ve dizleri üzerine çöküp suya doğru süründü. Elleri çimlere kaydı ve pis bir koku ona kadar ulaştı. Ne kokusu? Süründüğü şey kaygandı; sonra sağında küçük bir şey hareket etti ve onun bir ördek olduğunu fark etti. Ördek bokunun içinde sürünüyordu. Işık geri geldi ve o şeyin içine düştü, sonra kıyıdan aşağıya soğuk suya doğru kaydı. Ve arkasından gelen bağırışları duydu.

Gece gözlükleri işe yaramıyordu. Sabit ve düşük ışıktaki iyidiler ama sürekli yanan projektörler sensörleri bozuyordu ve Haywood onları bir kenara bıraktı.

"Bu taraftan," dedi Lucas. "Şu konteynerlerin içinde."

Ray boyunca koşular ve üst geçitten gelen projektörler tarafından çabucak kısıtılıp gözleri kamaştırıldı. Lucas telsizi açıp ışıkları kapattı.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Haywood. "O ışıkların diğer ucunda hiç bulunmadım."

Lucas konteynır sırasındaki bir deliğe girdi, aralarında bir yol olan ikinci bir konteynır sırası buldu, hepsi zift gibi karanlıktı.

"Eğer aşağıdaysa ve silahı varsa, içeri girmek intihar olur," dedi Haywood.

"Evet." Lucas telsizi açıp helikopteri aradı. "Asansöre doğru geri gelebilir misiniz? Çift sıra konteynır var; ışığı tam ortadan istiyoruz."

Pilot sıraya girmek için bir dakika bekledi, sonra üzerlerinde asılı kaldı, sıraya doğru yürürken rotorların aşağı doğru salınımı onlara çarpıyordu. Sona yüz metre kala Lucas duvardaki bir delikte bir krom kenarı yakaladı. Telsizden "Oha" diye bağırdı ve Haywood'un kolunu yakalayarak, "Minibüs orada, minibüs orada," diye bağırdı.

Lucas sola giderken Haywood sağa gitti ve helikopter hareket edip deliği buldu ve ışığı üzerine düşürdü.

Polisler mahallede yürüyordu ve ışıklar yanıyordu. Mail seslerini duyabiliyordu, çok uzaktan ama yeterince netti: Bir kadın komşusuna bağıırıyordu, "Gaz mı? Gaz mı?"

Ve cevap, "Deli bir adamı arıyorlar."

Mail köpekleriyle göletten çamurlu bir noktaya doğru ilerledi, burada ağlayan bir söğüt ağacı suyun üzerinde asılı duruyordu. Yarım düzine ördek uyandı ve meraklı bir şekilde vaklamaya başladı. "Siktir git..." diye tısladı ve sudan çıkmaya başladı. Ördekler kanat çırpıp vaklayarak havalandılar.

Tanrım, eğer biri bunu duyarsa...

Kıyıya sürünerek çıktı, titriyordu -şimdi çok soğuktu- ve polislerin geldiğini duyduğunda ağaçların arasından geçmeye başlamıştı ki, bir sıra bobin fenerle işaretlenmişti. Önce etrafına, sonra tekrar suya baktı ve başını söğütlerin altındaki setin altına sokarak isteksizce suya girdi.

Soğuk su sadece bir metre derinliğindeydi ama onu yüzdürmek istiyordu. Kıyı boyunca ilerlerken eli bir söğüt köküne takıldı ve onu kullanarak kendini aşağı itip dengede durdu. Yüzünü kıyıya döndü ve koyu renk ceketini başına geçirdi.

"Muhtemelen pipetle nefes alıyordur," dedi bir polis, sesi genç ve uzaktı.

"Evet, sanki kışından konuşuyormuşsun gibi," dedi aynı derecede genç olan bir başkası. "Tanrım, her yerde kaz boku var."

"Ördek boku," dedi ilk ses. Çiftlik çocuğu. "Kaz boku daha büyük; sigaraya benziyor."

Üçüncü bir ses: "Hey, bir bok uzmanımız var."

"Biri şu çalıların arasından geçmeli..." "Ben bakarım...?"

Mail ayak sesleri yaklařtıķķa başını eēdi. Sonra polis tepesindeki çalıları tekmelemeye başladı. Polis sōēūt aēacına kadar geldi: Mail sudan uzanıp onun bacaēını yakalayabilirdi. Ama polis sadece ışıēını suyun üzerinde parlattı ve sonra "Burada bir řey yok" diyerek diēerlerine doēru geri dōndū.

Mail gōletin polislerle aynı tarafındaydı. Onlar uzaklařtıēında, gōleti ite kaka geēti ve sūrūnerek dıřarı çıktı, daha fazla ōrdek pisliēi topladı. řimdi kontrolsūzce titremeye bařlamıřtı. Soēuktu; hiē bu kadar ūřūmemiřti. Dūmdūz sūrūnerek ticari binanın kōřesine doēru ilerledi, yerdeki molozlar ellerini kesiyordu. Bir alı kūmesinin iēine girdi, orada durdu ve bacaklarını altına çekerek titremesini kontrol etmeye çalıřtı. Saēları alnına dōkūlmūřtı ve bir eliyle saēlarını geriye doēru itti; ōrdek boku gibi kokuyordu.

Rayların karşısında helikopter tek bir noktada duruyordu ve ūē polis arabası konteynırların bulunduēu hat boyunca ilerliyordu.

"Buldum," dedi yūksek sesle. Lanet olası minibūsū çoktan bulmūřlardı. Havlamalar yeniden bařladı: Onu kōpeklerle mi izliyorlardı? Tanrım.

Mahallede daha fazla kōpek havlıyordu, yūrūyen tūm polisler tarafından uyandırılmıřlardı, Hareket etmek zorundaydı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Çalıların arasından sūrūnerek geri dōndū, sonunda ayaēa kalktı ve etrafına bakındı. Polisler bir çember oluřturmuř gibiydi, daha fazla polis de bu çemberin iēindeki alanı tarıyordu. Er ya da geē onu geēmek zorunda kalacaktı.

Dūřūndū: Kanalizasyon.

Ve reddetti. Kanalizasyonlar hakkında hiēbir řey bilmiyordu. Eēer bir kanalizasyona sūrūnerek girseydi, muhtemelen orada ōlūrdū. Ve kanalizasyon duvarlarının kapanması fikri.

Her zaman klostrofobik olmuştu, hastaneye asla geri dōnmemesinin bir nedeni de buydu. Hastane dayakla dalga geēmiyordu; insanı gerēekten nasıl cezalandıracaklarını biliyorlardı. Klostrofobisi hastanede kaldıēı ilk gūnlerde ortaya çıkmıştı ve onu Sessiz Oda'yla taņıřtırmıřlardı...

Mail yarı ōmelerek araba yolunu geēti ve kısa bir ite tırmanarak ilk bahēeye girdi. Bahēeyi geēti, bir evin arkasına koştu

Birkaç ışık yanarken, gelin çelengi çalılarının olduğu bir sıraya girdi, orada tel bir çitin üzerinden sürünerek geçti, bir sonraki avluyu geçti ve tekrar çite tırmandı. Bir sonraki bahçeyi geçti, başka bir çite geldi ve köpeğin sesini duydu. Bahçenin diğer ucunda gecenin içinde havlayan büyük bir köpek. Şansını denedi mi? Köpek onun sesini duyduğu anda kokusunu almış, dönmüş ve saklandığı çite doğru hırlayarak koşmuş. İri, siyah-tan rengi bir vücut, kaplan gibi beyaz dişler. İmkânı yok.

Mail geri döndü, çitin üzerinden sürünerek geçti ve sola dönerek başka bir yol aradı.

Bir polis arabası hızla geçti, farları dönüyordu; şimdi her yerde köpekler havlıyordu, çılgın bir it korusu.

Bu biraz zaman alabilirdi...

Lucas minibüsün plakasını ve şasi numarasını söyledi.

Otuz saniye sonra telsizden: "Lucas: Eagan'da bir adresimiz var."

BÖLÜM 28

Yatak yayları iyi bir silah olamayacak kadar esnekti. Buz kıracağı gibi bir şey yapmayı ummuşlardı ama yaylar tam olarak açılmıyordu. Dirençli bir şeye bastırıldıklarında esniyorlardı.

Ama yaylardan buz kıracağı elde edemezlerse, tarla taşı duvarlardaki granit kayalarda bilenmiş, üç inç uzunluğunda iki şişman iğne elde ettiler.

Grace Porta-Potti'nin üzerinde durdu ve çiviye karıştırmaya başladı: "Çok daha iyi," dedi Andi'ye. "Bu harika çalışıyor."

Grace on dakika uğraştı, Andi on dakika daha uğraştı, sonra Grace tekrar başladı. Sonunda serbest kaldığında Grace üzerinde çalışıyordu. Yaylı iğnenin altında hareket ettiğini düşündü ve başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu. Parmaklarının arasında döndü, daha sıkı tuttu ve üzerine ağırlık verdi, tekrar büküldüğünü hissetti.

Grace nefes nefese, "Anne, geliyor. Çıkıyor." Ve onu bir diş gibi çekip çıkardı.

Andi parmağını dudaklarına götürdü. "Dinleyin."

Grace dondu kaldı ve dinlediler. Ama ne gümbürtü ne de ayak sesi vardı. Andi, "Bir şey duyduğumu sandım," dedi.

"Acaba nerede?" Grace endişeyle kapıya baktı. Mail gideli uzun zaman olmuştu.

"Bilmiyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var." Andi çiviye aldı, yatağın üzerine oturdu ve granit bir çakıl taşının üzerinde bilemeye başladı. Çivi kayada küçük çizikler gibi görünen ama aslında fısıltı kadar ince metal kazıntılar bıraktı. "Bir dahaki gelişinde bunu yapmak zorundayız," dedi. "Eğer yapmazsak yakında beni öldürecek. Ve beni öldürdüğünde, seni de öldürecek."

"Evet." Grace başını salladı. Bunu düşünmüştü.

Andi çiviye bilemeyi bırakıp kızına baktı. Grace 10 kilo vermişti. Saçları tel tel, ip ip birbirine yapışmıştı; yüzünün derisi mumsu, neredeyse şeffaftı ve kolları

Ayağa kalktığında titriyordu. Elbisesi parçalanmış, kirlenmiş ve yırtılmıştı. Andi onun eski bir Nazi esir kampı mahkûmunun fotoğrafına benzediğini düşündü.

"Yani: Yapıyoruz." Çiviye kazımaya devam etti, sonra elinde çevirdi. Ucundaki pas gitmiş, kama şeklindeki çivi ucu iğne ucu kadar incelmışti.

"Yapmamız gereken şey ona saldırmak için bir senaryo bulmak," dedi. Grace yatağın ucunda oturuyordu, dizlerini çenesinin altına çekmişti. Ön kolunda bir çürük vardı. Bunu nereden almıştı? Mail henüz ona dokunmamıştı, gerçi Andi'ye son iki saldırısında da onu hücreye geri itmeden önce giyinme zahmetine katlanmamıştı. Grace için gösteri yapıyordu. Er ya da geç, onu alacaktı.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Dinle."

Hiçbir şey yoktu. Grace fısıldadı, "Ne?" "Onu duyduğumu sandım."

Grace, "Ben bir şey duymuyorum." dedi.

Uzun süre dinlediler, gergindiler, korku onları sessiz tutuyordu; ama kimse gelmedi. Sonunda Andi çiviye bilemeye geri döndü, delikteki tek ses düzensiz zzzt zzzt zzzt'tı.

Çiviye bileylerken aklında Mail vardı. Neredeyse beş gündür delikteydiler. Adam ona saldırmıştı... kaç kez olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen yirmi. Yirmi mi? O kadar çok olabilir miydi?

Öyle sanıyordu.

Çiviye bile, her vuruşta John Mail için diye düşündü. John Mail için.

BÖLÜM 29

Lucas ve Haywood, Lucas'ın yetmişteki binasının önünden geçtiler -Sloan hâlâ otoparkta duruyordu, şimdi sivil polislerden oluşan bir çemberin ortasındaydı; bir ambulans Ricky'yi alıp götürmüştü- 280. Otoyol'a, sonra I-94'e, doğudan I-35E'ye, güneyden St. Paul'e geçtiler, Haywood emniyet kemerine asılmıştı, arkasından üç araba geliyordu, hepsi de ışıklıydı.

Bir memur geri geldi. "Eagan içeride. Şu anda bir arama emri çıkartıyorlar ve siz oraya varana kadar çıkartmış olurlar."

"Beni bağla, bizi oraya götürmelerini söyle."

Eagan'dan gelen talimatlar telsizde geçirdi ve Mississippi'yi koca kışlı bir kuş sürüsü gibi geçtiler, Yankee Doodle Yolu'na atladılar, flaşörleri söndürdüler ve doğuya yöneldiler.

"Bunlar onlar," dedi Haywood. Bir eliyle emniyet kemerini tutuyor, diğer eliyle de gösterge panelini destekliyordu. Altlarında, sıg bir vadide iki ekip arabası ve gri bir sedan kaldırıma dizilmişti. Lucas arabayı sedanın yanına çekti ve arabadan indi. Takım elbiseli bir adam arabanın burnuna doğru koşuşturdu.

"Şef Davenport?"

"Danny Carlton. Ben buranın şefiyim." Carlton gençti, kıvrıkcık kızıl saçları ve pembe bir yüzü vardı. "Arama izninizi aldık ama mutlu olacağınızı sanmıyorum."

"Öyle mi?"

Carlton vadinin karşı duvarı boyunca yükselen yolu işaret etti. "Aradığınız yer tam şurada. Ama kendi kendini depolayan yerlerden biri. Bilirsin, iki yüz tane kiralık garaj gibi."

"Lanet olsun." Lucas başını salladı: Bu pek olası görünmüyordu. "Kontrol etmeliyiz, oyalanamayız."

Kendi kendine depolama deposu uzun, tek katlı, beton bloklu binalardan oluşan bir kompleksi, binaların uzun kenarlarının her biri yirmi beyaz garaj kapısıyla kaplıydı. Her yerin etrafı

dikenli tellerle kaplı sekiz metrelik bir çit. Çitten geçilen tek kapının yanında küçük mavi bir kapı duruyordu. Yaşlı bir adam, solgun, endişeli, onları kapıda karşıladı. Elinde kendisinden daha yaşlı görünen bir 38'lik vardı.

Ona arama iznini verdiklerinde "Sorun değil," dedi. "Roses, bu elli yedi eder."

"Onu gördünüz mü?" Lucas sordu.

"Buraya gelmedi, bu gece de gelmedi."

Lucas ona bilgisayarda eskitilmiş Mail fotoğrafının bir kopyasını gösterdi. "Bu o mu?"

Gardiyan fotoğrafı ışığın altında tuttu, dürbününü daha iyi kullanabilmek için başını arkaya eğdi, dudağını uzattı, kaşlarını kaldırdı ve sonra geri uzattı. "Bu o. T'sini buldum," dedi.

Garaj kapısı asma kilitliydi ama Eagan polislerinden birinde bir çift keski vardı ve mandalı kesti. Lucas kapıyı kırdı ve başka bir polisle birlikte kapıyı kaldırdı.

"Bilgisayarlar," dedi Haywood.

Işığı buldu ve yaktı. Oda masalarla kaplıydı ve bilgisayarlar masaların üzerine yığılmıştı; düzinelerce bej kasa ve asık suratlı, gri ekranlı monitörler. Masaların altında parçalarla dolu plastik çamaşır sepetleri vardı -disk sürücüler, modemler, ses ve renk kartları, kablosu etrafına sarılmış bir fare, çeşitli elektronik ıvır zıvırlar.

İnsana ait hiçbir şey yoktu.

Sol tarafta bir masa ve eski bir yazar kasa duruyordu. Lucas masaya doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Kağıt parçaları, tek bir tükenmez kalem. Bir diğerini açtı ve yapışkanlı etiketler, kapağı olmayan silinmez bir kalem, tozlu sarı bir bloknot buldu. Orta çekmecedeki başka bir kalem ve plastik kılıflar içinde üç X-Men çizgi romanı vardı. "Parçalara ayırın," dedi Lucas Minneapolis polislerine. arkalarında. "Herhangi bir kağıt parçası, adamı işaret edebilecek herhangi bir şey. Çekler, makbuzlar, kredi kartı numaraları, faturalar, ne olursa."

Eagan şefi bir sigara yaktı, etrafına bakındı ve "Bu o, ha?" dedi.

"Evet. Bu o."

"Nerede olduklarını merak ediyorum?"

"Ben de öyle," dedi Lucas.

Dışarı çıkıp başını arkaya eğdi ve Eagan şefi bir an için onun rüzgârı kokladığını düşündü. "Bahse girerim yakındırlar -bahse girerim evine en yakın depo burasıdır. Allah kahretsin. Lanet olsun, çok yakınız."

Güvenlik görevlisi meraktan gelmişti ama pek bir şey olmayınca kapıya doğru yalpalayarak geri dönmeye başladı. Lucas peşinden yürüdü. "Hey, bekle bir dakika."

Muhafız döndü. "Ha?"

"Bu adamın gelip gittiğini gördün mü? Burada hiç vakit geçirdiğini gördün mü?"

Bekçi sanki kulak misafiri var mı diye kontrol ediyormuş gibi yavaşça sağa sola baktı. "Hafta sonları burada bir dükkân işletiyor. Etrafta bir sürü uzun saçlı çocuk dolaşıyor."

"Dükkân mı?"

Eagan şefi arkasından gelmişti. "Yasadışı ama artık çok sık görüyorsunuz," dedi. "Yarı zamanlı dükkanlar, kimse IRS ile konuşmuyor, satış vergisi yok. Bunlara bit pazarı ya da garaj satışı diyorlar ama aslında öyle değiller."

"Hiç çalışanı var mı? Düzenli müşterileri var mı?"

Gardiyan orta ve işaret parmaklarıyla dudaklarına dokundu, düşündü, diğer eliyle kıçını kaşıdı ve sonunda başını salladı. "O değil. Yan taraftaki adam çim biçme makinesi ve çit biçme makinesi falan satıyor. O biliyor olabilir."

"Nerede o?"

"Bir listem var."

Lucas onu kapı kulübesine kadar takip etti, bekçi bir tezgâhın altını karıştırdı ve sonunda isimlerin ve telefon numaralarının olduğu bir liste çıkardı.

"Roses'ın adının altında ne var? Hangi numara?"

Yaşlı adam titrek bir işaret parmağını listede gezdirdi, Rose'a geldi ve onu takip ederek boş bir alana ulaştı. "Bir tane yok. Olması gerekiyordu."

"Bana diğer adamın adını ver, çim biçme makinesindeki adamın." Polis gitmeyecekti.

Mail otuz adım ötedeki bir çalının arkasına uzandı ve onu izledi. Polis tüfeğini kontrol etti, sonra tekrar kontrol etti -tabancayla oynadı, bir fişegi dışarı fırlattı, havada yakaladı, tekrar içeri itti- kendi kendine mırıldandı, birkaç kez telsizle konuştu, ileri geri volta attı ve bir keresinde, önce etrafına hızlıca baktı, bir akçaağaca yaklaştı ve işedi.

Ama hiçbir yere gitmiyordu. Rölantide ileri geri gitti, sokağın sonundaki arabaların gelip gidişini izledi, tüfeği bir cop gibi çevirdi. Paul Simon'ın bir şarkısını ıslıkla çaldı.

Polis hat boyunca en ince noktadaydı, caddenin bir kütüğün etrafına inşa edilmiş gibi tekrar düzleşmeden önce garip bir kavis yaptığı bir yerdi. Kavis, açıları değiştirerek bir sonraki çimenlik alana doğru itme etkisine sahipti.

Eğer karşıya geçebilirse. 45'liği kullanmayı düşündü ama polis silahı almak için onunla kavga etmeye kalkarsa ya da silahına davranırsa ve ateş etmek zorunda kalırsa, bu onun sonu olurdu. Eğer polisi haklayacaksa, hızlı, sessiz ve emin olmalıydı.

Mail, evin arka tarafına ulaşıp elleri ve dizleri üzerine çökene kadar her seferinde bir adım atarak kendini geriye itti. Pek bir şey göremiyordu ama bir tür avlu kulübesinin karanlık şeklini görebiliyordu. Oraya doğru koştu, hızlıca etrafına bakındı, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ve başının üzerindeki çatı sayesinde anında kendini güvende hissetti. İçeriye kimse göremezdi, hiçbir ışık onu yakalayamazdı. Kulübe bahçe aletleriyle doluydu ve ölü sonbahar yaprakları ile eski premiks benzin kokuyordu. Karanlıkta el yordamıyla birkaç tırmık, bir çapa ve bir kürek buldu. Küreği deneyebilirdi ama beceriksizceydi ve yerde el yordamıyla başka bir şey aradı. İkiye dörtlük kısa bir parça buldu, **d ü ş ü n d ü** ve küreği daha çok sevdiğine karar verdi. İlerledi, iki kar küreği, bir çift çit makası buldu; bir gaz tenekesine dokundu, parmaklarında gaz kokusu vardı; sonra köşede bir kürek sapı buldu.

Sap, bıçağın olduğu yerin hemen üstünden kırılmıştı. Küreği eline aldı ve kısa bir kesme hareketi yaptı. Tamamdır. Bu işe yarayabilirdi.

Dışarı çıkmak istemiyordu ama çıkmak zorundaydı. Dışarı çıktı, köşeye doğru tırmandı ve

Evden, polisi izlediği çalılığa doğru gitti. Polis hâlâ oradaydı, şapkasını çıkarmış, başını ovuşturuyordu. Sonra şapkasını geri taktı, telsizine bir şeyler söyledi, bir şeyler aldı ve Paul Simon'ın parçasını tekrar ıslıkla çaldı.

Sanki aklında o şarkı varmış gibi, diye düşündü Mail.

Polis döndü, Mail'den uzağa baktı, sızıntıyı aldığı akçaağaca doğru sürüklendi. Mail gerildi ve polisin başı ağacın arkasındayken ayağa kalkıp ağaca doğru ilerledi, önce yavaşça ama polis arkasından çıkınca daha hızlı, arkası hâlâ dönüktü.

Yine de polis onun geldiğini duymuştu.

Mail üç metre uzaklaştığında irkildi ve ağzı açık bir şekilde başını çevirdi. Ama yavaş bir adam bile saniyenin küçük bir bölümünde on metreyi geçebilir ve Mail kürek sapıyla ona vurdu, elik kabza ıslak bir ıtırıyla polisin alnına gömüldü.

Polis yere düştü, tüfeği yana doğru fırladı ve kaldırıma çarptı. Mail kürek sapını bıraktı, polisi koltuk altlarından yakaladı ve onu evlerin arasına sürükledi. Birkaç saniye içinde polisin ceketini, şapkasını ve silah kemerini çıkardı. Kendi koyu renk kot pantolonu üniforma pantolonu olarak yeterli olacaktı. Silah kemeri ağır ve hantaldı ve onu takmak için mücadele etti.

Polis bir kelime söyledi ve Mail ona bakıp ayağıyla dürttü. Polisin kafası diğer tarafa yuvarlandı, gevşek, gevşek.

"Geber, orospu çocuğu," dedi Mail. Ve şapkasını çekiştirerek kaldırıma doğru yürüdü. Şapka çok küçüktü ve kafasının üstüne tünemişti. Ama iş görürdü. Tüfeği aldı, caddenin karşısına geçti, karanlık bir evle aydınlık bir ev arasında yürüdü ve tekrar koşmaya başladı.

Karanlık evde, mutfakta durmuş kahve içen bir adam onun geçtiğini gördü. Çitin üzerinden geçişini izlemiş; polis üniformasını görememiş, sadece koşan adamın hareketlerini görmüş. Dışarıdaki polise haber vermek için hızla evine doğru yürüdü. Ama dışarıdaki polis kayıptı.

Hah. Atletiyle üşüyen adam evinin önüne çıktı ve gazeteyi aldı. Çok ince şafak öncesi ışığında

kaldırımında yatan bir av tüfeğine benzeyen bir şey gördüm... ve yürüyüşün ilerisinde başka bir şey. Polis neredeydi?

Adam etrafına bakındı, sonra aceleyle caddenin karşısına geçti. Av tüfeği sandığı şeyin bir kürek sapı olduğu ortaya çıktı. Başını sallayarak evine geri döndü. Sonra diğer nesneyi tekrar fark etti. Ona doğru bir adım attı ve eline aldı. Bir polis telsizi.

Çimlerin üzerindeki polis inledi ve tişörtlü adam "Ne? Kim o?" dedi.

Kalın bir tomar bilgisayar çıktısı bulmuşlardı ve Lucas ile Haywood her seferinde bir sayfa açarak bir şeyler arıyorlardı. Birinin geldiğini görmeden önce koşan ayak seslerini duydular ve başlarını kaldırıp baktılar. Eagan şefi kapıya doğru döndü ve kendini durdurmak için kapı çerçevesinin kenarına tutundu.

"Lucas, haber versen iyi olur. Yukarıda büyük bir sorun var."

Lucas, Haywood'a, "Okumaya devam et," dedi ve arabaya doğru geri dönmeye başladı. "Ne oldu?"

"Sanırım senin adam bir polisi öldürdü. Ve sizin güvenlik çemberinizi aşmış olabilir."

"Orospu çocuğu."

Aceleyle arabaya dönerlerken Lucas, "Adamlarınız MacElroy'la konuştular mı?" diye sordu. MacElroy çim biçme makinesi dükkânını işletiyordu.

"Onunla şimdi konuşuyorum."

Lucas telsizi alıp aradı. Görevli polisin hâlâ hayatta olduğunu söyledi. "Larry White, Bob White'in oğlu. Çok kötü durumda, adam ona boru gibi bir şeyle vurmuş. Onu Ramsey'e götürüyorlar."

"Tanrım. Mail'den ne haber? O da gitti mi?"

"Belki de gitmemiştir. Orada yaşayan b i r adam White vurulduktan birkaç dakika sonra 911'i aradı. Etrafı çevirmişler, evi ortalarına almışlar. Hâlâ içeride olmalı."

"Pekâlâ. Oraya geri geliyorum. Roux ve Lester'ı ara, konuşmamız gerektiğini söyle."

"Ramsey'e doğru gidiyorlar. İkisi de, Clemmons'la birlikte." Clemmons Üniforma Bölümü'nü yönetiyordu.

"Yayındalar mı?"

"Evet."

"Onlara beni beklemelerini söyle."

Mail yeni çemberi geçmeyi başardı ama çok fazla değil. Orijinal hatların dışına çıktıktan sonra iki blok boyunca gözden uzak durdu, sonra uzun ve karanlık bir sokakta koştu, engebeli zeminde koşarken ara sıra tökezledi. Bir ya da belki bir buçuk dakikadır koşuyordu ki arkasından siren seslerinin geldiğini duydu. Tanrım, polisi bulmuşlardı. Daha hızlı koştu.

Bir dakika daha geçti ve bir polis arabası önündeki caddeden hızla geçti ama ara sokağı geçmeye devam etti. Mail biraz yavaşladı. şimdi zor nefes alıyordu, hl tüfeği taşıyordu, şapkası başına tünemişti.

Sokağın sonunda dikkatlice caddeye doğru ilerledi. Polis arabası bir blok ötedeydi ve iki devriye polisini bırakıyordu. Arabanın camına çömelmiş, içerideki adamın ne söylediğine ya da telsize odaklanmışlardı. Mail nefes aldı, iki hızlı adım attı ve önce bir arabanın arkasına, sonra da bir akaağacın arkasına geçti. Polisler hl konuşuyordu. Mail bir nefes daha aldı ve caddenin diğer tarafındaki bir akçaağaca doğru hızla yürüdü.

Ve bekledi ama polisler onu gözden kaçırmıştı.

Onları izleyerek, ağacı kendisiyle sokağın ağzı arasında tutmaya çalışarak, sokağa girene kadar geriye doğru yürüdü, sonra döndü ve koşmaya başladı. Bir köpek ona havlayınca Mail daha hızlı koştu ve köpek birkaç kez daha havladı. Ama hl her yerde havlayan köpekler vardı. Kimse peşinden gelmedi.

Mail sokak bitene kadar sokakta kaldı, sonra bir blok aşağıya başka bir sokağa yürüdü ve oradan aşağıya koştu. Siren sesleri gittikçe azalıyordu ve artık ışıkları göremiyordu. Ama gökyüzüne karşı evleri görebiliyordu. şafak yaklaşıyordu ve trafik de artmaya başlamıştı.

Artık daha görünür olacaktı ve etrafta daha fazla insan olacaktı.

Tekerleklerle ihtiyaı vardı.

30. BÖLÜM

Önlük giymiş bir cerrah acil servis çıkışında amaçsızca dolaşıyordu, maskesi göğsünden aşağı sarkıyordu, kâğıttan ameliyat şapkası yamuktu. Sigarasını içiyordu, başı öne eğik, omuzları serin havaya karşı kamburlaşmıştı.

"Beyaz çocuğu sen mi yaptın?" Lucas aceleyle kapıya doğru ilerlerken sordu.

Cerrah başını salladı. "Hâlâ üzerinde çalışıyorlar." Kapının içinde Lester iki Minneapolis polisiyle konuşuyordu, Roux ise polisin babası Bob White ve Lucas'ın adını hatırlayamadığı annesiyle karşı karşıyaydı. Ama şapkaları sevdiğini hatırlıyordu, gerçi bu sabah başı açıktı ve beyaz bir mendili can simidiymiş gibi tutuyordu. Lucas yaklaştı, başını salladı ve, "Bob, Bayan White... o nasıl?" dedi.

"Başı gerçekten kötü," dedi White. "Ama o bir savaşçı." Lucas oğlunu tanımıyordu ama biraz sıkıcı olduğu izlenimini edinmişti; yine de kötü bir çocuk değildi. "Evet, öyle. Ve burası ülkedeki en iyi travma merkezi. İyi olacak."

Bayan White elindeki mendili yüzüne bastırıp titremeye başlayınca kocası ona doğru döndü. Lucas Roux'ya baktı ve başını kapıya doğru eğdi. Ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi ve St. Paul polislerinden biriyle konuşmakta olan bir rahibe elini kaldırdı. Rahip uzaklaştı ve Roux ona doğru bir adım atarak fısıldadı, "Sanırım Bayan White'in yardıma ihtiyacı var..."

Lester da onlara katıldı ve Roux dışarı çıkar çıkmaz sigarasını yaktı. Cerrah yeni bir sigara yakıyordu ve ayaklarını yere vurarak, "Soğuk," dedi.

Roux, Lester ve Lucas garaj yolunun sonuna doğru yürürken Roux sigarasından bir nefes çekti ve Lucas onlara Mail'in bilgisayar dükkânı hakkında bilgi verdi. Sözlerini bitirdiğinde, "Daha önce resmini koyamıyorduk, çünkü onu etkileyebilirdi. Şimdi biliyor ki

Yaklaştık ve bu işimizi görecektik, onları öldürecek. Bu fotoğrafı her yerde yayınlamalıyız."

"Onları öldüreceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Roux.

"Biliyorum. Onları uzun zamandır elinde tutuyor. Üzerindeki baskı müthiş olmalı. Bu kovalamacayla, kocaman bir yumurta gibi kırılmış olacak. Ve o zeki biri. Minibüsü bulduğumuzu, bilgisayar dükkanına ulaşacağımızı, parmak izlerini alacağımızı ve John Mail olduğunu tespit edeceğimizi bilecek. Bütün bunları anlayacaktır ya da çoktan anlamıştır." Lucas başıyla hastaneyi işaret etti. "Bir polisin pompalı tüfeği var ve Mail ona sopayla saldırmış. Çıldırarak üzere."

Roux başını salladı. "Pekâlâ. Fotoğrafı yirmi dakika içinde çıkarabiliriz. Bütün sabah haber programlarına çıkar."

"Televizyonculara resimleri yayının başında göstermelerini, herkese arkadaşlarını alıp gelmelerini ve izlemelerini söylemelerini ve birkaç dakika sonra tekrar göstermelerini söyleyin. Mümkün olduğunca çok kez. Onları pohpohlayın: TV adamı bulamazsa Andi Manette'in ve çocukların da öleceğini söyleyin. Bu onların filmi yaymaya devam etmelerini sağlayacaktır."

"Ne kadar vaktimiz var?"

"Zaman yok," dedi Lucas. "Hem de hiç zamanımız yok. Önümüzdeki birkaç saat içinde Manette'i bulamazsak ölürler."

"Tabii hâlâ çevrede değilse," dedi Lester. "Yukarıdaki adamlar öyle olabileceğini düşünüyorlar."

"Evet. Çevreyi sıkı tutmalıyız. Oraya gidip içeride olma ihtimalini hesaplamaya çalışacağım."

"Başka bir şey var mı?" Roux sordu. "Herhangi bir şey?"

Lucas tereddüt etti, sonra da, "İki şey var. Birincisi, onları her nerede tutuyorsa bilgisayar dükkanının birkaç mil yakınında olduğuna bahse girerim. Cep telefonunun yerini saptamaya çalışırken telefon görüşmeleri oradan geliyordu. Bence eli silah tutan herkesi -otoyol devriyesi, yerel polisler, herkesi- oraya göndermeliyiz. Her lanet yolu filtrelemeliyiz. Herkesi durdurmak zorunda değiliz, ama her şeyi yavaşlatmalı, her arka koltuğa bakmalı, ablukadan kaçmaya çalışan birini tespit edip edemeyeceğimizi görmeliyiz."

"Bunu yapabiliriz," dedi Roux.

Lucas Lester'a baktı, hafifçe sırttı ve, "Frank, telefon edebilir misin? Resim olayını başlatabilir misin?"

Lester Lucas'tan Roux'ya baktı ve sonra, "Ne? Bunu duymak istemiyor muyum?" dedi.

Lucas, "Gerçekten istemiyorsun," dedi.

Lester başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Bir dakika içinde dönerim," dedi ve içeri girdi.

"Ne oldu?" Lester gittiğinde Roux sordu.

"Sabah seni arayıp... bilmiyorum, ne önereceğim?" Etrafına bakındı ve sonra dedi ki, "... buraya gelip White'ı ziyaret etmeni. Kendiliğinden, kimseye tam olarak nereye gittiğini söylemeden. Uzun süre görüşmemeniz gerekmez. Belki yarım saat."

Gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın?"

"Yalancı şahitlik yapıp bilmediğini mi söyleyeceksin?" Lucas sordu. "Çünkü bunu söylemek isteyebilirsin."

Lucas'ın yüzüne bakıyor olmasına rağmen Roux'nun görüşü içe dönmüş gibiydi. Sonra, "Eğer öyleyse..." dedi.

"Onları geri almak ve işini kaybetmemek istiyorsan, bu böyle."

"Onları geri almak için her şeyi yaparım," dedi. "Ama umarım aramazsın."

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Eğer ararsam bu her şeyin tuvalete gittiği anlamına gelir."

Mail arka tarafta ışıkları yanan bir ev seçti. Ara sokaktan, mutfak olması gereken yerde çalışan yaşlı bir kadın görebiliyordu. Köpeklerle karşı temkinli davranarak bahçedeki tel örgüyü geçti ama hiçbir şey görmedi. Garajın önünden geçerken durup pencereden içeri baktı. İçeride bir araba vardı, bir Chevy, diye düşündü, yeni değildi ama çok eski de değildi. Bu işe yarayabilirdi.

Eve doğru ilerledi, arka kapıya gitti, tüfeği sahanlığa dayadı, tabancayı çıkardı, etrafta başka gözler, başka pencereler aradı ve kapıyı çaldı.

Kadın merak edip bakmaya geldi. Altmış yaşlarında olduğunu düşündü, gri saçları topuz yapılmıştı, ince yüzüne makyaj yapılmıştı. İpekli bir gömleğin üzerine bir ceket giymişti. Belki bir satış elemanı ya da bir sekreter. Polis şapkasını ve

Üniformalı ceketini giyip iç kapıyı açtı, fırtına kapısını itti ve "Evet?" dedi.

Mail fırtına kapısının kolunu tuttu, sarsarak açtı ve kadın daha sesini çıkaramadan onu olabildiğince sert bir şekilde itti, açık eli göğsünün ortasına çarptı. Kadın yere düştü, adam içerideydi ve kadın "Ne?" dedi. Yavaşça sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ve adam üzerine çıkıp ensesinden kavradı ve "Arabanın anahtarları nerede?" diye sordu.

"Bana zarar verme," diye inledi. Mail diğer odada çalışan televizyonun sesini duydu ve bakmak için başını çevirdi. Dışarıda başka biri mi vardı?

"Nerede şu lanet olası arabanın anahtarları?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Cüzdanım, cüzdanım." Kadın adamın altından çıkmaya çalıştı, ince elleri vinil zeminde çalışıyordu ve adam k a d ı n ı n boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Çantan nerede?"

"Orada. Mutfak masasının üzerinde."

Başını çevirdi ve çantayı gördü. "Güzel."

Daha iyi vurabilmek için ayağa kalktı ve tüfeğin dipçigiyle kadının kafasının yan tarafına vurdu. Kadın sertçe yere düştü, inledi, birkaç kez tekmeledi ve hareketsiz kaldı. Mail bir an ona baktı, sonra küçük evi hızlıca kontrol etti, takma dişli gibi görünen bir hava durumu sunucusu Twin Cities bölgesinin uydu döngüsünü işaret ediyordu: "... bu öğleden sonra saatte otuz mil kategorisine yükselebilecek bu rüzgarlarla birlikte bir göl tavsiyesi..."

Yatak odasında sadece bir yatak vardı, çift kişilik, çoktan hazırlanmıştı.

Komodinin üzerinde, bir haçın altında Kore Savaşı'nda ordu üniforması giymiş bir adamın siyah-beyaz fotoğrafı duruyordu. Endişelenecek başka kimse yoktu.

Mutfağa geri dönmeye başladı ve televizyondan dışarı bakan kendi görüntüsü tarafından durduruldu.

Bir kadın şöyle diyordu: "... John Mail, devlet hastanesinde eski bir mahkûm. Bu adamı tanırıyorsanız, onu gördüyseniz, ekranınızdaki numaradan Minneapolis polisini arayın."

Mail afallamıştı. Onu tanıyorlardı. Her şey gitmişti. Her şey. Ama nerede olduğunu bilmiyorlardı. LaDoux ismi hakkında hiçbir şey söylemediler, Andi ve çocuğu bulmak hakkında hiçbir şey söylemediler. Ve TV'de bu olacaktı. Yani bir süreliğine iyiydi. Ama dışarı çıkmalıydı, hem de hemen.

Lanet olası Davenport. Bunu yapan Davenport'tu. Ve bu onu kızdırmıştı. Lanet olası Davenport, adil değildi. Çok fazla yardımı vardı.

Kadın kıpırdamamıştı ve adam çantasını mutfak masasının üzerine bıraktı: araba anahtarları ve bir fatura cüzdanı. Hesap cüzdanını açtı, on iki dolar buldu.

"Kahretsin."

Kapıya geri döndü, kadının yan tarafını tekmelemek için durakladı: on iki lanet dolar. On iki dolarla hiçbir şey yapamazsın. Kadının vücudu darbenin etkisiyle yana doğru hareket etti ve vinil üzerinde bir kan izi bıraktı; kulağı kanıyordu.

Mail kapıdan geçip devam etti, tabancayı kapının önünden aldı ve garaja doğru yürüdü. Yan kapı kilitliydi ve anahtarların hiçbiri uymuyordu. Sokak tarafına doğru yürüdü, üst kapıyı denedi. O da yerinden oynamadı. Tekrar yan kapıya yürüdü, dirseğiyle kapıdaki bir pencere camına baskı uyguladı ve kapıyı içeri itti. Sonra uzanıp kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Kapının yanındaki bir tahta parçasına bir kapı zili düğmesi sabitlenmişti. Mail düğmeye bastı ve üst kapı çalıştı. Arabaya tırmandı, çalıştırdı, gazı kontrol etti. Lanet olsun. Boştu ya da yeterince yakındı. Durma riskini göze alması ya da başka bir araba bulması gerekecekti. Ama yine de onu mahalleden çıkarmaya yetecek kadar benzin vardı.

Mail gittikten sonra komşu kadın evinin arkasından baktı ve "Bu çok garip" dedi.

"Ne?" Kocasını bir yandan tost yiyor, bir yandan da çizgi romanlardaki İd Büyücüsü'nü okuyordu.

"Mary garaj kapısını açık bırakmış."

"Yaşlanıyorum," dedi kocası. "İşe giderken bakarım." "Unutma," dedi kadın.

"Nasıl unutabilirim?" diye sordu adam sinirlenerek. "Sokağın tam karşısındayım."

"Unutabilirsin," dedi karısı. "Bu yüzden mi dört gündür sabunla tıraş oluyorsun?"

"Evet, evet, bu ailenin alışverişini benim yapmamam gerekiyor."

Tartıştılar. Her zaman tartışırlardı. Tartışmanın hararetiyle kadının tuhaf hissi buharlaştı - kocası gittiğinde, Mary'nin garaj kapısını kapatıp kapatmadığını beklemeden kendisi giyinmeye gitti.

White'ın cesedini bulan adam Lucas'a pencereyi gösterdi. "Adamın koştuğunu gördüm ve hemen ön tarafa gittim."

"Öyleyse hadi yürüyelim," dedi Lucas. Saatine baktı. "Sen buradasın, kapıya doğru yürü."

Ön tarafa, yürüyüş yoluna, adamın White'ın cesedini bulduğu noktaya kadar yürüdüler.

"Ambulans gelmeden önce ya da geldikten sonra polis arabalarının hareket ettiğini duydun mu?" Lucas sordu.

"Aşağı yukarı aynı anda. Her yerde siren sesleri vardı. Bütün sirenleri duyduğumu hatırlıyorum, sonra ambulans geldi. Burada zaten dört polis vardı ve herkesi adamın peşinden koşturdular."

Lucas saatine tekrar bakarken Sloan geldi. "Yani muhtemelen beş dakika sürmüştür."

Adam, "O kadar uzun sürmemiş gibi görünüyordu. Polisler birkaç saniye içinde buradaydı, öyle görünüyordu."

"Dinle, çok teşekkürler," dedi Lucas. Adamın omzuna bir tokat attı.

"Sorun değil, umarım yardımcı olmuşumdur."

Onlar yanından uzaklaşırken Sloan, "Bir sonraki vardiyadan itibaren, çekim onaylanana kadar idari görevdeyim," dedi.

"Evet."

"Beni geriyor," dedi Sloan.

"Endişelenme," dedi Lucas. "Gırtlığına kadar tanıklara sahipsin."

"Evet." Sloan hâlâ mutsuzdu. "Burada neler oluyor?"

"Emin değilim," dedi Lucas. "Muhtemelen altı ya da yedi dakika boyunca yeni çemberi kurmadılar. Yeni güvenlik çemberi yarım mil ötede. Oradan geçip gitmiş olabilir -ondan hiçbir iz bulamadık, ben olsaydım oradan geçerdim."

"Orospu çocuğu birinin evinde olabilir," dedi Sloan, düzgün, isimsiz küçük evlerin sıralarına bakarak. "Yatıyor olabilir."

"Evet. Ya da dışarıda olabilir."

Mail, müşterisi olmayan ve televizyonu görünmeyen ucuz bir benzin istasyonu buldu. Pompalı tüfeği, şapkası ve polis ceketiyle arka koltuğa oturdu ve arabaya on dolarlık benzin doldurdu. Sıkılmış bir ocuk tezghın arkasında oturmuş bir paket bira çerezi yiyordu ve Mail ona yaşlı kadının on dolarlık banknotunu uzattı. Benzin parasını oderken başka bir müşteri içeri girdi. Mail başını ne eğerek dışarı çıktı, arabaya bindi ve gitti. Diğer müşteri deposunu doldurdu, içeri girdi ve "Az önce giden adam televizyondaki adama benziyordu" dedi.

"Televizyonum yok. şerefsiz dkkán sahibi izin vermiyor," dedi ocuk donuk bir sesle. Kredi kartını aldı ve diğer adam, "Ona benziyordu ama," dedi ve sabahın büyük bir bölümünde bu konu hakkında konuştuğu işine gitti.

Posta sokağın aşağısına gitti, kırmızı ışıkta durdu, radyoyu açtı. Onun hakkında konuşuyorlardı. "... görünüşe göre uzun süredir akıl hastasıymış ve kendi ölümünü taklit etmiş. Polis nehirde bulunan cesedin kimliğini henüz tespit edemedi."

Güzel. Bir ara.

Ama yalan söylüyor olabilirler. Davenport onu fare tuzağına düşürmüş olabilir.

Başka bir ses, "Büyük bir fark yok." dedi. Zaten ıkış yolu yok. Öfke onu kesti ve düşündü: ıkış yolu yok.

Başka bir ses: Elbette yapabilirsin...

Zekiydi. Eve inebilir, elindeki parayı alabilir, Manette ve çocukla ilgilenabilir, taşraya gidebilir, zengin bir iftyi, ölümü hemen fark edilmeyecek birini öldürebilirdi. Kırk sekiz saatliğine bir araba bulabilirse, Batı Yakası'na gidebilirdi. Ve Batı Yakası'ndan... her yere gidebilirdi.

Herhangi bir yere. Gülümsedi, kendini batıya doğru giderken hayal etti, ufukta kızıl tepeler, kovboyar. Hollywood'u.

Işık yeşile döndüğünde Mail, bir Amoco istasyonunun yan tarafındaki serbest duran telefon kulübesini gördü. Tereddüt etti ama konuşmak istiyordu. Ve lanet olsun, onun kim olduğunu biliyorlardı - sadece LaDoux adını bilmiyorlardı. İstasyona girdi, bir çeyreklik attı ve Davenport'u aradı.

Telefon çaldı ve Sloan Lucas'a bakarak, "Eğer oysa bana yüksek işareti ver, ben de Başkomiser'e söyleyeyim," dedi.

Lucas telefonu çıkarıp çevirerek açtı. "Davenport."

Mail'in sesi karanlık ama kontrollüydü. "Bu adil değildi. Senin tarafında çok daha fazla kaynak vardı."

"John, işimiz bitti," dedi Lucas, parmağıyla Sloan'ı işaret ederek. Sloan koşarak üniformalı yüzbaşının telsizle çevredeki araçlarla konuştuğu yere gitti. "İçeri gelin. Manette ve çocukları bize ver, tamam mı?"

"Şey, bunu yapamam. Bu her yönden kaybetmek olur, anlıyor musun? Yani, onlar giderse, sen de kaybedersin. Anlıyor musun? Gerçekten kaybettin, aslında tamamen kaybettin, çünkü tek istediğin bu."

"John, kazanmak ya da kaybetmek konusunda endişeli değilim..."

Mail, "Gitmem gerek," diyerek araya girdi. "O pislikler bunun izini sürüyorlar."

"Arkadaşını korumaya mı çalışıyorsun? Sana bizim hakkımızda bilgi veren kişiyi mi?"

Bir an sessizlik oldu, sonra Mail güldü. "Arkadaşım mı? Arkadaşımı sikeyim. Siktir et onu." Ve telefonu kapattı.

Lucas üniformalı yüzbaşının arabasına koştu ve yüzbaşı, "Bunun olduğuna emin misin? Tamam, geliyorum."

Lucas'a, "Buradan beş mil uzakta bir Amoco istasyonu var. Yakınımızda kimse yoktu. Dışarıda."

Lucas, "Kahretsin," dedi ve bir daire çizerek yürüdü.

Üniformalı polis çığlık atarak onları terk etti ve Sloan, "Ne dedi?" diye sordu.

"Onları öldürecekmiş."

"Ah, kahretsın."

"Ama oraya varması biraz zaman alacak," dedi Lucas. "Merkeze bağlanın. Del'i ara, onu içeri al. İstihbarattan Loring'i ve şu tecavüzcü Franklin'i bul. Getir onu. Onları yataklarından kaldır, ne yapman gerekiyorsa yap ama on beş dakika içinde benimle merkezde buluşmalarını söyle. Onlara tıraş olmamalarını, temizlenmemelerini, sadece orada olmalarını söyle. On beş dakika."

"Ne yapacaksın?"

"Birinin Mail'e bilgi verdiğini biliyor musun?" "Böyle düşündüğünü biliyorum," dedi Sloan.

"Onu tutuklayacağım," dedi Lucas.

Sloan'ın kaşları havaya kalktı. "O mu? Kim o?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Git hadi."

Sloan şaşkınlıkla aceleyle uzaklaştı. Lucas telefona geri dönüp aradı. Diğer uçtaki telefon açıldığında, "White'a insani ziyaretinizi yapma zamanı geldi," dedi.

"Lucas..." Roux endişeliydi. "On beş dakika içinde oradan ayrıl."

"Lucas..."

"Mail'den az önce bir telefon aldım. Dışarıda ve onları öldürmek için eve gidiyor. O yüzden git White'ı gör ve kafanı aşağıda tut. En iyisi bir saat boyunca kafanı aşağıda tut."

"Onu yakalayacak mısın?"

"Evet. Onu yakalayacağım."

31. BÖLÜM

"Çok hızlı olmalıyız," dedi Andi. "Eğer onu öldürmezsek, kör etmezsek, sen kaçarken ben bacaklarını tutmaya çalışacağım. Dışarı koşun ve iletişim alanına saklanın. Seni orada bulamaz. Yolun kenarına koş ve arabaları görene kadar saklan. Birden fazla araba görene kadar bekle, belki bir tanesinin içindedir, sonra kaç."

Andi mantıklı konuştuğunu umarak saçmalamaya devam etti. Bazen, şimdi, emin değildi. Grace'in ona tuhaf tuhaf baktığını görüyor, "Ne?" diye soruyor, Grace de "Bana Gen diyorsun," ya da "Az önce babamla konuşuyordun," diyordu.

Çok uzun bir süre boyunca hücredeki tek ses Andi'nin çivi kazıma sesi oldu ve sonra Grace içini çekerek, "Sanırım ayakkabımın tabanını çıkarabilirim. Bilirsiniz, yatak yayının bir parçasıyla."

Andi kazımayı bıraktı. "Ne için?"

"Çivi içinden geçirebiliriz. İtme kolu gibi kullanabiliriz."

Yatak yaylarıyla çalışırken, küçük metal parçalarını kavramanın imkânsız olduğunu fark etmişlerdi. Mail, Andi'ye alnındaki bir kesiği yamaması için yara bandı vermişti ve Andi teli bir parça bezle ve yara bandının yapışkan bantlı kısımlarıyla sarmayı denedi ama pek başarılı olamadı.

Andi dedi ki, "Grace, bu harika bir fikir. Bakalım..." dedi.

Grace ayakkabısını çıkarıp annesine uzattı. Topuk kısmı ince bir dilim sert plastikle kapatılmıştı. Grace, "Plastiği ikiye bölüp bir yarısına delik açabilir ve çivi içinden geçirebilir, sonra diğer yarısını çivi başının üzerine koyup hepsini birbirine bantlayabiliriz," dedi. "Çivi batırdığınızda, topuk elinizdeyken çivi parmaklarınızın arasından çıkabilir."

Andi gözlerini kızına dikti: Grace bunu, onu nasıl öldüreceğini düşünüyordu. Ölümcül yumruğa kadar her şeyi gözünde canlandırmıştı. Ve işe yaraması gerekiyordu.

"Yap hadi," dedi. "Kazımaya devam etmeliyim."

İki saat sonra iş bitmişti. Kırık topuk kapağı ve bant çivinin ucunda bir topuz oluşturdu ve çivi yüzük ve orta parmağı arasında çıkıntı yaparken Andi kapalı yumruğuyla vurabildi, hem de sertçe vurabildi. Tırnak beş santim uzunluğundaydı. Neredeyse dördü parmaklarının ötesindeydi ve son santim yeni bir hipodermik iğnenin ucu gibi ham çelikle parlıyordu.

"Şimdi," dedi Andi çiviye kaldırarak. "Hadi üstünden geçelim. O geldiğinde sen köşede bilgisayarla oynuyorsun. Ben yatağın üzerinde yatıyorum. Ağlamaya başlıyorum ama kalkmıyorum. Beni almaya geliyor, tıpkı son birkaç seferde yaptığı gibi. Beni yukarı çektiğinde, sol kolumu boynuna dolayıp yaklaşıtıyorum ve sağ elim göğüs kemiğinin hemen altına, kalbine doğru vuruyor. Bunu bir sürü kez yapıyorum ve onu duvara doğru çevirmeye çalışıyorum..."

"Ben de arkasından yaklaşıp yayla gözüne vurdum," dedi Grace. Tırnağı kurtarmak için kullandığı ince iğnelerden birini havaya kaldırdı.

"Yani yerimiz olmalı."

Küçük bölmede dans ederek çıktılar: Grace Mail'di ve annesinin üzerine eğilerek onu yukarı çekti. Andy onun orta kısmına vurdu, geri çekti, tekrar yaptı.

Sonra Andi Mail oldu, arkası dönüktü, Porta-Potti'nin üzerinde duruyordu ve Grace arkadan gelip telle sol gözüne yuvarlak bir darbe indirdi. Tel kasları deecek kadar sert değildi ama onu kör edebilirdi.

Bunu yarım düzine kez yaptıktan sonra oturdular ve Grace, "Uzun zamandır ortalıkta yok. Ya bir şey olduysa? Ya gelmezse?"

"Gelecektir," dedi Andi. Deliğin etrafına baktı ve şakaklarına dokundu. "Dışarıda bizi düşündüğünü hissedebiliyorum."

BÖLÜM 32

Del bir çuvala doldurulmuş ve bilardo ıstakasıyla dövülmüş gibi görünüyordu. Mavi ceketinin bir kısmının rengi solmuş ve bir şeyle sertleşmişti-ketçap? bira? Yüzü stres çizgileriyle kesilmiş, saçları yastıktan dökülmüştü.

Franklin de pek iyi değildi. İri yarı siyah bir adamdı ve bir kavgada ön dişlerinin kırıldığı yerde kısmi bir plaka takıyordu. Düşünürken plakayı yerinden çıkarıp diliyle yuvarlamak gibi bir alışkanlığı vardı. Daha da kötüsü, gezinen gözleri ona bir ortaçağ delisi görüntüsü veriyordu. Takım elbise giymişti ama üzerinde beyaz spor ayakkabıları ve rengi solmuş bir tişört vardı: "Logan Septik Servisi: Memnuniyet Garantili ya da İki Katını Geri Alırsınız."

Loring ödüldü. Çok iriydi, şişmandı, kafası balkabağı büyüklüğünde ve biçimindeydi ve gözleri neredeyse görünmeyecek kadar derindi. Tıraş olmamıştı ve sakalı bir böğürtlen çalısı kadar kalın ve tehlikeliydi. Yüzündeki yağların üzerine oturan sakal, bir kase kaktüs jölesi gibi sallanıyordu. Soluk lavanta rengi takım elbisesi ve sidik sarısı gömleğiyle Franklin'den bile daha çılgın görünüyordu.

Sloan sadece bitkin görünüyordu. Ve dördü de endişeliydi.

"Kızımızdan bahsediyorsun," dedi Franklin. Hepsi ayakta durmuş, Lucas'ın ofisine tıkkışmışlardı, masa beş iri cüsseli beden tarafından cüceleştirilmişti.

"Ben halledebilirim," diye ısrar etti Lucas. "Sen sadece emir alıyorsun ve bu konuda tartışacak vaktimiz yok. Tartışırsan o ikisi ölür."

Del başını salladı. "Ben yaparım."

Franklin homurdandı, "Evet, sen Lucas'ın dostusun. Ama lanet olsun..." Loring'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Loring omuz silkti, sonra iç çekti. "Siktir, bize ne yapabilirler ki?"

"Bizi kovarlar, emekli maaşlarımızı elimizden alırlar, hapse atarlar ve bu piliçler

elimizdeki her kuruş için bizi dava edebilir."

Bir anlık sessizlikten sonra Loring, "Başka?" dedi.

Franklin ve Del gülmeye başlayınca Lucas onları yakaladığını anladı.

Lester kafasını ofisten içeri uzattı. "Az önce senin arkadaşlarından oluşan bir çetenin cadde boyunca koştuğunu gördüm. Neler oluyor?"

Kahretsin. "Burada ne işin var Frank?" Lucas sordu.

Lester doğruldu, kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Frank, burada olmak istemiyorsun. Bir saat ya da daha fazla."

"Neden?"

"İstemiyorsun işte."

Lester içeri girip kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Saçmalamayı kes Lucas. Bana neler olduğunu anlat."

"Başın üstüne," dedi Lucas.

"Bu konuda yalan söylemeye hazırım," dedi Lester. "Ben hiç burada değildim."

Lucas, "Birileri Mail'e bilgi sızdırıyor. Bundan eminim.

o."

"Kim?"

"Bilmiyorum ama Nancy Wolfe ya da Helen olduğundan eminim.

Manette. Mail'in bilgi aldığı her iki oturumda da başka hiç kimse yoktu."

"Ama hangisinde?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Bunu söylemenin bir yolu yok. İkisinin de nedenleri var -para, duygusal sorunlar ya da ikisi birden. Aslında Kule Manette ya da Dunn olabilirdi ama ikisi de doğru gelmedi ve Mail'le konuştuğumda kadın olduğunu söyledi. Bu yüzden şimdi Manette ya da Wolfe olması gerektiğini düşünüyorum."

"Peki ne yapacaksın?"

"İkisini de tutuklayacağım," dedi Lucas. "Onları buraya sürükleyeceğim, üzerlerini arayacağım, onlara hapisane önlükleri vereceğim ve ayrı odalara tıkacağım ve Franklin, Loring, Del ve Sloan'a içlerinden biri çatlayana kadar bağırımlarını söyleyeceğim."

"Aman Tanrım." Lester ona baktı. "Peki ya masum olan?"

"Özür dileyeceğim," dedi Lucas.

"Sen kafayı yemişsin," dedi Lester.

"Mail o insanları öldürmeye gidiyor. Kasetleri duydun. Ama çok uzakta, kuzeydeydi ve Metro bölgesinin güney tarafında trafiği karıştıran kulaklarımız var. Oraya varması biraz zaman alacak ama varacak ve vardığında da onları öldürecek. İşte bu kadar zamanımız var."

"Roux'nun bundan haberi var mı?" Lester sordu. "Onunla temasımız yok..."

"Ben de öyle," dedi Lester. Kapıyı çekerek açtı. "Seninle hiç konuşmadım."

Ve gitmişti. Lucas boş ofisinde dururken kendini tuhaf bir şekilde yalnız hissetti. Artık kadınların gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Sonra dışarıdan gelen ayak seslerini duydu ve Lester geri dönmüştü.

"Bunu nasıl örtbas edeceksin?" Lester sordu. "Elinde bir şey var mı?"

Lucas başını salladı. "Ahlaki itirazlar. Manette'in ve hâlâ yaşıyorsa çocuğun hayatını kurtarmak için yapabileceğimiz tek şeyi yapıyorduk."

Lester kendi etrafında dönerek, "Tanrım, yirmi dört yıldır polislik yapıyorum," dedi. Elini saçlarında gezdirdi ve, "Gidip bazı evrak işlerini halletmem gerek," dedi.

Lucas, "Frank, buraya bir helikopter getirebilir misin? Caddenin karşısındaki hükümet merkezi meydanına?"

Lester bir an düşündü, sonra başını salladı. "Evet, bunu yapabilirim." Ve tekrar gitti.

Nancy Wolfe çığlık atarak geldi. Helen Manette ağlayarak geldi.

Helen Manette önce geldi, geceliğine sarınmıştı, Tower Manette de onun bir metre arkasındaydı. Hızla ilerliyorlardı, sıkı bir polis grubu, şişman Franklin, korkutucu Loring ve orta yaşlı şüpheli, Tower Manette birkaç adım geriden geliyordu, beyaz saçları diken diken olmuştu. Lucas'ı gördü ve ona doğru koştu, ince yüzü öfkeden bembeyazdı, ince adam tüyleri öfkeyle titriyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Karısının yanındaki polisleri işaret etmek için döndü. "Bana bunun arkasında senin olduğun söylendi... bu lanet adalet rezaletinin."

"Karınız soruşturmamız sırasında tutuklandı," dedi Lucas soğuk bir sesle. "Size çenenizi kapatmanızı öneririm."

"Avukatımız geliyor," diye bağırdı Manette. Polisler neredeyse gözden kaybolmuştu ve Manette arkalarından koşmak için dönüp Lucas'a parmağını salladı. "Senin için her şey bitti, seni..."

"Sesi memnun geliyordu," dedi Lester koridora adım atarken.

Lucas bir polis gülümsemesini bastıramadı, dünya boka sardığında ve hiçbir çıkış yolu kalmadığında ortaya çıkan mutsuz bir yüz ifadesiydi bu. "Evet... Helikopterden ne haber?"

"Geliyor; caddenin karşısındaki meydanda olacak."

"Mükemmel."

Pijama, ev ceket ve terlik giymiş olan Nancy Wolfe korkmuş ve öfkeliydi, gözyaşları ve neredeyse tutarsız çığlıklarla kendini ifade eden yüksek bir öfke: "Dava açacağım, lanet olsun size, hepinize lanet olsun."

Lucas'ı gördü ve Del'den uzaklaştı. "Bir daha asla yapmayacaksın," dedi ama sözünü bitiremedi. Del onu kelepçelemiştii ve onu Lucas'ın yanından geçirmeye çalıştığıında kolunu geri çekti ve Lucas onun dişleriyle peşinden geleceğini düşündü. "Sen, sen..." dedi kadın. Yine kelimeyi bulamadı ama ağzının sol tarafından ince bir tükürük damlası aktı.

"Onu aşağı indir," dedi Lucas Del'e. "Pijamaları laboratuvara gönderin."

"Pijamalarım," dedi. "Pijamalarım..."

Lucas onlar merdivenlerden inip gözden kaybolana kadar bekledikten sonra arkalarından koştu. Del, Sloan, Franklin ve Loring işlem odasının dışında toplanmışlardı. Helen Manette çoktan aranmış, fotoğrafı çekilmiş, tecrit edilmiş ve giysileri laboratuvar incelemesi için paketlenmişti. Yerine giymesi için bir hapisane önlüğü verilmişti.

Wolfe'un fotoğrafı çekiliyordu, üstü aranacak ve kıyafetleri alınacaktı.

Franklin dedi ki, "Dostum, bu beni çok korkutuyor. Bu beni çok korkutuyor, dostum. Tanrım, sanırım vazgeçmeliyiz."

"Çok geç," dedi Lucas. "Zaten işin içindeyiz. Eğer birini kırarsak diğer taraftan çıkarız. Şimdi, onlarla birlikte oraya girdiğinde, korkmalarını istiyorum. Yapabileceğin tüm baskıya ihtiyacımız var."

Onlar: Kimse vurulmuyor, ama yüzünüz onlarınkinin tam içine giriyor, siz..."

Loring, "Arkanda..." dedi.

Lucas arkasını döndü. Tower Manette yanında bir avukatla cam kapıdan içeri giriyordu.

"Karımı görmek istiyorum."

"İşlemleri bitirdiğimiz zaman," dedi Lucas.

"Onu hemen şimdi görmek istiyoruz," diye bağırdı Manette, Sloan'ı geçip Lucas'a doğru ilerleyerek.

"Başka bir polise dokunursan seni hapse atarız," diye tersledi Lucas.

Avukat Manette'in kolunu çekerek, "Tower, sakın ol," dedi. Ve Lucas'a: "Bayan Manette'i görmek istiyoruz ve onu hemen görmek istiyoruz. Medeni haklarının ağır bir şekilde ihlal edildiğine inanmak için nedenlerimiz var."

Lucas, "Mahkeme emri çıkartın," dedi.

"Getireceğiz," dedi avukat. "On beş dakika içinde bir tane getireceğiz." Manette'e, "Hadi Kule, bunu yapmanın yolu bu," dedi.

"Seni orospu çocuğu," dedi Manette Lucas'a. "Seninle evimde tanıştım, sana bir... kalite gibi davrandım ve sen bunu yapıyorsun, seni lanet..."

"Ne?" Lucas gerçekten merakla sordu. "Lanet olası ne?"

"Çöp," dedi Manette. Ve gitmişti.

Büyük ön dişleri dudaklarının arasında dönsün diye ağzındaki kısmi plakayı çeviren Franklin diliyle plakayı yerine oturttu, kıkırdadı ve "Siz WASP'lar, size ne diyeceğini bilemedi. Size zenci ya da İspanyol demek istedi ama siz de onun kadar beyazsınız."

"Eğer bir şey olmazsa her yeri moraracak," dedi Loring, işlem odalarına bakarak. "S e n c e mahkeme kararını alacaklar mı?"

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi Lucas. "İşte bu yüzden Kule Manette gibi oluyorsun. Böylece bir yargıcı uyandırabilir ve bir dostunuzu hapisten çıkarabilirsiniz. Şimdi: O odalara girdiğinde..."

Wolfe çıplak görüşme odasında oturuyordu, etrafındaki cesetlerin yanında küçük kalıyordu, saçları dağınık, gözleri iri ve korkmuştu. Üç adam etrafını sarmış, Loring sigara içiyor, duman başının etrafında toplanıyordu; bir kez ayağa kalkmaya çalıştı ama Del onu sandalyeye geri itti. Lucas daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, kötü bir filmde fırlamış bir sorgulama.

"Onunla nasıl konuştun?" Loring sordu. "Bilmek istediğimiz tek şey bu. Onunla nasıl temasa geçtiniz? Hasta mıydı? Onu tedavi ediyor muydunuz?"

"Onu tanımıyorum, ben..."

"Saçmalık, saçmalık, saçmalık, onun bir hasta olduğunu biliyoruz. Onu beceriyor muydun? Öyle miydi? Bu yüzden mi onu koruyorsun?"

"Ben kimseyi korumuyorum," diye feryat etti.

"Hadi ama, Tanrı aşkına, dışarı çıkıp ortağını öldürecek ve sana ne diyeceğim tatlım, kadınlar hapishanesine gideceksin ve oradaki lezbiyenler sana yemek yapacaklar. Hayatının geri kalanını yabancı amcıkları koklayarak geçirmek istemiyorsan, hemen konuşmaya başlasan iyi edersin."

Arkasında duran Del ellerini gözlerine götürdü: Loring uçuşunun kenarındaydı. Del onu başından savdı ve yumuşak adamı oynayarak, "Dinle hayatım, birine bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yani, Mail gibi bir adamla ilişki kurarsan..."

"Ben bu işe karışmadım," diye çığlık attı, başı dönüyordu. "Ben bir şey yapmadım, Tanrım, avukat istiyorum, hemen avukat istiyorum, bunu yapamazsınız."

"Biz sana avukat tutabilirsin dediğimizde tutacaksın," dedi Loring, sesi yüzüne bir tokat gibi inmişti. "Şimdi bilmek istediğim şey ona nasıl ulaşabileceğimiz. Tek istediğimiz bir telefon numarası ya da nereden bulabileceğimizi söyleyebilecek biri."

Del'in sesi daha yumuşaktı: "Seninle bir anlaşma yapabiliriz. Beş yıl yatacağısın. Kızlardan birinin öldüğünü biliyoruz, bu da otuz yıl demek. Şartlı tahliye yok. Yaşlı bir... ne deniyordu?"

"Kocakarı," dedi Lucas.

"... dışarı çıktığında kocakarı olacaksın," dedi Del, sesi hâlâ yumuşak, hâlâ makuldü.

"Kocamı istiyorum, onu burada istiyorum," diye feryat etti Helen Manette. Zamanının çoğunu kontrolsüz bir şekilde ağlayarak geçirdi ve sorulara cevap vermekte zorlandı.

Franklin sonunda dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü Helen'in yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı ve şöyle dedi: "Dinle kaltak, eğer çeneni kapatmazsan seni tokatlayacağım. Anladın mı? Ya çeneni kapatırsın ya da o beyaz kışına bir çamur deliği açarım ve bunu yapmaktan zevk alırım. Arkadaşın Bayan Manette ve kızını köpek maması gibi doğrayacak ve ben onu nasıl durduracağımı bilmek istiyorum, sen de bana söyleyeceksin."

"Kocamı istiyorum..."

"Kocanın umurunda bile değilsin," diye bağırdı Franklin. "O kızını istiyor. Torunlarını istiyor. Ama torunlarını alamayacak, zaten ikisini de alamayacak, çünkü sen ve arkadaşın onlardan birini öldürdünüz, değil mi?"

"Hey, hadi, sakın ol, sakın ol," dedi Sloan, Franklin'i nazikçe yolundan iterek. "Kalp krizi geçireceksin dostum. Bırak onunla ben konuşayım."

Oda serin olmasına rağmen Sloan terliyordu. "Şimdi dinleyin, Bayan Manette, bir insanın hayatında her türlü stresin olduğunu ve bazen pişman olduğumuz şeyler yaptığımızı biliyoruz. Kocanızın Nancy Wolfe ile yattığını biliyoruz ve sizin de bunu bildiğinizi biliyoruz. Ve biliyoruz ki Kule Manette sizi terk etseydi, paylaşacak o kadar çok şey olmazdı, değil mi? Şimdi..."

Franklin Lucas'a bakıp başını salladı ve Lucas elleriyle yuvarlanmaya devam et işareti yaptı.

Franklin başını salladı ve Sloan'ı iterek, "Hey, psikolojik saçmalıkları kes Sloan; o sürtüğün yaptığını biliyorsun. Bana onunla iki dakika yalnız kalmam için izin ver, ben de çıkarayım." Çömeldi, yüzü Helen Manette'inkine yaklaştı ve diliyle kısmi plakayı çevirdi. "İki dakika yeterli olur," dedi.

Uzun, çakıllı bir sesle kıkırdadı ve Lucas irkildi.

Wolfe Lucas'a baktı ve yalvardı: "Çıkar beni buradan, çıkar beni buradan. Lütfen, çıkar beni."

"Sana yardım edebilirim ama sen de bize yardım etmelisin," dedi Lucas. "Herhangi bir şey işimize yarayabilir. Bir telefon numarası harika olurdu. Bir adres.

Onu nasıl tanıdınız? Biraz geçmiş..." "Onu tanı mıyorum," dedi kısık sesle.

"Açıklamama izin ver," dedi Loring, onun etrafında dönerek. Del onun arkasında, çok yakınında duruyordu, öyle ki pantolonunun paçasını başının arkasında hissedebiliyordu. "Tower Manette'i becerdiğini biliyoruz. Tower Manette'in parasının kızına gittiğini biliyoruz. Şimdi, Tower'ın yaşlı karısını eyerden vurursan ve yaklaşırsan ve etrafta kızı yoksa, bir paket alırsın, değil mi?"

"Bu çılgınlık," diye ağzından kaçırdı.

"Tower'ı alamasanız bile, psikiyatri işinden anahtar adam sigortası alırsınız, değil mi? Bu başlı başına bir paket. Sadece o parayla bir Porsche filosu satın alabilirsin."

"Bu..." diye söze başladı ama Loring parmağıyla onu uyardı.

"Kapa şu lanet çeneni. Daha bitirmedim," dedi. "Andi Manette onu götürmeden önce George Dunn'la çıktığını biliyoruz ve şu tartışmayı yapıyoruz: Bu olayı tetiklemiş olabilir mi? Hepsi George Dunn yüzünden mi? Kocasını beceremediğin için Andi Manette'ten öç almak için Andi Manette'in babasını mı beceriyorsun? Burada oldukça büyük bir psikolojik güveç kazanı var, ha? Yaşlı Desmond Freud bu konuda ne derdi acaba?"

Sakinleşti: "Bir avukat istiyorum. Size söz veriyorum, eğer bana bir avukat bulmazsanız, hiçbiriniz bir daha polis memuru olarak çalışmayacaksınız. Göz ardı etmeye hazırım..."

Kapı arkalarından açıldı ve Sloan kafasını içeri uzattı: "Lucas. Buraya gelseniz iyi olur." Loring ve Del'e de, "Sakin olun," dedi.

Helen Manette plastik sandalyeye yığılmıştı; ağlamayı bırakmış, bir tırnağını çiğniyordu. Kendini kaybetmişti: yüzünde kurnaz bir ifade vardı, bir satıcının bakışı.

Lucas, "Ne?" dedi ve Sloan, "Bayan Manette, az önce bize anlattıklarınızı Şef Davenport'a da anlatın," dedi.

Helen Manette, "Bu Mail gibi birini tanı mıyorum," dedi. "Ama bir çocuk tanıyorum, dairelerimden birinde kiracı."

"Ah, kahretsin," dedi Lucas. Arkasını döndü ve elini yüzüne götürdü.

Sloan, "Lucas mı? Ne?" dedi.

"Crosby'nin binasındaki lanet olası bina rehberi kartı. İkimiz de baktık ve üzerinde mavi bir kuş vardı, tıpkı Andi Manette'in ofis binasındaki gibi." Manette'e baktı. "Bu sizin yönetim şirketiniz, değil mi?"

"Bu bizim logomuz, kraliyet mavisi bir kuş, evet," diyerek başını salladı.

"Hatırladınız mı? İlk gün gördük. Bir araya getirememiştim ama bir şeyler olduğunu biliyordum..."

Çömeldi ve Helen Manette'in sulu gözlerinin içine baktı. "Demek Mail'i apartmandan tanıyordun."

"Kim olduğunu bilmiyordum. İyi bir çocuğa benziyordu."

"O zaman onu neden aradın?" Sloan sordu.

"Ben aramadım, o beni aradı," dedi. "Olanları duyduğunu ve üzgün olduğunu söylemek istediğini söyledi ve biz... konuştuk."

Lucas onun yalan söylediğini biliyordu ama şu anda umurunda değildi. "Telefon numarası sende var mı?"

Hâlâ parlaktı: "Evet, sanırım var. Bir yerlerde. Eğer aynı çocuksa. Aynı çocuğa benziyor."

"Bizim için getirebilir misin?"

"Sanırım bulabilirim, eğer eve geri dönebilirim..."

Lucas, "Seni geri getireceğiz." dedi. Franklin'e baktı. "Loring'i al, onu bir ekibe koy, ışıklar ve sirenlerle oraya götür. Altı dakika içinde istiyorum."

"Tamamdır," dedi Franklin.

Lucas onun kolunu tutup yana çekti: "Sen ve Loring de kızın üstünde kalın. Ne gerekiyorsa yapın."

Wolfe'un sorgulandığı odaya giderken Lucas Sloan'a, "Silahla dışarı çıkmaman gerekiyor. Burada Wolfe'un yanında kal. Ona yardım et. Ona karşı nazik ol. Özür dile. Ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı açıkla. Onu evine götür. Avukat istiyorsa, ona yardım edin. Ama bir şey yapmadan önce benimle konuşmasını öner."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Bu işin peşini bırakması için ona yalvaracağım," dedi

Lucas sırtarak. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, dostum," dedi Sloan.

Kafasını görüşme odasına soktu, Del ve Loring duvara yaslanmışlardı, Loring yine sigara içiyordu. Wolfe sandalyesinde dimdik oturuyordu, gözleri kuru ve beklenti içindeydi. Lucas, "Siz ikiniz, hadi gidelim," dedi. Ve Wolfe'a: "Sen iyisin. Gitmekte özgürsün. Dedektif Sloan size yardım edecek."

Del ve Lucas merdivenlerden binanın önüne doğru koşarken Sherrill kapıdan içeri giriyordu: "Radyoda duydum," dedi. Kot pantolon, botlar, ekose bir gömlek ve şapka giymişti.

"Gitmeliyim," diye seslendi Lucas onu geçerken.

"Geliyorum," dedi ve onları kapıdan çıkarken takip etti.

"Sanmıyorum..." Lucas söyledi.

Sherrill araya girdi: "Saçmalık. Ben gidiyorum." Sonra: "Nereye gidiyoruz?"

Birlikte caddenin karşısına, Hennepin County Hükümet Merkezi'nin önündeki plazaya doğru koştular. Plazanın ortasında bir helikopter durmuş, pervaneleri dönüyordu ve bir televizyon ekibi helikopterin çekimini yapıyordu. Kameraman koşan üç polisi görünce döndü ve kamera onları helikoptere kadar takip etti.

"Gidelim," dedi Lucas pilota.

"Nereye?"

"Eagan'a doğru. Olabildiğince hızlı."

BÖLÜM 33

Helikopter baş aşağı havalandı, siyah gözlüklü pilot gücü artırıp makineyi döngü dışına fırlatırken Lucas'ın midesi bulanıyordu. I-94'ü geçtiler, iş çıkış saatinin karmaşası üzerinde yükseldiler, sonra Mississippi'nin üzerinden geçip vadiye indiler, mavnalı bir çekicinin yanından geçtiler, iki dıştan takmalı motorla tam yol çalışan yalnız bir sürat teknesinin yanından geçtiler ve Lucas'ın Mississippi River Drive'daki evinin önünden geçtiler. Del omzuna dokunarak aşağıya, pilotun yanından geçmesini işaret etti ve Lucas emniyet kemerini iterek parlak sonbahar akçaağaçlarının arasında çakmak çakmak parlayan evini ve Weather'ın arabasının yavaşça garaj yolundan çıktığını gördü. Avucunun içindeki kesiği hissetti, aşağı baktı ve yüzüğü buldu. Weather: Tanrım. Onu görmek için gerindi ama araba görüş alanından çıkmış, ağaçların arasında kaybolmuştu.

"Bizi 55. Otoyol ile I-35'in kesiştiği yere götüreceğim. Daha iyi bir yön bulana kadar orada yörüngede kalacağız," dedi pilot. "Haritalarım var."

Lucas'a spiral ciltli bir metro bölgesi haritası kitabı uzattı ve Lucas onu bacaklarının arasında tuttu. Arkadaki Del, "Ya burası da bilgisayar dükkânı gibi bir tür çıkmaz sokaksa?" dedi.

Lucas başını salladı. "O zaman Manette ve çocuklar gitmiş demektir." Saatine baktı. "Artık çok geç kalmış olabiliriz. Beni aramasından bu yana bir saat on beş dakika geçti. Trafiğe takılmasa kırk beş dakikada oraya varabilirdi. Onu son bir kez daha almasını ummalıyız."

Pilot ona baktı. "Onu almasını ummalısınız... yani ona tecavüz etmesini mi?"

"Evet, yaptığı şey bu," dedi Lucas. "Ölümden iyidir."

"Ah, Tanrım," dedi pilot. Ondan uzaklaştı ve helikopteri mide bulandırıcı bir hızla aşağıdaki çarpık kavşağa doğru gönderdi. "İşte burası. Şu dağınıklığa bak. Tanrım, ne oldu?"

Altlarında trafik her yönde kilitlenmişti ve Lucas'ın şimdiye kadar gördüğü en kötü sıkışıklıkta mavi ışıklar yanıp sönüyordu. "Yapıyorlar, bağlıyorlar," dedi ve bir kez gülmek zorunda kaldı, kısa bir havlama. "Onu tekrar gevşetmeleri iki saat sürer. Belki bir şansımız vardır. Belki bir şansımız vardır."

Lucas, şişedeki arı gibi bir, iki, sonra tekrar yörüngeye girdiklerinde kavşağın haritasını buldu ve Del, Sherrill'e sorgu sahnesini anlattı.

"Peki Franklin hangi cehennemde?" diye sordu Sherrill.

"Manettes'lerin evine beş dakika uzaklıkta," dedi Lucas. "Arıyor olmalı."

"Bu adama ne olacak?" diye sordu pilot.

"Onu devlet hastanesinin bodrumuna zincirleyeceğim," dedi Lucas. "Haftada bir çizburger yediririm ona."

"Onu vurmak daha iyi," dedi kadın.

Lucas, "Şşşt," dedi ve tekrar dolaşmaya başladılar.

Arkada toplanmış olan Sherrill, Lucas'tan daha yeşildi. "Franklin hemen aramazsa, pilotumuzun üzerine bir sosisli sandviç patlatacağım."

Pilot, "Bunu yapma," dedi. Sonra da: "İşleri yoluna koymaya çalışacağım."

Sherrill, "Hadi, Franklin, seni pislik, ara." dedi.

Sonra Franklin geldi, merkezden bağlandı: "Lucas, bulduk. Adı LaDoux. Farmington'ın hemen kuzeyinde, Kızılderili Yolu'ndaki Pilot Knob Yolu'nun yaklaşık bir mil dışında. Adresi burada."

Franklin adresi okurken Lucas haritayı buldu ve pilot güneye doğru ilerlemeye başladı.

Franklin sordu, "Peki ya Miz Manette? Yani, bu mu?"

Lucas, "Onu şehir merkezine götürüp bir avukat bul," dedi.

Del, arka koltuktan, "Ve ona haklarını oku," diye bağırdı.

Sherrill, biraz daha neşeliydi, o da bağıırıyordu: "Evet, her şeyin yolunda gitmesini istiyoruz."

Lucas onları görmezden gelerek merkezle konuşuyordu. "Bizi daha yakına götürebilir misin? Bu sokak numaraları burada hiçbir şey ifade etmiyor."

"Evet, o güzergâhtaki postacıyı arıyoruz ve Dakota County'yi alarma geçirdik ama orada çok fazla varlıkları yok."

"Biliyorum, buradan hepsini görebiliyorum," dedi Lucas. Aşağıda, çatı rafları kilometrelerce uzanan ana kavşakları aydınlatıyordu ve caddelerde güneye giden arabalara bakan polisleri görebiliyordu. "Ama mümkünse biraz güneye git."

Lucas telsizi kapatırken Del arkadan, "Gördüğüm en garip şey," dedi. Yüksek yerleri seven Del, yüzünü cama dayamıştı. "İnsan yapımı bir trafik sıkışıklığı. Tanrım, şu adamlara bak. Yine de orada olmaktan nefret ederdim."

Pilot eldivenli eliyle bir sokağı işaret ederek, "Orası Pilot Knob mu?" diye sordu. "Yoksa Cedar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas haritayı çevirerek. Uçmaktan nefret ediyordu, helikopterin açıkta duran ön kısmını da sevmiyordu: çelik sac gibi sağlam bir şey tercih ederdi. "Güneye doğru nerede?" Pilot işaret etti ve o da haritayı çevirdi. "Tamam, orada bir golf sahası olmalı."

"Bir golf sahası var," dedi pilot, sağını işaret ederek. "Ama... bir tane daha var."

"Bir göl olmalı, hilal şeklinde bir göl," dedi Lucas. "Tamam, bir göl var."

"Tamam, evet, işte bu. Büyük gölün yanındaki küçük göl. O halde Pilot Knob tam orada olmalı."

Güneye doğru ilerlediler, yolu takip ettiler, başka bir golf sahasını geçtiler, kırlara çıktılar, mısırlar kahverengiye dönüyordu, yeşil ve sarı bir John Deere yarı kesilmiş bir yonca tarlasında yuvarlanıyordu.

Merkez geri aradı. "Lucas, postacıyı bulduk, işte burada..." Bir duraklama oldu ve sonra bir adamın uzaktan gelen sesi duyuldu. "Alo?"

Lucas kendini tanıtti. "Görevli sana neye ihtiyacımız olduğunu söyledi mi?"

Postacı, "Evet. Köşeden beşinci evi istiyorsunuz, yolun güney tarafında. Köşeden yaklaşık üç çeyrek mil uzakta, çakıllı bir araba yolu olan bir yamaçta oturuyor. Beyaz bir ev -boyaya ihtiyacı var gerçi- ve bir verandası, bir paravan kapısı ve arkada birkaç eski yıkık dökük binası var. Bir de

Ön taraftaki panjur kapalı; bir pencerede sadece bir panjur var. Posta kutusu gümüş rengi ve posta kutusunun altındaki aynı direkte turuncu bir Pioneer Press dağıtım kutusu var."

"Anladım," dedi Lucas. Bin metre aşağıda bir bataklık geçti. "Teşekkürler."

"Dinle, hâlâ orada mısın?" "Evet."

"Buradaki adamlardan birinin televizyonu var ve az önce görüntüyü gördüm. Doğru adamı yakalamışsın. Bu o, tamam. Buralarda pek bulunmaz ama onu birkaç kez görmüştüm."

"Anladım," dedi Lucas.

Arka koltukta oturan Del, "Sosisli sandviç," dedi ve tabancasını ceketinin altından çıkarıp şarjörü boşalttı.

Sherrill, "Öyle söyleme," dedi.

"Ne?"

"Köpek meselesi," dedi Sherrill ve yutkunarak silahını aramaya başladı.

Pilot, "Bekleyin, sizi iki dakika içinde yere indireceğim," dedi. Lucas'ın parmaklarının yolu kısırdığı haritaya bakıyordu. "Yani bir döngü arıyoruz, banliyö gibi bir şey ve sonra üç mil ileride."

"İşte döngü geliyor," dedi Lucas, geniş ön bahçelerinde küçük ağaçların filizlendiği bir ev kümesini işaret ederek. Hepsi aynı görünüyordu, bej renginin değişik tonları ve basit, sivri çatıları vardı, Monopoly tahtasındaki mülkler gibiydiler.

"Pekâlâ. O zaman yol şurası olmalı," dedi pilot. İleride, Kızılderili Yolu yeşil bir battaniyenin içinde bej bir iplik gibiydi. "Oraya doğru giden biri var..."

Yola yaklaştıklarında kırmızı bir araba çakıl tozu bulutu saçıyordu. "Bir-iki-üç-dört-beş, Tanrım, sanırım oraya doğru gidiyor, yavaşlıyor, dönüyor," dedi Lucas.

"Yanlış yol, yanlış yol. Beşinci ev şurada, daha aşağıda," dedi pilot, işaret ederek.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Bak, acelesi var, hareket ediyor."

Pilot el yordamıyla ayaklarını yokladı ve Lucas'a bir çift hırpalanmış 8 x 50 deniz dürbünü uzattı. "Ne yapmak istiyorsan onu söyle."

Hızla yaklaşıyorlardı ama hâlâ yarım mil uzaktaydılar; Lucas ağır dürbünü eve tuttu, posta kutusunu ve altındaki direkte duran parlak turuncu evrak kutusunu seçti. Sağ tarafta, kırmızı araba bir tepeyi aşmıştı ve Lucas izlerken arabadan bir adam indi, solgun yüzünü onlara doğru çevirdi; siyah saçlı, uzun boylu; beyaz yüz, uzaktan bakıldığında özelliksiz bir kama gibi görünüyordu. Ama doğru hissettiren bir kama.

Adam mısır tarlasındaki yıkık dökük evin içine daldı; elinde bir şey vardı, bir av tüfeği mi? Emin olmak için çok uzaktaydı. "Bu o," dedi Lucas yarı bağırarak. "Bizi onun üzerine koyun, bizi onun üzerine koyun."

"Ne yapıyoruz biz?" Sherrill arkadan bağırdı. Bir tabancası vardı ve diğer elinde de bir hızlı doldurucu. Önlerinde ve sağlarında, üç Dakota County şerif arabası güneyden Pilot Knob Yolu'na doğru ilerliyordu. Lucas Sherrill'e el salladı ve telsize geçti: "Şerifin adamlarına evin batısındaki ilk yol olduğunu söyle. Evin değil, bir patika, evin hemen batısındaki hendekten geçiyor... Helikopteri aramalarını söyle, nereye giriyoruz. Onu evde yakaladık, onu evde görüyoruz."

"Ne yapıyoruz biz?" Sherrill tekrar bağırdı. "İçeri giriyor muyuz? İçeri giriyor muyuz?"

"Denemek lazım," dedi Lucas omzunun üzerinden. "Boktan daha aptal ve yanında uzun namlulu bir silah olabilir. White'tan bir av tüfeği almamış mıydı?"

"Pompa tüfek," dedi Del.

"Evet, o yüzden sakın ol. Ama Tanrım, eğer onları şimdi öldürürse otuz saniye geç kalmış oluruz; ve bu adam çok aptal, dostum, çok aptal."

Pilot, "Bekleyin," dedi ve sonra siyah vizörünün altından gülümseyerek onları gökyüzünden bıraktı.

34. BÖLÜM

Mail kuzeye gitti, I-694'ü, Şehirlerin etrafındaki dış çevre hattını kesti, doğuya ve sonra güneye gitti, I-94'ü geçti, burada otoyol numara değiştirdi ve I-494 oldu. Yaşlı kadının arabasını uzaktan kumandayla kullanıyordu, kafasında Davenport'a yaptığı çağrı, polislerin ihaneti, ördek pisliğinin aşağılanması, Davenport'un bilgisayar şirketindeki burun halkalı sarışın vardı.

Davenport onu kendine çekmek için sarışını mı kullanmıştı? Onu bu kadar iyi anlamış mıydı? Polise saldırısını, küreğin tatmin edici darbesini; en son mutfakta yere yığılmış, bir bacağı sandalyenin altında, kafasının yanında yerde kırık bir tabak, sırtının ortasında bir parça tereyağlı tostla görülen yaşlı kadına vuruşunu yeniden yaşadı; Gloria aklından geçti, boynu naylon ipe bükülmüştü, nehir taşlarını bubi tuzağına yerleştirirken ayakları başının üzerinde bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Ve Andi Manette'in parçaları: göğüsleri, bacakları, yüzü, kızı, sırtı. Konuşma şekli, ondan korkarak kıvrılıp uzaklaşması.

Neredeyse önündeki kamyonu çarpıyordu. Sola kırdı ve trafik sıkışıklığını gördü. Arabalar, kamyonlar, nehir köprüsünden yarım mil ötede birikmişlerdi. Mavi polis ışıkları yol boyunca yanıp sönüyordu.

Beş dakika boyunca trafik sıkışıklığının içinde oturdu, beynindeki parlak filmler artık gölgelere dönüşmüştü. İleride bir cip yolun kenarına yanaştı. Mail izlemek için kenara çekildi: Jeep banket boyunca yavaşça yuvarlandı, sonra 61. Otoyol'da kuzeye giden bir çıkışa yöneldi. Mail onu takip etti. Kuzeye dönmek istemiyordu ama U dönüşü yapıp güneye dönebilirdi. Büyük bir kaza olmuş olmalıydı; her yerde polisler vardı.

Çıkıştan kayarak kuzeye doğru koştu; yasadışı bir U dönüşü yaptı ve tekrar güneye doğru yola koyuldu. Köprünün etrafındaki her yer kapatılmıştı ama Newport'un aşağısında az kullanılan başka bir köprü vardı.

Daha fazla polis. Petrol rafinerisinin doğusuna saptı, 61. Otoyol'dan devam etti. Telsiz.

WCCO haberi tam zamanlı olarak duyurdu, spiker Kasırga Alarmı Sesini takındı: "... Polis, Bayan Andi Manette ile kızları Grace ve Genevieve'i kaçırdığı belirlenen John Mail'i ararken Metro bölgesinin tüm güney ucu karışmış durumda. Dakota County'deki birçok önemli kavşakta ve Mississippi üzerindeki tüm köprülerde kontroller yapılıyor. Polis araçları olabildiğince hızlı bir şekilde kontrol ettiği için yapabileceğimiz tek şey sabırlı olmanızı istemek, ancak şu anda I-35E ve I-35W'nin giden şeritlerinde, St. Paul şehir merkezindeki tüm giden köprülerde bir saate varan gecikmeler yaşanıyor. Buna Yüksek Köprü, Wabasha ve Robert Street Köprüleri ve Otoyol 3, ayrıca Mendota Köprüsü, her iki I-694 köprüsü de dahildir."

Tanrım, eve geri dönemezdi.

Hastings'e doğru ilerliyordu, doğruca bir kontrol noktasına girecekti. Spiker Prescott ve Wisconsin'e giden St. Croix Köprüsü hakkında hiçbir şey söylememişti.

Eğer tüm bu köprülerde arabaları durduruyorlarsa, evi bulamamışlardı, kadınları bulamamışlardı, LaDoux adını hâlâ bilmiyorlardı.

Hastings'in hemen kuzeyinde 61. Otoyol'dan ayrıldı, St. Croix'dan Wisconsin'e geçti, Wisconsin'den güneye doğru geniş bir salınım yaptı ve Red Wing'deki korumasız köprüden Mississippi'yi geçerek Minnesota'ya geri döndü. Red Wing'den kuzeye doğru 61. Otoyol'a çıktı ve sonunda Farmington'a döndü.

Otoyolda hiç polis yoktu, kasabada da. Hiç polis yoktu. Neredeyse ürkütücüydü. Kuzeydeki otoyol bile çok seyrek görünüyordu. Amerikan Yerlileri Yolu'nda doğuya döndü, yavaş ilerliyor, ışık, araba, hareket arıyordu. Herhangi bir şey için.

Hiçbir şey yoktu.

Gaz pedalına bastı, şimdi hareket ediyordu, yeniden nefes alıyordu, kalbi çarpıyordu, her şey sona yaklaşıyordu. Andi Manette'i, tüm o parçaları gözünün önüne getirdi ve yoldan sola döndü.

Durdu. Bir vuruş hissetti ama tanımlayamadı, bir saniye dinledi, sonra arka koltuğa uzandı, pompalı tüfeği aldı ve arabadan çıktı.

Helikopter yeni geliyordu. Yukarıya, kuzeye baktı ve makinenin gökyüzünden çılgılık atarak üzerine düştüğünü gördü.

Andi'ye koştu.

Yerde koştuğunu, merdivenleri hızla indiğini duydular. Daha önce hiç koşmamıştı. Andi doğrulup kızına baktı. "Bir şeyler oluyor."

"Biz...?" Grace dehşete kapılmıştı.

"Yapmak zorundayız," dedi Andi.

Grace başını salladı, dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın kenarını kaldırdı. İğneyi aldı ve çiviýi annesine uzattı.

Andi çiviýi eline taktı ve kızını alnından öptü. "Hiębir řey hissetme. Düşünme, sadece yap," dedi. "Tıpkı çalıştığımız gibi; oraya geri dön..."

Mail'in onları hücreye koyduğu ilk gün, eski patates kokusunu hatırlıyordu. O zamandan beri bu kokuyu fark etmemişti - sadece arka planın bir parçası haline gelmişti - ama şimdi kokusunu alıyordu. Patates, toz, idrar, vücut teri... Delik.

"Öldür onu," diye homurdandı Grace. Grace'in gözleri çok büyüktü, çöküktü. Cildi kâğıt gibiydi, dudakları kuruydu. "Öldür onu. Öldür onu."

Mail kapıyı tıkırdatıyor, el yordamıyla açmaya çalışıyordu. Kapıyı açtığında elinde bir tüfek vardı ve Andi bir an için onları tek kelime etmeden öldüreceğini, fırsat bulamadan ateş açacağını düşündü.

"Dışarı," diye bağırdı. "İkiniz de dışarı." Genç ve yaşlı yüzü bembeyazdı; ağızının kenarında beyaz bir tükürük damlası vardı. Silahını onlara doğrultmadan, kolunu sallayarak bir işaret yaptı. "Çıkın buradan, ikiniz de."

Andi çiviýi yanına aldı ve önden gitti; Grace'in uzanıp yırtık pırtık eteğinin üstünden tuttuğunu ve arkasından çektiğini hissetti.

"Ne?" Andi başladı.

Mail merdivenlerden yukarı bakarak, "Yakala," diye hırladı. Onu boğazından tutup çekti, geri çekildi, hâlâ omzunun üzerinden bakıyordu, birinin içeri dalmasını bekliyordu, tüfeğin namlusu yukarıdaydı.

Ve kadın doğrudan ona doğru adım attı ve vurdu.

Çiviýi adamın göğüs kemiğinin altındaki boşluğa sapladı, kalbine doğru yöneltmeye çalıştı, vururken adamın gözlerine baktı.

Ve çığlık attı, "Grace, Grace..."

Barakanın dış kapısı yarı açıktı; Lucas kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açtı, Del dış duvara yaslandı ve içerideki yıkık dökük çamurluğu süpürdü.

Sherrill evin diğer tarafındaydı, arka tarafı izliyordu. Lucas önce çamurluktan geçti, 45'liğin nişangâhını takip ediyordu, başparmağının eklemi görüş alanının alt kenarında bembeyazdı.

Kulübe ahşap çürümesi kokuyordu ve loş ışık kirli pencerelerden içeri süzülüyordu. Çamurluğun ötesindeki mutfakta kırık bacaklı bir masa çömelmişti ve zemindeki çamura kazınmış izler içeriye doğru ilerliyordu. Sol tarafta örümcek ağlarıyla kaplı açık bir kapı vardı; diğer tarafta aşağı eğimli bir duvarı gösteren başka bir kapı: ve oradan bir ışık ve bağırان bir adam sesi.

Del, hemen arkasında, omzuna bir tokat attı: "Git."

Lucas dümdüz ilerleyip yarı çömelerek ilerlerken Del de kapı aralığını kapattı. Lucas kapıya bir göz atıp merdivenlerden aşağı baktı ve bir kadın, "Grace, Grace..." diye bağırdı.

Andi Manette çiviyle vurduğunda Mail'in gözleri irileşti, ağzı şaşkınlık ve acıyla açıldı ve öne doğru sarsılarak arkasını döndü. Grace sağ gözüne vurdu ve Mail başını çevirince ıskaladı; iğnenin ucu Mail'in burun köprüsünden geçerek sol gözünün bir santim derinliğine saplandı.

Çılgılık attı, geri çekildi ve Andi "Grace, kaç" diye bağırdı. Grace koştu, Mail ona doğru atıldı ve kız ayaklarından savrularak küçük mahzenin arka duvarındaki devrilmiş raf yığınının içine yuvarlandı. Ayağa fırladı ve merdivenleri çıkmaya çalıştı, Andi tüfeğin yaklaştığını gördü ve çiviye çekip tekrar vurdu, kaburgaları boyunca kaydığını hissetti. Tüfek olduğu yerde durdu ve Mail dirseğiyle yüzüne vurdu, Andi düştü ve kızının bacaklarının merdivenlerden yukarı uçtuğunu gördü. Mail tüfeği ateşledi, bir parlama ve gök gürültüsü gibi bir patlama, doğrudan yukarıya, tavana, ya kazayla ya da sadece ürkütmek için, merdivenlerden çıkanı yavaşlatmak için. Adam döndü ve Andi sağlam gözünün ona sabitlendiğini gördü -diğer gözünde kan lekesi vardı ve Andi bir memnuniyet heyecanı hissetti- ve silahın namlusu dönüp yüzüne doğru açıldı. Bir an için öylece durdular, Mail'in yüzü buruştu. Onun yüzünü görebiliyordu.

eli tetikte çalışıyordu ama hiçbir şey olmuyordu ve ateş hattının dışına yuvarlandı.

Lucas çömelerek merdivenlerden inmeye başladı, adamın çığlığını duydu ve bir kız, bir korkuluk, saçları diken diken, yüzü kan içinde, merdivenlere doğru koşup yukarı çıkmaya başladı, Lucas'ı görünce durdu. Bir tüfek patladı, patlama fiziksel bir darbe gibiydi; etraflarına siva sıçradı ve Lucas yana doğru düşüp kendini tutmaya çalıştı.

Andi Manette onu sıkıştırdığında pek acı duymadı ama Mail yaralandığını biliyordu. Geri çekildi, biraz boşluk bulmaya çalıştı ama Manette ona yapıştı ve sonra kız oradaydı. Elin yukarı doğru geldiğini, parmaklarının arasındaki ince, çelik parıltıyı gördü ve başını çevirdi. İğne ona saplandı, Manette'in bıçağından ya da her neyse ondan daha çok acıttı. Sol gözünde siyah bir parıltı oldu -bu mümkün müydü? Tüfek patladı, namlu kulağına bir adımdan daha yakındı ve onu sağır etti.

Tavandan üzerlerine toz ve siva yağarken, Manette tekrar vurdu; çığlık atıyordu ve kızın merdivenlere doğru koştuğunu gördü. Ona doğru savurdu; hiçbir darbe hissetmedi ama kızın yere düştüğünü gördü. Her şey bir çığının hızıyla ilerliyordu, çok sık kesilen bir film gibi, şunun ve bunun klipleri beyninin işleyemeyeceği kadar hızlıydı... ama Manette'i, hainini aradı, onu ayaklarının dibinde buldu.

Ağız açıktı, çığlık atıyordu ve namluyu ağızına doğrultup tetiği çekti. Tetik gerilmeden, gevşekçe geri çekildi. Hiçbir şey olmadı. Tetiği tekrar çekti ve tekrar, kızın merdivenlerde çığlık attığını, Davenport'un elinde bir silahla düştüğünü gördü.

Mail koştu.

Ocağın arkasına, eski fare yuvası kömürlüğe, kömür oluğundan yukarıya, tepedeki çürümüş tahta kapıya koştu. Kapıyı silahın kabzasıyla vurarak açtı ve yüzüne bir ışık huzmesi çarptı.

Del merdivenlerin tepesindeydi, patlamayla donup kalmıştı, silahı Lucas'ın yanından aşağıya doğrultulmuştu. Lucas döndü, düştü, korkuluk kıza çarptı, kızı yana savurdu, ve sendeledi, yakalandı

Merdivenlerin dibindeki direğe dayanmış, silahıyla odayı tarıyor, yüzü, hedefi arıyordu.

"Grace," diye bağırdı Andi ve tekrar bağırdı, "Kaç Grace..."

Sonra silahlı bir adam geldi, takım elbiseli iri bir adam ona bağıırıyordu, sonra başka bir adam, serseriye benzeyen bir adam, başka bir silahla hücreye doğru manevra yapıyordu. Büzülerek uzaklaştı ama acı ve korkunun arasından tek bir kelime duydu: "Nerede?"

Fırını işaret etti; işaret etmesiyle birlikte fırının arkasından bir güneş ışığı odaya girdi. Del başka bir kapının önündeydi, aşağıya, sonra tekrar ona bakıyordu ve Lucas sıçrayarak üç adım attı, fırının yanından geçip ahşap kenarlı küçük bir odaya girdi. Temeldeki kapak benzeri bir kapıdan ışık sızıyordu.

Andi silah seslerini duydu, bir tabancanın hızlı ısırışını, on iki kalibrelik bir tüfeğin daha derinden gelen gümbürtüsünü...

Çimlerin üzerinde, dışarıda, dizlerinin üzerinde, Mail sola baktı ve silahı kaldırdı. Bu kez sürgüyü pompaladı, boş bir kovanın sağa doğru fırladığını gördü. Bu yüzden ateş etmemişti. Bodrumdaki kargaşada pompalamayı unutmuştu.

Ama burada daha fazla polis vardı: bodrumda bir adam sesi, çığlık ve daha fazla bağırış duydu. Bir helikopterin gürültüsü yükseldi ve helikopter evin arkasından süzüldü, yerden altı metre yükseklikte havada asılı kaldı,

Sherrill evin yanından koşarak geçti.

Aynı anda birbirlerini gördüler. Sherrill'in tabancası havadaydı ve Mail'in ceketine tek bir el ateş etti. Mail de karşılık verdi, bir el ateş etti ve Sherrill yere düştü, bacakları altından çekildi. Helikopter dev bir çekirge gibi yaklaştı ve Mail av tüfeğini camın arkasındaki siyah gözlüklü pilota doğrultup tetiği çekti; yine hiçbir şey olmadı. Küfrederek silahı pompaladı ve helikopter pilotu başının iki metre üzerinde kükrerken, makinenin altından, Sherrill'in yanından geçerek evin köşesine koştu.

Polisler geliyordu. En az üç araba.

Döndü ve avlunun otuz metre ötesindeki mısır tarlasına doğru koştu, çitin üzerinden atladı ve koyu yeşil yaprakların arasına daldı.

Lucas kömür oluğundan sürünerek çıktığında Sherrill yerde çığlık atıyordu, helikopter otuz metre ötedeydi ve pilot çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Lucas döndü ve Mail'in dikenli tellerden atlayarak mısır tarlasına girdiğini gördü; bir anda gözden kayboldu.

Lucas Sherrill'e doğru koşup elini onun sırtına koyduğunda bir şerif arabası bahçede yan yatmıştı: "Vuruldu mu?"

"Bacaklarım, dostum, bacaklarım, çok fena acıyor, yanıyor amina koyayım..."

Del artık dışarıdaydı ve Lucas pilota el sallayarak onu aşağı çekti, sonra da arabasının çamurluğunun yanında duran üniformalı şerif yardımcısının yanına koştu.

"Mısır tarlasında, tam şurada," diye bağırdı Lucas helikopterin bıçaklarının çıkardığı sesin üzerine. Helikopter durduğunda yanlarından otlar ve ot parçaları geçti. "Yola birkaç adam koy ve şu samanlıklara gir. Önünü kesin, önünü kesin..."

Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve diğer arabalara doğru koştu. Lucas Sherrill'e geri döndü. Del onun üzerine diz çökmüş, pantolonunun paçasını yırtmıştı. Sherrill sol bacağının iç kısmından, diziyile kalçası arasından sağlam bir darbe almıştı; yaradan parlak kırmızı bir kan akıyordu.

"Kötü kanıyor," dedi Del; sesi soğuk ve mesafeliydi. Ceketini çıkarıp bir kolunu yırttı ve yaraya bastırdı.

"Orada dur," dedi Lucas Del'e. "Onu ben taşıyacağım."

"Ne kadar kötü? Ne kadar kötü?" Sherrill sordu, yüzü bembeyazdı. "Yaralandım..."

"Sadece bacağın, iyileşeceksin," dedi Del ve yeşil dişleriyle Sherrill'e sırtıttı.

Lucas onu kucağına aldı ve acıyla inleyerek pilotun yolcu tarafındaki kapıyı iterek açtığı helikoptere taşıdı. "Kötü kanıyor, atardamara isabet etmiş," diye bağırdı Lucas pervane sesinden. "Onu Ramsey'e götürmeliyim."

Pilot başını sallayıp onu onayladı. Lucas Del'e bağırdı, "Sen git deliği toparla."

"Yardıma ihtiyacın olacak..."

"Bir dakika içinde çok yardım alacağım," diye bağırdı Lucas. "Bu artık sadece bir köpek avı olacak."

Del başını salladı ve Sherrill'i Del'in kucağında yolcu koltuğuna oturtttular; helikopter havalandı.

Lucas döndüğünde eski çiftlik evinin kapısında Andi Manette'i gördü. Bir kolunun altında kızı vardı ve eliyle bir zamanlar takım elbise olan şeyin parçalarını bir arada tutmaya çalışıyordu.

"Sen Davenport'sun," dedi. Kötü görünüyordu: Ölmek üzere gibiydi.

"Evet," diye başını salladı Lucas. "Lütfen oturun, ikiniz de. Sen iyisin..."

"Senden korkuyor," dedi Andi. "John senden korkuyor."

Lucas, Andi Manette ve Grace'den mısır tarlasına doğru baktı. "Korkmalı," dedi.

Dakota polisleri daha önce de insanları mısır tarlalarına kadar takip etmişlerdi; bir kaçağı nasıl izole edeceklerini biliyorlardı. Tarlanın kendisi bir mil uzunluğunda ve yarım mil genişliğinde yarım bir bölümü kaplıyordu. Yol bir kenar boyunca uzanıyordu ve iki kenar boyunca da yeni biçilmiş yonca tarlaları vardı. Dördüncü kenar boyunca hala ayakta duran bir fasulye tarlası uzanıyordu. Polis arabaları tarlanın üç köşesine konuşlandırılmıştı ve polisler dürbünleriyle tepeye tırmanarak yolu ve çevredeki yonca ve soya fasulyesi tarlalarını net bir şekilde görebiliyorlardı.

Mail fasulyelerin arasından sürünerek çıkmayı deneyebilirdi ama bu mısırın uzak tarafındaydı, uzun bir koşuydu; ve birkaç dakika içinde bir polis arabası fasulyelere çarptı ve mısırın kenarı boyunca hızla üç araba genişliğinde bir yol açtı, sonra yol boyunca en yüksek noktaya çekildi. Yarı otomatik tüfeği olan bir şerif yardımcısı arabanın arkasına yerleşti.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi; beş dakika içinde tarlanın etrafında yirmi polis olacaktı. On dakika sonra elli polis olacaktı.

Lucas telefonda Andi Manette'in yanında duruyordu. "Bayan Manette ve Grace yanımda. Onları buradan çıkarmalıyız, hemen tıbbi yardıma ihtiyacımız var."

"Lucas, şef burada."

Roux çıktı. "Onları yakaladığınızı söylüyorlar."

"Evet ama onları buradan çıkarmalıyız, buraya bir helikopter indirmeliyiz."

"Yaraları kötü mü?"

"Kritik değil," dedi Lucas iki kadına bakarak, "Ama epey hırpalanmışlar. Sherrill de kötü yaralanmış."

"Telsizden Capslock'u dinliyordum. Üç ya da dört dakika içinde Ramsey'de olacaklar. Yolda bir helikopterimiz daha var. Dunn'a haber verildi."

Andi Manette, şimdi iki koluyla hıçkırarak ağlayan kızına sarılmış, "Genevieve. Genevieve yanında mı?"

Lucas başını sallayınca kızın yüzü buruştu ve "Biliyor musun...?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Seninle birlikte olmasını umuyorduk," dedi Lucas.

"Onu bir alışveriş merkezine bırakacağını söyledi. Ona araması için bir çeyreklik verdim."

"Özür dilerim..."

Aralarında belediye arabalarının da bulunduğu bir polis arabası kervanı yola çıktı: Mail'in evinin garaj yoluna iki polis arabası daha girdi ve etraflarında tüfekli ve pompalı tüfekli polisler mısır tarlasının etrafına konuşlandı. En kıdemli şerif yardımcısı aceleyle onlara doğru koştu.

"Davenport?"

"Evet. Sen kimsin?"

"Dale Peterson. Mısırın içinde olduğuna emin misin?"

"Yüzde doksan beş. İçeri girdiğini gördük ve çıkacak yer yoktu."

"Kötü yaralanmış," dedi Andi Manette. Peterson ona elini uzattı ama kadın kenara çekildi ve Lucas başını hızlıca sallayarak onu geri çekti. "Onu bıçakladım," dedi. "Kaçmadan hemen önce."

Elini kaldırdı; çivi hâlâ elindeydi ve parmaklarına kan bulaşmıştı. Grace annesinin kollarında başını çevirdi ve "Ben de yaptım. Onu gözünden bıçakladım." Ve onlara yatak yayının iğnesini gösterdi.

"Bizi öldürecekti," dedi Andi uyuşuk bir sesle.

Lucas, "Doğru yaptın," dedi. Güldü ve, "Lanet olsun, seninle gurur duyuyorum," dedi. Andi'nin omzunu sıvazlamak için elini kaldırdı ama sonra hatırladı ve Peterson'a döndü. "Bunu halledecek misin?"

Şerif yardımcısı başını salladı: "Halledebiliriz."

"Yapın o zaman," dedi Lucas. "Yardım etmek isterim. Az önce bir arkadaşımı vurdu."

Peterson başını salladı. "Duyduk. Ama, bilirsin... kendine dikkat et." Onu öldürmeyin demek istemişti.

Lucas, "Ben iyiyim," dedi ve Peterson başıyla onayladı. Andi'ye: "Bayan Manette, eğer yola inmek isterseniz, bir helikopter sizi alacak."

"Medya geliyor," diye seslendi son arabadan bir şerif yardımcısı. "Onları uzak tutun," dedi Lucas.

"Köşede önlerini kesin," dedi Peterson. "Ve Hank'e FAA'yı aramasını söyle, TV helikopterlerini buradan uzak tutsun."

Andi Manette Peterson'a, "Teşekkür ederim," dedi. Ve kızına, "Hadi Grace." dedi.

Grace, "Genevieve?" dedi.

"Onu arayacağız," diye söz verdi Andi.

Lucas onlarla birlikte şerifin son arabasına doğru yürüdü. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. "O aptal değil."

"Hayır, değil," dedi Andi. Bir şerif yardımcısı arabasının arka kapısını açtı. Andi Grace'in arka koltuğa geçmesine yardım etti, sonra Lucas'a başka bir şey söylemek için döndü. Gözleri yüzüne doğru uzandı, sonra durup omzunun arkasına baktı. Lucas onun neye baktığını görmek için döndü, eli tabancasına doğru gitti. Mail'i görmüş müydü? Sonra onu geçip üç hızlı adım attı ve aniden eve doğru koşmaya başladı.

Lucas şerife baktı, "Çocuğa dikkat et," dedi ve peşinden koşmaya başladı, hızla yürüyordu, sonra kadının nereye gittiğini görünce koşmaya başladı, "Bayan Manette, bekleyin, lütfen bekleyin, bekleyin..." diye bağırdı.

Peterson telsizle konuşuyordu ama Andi Manette'in eve doğru koştuğunu görünce mikrofonu bıraktı ve hemen peşinden gitti.

Andi, altı inç yüksekliğinde beton bir platformun üzerine yerleştirilmiş, yıpranmış ahşaptan yapılmış altı metrelik bir kareye doğru koşuyordu. Lucas onun kırk adım gerisinde son bir kez, "Yapma, bekle," diye bağırdı ama kadın çoktan oraya varmıştı. Eğildi, eski sarnıç kapağının kenarlarına tutundu ve kamburunu çıkardı.

Lucas onu durdurmak zorundaydı çünkü Andi Manette'in içgüdüsel olarak bildiği şeyi fark etmişti: Genevieve'in olduğu yer burasıydı. Yağ varilindeki bebek, sarnıçtaki kızdı; sulu bir mezar.

Lucas hâlâ üniformalı olduğu zamanlarda, çocuğun vurulup bir dereye atıldığı bir kaçırma vakasında çalışmıştı. Ceset kıyıya vurmuştu ve onu bulan arama ekibinde o da vardı. Polis teşkilatında geçirdiği yıllar boyunca o kadar çok ölüm görmüştü ki artık bu onu pek etkilemiyordu. Ama o çocuk, kariyerinin başlarında, beyaz, puding gibi etiyse, olmayan gözleriyle... onları hala bazen kabuslarında görüyordu.

Sarnıcın kapağı Andi Manette için çok ağırdı. Onu kaldırmasına imkân yoktu. Ama bir adım yukarı kaldırdı, sendeledi ve Lucas ona ulaştığında kapağı yana kaydırıp kaldırarak deliği açtı.

Lucas onu yakaladı, "Hayır," diye çığlık atarken onu uzaklaştırdı ve Lucas dönerek aşağı baktı ve şunu gördü... Neyi?

Önce hiçbir şey, sadece deliğin kenarında, dipteki siyah suyun üzerinde bir yığın ıvır zıvır.

Sonra bohça hareket etti ve beyaz bir parıltı gördü.

Peterson kollarını Andi Manette'e dolamış, onu çekiyordu ki Lucas gözleri çılgına dönmüş bir halde ona el sallayarak, "Tanrım, yaşıyor," diye bağırdı.

Sarnıç belki de on beş metre derinlikteydi ve bohça suyun hemen üzerinde asılı duruyordu. Tekrar hareket etti ve bir yüz yukarı döndü.

Lucas arabalara doğru, "Bir şeyler getirin," diye bağırdı. "Lanet olası bir ip getirin."

Üniformalı bir polis Andi Manette'i çekip götürüyordu; Andi deli gibi ona karşı koyuyordu. Başka bir polis kamyoneti devriye arabasına bağladı ve bir saniye sonra elinde bir çekme halatıyla onlara doğru koşmaya başladı. Lucas ayakkabılarını ve ceketini çıkardı.

"Sadece ucunu bağla, birkaç adam bul," diye bağırdı Lucas. Avlunun dört bir yanından onlara doğru koşan polisler vardı.

Andi Manette onu tutan polise yalvarıyordu; Peterson sarnıcın etrafını saran adam sürüsüne, "Bırakın yukarı çıksın ama tutun onu, tutun onu," diye bağırdı.

Lucas ipin ucundan tutup yan tarafa geçti, ayaklarını kaba taş ve beton duvara dayadı. Sarnıç yeni, ıslak toprak, erken bahar ve yosun gibi kokuyordu. Aşağı indi, bohçayı duvara geçirdi ve kendini suya bıraktı.

Su bir metre derinliğindeydi, kalça eklemine kadar geliyordu; ve soğuktu.

"Genevieve," diye nefes aldı.

"Bana yardım et," diye mırıldandı. Sesini zar zor seçebiliyordu.

Bir tür mekanizma -belki de ikincil bir makara- bir zamanlar şimdi su hattı olan yerin yaklaşık üç metre yukarısına monte edilmişti. Her ne idiye artık yoktu: ama sarnıcın iki yanında iki metal destek armatürü vardı ve Genevieve kayaların üzerinde yeterince yükseğe tırmanarak yağmurluğunun altını armatürlerden birinin üzerine geçirmeyi başarmıştı.

Ceketinin düğmelerini ilikleyerek, sarnıcın yan tarafında, suyun üzerinde, bir koza gibi asılı duran sağlam bir bez çuval yaratmıştı. İçine girmiş ve neredeyse yüz saat boyunca bacakları kollarının arasında asılı kalmıştı.

"Yakaladım seni tatlım," dedi Lucas, onun ağırlığını alarak. "Beni içine attı... beni içine attı," dedi.

Peterson bağırdı, "Ne yapmamızı istiyorsun? Aşağıda başka birine ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Onu paltonun içinde bırakacağım, ipi bu delikten geçireceğim. Onu kolayca yukarı çıkar."

İpi bağıladı, Genevieve inledi ve Lucas, "Sakin ol," diye bağırdı. Ve Genevieve ışığa çıktı.

BÖLÜM 35

Yarı kör, kulakları tüfeğin patlamasıyla çınlayan Mail, yağmur ormanı kadar sık olan mısır sıralarının arasında sürünerek ilerledi. Çok iyi göremiyordu; nedenini gerçekten anlamıyordu, sadece bir gözünün çalışmıyor gibi göründüğünü biliyordu. Ağırlığını elinin üzerine her verdiği karnına bir ağrı saplanıyordu.

Ama aklının bir kısmı hâlâ çalışıyordu: Tarlaya elli adım kala sertçe sağa döndü, ayağa kalktı ve yengeç gibi çömelerek koşmaya başladı, bir eli tüfeği taşıyordu, diğeri karnına bastırmıştı, yokuş aşağı yola doğru yöneldi. Başka bir yöne gitse açık bir tarlaya çıkacaktı ama bir şekilde yolun karşısına geçebilirse, bir çiftlik evine çıkan bir kilometre uzunluğunda bir mısır tarlası daha vardı. Çiftlik evinde bir araba olabilirdi.

Ve yolun altından bir menfez geçiyordu.

Büyük değildi -belki de omuzlarını alacak kadar bile büyük değildi- ama pas lekeli ucunun hendekteki küçük bir kedi kuyruğu bataklığına doğru uzandığını gördüğünü hatırlıyordu. Tabii o kadar uzağa gidebilirse.

Zor nefes alıyordu ve acısı her adımda artıyor, onu dövüyordu. Düştü, boştaki eliyle mısır saplarını yakaladı ve yere yığıldı. Bir süre orada yattı, sonra döndü, kışının üzerinde sallandı, karnına baktı ve kanı gördü. Gömleğini kaldırdığında göğüs kemiğinin iki santim altında bir delik ve bir kesik buldu; delikten kan fışkırıyordu.

Hücrenin kapısını açtığı andan, avluda ateş edilmesine kadar geçen tüm süreç, paramparça olmuş bir anılar bölmesinden ibaretti. Ama şimdi Andi Manette'in içine girdiğini ve ona bir şey saplarken duyduğu acıyı hatırlıyordu.

Tanrım. Onu bıçaklamıştı.

Mail'in yüzü buruştu, omuzları kalktı, ürperdi ve hıçkırmaya başladı. Polisler onu bulursa öldürecekti; Manette onu bıçaklamıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

On beş saniye boyunca oturup ağladıktan sonra kendini zorladı. Tarladan çıkabilirse, menfezden geçebilirse, bir araba bulabilirse ve bu insanlardan bir süreliğine uzaklaşabilirse; dinlenebilirse, sadece gözlerini kapatabilirse - Manette için geri dönebilirdi.

Onun için geri dönecekti: ona bir hayat borçluydu.

Mail başını eğdi ve sürünmeye başladı. Tüfeği bir yerlerde kaybetmişti ama geri dönemezdi; tabanca hâlâ kemerindeydi. Bir kez arkasına baktı; arkasında kimse yoktu ama ince bir kan izi görebiliyordu, mısırların arasından uzandığı yere doğru kıvrılıyordu.

Lucas sarnıcın yanındaki uzun otların üzerine sırtüstü uzanmış, soluklanıyordu. Onu çıkaran polisler çekme halatını sararak uzaklaşıyorlardı. Peterson aceleyle geldi. "Başka bir helikopter geliyor. Bir dakika içinde burada olurlar."

Lucas doğrulup oturdu. Beline kadar ıslanmıştı ve üşüyordu. "Çocuk nasıl?"

Peterson başını salladı. "Bilmiyorum. İyi değil ama bunu başarabilen daha kötülerini de gördüm. Sen iyi misin?"

"Yorgunum," dedi Lucas. Bir helikopter geliyordu ve polisler yolun aşağısında ona el sallıyorlardı. Yol boyunca yürüyen diğer iki polisi görebiliyordu ve daha fazlası da tarlanın kenarlarında toplanmıştı.

Lucas ayakkabılarını ve ceketini giydi ve Peterson'a, "Adamlarına tarlaya gittiğimi söyle. Sadece birkaç metre içeri gireceğim."

Peterson, "Onun tüfeği var," diye itiraz etti. "Anlat onlara," dedi Lucas.

"Bak, bunun bir anlamı yok..."

"Bizim bir şey yapmamızı beklemiyor," dedi Lucas sahaya bakarak. "Kafasının nasıl çalıştığını biliyorum ve koşuyor. Pusu kurup ateş ederek aşağı inmez. Her zaman dışarı çıkmaya çalışacaktır."

"Birkaç dakika içinde buraya birkaç helikopter daha getirip şu tarlayı yerle bir edeceğiz..."

"Sadece bir göz atmak istiyorum," dedi Lucas, evden uzaklaşıp Mail'in geçtiği çitlere doğru yürürken. "Adamlarına söyle."

Lucas çit çizgisini geçerken şehir ayakkabıları bitki kalıntılarıyla doldu. Nemli çoraplarından sarkan kum çapakları ayak bileklerini kesiyordu. Tarlanın hemen içinde, olgunlaşan mısırın tatlı kokusu onu yakaladı; şişman başaklar saplarından sarkıyordu, kurumuş ipek başakların tepesinde kahverengi lekeler gibi duruyordu. Yumuşak gri topraktaki taze ayak kesiklerini görene kadar otlı kenar boyunca yavaşça ilerledi.

Tabancasını çıkardı, eğildi, döndü ve ördek yürüyüşüyle tarlaya girdi. Ve işte bir kan parıltısı, toprakta daha fazla sürtünme, daha fazla kan. Mail yaralanmıştı. Lucas durdu, dinledi, hafif rüzgârda hışırdayan birkaç yaprak, araba motorlarının sesi, uzaktaki sirenler, bir helikopterin ritmi duyuldu. Bir uğur böceği mısır yaprağına tırmandı ve 45'liğinin nişangâhını takip ederek tarlada biraz daha eğilerek yürüdü.

Diz hizasındaki mısır tarlası inanılmaz derecede sıkı ve Lucas yukarıdan başka neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Mail'in izi tarlanın içine doğru ilerliyordu; Lucas iki dakika boyunca izi takip etti, sonra iz keskin bir şekilde sağa döndü ve bir mısır sırasının içinde kayboldu. Lucas ileride hiçbir şey göremiyordu. Görünüşe göre Mail sıralar arasında gidip geliyordu; onu takip etmek intihar olurdu.

Lucas ayağa kalktı ve patikanın aldığı yeni yöne baktı. Bulunduğu yerden yol boyunca uzanan telefon direklerini görebiliyordu. Yavaşça ve dikkatle ilerleyerek tarlanın kenarına geri döndü ve çiti tekrar geçti.

Peterson bekliyordu. Lucas'ın geri döndüğünü görünce elindeki ahizeyi yüzüne götürüp bir şeyler söyledi ve sonra Lucas'a döndü: "Bir şey görüyor musun?"

"Pek bir şey yok," dedi Lucas. "Yola doğru yönelmiş olabilir."

"Beş dakika içinde on adamımız orada olacak ama karşıya geçmesine imkân yok," dedi Peterson. "Ben daha çok şu lanet fasulye tarlası için endişeleniyorum. Orada yeterince adamımız yok; eğer o sıralardan birine girebilirse iyi bir yol kat edebilir."

"Yaralanmış," dedi Lucas. "Oldukça fazla kan var. Manette ve çocuk onu bıçaklamış ve durumu kötü olabilir."

"Her zaman o orospu çocuğunun ölmesini umabiliriz," dedi Peterson. "Bu bir çeşit adalet olurdu zaten."

Mail tarlanın sonuna ulaşmıştı. En yakındaki polisler üç yüz metre ötedeki bir ekip arabasının tepesinde duruyordu, ama sirenleri duyabiliyordu, dünyadaki tüm sirenleri. Birkaç dakika içinde dirsek dirseğe geleceklerdi.

Karnındaki ağrı giderek artıyordu ama katlanılabiliirdi. Sapları rahatsız etmemeye dikkat ederek mısırların arasından yanlara doğru süründü, sonra alçaktan sürünerek çite doğru ilerledi. Sığır kuyrukları artık onunla şerif yardımcısı arasındaydı ve menfezin açık ucunu görebiliyordu. İçini ince bir heyecan kapladı: Büyük değildi ama iş g ö r e c e ğ i n i düşündü. Bu mümkün olabilirdi. Zar zor. Ne de olsa Davenport ve haydutlarını atlatacaktı.

Sırt üstü yattı ve en alttaki dikenli telin altından geçti, sonra da hendeğin kenarından aşağı, bataklık alana doğru kaydı. Polis başını çevirip diğer tarafa baktı ve Mail bir metre kadar ilerleyip kedi kuyruklarının arasına girdi ve durdu. Şimdi yolun kenarından yürüyen biri olsa, ona doğru bakardı. Ama yolun aşağısından bakıldığında - müfettişin durduğu ve dürbünle tarlayı taradığı yerden- üstü örtülmüştü. Kendini nefesini tutmuş, kedi kuyruklarının bıçakları arasındaki yarım inçlik açıklıktan şerif yardımcısını izlerken buldu ve şerif yardımcısı başını tekrar çevirdiğinde, iki adım daha attı, su şimdi neredeyse onu kaplıyordu, sanki bekleyen bir timsah gibi.

Menfez sadece on adım ötedeydi.

"Helikopterler geliyor, bir sağlık ekibi ve bir de federal ekip. Zeminde bir plaka olduğunu ve onunla güverteye inebileceklerini söylüyorlar," dedi Peterson.

Lucas başını salladı; "Ben yol boyunca yürüyeceğim."

"Tamam," dedi Peterson başını sallayarak. "Onu sifonu çekeceğiz."

Lucas, Andi Manette, Grace ve Genevieve'in tıbbi helikoptere bindirilişini izledi; Genevieve tanınmaz bir battaniye yığınınına dönüşmüştü. Helikopter havalanırken Andi Manette boş gözlerle ona bakıyordu. Birkaç saniye içinde kuzey gökyüzünde bir leke haline geldi. Aynı anda kuzeyden daha büyük bir makine daha geldi. Federaller, diye düşündü Lucas.

Yolda yavaşça, her seferinde bir ya da iki adım atarak yürüdü. Yol boyunca sadece üç şerif yardımcısı vardı.

Görünürlük o kadar iyiydi ki Peterson yeni gelenleri diğer kenarlara yönlendiriyordu. Ama Mail bu tarafa gelmişti.

Mısır hafif esintide dalgalanıyor, gölün üzerindeki rüzgâr cepheleri gibi dalgalanıyordu. Ne sarsıntılı ne de çok hızlıydı. Lucas ilk şerif yardımcısının yanına geldi, aynalı güneş gözlükleri ve belinde pompalı tüfeği olan tıknaz b i r sarışındı.

"Kuyudaki çocuk o muydu?" diye sordu Lucas yaklaşırken.

"Sarnıçtaki, evet," dedi Lucas. "B a ş a r a c a k . Gördün mü? bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Sadece mısırların hareket etmesini sağlayacak kadar rüzgâr var ve pek bir şey göremiyorsun." Burnunu rüzgâra doğru uzatıp bir av köpeği gibi kokladı ve Lucas tarlayı inceleyerek yola devam etti.

Bir sonraki şerif yardımcısına giden yolun üçte ikisinde yolun altından geçen menfezi gördü. Çapı on sekiz inçten fazla değildi, diye düşündü, belki de çok küçüktü.

Ama Mail'in gittiği yer burasıydı.

Aslında...

İnce bir su damarı çitten menfez borusunun ucuna yakın sığ su birikintisine doğru uzanıyordu. Çoktan içeri girmiş olabilir miydi?

Lucas dikkatle setten aşağı indi.

Ve çamurdaki olukların menfeze doğru ilerlediğini gördü. Uyluklar ve ayakkabı uçları. Ve orada... yeşil çimenlerin üzerinde neredeyse siyah bir kan lekesi. Menfez küçüktü ve içine hızlıca bir göz atma riskini aldı. Diğer tarafta sadece küçük bir yeşil hilal görebiliyordu. O izlerken, hilal kayboldu. Mail kendini içeri çekiyordu. Alan dardı ama hareket ediyordu.

Lucas kıyıya tırmandı, diğer tarafa yürüdü ve kenardan baktı. Boru, karşı taraftaki başka bir kedi kuyruğu bataklığına boşalıyordu ve küçük bir çamur deltası borunun kendisinden uzaklaşıyordu. Delta bozulmamıştı ve Lucas tekrar kendini kıyıdan aşağı bıraktı. Mail'in, muhtemelen yarı yolda, debelenerek ilerlediğini duyabiliyordu.

Peki Mail'in dosyasında ne yazıyordu? Çılgın bir klostrofobik olduğunu mu?

Mail boruya kafa üstü düşmüştü, omuzları oluklu kenarlara sıkıca yapışmıştı. Borunun dibinde çamur vardı ve yarısına kadar borunun kendisi çürümüş bir tahta ve bir yığın ölü otlarla yarıdan fazla tıkanmıştı. Ama tıkanıklığın diğer tarafında bir ışık diski görebiliyordu. O kadar uzağa gidebilirse...

Tahtayı ve yabani otları elleriyle çekip aldı, vücudunun uzunluğuna geçirdi ve sonra ayaklarıyla geri itti. Kollarıyla manevra yapmak için ancak yeteri kadar yeri vardı ve nefesi daha zor geliyordu. Tekmeledi, bir ayağının sıkıca tutulduğunu gördü; tekrar tekmeledi ve yine sıkıştı.

Şimdi klostrofobi onu ele geçirdi ve çılgınca çamuru yırtmaya başladı, inledi, tükürdü, homurdandı, nefesi gittikçe zorlaştı... ve kurtuldu. Sondan yirmi metre uzakta, on beş metre. Acı midesini yaktı ve durmak zorunda kaldı. Lanet olsun; gömleğine dokundu, elini çekti; göremiyordu ama kokusunu alabiliyordu. Daha da kötü kanıyordu. Hareket etmeye çalıştığında tekrar sıkıştığını fark etti ve onu tutan şeyi çılgınca tekmeledi; borunun bir kısmının aşındığı yere su sıçradı. Bir ses duydu. Bir fare mi?

Burada onunla birlikte bir fare mi vardı?

Neredeyse paniğe kapılacaktı, boruyu aşağı doğru itti, acı onu parçalıyordu.

Ama borunun ucunda yeşili görebiliyordu.

Tamam. Tamam. Tamam. Paniği geri itti: Şimdi dikkatli olmalıydı. Mısır tarlasına dalma dürtüsüne rağmen yavaş hareket etmeliydi. Fark edilmeden içeri girebilirse, bunu yapabilirdi. Gerçekten bir şansı olduğunu hiç düşünmemişti ama şimdi...

Borunun ucundaki ışık çemberinin içine ağır bir yığın şey - toprak, çimen - düştü ve onu yarı yarıya engelledi. Sonra bir yığın daha.

Mail, şok oldu, dondu kaldı.

Ve tanıdık bir ses, "Orası ıslak mı John?" dedi.

Setin üzerine bir tür ağır, kalın bıçaklı ot ekilmişti. Son yağın yağmur onu yumuşatmıştı ve Lucas çim kümelerini tabanlarından tutarak bir ayak karelik bir çim kümesini kaldırabileceğini fark etti. Yarım düzine öbek çıkardı, sonra borunun üstündeki setin üzerine oturdu. Mail yaklaştığında

yeteri kadar, yığınlardan ilkinı menfezin ağızına bıraktı.

"Orası ıslak mı John?"

Bir an cevap gelmedi, sonra Mail'in sesi, alçak, çaresiz. "Çıkar beni buradan."

"Hayır," dedi Lucas. "Küçük kızı sarnıcın içinde bulduk. Hayattaydı ama çok fazla değil. Bunu nasıl yapabildin John? Çocuğı deliğe mi attın?" Menfezin girişine bir tutam ot daha bıraktı.

"Çıkarın beni buradan, yaralandım," diye bağırdı Mail.

"Fazla sürmez," dedi Lucas. "Su diğer uçtan akıyor. Bunu tıkayacağım, boru dolacak... uzun sürmeyecek. Kimsenin haberi olmayacak. Kaçtığını düşünecekler. Neredeyse kazanmış gibi olacaksın, ama ölmüş olacaksın. Ben de çok güleceğim."

Mail, "Yardım edin... yardım edin," diye bağırdı ve Lucas onun elleriyle ayaklarının borunun içine vurduğunu duyabiliyordu. Görünüşe göre geriye doğru hareket etmeye çalışıyordu.

Mail kendini sesin geldiğı yöne doğru itti, artık altındaki suyun da onunla birlikte hareket ettiğinin farkındaydı. Yokuş aşağı olmalı. Belki boru dolardı... Dışarı çıkmalıydı. Dışarı çıkmalı... Çılgınca geri çekildi, ta ki ayakları daha önce bastığı çamura çarpana kadar. içeri girerken arkasından geçti: ve hatırladı. Tekmeledi, göremedi, hareket edemedi. Sıkışmıştı. İleride, menfezin ağızında sadece küçük bir ışık karesi vardı. Tekrar sürünerek ilerledi, durdu, tabancayı serbest bırakabilecek kadar döndü ve tabancayı önüne doğru itti.

"Çıkarın beni," diye bağırdı. Tabancayı ateşledi. Namlu patlaması ve parıltı onu sersemletti ve sağır etti. Suyun içinde bir köstebek gibi ilerledi, tekrar ateş etti.

Pek bir şey göremiyordu, sadece ince bir ışık huzmesi vardı. Davenport bir şeyler söyledi ama Mail ne dediğini anlayamadı. Karnındaki ağrı, gözündeki garip körlük ve dünyanın üzerine kapanmasıyla derinleşen suyun içinde, karanlıkta öylece yatıyordu. Davenport onu diri diri gömecekti, suyun yükseldiğini hissedebiliyordu. Çırpındı ve kıpırdıyamadı, kıpırdıyamadı; silah elindeydi ve hiç düşünmeden çenesinin altına itti.

Lucas boğuk bir silah sesi duydu ve bekledi. "John?"

Dinledi ama hiçbir şey duymadı. Çılgınca vuruşlar durmuştu. Polislerin hâlâ arabalarının tepesinde durup yanlış yöne, mısır tarlasına baktıkları yola baktı. Menfezin içinden gelen silah sesleri dışarıdan neredeyse duyulmuyordu. Lucas borunun içindeki çamur yığınlarını çekmeye başladı.

Küçük bir su akışı oldu. Sonra biraz kan.

Ve çamurlu suyun ince akıntısında bir çocuğun yaprak gemisi gibi yüzen kanlı, parçalanmış bir et yığını.

Lucas ayağa kalktı ve harap olmuş ayakkabısının burnuyla ot kümelerini menfezin ağzından dışarı iterek yola tırmandı.

"Hey." En yakın arabadaki polise bağırdı. Polis döndüğünde hendeği işaret etti ve insanlar ona doğru koşmaya başladı.

36. BÖLÜM

Sloan arabasıyla çiftliğe gitti, silahsızdı, askıya alınmıştı, aksiyonu kaçırdığından korkuyordu. Bir düzine polisi elleri ve dizleri üzerinde bir menfezin yanında, Lucas'ı da yıkık dökük çiftlik evinin merdivenlerinde otururken buldu.

"Bırakmamı ister misin, tatlım?"

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi Lucas. "Neden bıraktığımı bilmiyorum." Kasabaya dönerlerken Sloan ona bundan bahsetti:

"Wolfe benimle hiçbir şey yapmak istemedi, ben de Franklin ve Helen Manette'le gittim. Ona iyi davranarak saçmaladım ve Helen ağzını açtı ve her şey ortaya çıktı."

"Pek bir işe yaramayacak," dedi Lucas. "Mahkeme ilk kez avukat istedikten sonra hiçbir şeyi kabul etmez ve biz de avukat tutmadık."

"Ben bunu düşünmüyordum," dedi Sloan. "Sadece bunu neden yaptığını bilmek istiyordum."

"Para," dedi Lucas. "Öyle ya da böyle."

Sloan başını salladı. "Tower ve Wolfe hakkındaki her şeyi biliyordu. Tower'in mali durumu herkesin bildiğinden çok daha kötü. Neredeyse her şeyi gitti. Vakıftaki maaşı kesildi ve beş yıl önce ev için büyük bir kredi aldılar ve ödemeleri yapmakta zorlandılar. Ellerindeki tek şey vakıf parasıydı ve vakıf senedinde, mütevelliler son hayırseverin çocuk sahibi olma ihtimalinin olmadığına karar verirse, vakfın feshedileceğine ve son hayırseverin her şeyi alacağına dair bir hüküm vardı. Toplu bir meblağ. Şu anda on üç milyon dolar."

"Tanrım," dedi Lucas. "O kadar mı?"

"Evet. Tröst tahvillerden oluşuyordu. Tröst şirketi her yıl enflasyonu karşılayacak kadar geliri bir kenara ayırmak zorundaydı ve gelirin geri kalanı uygun kişiler arasında paylaştırılıyordu - Tower, Andi ve iki kızı. Hepsi yaklaşık yüz bin dolar alıyordu."

bir yıl. Andi ve iki kızı ölürse ve Tower bunun için bastırırsa, vakıf feshedilecek ve parayı o alacaktı. Helen Manette'in aradığı da buydu. Tower'ın onu terk etmek üzere olduğunu düşündü. Yarisını alacağını düşündü."

"Ve Mail'le dairede mi buluştun?"

"Evet. Adını sordu, Manette adında bir doktoru olduğunu söyledi. Andi'nin birkaç kez bahsettiği adam olduğunu fark etmesini sağlayan bazı şeyler söyledi - Andi'nin ödünü koparacak kadar çılgın bir adam. Ona bir isim verdi, Martin LaDoux. Telefon numarasını bulmuş ve onu aramaya başlamış."

"Bunu görebilirdik," dedi Lucas.

"Görebilirdik," dedi Sloan. "Ama dostum, sadece beş gün oldu. Henüz tam beş gün bile olmadı."

"Bir asır gibi geliyor," dedi Lucas.

Bir an sonra Sloan, "Bana ne sordu biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Eğer bize yardım etmesi Dunn'ın ödül parasını almaya hak kazandıracaksa..."

Yolun yarısında, şefin sekreterinden Roux'nun hastaneye doğru yola çıktığını söyleyen bir telefon aldılar. Lucas ve Sloan'ın uğramasını istemişti. Oraya vardıklarında hastanenin önü arabalarla tıkanmıştı.

Sloan ona baktı. "Belki de seni acile bırakmalıyım," dedi. "Berbat görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Lucas arabadan inerken. Ayakkabıları mahvolmuştu, takım elbisesinin pantolonu hâlâ ıslaktı ve bacaklarına yapışmıştı. İkisi de sıırıslıklam olan iç çamaşırı ve gömleği kumla dolmuş gibiydi. Kravatı ıslak, bükülmüş bir enkazdı; tıraş olmamıştı.

Sloan ona şöyle bir baktı. "Takım elbise ceketin güzel görünüyor," dedi.

Roux onu ilk gören oldu, fayans koridorda aceleyle ilerledi ve güçlü bir sarılmayla onu kollarının arasına aldı. "Tanrım, onları geri almışsın. Buna asla inanmazdım."

Dunn oradaydı, sırtına vuruyordu. "Yüce İsa, hepsi." Yüzü ışııl ışııldı.

"Sakin ol," dedi Lucas. "Genevieve nasıl?"

"Maruz kaldı," dedi Dunn, yüzü kararmaya başlamıştı. "Günün geri kalanına dayanamazdı. Ve sinirlerinde hasar oluşmuş olabilir.

Bacaklar. Belki çok ciddi değildir, bunu söylemek için çok erken. Ama paltonun içinde sıkıştığı için sinirleri sıkışmış..."

"Andi ve Grace?"

Dunn önce yere, sonra da uzaklara baktı. "Fiziksel olarak iyi olacaklar ama psikolojik olarak berbat durumdalar. Andi sadece... sadece saçmalıyor. Tanrım, bilmiyorum..." Ve başka bir şey söylemeden arkasını dönüp bir grup doktora doğru yürüdü.

"Helen Manette'e olanları duydu mu?" Lucas Roux'ya sordu.

"Franklin'den," dedi Roux. Başını iki yana salladı. "Ne olacağını bilmiyorum. Eyalet Savcılığı'ndaki herkesle konuşmamız gerek. Onu tutuklayacağız ama mahkemeye çıkarabilir miyiz, bilmiyorum. Ama en büyük sorunumuz o değil."

Lucas başıyla onayladı. "Wolfe mu?"

"Evet. Onunla ve avukatıyla buluşacağız." Roux saatine baktı. "Yaklaşık kırk beş dakika içinde. Sana ihtiyacım olursa diye buralarda olsan iyi olur."

"Kendi başına çekip gideceğini umuyordum," dedi

Lucas. "Gitmedi," dedi Roux acımasızca.

Hastanede bir gürültü koptu ve Lucas koridordan aşağı baktı. Belediye başkanı içeri girdi ve Roux, "Gitmem gerek. Ofisine yakın dur."

"Elbette," dedi Lucas.

Bir saat sonra Lucas ofisinde oturmuş Sloan ve Del'le konuşurken Roux aradı. "Aşağı gelsen iyi olur."

Şefin sekreteri ona el sallayarak, "Bekliyorlar," dedi ve "Tanrım, bu sabah harikaydın. Sen benim kahramanımsın."

"Evet ama ne kadar süreyle?" Lucas sordu. "Haftanın geri kalanında," diye söz verdi.

Nancy Wolfe, çilli ve parlak kızıl saçlı, gevşek etli bir adam olan Lester ve Rose Marie Roux, Roux'nun masasının etrafında gergin bir dikdörtgen oluşturacak şekilde karşı karşıya gelmişlerdi. Kızıl saçlı adamın elleri kenetlenmişti ve altın yaka iğneli, özenli gri bir takım giymişti. Bir avukat, diye düşündü Lucas.

Roux, Lester'ın yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Oturun. Bu sabah neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Ne olduğunu biliyorsun," diye tersledi Wolfe. Masanın karşısındaki Lucas'a baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Asıl soru, bu konuda ne yapacağın?"

"Ne istiyorsun?" Lucas sordu.

"Çıkmanı istiyorum," dedi kadın. "Ne olursa olsun mahkemeye gitme hakkımı saklı tutuyorum ama şimdi gitmeni istiyorum."

"Ortağının hayatını kurtardık," dedi Lucas.

"Bunu yapmanın başka bir yolunu bulmalıydınız..." "Zaman yoktu."

"... bana tecavüz etmeden..."

Lucas başını salladı. "Zaman yoktu."

"Biraz zaman yaratmalıydın," dedi Wolfe.

Rose Marie boğazını temizledi. "Lucas kalacak. Onu kovmayacağım. Hatta onu takdirname ile ödüllendireceğim. Rahatsız olduğunuz için üzgünüm."

"Rahatsızlık mı?" Wolfe bağırdı. "Üstümü aradılar, hapisane kıyafetleri verdiler ve bana bağırırlarken orada oturmaya zorladılar" - dudağı titriyordu- "ve kimseyi, avukatı ya da herhangi birini aramama izin vermediler."

"Rose Marie, burada çok büyük bir paradan bahsediyoruz," dedi avukat kuru bir sesle. "Adamlar Davenport'tan çok daha azını, çok daha fazlasını hak eden insanlara yaptılar ve dayak yediler. İnsanlar bu departmandan, insanları ele alış biçiminden bıktı. Bir milyon, iki milyon, beş milyon kaybederseniz -ki bu durumda bu mümkün- buradan çıkarsınız. Davenport'u kovarsanız, en azından bu sizin onaylamadığınızı gösteren bir işaret olur."

Rose Marie başını sallayarak, "Bunu yapmayacağım," dedi.

Avukat Wolfe'a başını salladı ve "O zaman bu kadar," dedi.

Wolfe çantasını topladı. "Kesinlikle devam ediyoruz."

Lester durup dururken, "Mahkemeye gidebilirsiniz ama kaybedeceğimizi sanmıyorum. Dr. Wolfe'la görüşmek için iyi nedenlerimiz vardı."

Lucas kararsızca Lester'a baktı, sonra kaşlarını kaldıran Roux'ya baktı. Lester'ın neden bahsettiğini o da bilmiyordu.

Beş milyondan bahsederken ellerini kucağına indirmiş olan avukat parmaklarını yeniden birleştirdi, sonra da

Lester arkalarından. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ve eğer jüri şu anda karar veriyor olsaydı, yaptığın yanına kâr kalabilirdi. Bayan Manette ve kızları hastanede, televizyondakiler çılgına dönmüş durumda, Şef Davenport'un yaptığına sempati duyan çok olur. Ama altı ay sonra ya da bir yıl sonra mahkemeye çıktığımızda? Kaybedeceksiniz. Ve Bayan Wolfe bu işin peşini bırakmayacağını ifade etti."

Lester konuşma sırasında araya girmeye çalıştı ve sonunda, "Benim düşündüğüm bu değil. Manette davası hakkında konuşmuyorum."

Avukat durdu ve "O zaman neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Lester, "William Charles Aakers ve Carlos Neroda Sonches'ten bahsediyorum," dedi. "Dr. Wolfe'un iki hastası... ve Andi Manette'in. Bu vakaları Dr. Wolfe'a sormayı planlıyorduk ki Şef Davenport şüpheli Mail'in nerede saklandığını öğrendi ve ayrılmak zorunda kaldı. Ama bu konuda Dr. Wolfe'a geri döneceğiz..."

Elinde iki manila klasör vardı. Klasörler boştu ama kapaklarında kadın el yazısıyla "Aakers ve Sonches" yazıyordu. Klasörleri avukata uzattı.

Kızıl saçlı kadın Wolfe'a bakarak, "Bunlar ne?" diye sordu.

"İki hasta," diye tısladı. "Bu adam bana şantaj yapmaya çalışıyor."

Lester, "Böyle bir şey yapmaya çalışmıyorum," dedi. "Eon- Bu iki dosyanın çadırları, davadaki diğer dosyalarla ilgili bazı bürokratik karışıklıklar nedeniyle geçici olarak yanlış yere yerleştirildi, ancak onları bulacağız ve değerlendirmemize devam edeceğiz. Kovuşturma için bir neden olabileceğini düşünüyoruz."

"Ne?" diye sordu avukat. Lucas'a bakıyordu.

Lucas omuz silkti ve Lester, "Müvekkiliniz gerekli kolluk kuvvetlerine haber vermeden çocuk tacizcilerini tedavi ediyormuş. Hepsi kayıtlarda var. Ve biz bu kayıtları bulacağız. Gerekirse departmanı paramparça edeceğim."

Roux sandalyesinde arkasına yaslandı; Lester niyetli görünüyordu ve Lucas gözlerini kaçırdı.

Bir süre sonra Wolfe, "Sizi şerefsizler," dedi.

"Şantaj," dedi Weather o gece. Bir ıstakozun arka tarafını yiyordu.

"Sanırım," dedi Lucas. "Ne isterse yapma hakkını saklı tutuyor ama hiçbir şey yapmayacak. Bu işin peşini bırakacak."

"Bunu onayladığımı sanmıyorum," dedi Weather.

"Sanırım kâğıtları yakabilirim, tabii bulabilirsem," dedi Lucas. "Sonra onu arar, üzgün olduğumuzu söyler ve dava açmasına izin veririz."

"Ona oldukça sert davranmışsın."

"Olur böyle şeyler." Lucas esnedi, gerindi ve gülümsedi. "Tıpkı tampon etiketinde yazdığı gibi."

"Sen iyi misin?" diye sordu. Oturma odasına geçip kanepeye oturdular, Weather arkasına yaslanıp başını onun omzuna koydu.

"Yorgunum," dedi. "Çok yorgunum."

"Bir polisin vurulduğunu duydum, bir vurulma olayı olmuş, bir ameliyat teknisyeni bana..." Sözcükler kontrolsüz bir şekilde yuvarlanıyordu ve vücudu ona karşı gerildi. "İnanamadım, Ramsey'deki Phil Orris'i aradım, onu hatırlarsın, ortopedist..."

"Evet."

"Hayır, hayır, o Lucas değil, bir kadın" dedi. "Teşekkür ederim, Tanrım, teşekkür ederim, dedim. Bu zavallı kadın vurulduğu için çok mutluydum, sen olmadığın için."

"Sherrill'in durumu biraz kötü," dedi Lucas. "Kemiği kırılmış."

"Senin vurulmandan iyidir," dedi kadın. "Yeterince vuruldun zaten."

Bir saniye sessizce oturdular, sonra Lucas, "Bence evlenmeliyiz," dedi.

Kız ona karşı tamamen hareketsiz kaldı ve bir saniye sonra, "Ben de öyle," dedi.

"Senin için bir yüzüğüm var," dedi Lucas.

"Biliyorum, bu herkesi çıldırtıyor," dedi.

Adam sırtıttı ama kadın göremedi. Hâlâ yüzü başka tarafa dönüktü, başının tepesi adamın burnunun hemen altındaydı.

"Neden gidip küvette oturmuyorsun?" diye önerdi. "Sonra da yatağa gir. Yaklaşık on beş saat uyusan iyi olur."

"Pekâlâ. İşte, çekil." Onu biraz itti ve cebini karıştırıp yüzüğü buldu. "Bunu sana verirken ne söyleyeceğimi hiç düşünemedim," dedi. "Seni seviyorum dışında."

Yüzüğü parmağına taktı ve tam oturdu. "Bir süre daha devam edebilirsin," dedi. "Ama bu kesinlikle mükemmel bir başlangıç."

Lucas küvette on beş dakika oturdu ama sıcak suda rahatlama konusunda hiç iyi değildi. Çıktı, havluyla kurulandı, bornozunu giydi ve iyi geceler dilemek için evin içinde dolaşp Weather'ı aradı. Onu telefonda buldu ve "Tahmin et ne oldu?" dediğini duydu.

Arkadaşlarına evlenme teklifinden, yüzükten bahsediyordu. Bir süre onu izledi, yüzü aydınlıktı, tıpkı Dunn'ın hastanede olduğu gibi, kendine has bir ışıkla parlıyordu.

Hüzünlü bir korku hissetti: bu an son bulamayacak kadar mükemmeldi. Silkindi, mutfağa yürüdü, saçlarına dokundu, yanağına dokundu, çenesini öptü.

"Biraz kestireceğim," dedi.

Telefonu kucağına bıraktı. "Del çok kızgın," dedi. "Teklif havuzunda bugün öğlene kadar zamanı vardı. Wood adında biri altı yüz yirmi dolar kazandı."

Lucas sırıttı. "Oldukça romantik, değil mi?"

"Yatağına git," dedi kadın. Yatak odasına doğru yürüdü, durdu ve dinledi.

Kadının telefona yeni numaralar tuşladığını ve tekrar, "Tahmin et ne oldu?" dediğini duydu.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

